
SAFFRON A. KENT
Karanlığın Ödülü
LAPİS

Cleopatra Paige bu dünyada tek bir şeyden nefret ediyordu -aslında sadece birinden- ve onun adı da Zachariah Prince'ti.

İlkokuldayken saç örgülerini çekerdi. Ortaokulda, onun hakkında dedikodular yaymıştı ve lisede balosunu mahvetmişti.

Sırıtışlarının acımasızca seksi olmasından nefret ediyordu. Ayrıca onu her yerde hatta bazen rüyalarında bile izlediğini hissettiği karanlık gözlerinden kesinlikle hoşlanmıyordu.

Zengin ve popüler olmasına da uşaklar ve hizmetçilerle dolu lanet bir malikânede yaşıyor olması önemli değildi. Kaba ve kibirli biriydi, Cleo ondan mümkün olduğunca uzak durmak istiyordu.

Ancak Cleo, ne yazık ki Zach'le aynı kahrolası malikânede yaşıyordu. Aralarındaki tek fark, o bir prensti ve Cleo da ona hizmet eden basit bir hizmetçiydi.

LAPİS

9 786259 594095

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

Karanlığın Ödülü
Orijinal İsmi: *Bad Boy Blues*
Yazar: Saffron A. Kent
Çeviri: Duygucan Kurt Güven

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin
Editör: Öznur İlter
Son Okuma: Ceylin İlter

1. Baskı: Ağustos 2025
ISBN: 978-625-95940-9-5

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
©Saffron A. Kent, 2019
©Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Bu kitap Nurcihan Kesim Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

SAFFRON A. KENT

Karanlığın Ödülü

Duzenleme
Ny.ozlem

Çeviri:
Duygucan Kurt Güven

LAPİS

Ninova

İthaf

Cesurlara: Korktuklarında bile doğru olanı savunanlara.
Kocama: Tanıdığım en cesur adam.
Ve elbette, bana: Bu kitap ne kadar cesur olduğumun ve her zaman, ne olursa olsun, doğru olanı savunacağımın kanıtıdır.

Prince: İngiliz kökenli; Soylu oğul.

Paige: İngiliz kökenli; Genç hizmetçi.

1

Yaşadığım kasabada bir çizgi vardı.

Gözle görülmeyen bir çizgiydi. Ayrıca kâğıt kadar ince, jilet kadar keskindi.

Ancak oradaydı.

Yaklaşık on dokuz yıldır o çizginin bir tarafında, güney tarafında yaşıyordum. Çalışkan ve dürüst insanların olduğu taraftı ama çok paramız yoktu. Yıkık dökük binalarımız, bakımsız bahçelerimiz ve sert bir rüzgârda çatırdayıp sarsılan evlerimiz vardı.

Kuzey tarafı, zengin ve güçlülerin olduğu taraftı. Görkemli evlerin, biçilmiş çimlerin ve son model arabaların olduğu taraf.

Çeşitli nedenlerden dolayı kesinlikle nefret ettiğim taraftı ama bu konuya şu an girmeyeceğim.

Bir görevim vardı, çok önemli bir görev.

Son altı aydır kuzey yakasının en uç kısmında yaşıyordum. Özellikle belirtmem gerekirse, kendi isteğimle değildi. Sadece şartlar öyle gerektirdiği içindi.

Bir süredir Pleiades isimli mülkü evim olarak kabul ediyordum.

Adını gökyüzündeki yedi yıldızdan oluşan bir takımyıldızdan alıyordu. Muhtemelen bu saray gibi malikânenin yedi kulesi olduğu içindi.

Üstelik bu geceki görevim oraya girmekti. Yani malikâneye.

Dürüst olmak gerekirse, eğer servis girişinin şifresini biliyorsanız, bu gerçekten haneye tecavüz sayılır mıydı?

Hiç sanmıyordum.

Her gün yaptığım gibi şifreyi tuşlayıp içeri girmekten farksızdı.

Tek fark, bunu normalde gündüz yapıyor olmamdı. Ancak şu anda bunu karanlıkta, gizli bir iş üstündeyken yapmak üzereydim.

Siyah şortumu, parlak mavi saçlarımı örten siyah kapüşonlu tişörtümü ve ses çıkarmayan deri botlarımı giymiştim

Tıpkı gece gibi karanlık ve sessizdim. Ah, bir de ateşliydim*. Hava çok sıcak olduğundan.

Kasabamız hakkında bilinmesi gereken bir diğer şey de her zaman sıcak olduğuydu. Daima bunaltıcı ve nemli bir havası vardı. Kışın bile yaz kalıcı mevsimimiz gibiydi. Garip bir şekilde, Pleiades kasabadaki en sıcak yer olurdu.

Üzerimdeki siyah kıyafetlerle terliyordum. Tabii, gergin olduğum için de olabilirdi. Sonuçta her gece *gizlice* içeri girmiyordum.

Ne yazık ki çaresiz anlar, çaresiz önlemler almayı gerektiriyordu.

Üstelik izlendiğim hissinden kurtulamıyordum. Elim servis girişindeki tuş takımının üzerindeyken durdum, gizli göreve çıktığımdan beri muhtemelen onuncu kez etrafıma baktım. Fakat kimse yoktu. Her yer karanlıktı. Yemyeşil arazi sessiz ve ıssızdı.

Belki de şüpheli işler yapmak, paranoyayı da beraberinde getiriyordu.

İç çekerek arkamı dönüp şifreyi tuşladım. Otomatik kapı tıklayarak açıldığında, bodrum katına inen merdivenlerin bulunduğu küçük lobi benzeri girişe, hizmetçi kanadına girdim.

Muhtemelen odalarında uyumakta olan gece personelini uyandırmamak için gıcırdayan merdivenlere basmamaya dikkat ederek yavaşça aşağı indim.

Küçük gece lambalarıyla aydınlatılmış geniş bir koridora açılan sahanlığa ulaştım. Koridorun iki yanında odalar vardı. Uyuyan personel için nöbetçi odaları, toplantılarla molalarımızı yaptığımız personel odası ve baş kâhyanın ofisi.

Koridorun diğer ucuna ulaşana kadar yavaşça, ses çıkarmadan yürüdüm. Bizi birinci kata çıkaran başka bir merdiven daha vardı. Yukarı çıkarken yine gıcırdayan merdivenlerden kaçındım.

Varış noktam doğu kanadında yer alan üçüncü kuleydi.

---

* İngilizce "*Hot*" kelimesinin "*Ateşli/Seksi*" ve "*Sıcak/Sıcaklamış*" anlamları üzerinden kelime oyunu yapılmıştır.

Birinci kattaki tüm odalarla koridorları geçmem yaklaşık yedi dakika sürdü. Balo salonu, gül odası, sarı oturma odası, özel yemek odası ve diğerleri.

Beni misafir odalarının bulunduğu üçüncü kuleye götürecek olan geniş merdivenlere ulaştım. Yukarı çıkarken bir kez daha *silahımın* yanımda olup olmadığından emin olmak için ceplerimi yokladım.

Evet, oradaydı.

Kesenin kenarlarını hissettiğimde karanlığa doğru gülümsedim.

Varış noktama çok yaklaşmıştım, sabırsızlanıyordum. *Gerçekten* içim içime sığmıyordu.

Ayaklarım giderek hızlanıyor, nefesim kesik kesik çıkıyordu.

Adrenalin içinde yüzüyordum. Yaşadığımı hissediyordum. Sanki içimde birden fazla hayat vardı. Bir kalp ve iki ciğerden daha fazlası varmış gibiydi.

Sakin ol, Cleo.

Bir hata yapıp birinin beni yakalamasına izin veremezdim. Hedefime *bu kadar yaklaşmışken* olmazdı.

Sonunda, *en sonunda*, onca yolculuk, yürüyüş ve tırmanıştan sonra ulaşmıştım. Aradığım yer olan misafir odasına gelmiştim.

"Tamam." Nefes alıp verdikten sonra sağa sola baktım. "Bittin sen, aşağılık herif."

Odaya girmemi sağlayacak olan anahtarı cebimden çıkardım. Küçük gümüş renkli bir anahtardı.

Tamam, evet, yaptığım şey yasalara aykırı olabilirdi. Belki yüzde on kadar aykırıydı.

Cebimdeki anahtarlar bana ait değildi. Vardiyam bittikten hemen sonra başkahya Bayan Stewart'ın ofisinden aşırmıştım.

Tabii ki onları yarın geri vermeyi planlıyordum, yani ödünç almış sayılırdım. Aslında geri vermek zorundaydım çünkü anahtarlar konusunda biraz tuhaftı. Ancak bu konumuzun dışındaydı.

Ben bir hırsız değildim, sadece ödünç almayı seven biriydim.

Dudağımı ısırarak anahtarı kilide soktuğumda kolayca döndü.

Kapıyı açtığım sırada çıkan ses çok yüksekti. Ya da bana öyle gelmişti, olduğum yerde donup kalırken yutkundum.

Tanrım, lütfen. Çok yaklaştım.

Bunu yapmam gerekiyordu. Bunun gerçekleşmesi şarttı. Bu benim tek şansımdı.

Karanlık koridorda bir kez daha sağa sola bakarak saniyeleri saydım ama hareket yoktu. Tıpkı gece gibi malikâne hâlâ uykuda ve sessizdi. İçeride de herhangi bir hareket belirtisi yoktu. Bu onun da uyuduğu anlamına geliyordu. Başına geleceklerden tamamen habersizdi.

Kapıyı arasından geçebileceğim kadar açıp yavaşça içeri süzüldüm. Oda klima sayesinde serindi. Gece lambasının ışığı yatakta uyuyan bedeni aydınlatıyordu.

Bay Grayson.

Pleiades'in ünlü elma bahçelerini görmek, altıncı ve yedinci kulelerde uzun bir tur atmak için gelen elli yaşlarındaki misafirdi. Bu bölümler daha çok bir müze gibiydi, halka açıklardı.

Evet, Pleiades mülkü kasabamız için büyük bir olaydı.

Yarısı korunuyordu ve dünyanın dört bir yanından seçkin insanlar malikânenin güzel mimarisini görmeye geliyordu. Dünyaca ünlü bir ya da iki golf sahası da eklenince misafirler kendilerini harika hissediyorlardı. Duyduğuma göre sadece bir turun bedeli, benim temizlik işleri yaparak bir yılda kazandığımdan daha fazlasına mal oluyordu.

Malikânenin diğer yarısında, bu kasabanın en eski ailesi olan Princelar yaşıyordu. Aslında, onlar bu kasabanın köklü bir aileden gelen kurucularıydı.

Pleiades'i uzun zaman önce inşa etmişlerdi, yüzyıllardır burada yaşıyorlardı.

Bir zamanlar burada yaşayan bir adam da vardı.

Simsiyah saçlara ve simsiyah gözlere sahip olan bir adamdı. Üç yıl önce aniden çekip gittiğinden beri, görmediğim adam.

Düşünmekten hoşlanmadığım adam.

Neyse, bu kadar tarih dersi yeterliydi. Şimdi gösteri zamanıydı.

Bu misafir odasında daha önce yüzlerce kez bulunmuştum. Bu yüzden her şeyin yerini elimle koymuş gibi biliyordum. Mesela, ödülümü sakladığım dolabın yerini.

Gözlerimi uyuyan adamın üstünden ayırmadan usulca dolaba doğru ilerledim. Henüz kıpırdamamıştı. Muhtemelen zil zurna sarhoştu.

Dolabın kapağını açtım, yarın giyilmek üzere hazırlanmış olan ütülü takım elbisesi karşımdaydı.

Şu anda ona bir yumruk atmak isterdim ama bu çok riskli olabilirdi. Bu yüzden silahımı, yani kaşıntı tozunu çıkarıp takım elbisesine ait olan ceketin yakalarını açtım. Bay Grayson'a son bir kez baktıktan sonra tozu kumaşın her yerine, özellikle de pantolonunun üzerine serptim.

Neye uğradığını şaşıracaktı.

Bir kez daha dudağımı ısırarak neşeli kahkahalarımı gizlemeye çalıştım. Henüz ormanlık alandan çıkmamıştım. Fark edilmeden kulübeme dönmem gerekiyordu, yoksa Bayan Stewart şimdiye kadar duymayı umduğu en iyi haberle uyanacaktı: Cleopatra Paige sonunda bir kuralı çiğnerken yakalandı ve onu kovmanın zamanı geldi.

Kendisi genel olarak benim, mavi saçlarımın, mavi rujumun *ya da* deri botlarımın büyük bir hayranı değildi. Kısacası benden nefret ediyordu, çizgiyi bir adım bile aşarsam beni kovmaktan çekinmezdi. Şu anda çizgiyi o kadar aşmıştım ki o sınırı göremiyordum bile.

Görevimi tamamladıktan sonra Bay Grayson'ın odasından yavaşça süzülerek çıkıp kapıyı sessizce kapattım. Ardından aşağı inip hizmetkârların kanadına varana kadar yürüdüm.

Şansım yaver giderse, saat gece yarısını göstermeden kulübeme dönmüş olacaktım ve yarın işe geldiğimde Bay Grayson taşaklarını kaşıyan bir maymuna dönüşmüş olacaktı.

Harikasın, Cleo. On numarasın.

Sırıttım.

Tam beni servis girişine götürecek olan merdivenlere adımı-

mı atacakken arkamda bir hışırtı ve adımın fısıltıyla haykırıldığını duydum.

"Cleo!"

Nefesim kesilirken parmaklarım ahşap tırabzana gömüldü.

"Cleo."

Gözlerimi kısarak başımı öne eğdiğimde iç çekip, beni arayan kişiyle yüzleştim. Bu baş aşçı Maggie'ydi.

Kollarını iki yana açıp dudaklarını büzmüştü, suçlayan gözlerle beni izliyordu. "Ne yapıyordun?"

"Hiçbir şey."

Beni baştan aşağı süzdü, muhtemelen kamufle olduğumu fark etmişti. Bir süre sonra bakışları kapüşonumun ceplerine takıldı. "Orada ne var?"

Ceplerimi yokladığımda kaşıntı tozu ve anahtarı soktuğum yerde bir çıkıntı olduğunu fark ettim. "Hiçbir şey," diye tekrarladım.

Şu an ben bile kendime inanmıyordum ve normalde mükemmel bir yalancıydım.

"Ver onu bana."

Oyunculuğumu bir üst seviyeye taşıma zamanıydı.

"Maggie, ceplerimde hiçbir şey yok, tamam mı? Telefonumu personel odasında unuttuğumu sanmıştım ama bırakmamışım. Yani hayır. Ceplerimde bir şey yok. Yaramazlık ya da ona benzer bir şey yapmadım."

Soğukkanlı konuşmamı bitirirken avuçlarımı sahte bir teslimiyetle ona gösterdim.

Maggie bir süre beni izledi. Bakışları beni geriyordu, doğrusunu söylemek gerekirse zaten gergin olan sinirlerimi daha da geriyordu.

"Gözlerimin önünde büyüdün, biliyorsun. Yalan söylediğinde anlarım, Cleopatra Paige."

"Ben..."

"Hadi ama. Gel, mutfağa geçelim."

Bununla birlikte, üstünde durduğum merdivenlerin önünden sağ tarafa dönerek koridorda kayboldu.

Lanet olsun.

Bu gece malikâneye girerken aklımda olan şey tam olarak bu değildi. Uzun, dalgalı saçlarımın hava alabilmesi için kapüşonumu indirip onu takip ettim.

Pleiades'in mutfağı muhtemelen benim yaşadığım kulübenin üç katı büyüklüğündeydi. Endüstriyel ışıkları ve çelik tezgâhı olan büyük, dairesel bir alandı. Neredeyse lüks bir restoranın mutfağına benziyordu. Derin dondurucu, yüksek kaliteli ızgaralar ve diğer mutfak eşyalarıyla donatılmıştı.

Maggie, pencere kenarında geceye bakan küçük yemek masasına oturmamı işaret etti.

Üzerinde bornozu vardı, yani bu gece nöbetçiydi ve uykusunun hafif olduğunu biliyordum. Ne şans ama.

Hızlıca tabak çatalları hazırlayıp yaban mersinli turtayı yandaki küçük buzdolabından çıkarırken onu izledim.

Maggie çok sevimli bir kadındı. Kısa boylu ve balık etliydi. Bir tutam kıvırcık bal sarısı saçı vardı.

Oturmadan önce ikimize de birer dilim turta kesip tabaklardan birini önüme kaydırdı.

"Ye," dedi sert anne ifadesini takınarak.

Ona küçük bir gülümseme yolladım. Yaban mersinli turtayı ne kadar çok sevdiğimi biliyordu -aslında tüm tatlıları seviyordum- ve her zaman benim için birkaç dilim ayırdığından emin oluyordu.

Tabağı önüme ittiğinde yumuldum. "Teşekkürler."

Homurdandığında gülümsemem daha da büyüdü.

Maggie parmağıyla beni işaret etti. "Yapma. Bana gülümseme. Henüz paçayı kurtarmadın."

Gülümsememek için dudağımı ısırdım ve dudaklarımı oynatarak özür diledim.

Kendi turtasından bir parça kesti. "Şimdi, bu olanlar misafirimiz Bay Grayson'la mı ilgili?"

Ağzımdaki lokmayı yuttum. Maggie kaşlarını kaldırdı. Boğazımı temizleyerek fısıldadım.

"Belki."

"Bu mevzuya karışmamanı söylemiştim."

"Karışmamamı mı?" İnanamayarak sordum. "Beni tanımıyor musun? Bunun dışında kalamam ve kalmayacağım. Grace'i taciz etti. Ona *dokundu*. Beni de resmen taciz etti." Göğüslerimi işaret ettim. "Ve kimse sonuçlarına katlanmadan bunları elleyemez."

Grace, temizlik personeli olarak çalışan kızlardan biriydi. Utangaçtı ve hakkını aramazdı. Bu yüzden onu personel odasında ağlarken yakaladığımda, hikâyesini anlatması için zorlamıştım. Söylediğine göre Bay Grayson onu taciz ediyordu. Müstehcen şeylerden bahsedip ne zaman yanından geçse poposunu okşuyordu.

Lanet olası pislik.

Birkaç gün önce ona yatakta kahvaltı servisi yaparken göğsümde bir dokunuş hissettiğimde hayal ettiğimi düşünmüştüm. Ama Grace'in hikâyesi her şeyi yeniden değerlendirmemi sağlamıştı.

Böylece harekete geçtim. Birinin bunu yapması gerekiyordu.

Maggie, beni kurnazca incelerken yanaklarımın sıcaklıkla kızardığını hissettim.

"Ve tek sebebi bu mu?" diye sordu.

"Evet." Koltuğumda kıpırdandım. "Başka ne olabilir ki?"

Omuz silkerek turtasından bir ısırık aldı. "Bilmiyorum. Belki de bu işten nefret etmenle bir ilgisi vardır."

"Bu işten nefret etmiyorum."

"Gerçekten mi?"

Elimdeki turtayı bıraktım. "Evet. Yani, misafirler çığrından çıktığında kusmuk temizlemekten ve yerde kullanılmış prezervatif bulmaktan hoşlanıyor muyum? Hayır, hoşlanmıyorum. Pencerelerin tozunu almaktan ya da fayanslarda yüzümü görene kadar yerleri silmekten hoşlanıyor muyum? Hayır. Ama bu sadece bir iş ve sen de buna ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Şu anda bu işe dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacım var."

Bu iş için bana referans olan kişi Maggie'ydi.

Bizim kasabada, eğer üniversiteye gitmiyorsanız kendinizi büyük ihtimalle bu noktada bulurdunuz. Temizlik görevlisi, aşçı ya da hangi işe uygunsanız o işte çalışırdınız.

Annemle babam farklı yerlerde çalışma şansına erişen birkaç kişi arasındaydı. Babam evleri boyardı, annem de bazen çocuklara özel ders verirdi.

Üniversite benim için hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı, kitaplarla aram iyi değildi. Fakat Pleiades'te çalışmaya karşı da ilgisizdim.

Annemin ben küçükken söylediği gibi dünyayı gezmek istiyordum. Keşfetmek ve neyi sevdiğimi görmek istiyordum. Tutkumu aramak, kendimi bulmak istiyordum.

Maggie'nin gözlerindeki acıyan bakışı görünce gözlerimi kaçırdım. Eğer ona bakmaya devam edersem ağlamaya başlayabilirdim ve bu gece olmasını isteyeceğim son şey buydu.

Bu gece kısasa kısas vardı. Bu macera ve heyecanla ilgiliydi. Bu gece, yaşadığını hissetmekle ilgiliydi.

"Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin. Bu sadece bir iş. Hemen şimdi eşyalarını toplayıp kasabayı terk edebilirsin. Tıpkı planladığın gibi. Sadece arabana bin. O çok sevdiğin mavi arabana." Gülümsedi. "Yolculuğa çık. Gittiğin yerlerden bana kartpostallar yolla. Kimse seni bunun için suçlamaz, Cleo."

Tamam, her şeyden önce arabama öylece binemezdim. Bunu yapamazdım.

Yapmayacaktım.

Eskiden çok sevdiğim mavi arabam, babamla birlikte sprey boyayla boyadığımız araba, şimdi beni korkutuyordu. Ona dokunamazdım. Dokunmayacaktım çünkü ne zaman dokunsam, günlerce uyuyamıyordum. Kâbuslar görüyordum. Bazen kusuyordum, başım dönüyordu ve klostrofobim tutuyordu.

Ancak bunu ona söyleyemezdim. Söylersem son bir yıldır söylediklerinin aynısını tekrarlardı.

"Birine görünmelisin, Cleo. Biriyle konuşmalısın."

"Yapamam," diye fısıldadım parmaklarımı birbirine kenetleyerek. "Bu işe ihtiyacım var. Evimi geri *almalıyım.*"

Eski evimi. İçinde büyüdüğüm evi.

Babamın borçları nedeniyle geçen yıl evimize banka tarafından

el konmuştu. İkinci bir şans vermeleri için sayısız kez yalvarmıştım, onlar da parayı bulmam için belli bir süre tanımışlardı. Parayı toplamak için sadece dört ayım kalmıştı ve bu işe ihtiyacım vardı.

"Ailen bu durumda olmanı istemezdi."

"Ama hayatta değiller, değil mi?"

Küstah olmaya çalışsam da sesim daha çok... kimsesiz bir yetim gibi çıkmıştı.

Maggie iç çekerek arkasına yaslandı. "Pekâlâ. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi sana yaptıramam."

Göğsüm ağırlaştı ama yine de titrek bir gülümseme sunmayı başardım.

"Ama," dedi Maggie sertçe. "Vardiyan bittikten sonra malikâneye girmeni istemiyorum. Anladın mı?"

Omurgamı dikleştirdim. "Evet."

"Ne olursa olsun. İntikam ne kadar cazip olursa olsun. Sen bir kanunsuz değilsin."

"Wonder Woman gibi mi demek istiyorsun?" Sırıttım.

"Hiç komik değil."

Başımı ciddiyetle salladım. "Haklısın, komik değil."

Maggie onaylarcasına başını salladı. "Çalışma saatlerin dışında bu eve adımını atmayacaksın. Benim yerime başka biri seni aylak aylak dolaşırken bulsaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Yani artık gece gezmeleri yok."

"Anladım."

Maggie bana baktı. Lacivert rujuma, mavi saçlarıma ve siyah kıyafetlerime.

İnsanların eleştirel bakışlarına alışkındım. Güney yakasında kimse umursamazdı ama burada, şehrin diğer yakasında, insanlar beni bakışlarıyla yargılıyordu. Mavi, dalgalı, dağınık saçlarım yeterince sofistike olmadığımın ilk göstergesiydi. Lacivert rujum moda hakkında hiçbir fikrim olmadığını gösteriyordu.

Yine de bunu Maggie'den duymak biraz acı veriyor, özgüvenimi sarsıyordu.

"Kuralları çiğnediğin bir sır değil, bu yüzden Nora'nın senden hoşlandığı söylenemez."

Nora, yani Bayan Stewart...ben ona kısaca Bayan S diyordum ve evet, benden nefret ediyordu.

"Bu söz hafif kalır."

"Evet, öyle. İstifa edip bu kasabayı terk etmek için hâlâ vaktin var ama madem istemiyorsun, kuralların umurumuzda olmadığını yüzüne vurup kendimizi kovdurmaya çalışmayalım."

"Yapmıyordum..."

"Sözlerini kendine sakla."

Maggie devam ederken sustum ve saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Şimdi ceplerini boşalt ve içinde ne varsa bana ver."

Birkaç saniye ona baktıktan sonra tüm eşyalarımı teslim etmeye karar vererek kaşıntı tozu paketini ve anahtarı çıkarıp masanın üzerine koydum.

Maggie başını sallayarak onları eline aldı. "Cleo. Cleo. Cleo." İç çekti. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Sevebilirsin, belki?"

Maggie kıkırdadı. "Turtanı bitirip eve git."

Yirmi dakika sonra, hâlâ takip edilip edilmediğimi anlamak için etrafımda bir sürü tur attıktan sonra kulübeme ulaşmıştım.

Hizmetçilerin kulübeleri ana binadan biraz daha uzaktaydı. Toplamda beş ya da altı kulübe vardı, arkamızdaki ormana paralel olarak hilal şeklinde dizilmişlerdi.

Ben en küçük kulübede, en iyi arkadaşım Tina'yla birlikte kalıyordum.

Çocukluğumuzdan beri birbirimizin en iyi arkadaşıydık. Birkaç adam pembe bisikletini çalmaya çalışırken onları yumruklamadığımdan beri.

Tina da benim gibi temizlik görevlisiydi. O da üniversiteye gitmek istememişti ama benim aksime, o hep Pleiades'te çalışmayı planlamıştı.

Odamda iki kişilik yatak, küçük bir şifonyer ve daha da küçük bir dolap vardı. Duvarlar beyazdı ki bu hoşuma gitmiyordu.

İlk taşındığımda duvarları babamın boya fırçalarıyla maviye boyamayı düşünmüştüm. Eski evimden kalan diğer eşyaların yanı sıra babamın birkaç fırçasını da saklamıştım. Ancak sonra maviye boyamak istemediğimi fark etmiştim.

Burası gerçek evim değildi.

Kuzey tarafı, Pleiades, benim evim değildi. Burası benim güvenli alanım değildi. Buradakiler benim insanlarım değildi.

Benim insanlarım -gerçekten benim diyebileceğim insanlar- ölmüştü.

Bir yıl önce ölmüşlerdi. Acının dinmesi ve bir yetimin kendini yetim gibi hissetmemesi için ne kadar süre geçmesi gerektiğini merak ediyordum.

Annemin pamuklu ve dantelli mavi geceliğini giydim. Annem mavi rengi çok severdi. Hatta onun da benim gibi mavi saçları vardı.

Yorganın altına girmek üzereyken görüş alanımda bir şey parladı.

Kayan bir yıldızdı.

Yatağa çıkıp pencerenin parmaklıklarına tutundum. Ben küçükken, annemle kayan bir yıldız gördüğümüzde mutlaka dilek tutardık. Bu birlikte yaptığımız şeylerden sadece biriydi.

Her zamanki gibi gözlerimi kapatıp bir dilek tuttum.

Lütfen evimi geri alayım.

Göz kapaklarımı açtığımda, yıldız sanki hiç orada yokmuş gibi kaybolmuştu. Garip bir şekilde, bu durum beni üzdü.

Ancak bir saniye sonra üzülecek fırsat bulamadım.

Görüş açımda başka bir şey belirdiğinde içimdeki her şey çığlık atarak durdu.

O kadar çabuk geçip gitti ki kayan bir yıldızdan bile daha hızlıydı, hayal görmüş olmalıydım.

Fakat hayır. Onu görmüştüm.

Bir omzun köşesini gördüm. Bir dirseğin kısa bir anlık görüntüsünü. Koyu renk kot pantolonun içinde uzun, kaslı bir kalça.

Ormanın içinden geçen toprak patikada yürüyen biriydi.

Gece boyunca izlendiğim hissi tüm gücüyle geri gelmişti. Aslında, aklıma başka şeyleri de getirmişti.

Unuttuğum şeyleri.

Kalbimin deli gibi çarpması. Göğsümün sanki ciğerlerim havaya açmış gibi sıkışması. Ve o... midemde uçuşan keskin, bıçak gibi kanatları olan kelebekler.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Bu mümkün değildi, değil mi? O burada değildi. Üç yıl önce gitmişti. Demek istediğim, o omzu *biliyordum.* O dirseği ve o kalçayı tanıyordum. On yaşımdan beri neredeyse her gün onları görmüştüm. Büyümelerini ve olgunlaştıkça daha da gelişip güçlenmelerini izlemiştim.

Uyurgezer olsam bile onları tek tek seçebilirdim.

Üç yıldır onları, *onu* görmemiş olsam bile tanıyabilirdim.

Ardından yatağımdan fırlayıp kulübenin ön kapısına koştum. Kapıyı açıp çıplak ayaklarla koşmaya devam ettim.

Yerler, ön bahçemizi çevreleyen çimlerin üstünden bile daha sıcak ve sertti. Yine de bunların hiçbiri umurumda değildi.

Sadece gördüğüm şeyi umursuyordum.

Ancak gördüğüm kadarıyla çevrede kimse yoktu. Dışarısı, yarım saat önce kulübeme geri döndüğümde olduğu gibi ıssızdı.

Etrafıma bakındım. Bir aşağı bir yukarı, sağa ve sola.

Onu hayal mi etmiştim?

İyi ama onu *neden* hayal edecektim ki? Neden daha önce gördüğüm adamı hayal edecektim?

Neredeyse on yıl boyunca nefret ettiğim adamı?

İnsan aklını kaybettiğinde böyle mi hissediyordu?

Belki de ailemin ölümü beni farklı şekillerde etkiliyordu.

Birkaç saniye sonra tekrar kulübemde, yatağımda, yorganın altındaydım.

Uyumak için gözlerimi kapattım ama gözümün önünde canlanan tek şey o omuz, o dirsek... *oydu.*

2

"Mavi!"

Dünya üzerinde bana böyle seslenen sadece bir kişi vardı.

Üç yıl önce duyduğum sesi sert ve alçaktı. Homurdanırdı. Eminim yıllar sesini daha da olgunlaştırmıştı. Umursadığımdan değildi.

Umursamıyordum.

Dün gece gördüklerim de umurumda değildi. Sanırım onu ben uydurmuştum. Rüya gibi bir şeydi. Hayal gücümün bir ürünüydü.

Her neyse, *bu* ses yüksekti ve kıkırdıyordu, biraz şirindi. Beş yaşındaki komşum Arthur'a aitti. Ona kısaca Art diyorduk, o da bana Mavi diyordu.

Belli ki artık beni bu isimle çağıran iki kişi vardı.

Durup arkamı döndüğümde onu bana doğru koşarken gördüm. Sırt çantası omzunda sırıtıyordu.

Ben de sırıttım. "Selam, koca adam."

Nefes nefese durduğunda dizlerimin üzerine çöktüm. Sarı saçları, yeşil gözleri ve kafasının arkasında daima dik duran inatçı bir tutam saçı vardı.

"Bak!" Bana yumruğunu gösterdi. "Doğru yapabildim mi?"

Ellerini nasıl yumruk yapması gerektiğini öğretiyordum ve evet, tamamen başarmıştı.

"Mükemmel görünüyor."

Yüzü aydınlandı. "Yaşasın!"

Gülümseyerek saçlarını okşadım. "Onları mahvedeceksin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Art, bana öyle bir umutla bakıyordu ki kalbim sıkıştı.

"Elbette. Sakın geri adım atma, tamam mı? Her zaman ezilen tarafta olduğumuzu unutma. Ancak insanların düşündüğünün aksine, ezilenler zayıf değildir. Biz karşılık veririz. Hatta en çok biz mücadele ederiz. İnsanlar bizi küçümsüyor olabilir ama ne var biliyor musun? Bırak küçümsesinler. Onların en büyük hatası bu. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme, dostum."

Gülümseyerek heyecanla başını salladı. "Tamam!"

Art ve benim kaderimizde arkadaş olmak vardı. O da benim gibi bir yetimdi. Gerçi ailesi o daha iki yaşındayken ölmüştü. O zamandan beri Pleiades'te temizlik görevlisi olan büyükannesi Doris ile birlikte yaşıyordu.

Ancak bunun dışında, beni beş yaşındaki bu sevimli ve utangaç çocuğa bağlayan en önemli şey, ikimizin de zorbalığa uğramış olmasıydı. En azından ben bir zamanlar öyleydim.

Art yaşına göre biraz ufaktı, bu yüzden okulundaki bazı çocuklar ona sorun çıkarıyordu. Onu itip kakıyor, tehdit ediyor, ağlatıyor ve okulu genel olarak çekilmez hale getiriyorlardı.

Canları cehenneme.

Zorbalar korkaklardı. Kendi ayakları üzerinde durmayı beceremedikleri için boş tehditlerin arkasına sığınırlardı. Onları yola getirmenin tek yolu biraz karşılık vermekti ve ben de Art'a bunu nasıl yapacağını öğretiyordum. Ne de olsa bu konuda biraz tecrübem vardı.

Yumruklarımızı tokuşturduktan sonra ayağa kalktım. "Seni seviyorum. Gitmem gerek. Ama akşam görüşürüz, tamam mı?"

Başını salladı. "Krep gecesi mi?"

Doris'in yaşı ilerlediği için Art konusunda elimden geldiğince yardım ediyordum. Bu gece ona bakacaktım ve bugün pazartesi olduğu için yemek saatinde kahvaltı yapacaktık.

"Kesinlikle!"

Vedalaştıktan sonra, yaklaşık on dakika içinde başlayacak olan günlük toplantımızın yapılacağı ana binaya doğru koştum.

Dün gece yaptığım gibi servis girişinin şifresini tuşlayıp içeri

girdim. Merdivenlerin tepesinden bile personelin koşuşturmasını duyabiliyordum.

Mutfağa, personel odasına girip çıkan insanlar vardı. Kadınlar benim gibi yakaları ve kolları beyaz süslemeli gri elbiseler, erkekler ise siyah pantolonla beyaz gömlekler giyiyordu. Pleiades'teki üniformamız buydu.

Kıkırdamalar, konuşmalar, hatta itişmeler vardı. Ev halkı uyanıktı ve harıl harıl çalışıyorlardı.

Merdivenlerden indim, personel odasına ulaşana kadar karşılaştığım çalışanlara selam vererek ilerledim. İnsanlar çoktan oturmaya başlamıştı ve erken uyanmak gibi bir derdi olmadığı için buraya daha erken gelen Tina bana yer ayırmıştı.

Ben oturur oturmaz Bayan S içeri girdi ve Tina eğilip fısıldayarak, "Tam zamanında. Kimin aklına gelirdi?" dedi.

Geç kalmamla ünlü ya da kötü şöhretli sayılırdım. Bu yüzden masanın altından ona orta parmağımı gösterdim. Daha önce bunu göz önünde yaparken yakalanmıştım.

Tina sadece kıkırdadı.

Bayan S, masanın başındaki yerini aldığında herkes sessizliğe gömüldü. Uzun yemek masasının ortasında kahve, çay ve kurabiyelerle birlikte -Maggie ve yardımcılarının ikramlarıydı- dik omurgalar ve ciddi yüzler vardı. Bu, Downton Abbey*'den bir sahne olabilirdi.

Bayan S, "Herkese günaydın," diye selamladı bizi. Etrafına bakınırken gözleri benim üzerimde durdu. "Herkesi tam vaktinde burada gördüğüme sevindim."

Gülümsedim. Daha çok yüzümü buruşturmuş gibi görünüyor olabilirdim.

"Pekâlâ, bugünkü planlarımızda küçük bir değişiklik olacak."

Bayan S gülümsediğinde ben bu konuda pek iyi şeyler hissetmedim. Eğer mutluysa, o zaman bir sorun var demekti. O asla mutlu olmazdı, başkalarının mutlu olmasına da izin vermezdi. Yani benim.

* 1922'de Downtown malikânesinde yaşananları anlatan İngiliz televizyon serisi.

"Bugün özel bir gün." Gülümsemeye devam edince kaşlarım daha da çatıldı. "Bu beklenmedik özel günü kutlamak için Bay ve Bayan Prince bir parti veriyor. Geç haber verdiğimi biliyorum ama çoğunuzun balo salonunda olmasını istiyorum. Dekoratörler gelmeden önce her yerin temizlenmesini ve cilalanmasını istiyorum. Bazılarınızı onlarla birlikte çalışmak üzere görevlendirdim, herhangi bir hata ya da şikâyet istemiyorum, anladınız mı?"

Hepimiz başımızı sallayana kadar bize ters ters baktı.

"Bu gece sorunsuz geçmeli. Bu muhtemelen Pleiades'te çalışacağınız en önemli etkinlik olacak. En azından en önemlilerinden biri."

Tamam, bizi meraktan öldürüyordu üstelik bunun farkındaydı. Gözleri neşe ve sevinçle doluydu. Onu daha önce hiç böyle heyecanlı ya da mutlu görmemiştim. Üstelik bize sözde özel gün hakkında bilgi bile vermemişti.

"Kimse bana ne olduğunu sormayacak mı?"

"Sorarsak bizi kovar mısın?" Kısık sesle mırıldandığımda Tina homurdandı. Bayan S, bize ters ters baktı ama neyse ki çalışan kızlardan biri olan Leslie ona bu konuyu sordu.

Bayan S dikkatini üzerimizden çekip ona gülümsedi. "Bugün benim ve on yıllardır burada çalışan diğer bazı çalışanların sabırsızlıkla beklediği gün." Bunun üzerine Maggie'yle diğer birkaç kıdemli personel ışıldadı. "Bu geceki partinin üç yıl aradan sonra Pleiades'e geri dönen Bay Prince'in onuruna verildiğini söylemekten büyük memnuniyet duyuyorum. Kendisi, Efendi Zach."

Efendi Zach.

Ağzının hareket ettiğini görebiliyordum ama onu duyamıyordum. Sesi bir tünelden ya da çok derinden, uzaklardan geliyor gibiydi.

Birdenbire tek yapabildiğim hissetmek oldu.

Çarpan kalbim, karnımda uçuşan vahşi kelebekler. Göğsümdeki sıkışma.

Titreyerek gözlerimi etrafta gezdirdim. Herkes sakin bir şekilde odaklanmıştı. Bayan S hâlâ konuşuyordu ama tek duyabildiğim onun adıydı.

Zach.

Geri dönmüştü.

Oydu, değil mi?

Dün gece onu görmüştüm, daha doğrusu ortadan kaybolmadan önce bir anlığına görür gibi olmuştum.

Bu bir rüya ya da halüsinasyon değildi. Onu ben uydurmamıştım.

Aman Tanrım.

"Özür dilerim ama az önce ne dedin?" Yüksek sesle ve baskın bir şekilde odadaki tüm gözleri üzerime çekerek patladım.

Bayan S, bana baktı. Sertçe.

Sözünün kesilmesinden hoşlanmadığını biliyordum, özellikle de sağa sola talimatlar verdiği sırada. Ama siktir et.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun, Cleopatra?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Bunun bir faydası olmadı. Hâlâ onun adını duyduğum andaki kadar sarsılmış durumdaydım.

"Dinle, kaba davrandığımı ve sözünün kesilmesinden nefret ettiğini biliyorum ama anlamıyorsun." Boğazımı temizleyerek koltuğumun ucuna doğru kaydım. "Az önce Zach'in geri döneceğini mi söyledin? Çünkü bence söyledin ve bu imkânsız, değil mi? Ne de olsa son baktığımda burayı terk etmişti. Aniden. Geri dönmeyeceğini düşünüyordum. Belki ailesi sonunda onunla olan tüm bağlarını koparmıştır diye düşünüyordum. Bilirsiniz, o çok... kontrolden çıkmıştı. Yani..." Elimi havada salladım, biraz fazla hızlı salladığımı hissettim. "Oxford'a gitme senaryosuna hiç inanmadım."

Parmaklarımı havaya kaldırıp "*Oxford'a gitmek*" diye tırnak hareketiyle belirttim. "O okula gittiğine hiç inanmadım. Ama sorun değil. Bu umurumda değil. Benim umurumda olan şey..." Parmaklarımı masanın üzerinde birbirine kenetleyip dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğildim. "Az önce ne demeye çalıştın?"

Bacaklarım titriyordu, onun geri döneceği düşüncesinin bile beni bu hâle getirmesinden nefret ediyordum.

Böyle gergin, titrek, dağınık bir kıza dönüştürmesinden.

Öfkeli ve saldırgan.

Ben on, o oniki yaşındayken olduğu gibi yüzleşmekten ve bir kez daha ceza almaktan kaçınmak için saklanıp saklanmayacağına, yüzüne yumruk atmak isteyip istemediğine karar veremeyen kıza dönüşmekten nefret ediyordum.

"Cleopatra, bugün sana ne oldu bilmiyorum. Ama bunu görmezden geleceğim çünkü çok fazla şeyle uğraşıyorsun. Yine de şunu söyleyeceğim, eğer aykırı davranışlarını kontrol altına almaz ve biriyle görüşmezsen..." İşte geliyordu.

"Seni buradan gönderme konusunda hiç tereddüt etmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Yanımda oturan Tina'nın yüzünü buruşturduğunu hissedebiliyordum. Maggie'nin başını salladığını bile bir şekilde anlamıştım.

Ellerimi kenetleyerek bacaklarımı sabit kalmaya zorladım. Kalbimin kaburgalarımın içinde sıkıca kafeslenmiş bir organ olması iyi bir şeydi. Eğer öyle olmasaydı, göğsümden dışarı fırlar ve yerde bir et yığını hâlinde yatardı.

"Anlaşıldı," dedim güçlükle.

"Ve Cleopatra?"

"Evet?"

"Söz konusu Bay Prince olduğunda durman gereken yeri unutma." Dişlerimi sıktım, gıcırdattım, onları *ezdim*.

"Unutmayacağım."

***

Zachariah Prince.

Onunla tanıştığımda on yaşındaydım, o da on iki yaşındaydı.

Aslında, onunla St. Patrick'teki ilk günümde tanışmıştım. Şehrin kuzey yakasında, varlıklı ailelerin çocuklarına hizmet veren lüks bir okuldu.

O zamanlar muhtemelen güney yakasından oraya giden tek kişi bendim.

Ailem çok gururluydu. Benim için en iyisini istiyorlardı, bu yüzden beni o okula sokmak için çok çalışmışlardı.

Dürüst olmak gerekirse, St. Patrick'e gitme konusunda hiçbir zaman büyük umutlar beslememiştim. Tina ve diğer arkadaşlarımla birlikte güney yakasındaki sıradan okuluma gitmekten memnundum.

Her neyse, ilk günümde olmasını beklediğim şey, gerçekte yaşananların yakınından bile geçmemişti.

Öğle yemeğinde bir kızdan havuç çubuklarını çalarken, daha doğrusu ödünç alırken yakalanmıştım. Bu benim hatam değildi. Acıkmıştım ve çocukların getirebileceği atıştırmalıkların uzun bir listesi vardı. Hepsi de saçma sapan, açlığımı bastırmak adına hiçbir işe yaramayan sağlıklı şeylerdi.

Ben de doğaçlama ilerledim.

Yakalandım ve ceza aldım.

Onunla da orada tanıştım.

O aptal okula gideceğim sonraki yıllar boyunca benim zorbam olacak adamla. St. Patrick'in hem ortaokul hem de lise kanatları vardı.

Benim yaşımdaki kızlar yakışıklı oğlanlara âşık olurken, ben Zach'ten nefret ediyordum. Erkekler onlara yalakalık yaparken, sırt çantalarını taşıyıp kapılarını açarken, Zach ve yardakçıları beni itip kakıyordu.

Koridorlarda bana çelme takıyor, üniformama ve ödevlerime içecek döküyorlardı. Mavi arabamı saklıyorlar ve telefonuma nerede olabileceğine dair ipuçları gönderiyorlardı.

İnternette bulabildikleri her peynir reklamına yüzümü yapıştırdıklarından ve bana *Thunder Thighs*, *Jiggly Lump*, *Lard Ass* dediklerinden bahsetmiyordum bile. Bilirsiniz, yemek yemeyi seviyordum, konu vücudum olduğunda narin bir çiçek sayılmazdım.

Yardakçıları pis işlerini yaparken, Zach orada öylece durup bana bakardı. Bazen sırıtırdı. Özellikle de ben karşılık verdiğimde.

Evet, karşı koyuyordum.

Çaresiz değildim. Bundan çok uzaktım.

Hatta onunla tanıştıktan bir gün sonra yüzüne yumruk atmıştım çünkü kitaplarımı kesip sayfalarını koridorun her tarafına saçmışlardı.

Babam bana her zaman kendimi nasıl savunacağımı öğretmişti ve ben de öyle yapmıştım.

Sayısız kez.

Dolaplarını açıp ödevlerini çalardım. Anahtarla arabalarını çizerdim. Bir keresinde, bir beden eğitimi dersinden sonra kıyafetlerimi sakladığı ve erkekleri bana bakmaları için soyunma odasına gönderdiği için grubundaki kızlardan biriyle büyük bir kavgaya bile girmiştim. Okulda büyük bir olay hâline gelmişti.

Yıllarca onları öldürmek için planlar yapmıştım.

Zach'i öldürmek için.

Eğer gitmeseydi uygulamaya geçerdim. Ancak şimdi o geri dönmüştü ve ben yine okuldaymışım gibi davranıyordum.

Sağa sola baktım, bir şeye basıp kaymamak için çok ama çok yavaş yürüyordum. Örneğin; üzerine basıp düşmem ve insanların hantal, kıvrımlı, sallanan vücuduma gülebilsinler diye kasten oraya bırakılmış muz kabuğu gibi bir şeye.

Biri adımı her söylediğinde irkiliyordum. Biri güldü ve ben kasılıp gözlerimi kıstım. Kendimi kesinlikle benimle ilgili olduğunu düşündüğüm espriye hazırladım. Yumruklarımı sıktım, Art'a öğrettiğim gibi bir yumruk yapmak için doğru tekniği aklımdan geçirdim. Nasıl karşılık verebileceğimi düşünüyordum.

Henüz onu görmemiştim ama şimdiden öfke ve nefret içinde boğuluyordum.

Hah.

Yeniden toparlanıp bir yetişkin gibi davranmak için kendimi mutfağın yanındaki servis dolabına kapattım. Parti başlamıştı ve büyük bir paspas kovasının üzerine oturup şampanyayı kendim içmek yerine servis etmem gerekiyordu.

Ama her neyse.

Bensiz de idare edebilirlerdi. Ben de dahil olmak üzere temizlik

ve mutfak personelinin çoğu bu gece çalışıyordu. Eskiden güney yakasında garsonluk yapardım ama fazladan paraya ihtiyacım vardı. Bu yüzden bu tür etkinlikler için her zaman gönüllü olurdum.

Dolap birden gümbürdeyerek sallanınca inledim. Tavandan tozlar döküldü ve yere bıraktığım içi şampanya dolu flüt kadeh tepsisi titredi.

Biri kapıyı çaldı.

"Cleo."

Gergin omuzlarım, duyduğum tanıdık sesle birlikte rahatladı. Bu Tina'ydı.

Elimi göğsüme bastırarak eğilip kapının kilidini açtım, içeri girmesine izin verdim. Benim aksime, onun sarı saçları derli topluydu ve üniformasının içinde çok şık görünüyordu. Rimelimin terle birlikte aktığından ve rujumu çoktan yediğimden emindim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sarı ampulün kör ışığında yüz ifadesi endişeli görünüyordu.

"Kendimi toparlamaya çalışıyorum."

"Saklanarak mı?"

"Hey, beni yargılama."

"Peki. Özür dilerim."

Tina yanımda duran ters çevrilmiş bir kovanın üzerine oturdu. "İyi misin?"

Başımı salladım.

"Sarhoş musun?"

İki parmağımın ucunu birbirine yaklaştırdım. "Belki birazcık."

Sanki anlamış gibi başını salladı. "Grace sana teşekkürlerini iletti."

Gülümsedim. "Öyle mi?"

"Evet. Bay Grayson gittiğinde kıpkırmızıydı. Ellerini kasıklarından uzak tutamıyordu."

Gülerek bir beşlik çaktık.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Gerçekten oluyor, değil mi?" Yutkundum. "Yoksa kâbus mu görüyorum?"

Tina omuz silkti. "İstersen seni çimdikleyebilirim."

"Kendimi birçok kez çimdikledim. Yani evet, sanırım bu gerçek." Dirseklerim bacaklarıma gömüldü. "Sanırım gerçekten geri döndü."

Bunu hissedebiliyordum.

Aslında bütün sorun da buydu. Hissedebilmem. *Onu* hissediyordum.

Dışarıda, neredeyse belimi inciterek temizlediğim o balo salonunda olduğunu biliyordum. Muhtemelen insanlarla kaynaşıyordu, yani köleleriyle. İçiyor, gülüyor, sanki dünya umurunda değilmiş gibi *sırıtıyordu.*

Sanki geri dönmesi her şeyi mahvetmemiş gibi.

Bay Prince.

Artık ona böyle mi hitap etmem gerekiyordu? Çarşaflarını çıkarıp çöpünü atarken?

Başımı salladım. "Ya kaldığı yerden devam ederse?" Ellerimi ovuşturarak en büyük korkumu dile getirdim. "Ya kötü bir şey yapmaya kalkarsa? Beni kovdurmaya çalışırsa? Ya evimi geri alamazsam? Artık kaybedecek çok şeyim var. Bu şaka savaşları falan değil."

"Bak, sakin ol. Ne olacağını bilmiyorsun," diye açıkladı Tina ellerimi tutarak. "Ve dışarı çıkıp durumla yüzleşmedikçe de bilemeyeceksin. İnsanlar onun birkaç günlüğüne ziyarete geldiğini söylüyor. Belki seni fark etmez. Burası büyük bir malikâne. Bay ve Bayan Prince'ı kaç kez gördün? Eminim ki çok değildir. Ayrıca, eğer saklanmaya devam eder ve çalışmaya dönmezsen, Bayan S seni her halükârda kovacaktır."

İçimi çektim. Haklıydı.

"Tanrım, ondan nefret ediyorum."

"Biliyorum. O buradayken hep bundan bahsederdin."

"Evet, öyle. Buradayken hayatımın her saniyesini mahvetti. Balomu bile."

Tanrım, balo.

Hayatımın en kötü anısıydı.

O gece çok mutluydum. Lacivert patenci balo elbisemle deri

çizmelerimi giymiştim. Koyu ve ağır bir makyaj yapmıştım. Kaybetmeye hazır belalı bir Külkedisi gibi görünüyordum. Kaybetmek derken bekâretimi kastediyordum.

Arabayla okula giderek erkek arkadaşım Neal'ı bekledim. Şehirde yeniydi ve güney yakasından geliyordu. Hipster gözlükleriyle pantolon askılarını görür görmez onun ruh eşim olduğunu anlamıştım.

Ama o gelmedi.

Onun yerine telefonuma bir mesaj geldi -tipik Zach ve yardakçıları- Neal'ın Pleiades'teki bir partide bir kıza sakso çektirdiği fotoğrafıydı.

Söz konusu partiye gittim ve onu yere serdim. Neal'ı değil. Zach'i.

Zach'e yumruk attım. Ona çok boktan şeyler söyledim ama hepsi doğruydu.

Tina, "Biliyorsun, Neal'ın gitmesine gerek yoktu," dedi.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki biliyorum. Elbette Neal'ın gitmek zorunda olmadığını biliyorum. Ama onun -Zach'in- onu davet etmiş olması beni deli ediyordu, tamam mı? Bunu bilerek yaptı. Arkadaş bile değillerdi. Bunu beni incitmek için yaptı, Neal aptalın teki olduğu için ilk ve tek erkek arkadaşım okulumuza bile gitmeyen bir kızdan kucak dansı alıyordu. Hem de balo gecesinde."

Birkaç saniye daha sessiz kaldık.

"Bütün pantolon askılarını çaldığımıza sevindim." Tina homurdandı.

Ben de homurdandım. "Her renkten olduğuna inanabiliyor musun?"

"Aman Tanrım. Neon sarısı bile vardı."

"Tanrım, evet." Güldüm ve başımı sallayarak tavana baktım.

"Onunla nasıl çıkabildin, Cleo? Onun gibi biriyle?"

"Bilmiyorum. Ben sadece..." İçimi çektim. "Sanırım nasıl hissettirdiğini bilmek istedim."

"Neyin?"

"Âşık olmanın." Yutkundum. "Şimdiye kadar tek yaptığım ondan nefret etmekti. Yani Zach'ten. Tek yaptığım öfke ve nefretle dolu olmaktı. Sadece bir erkeğe âşık olmanın nasıl bir his olduğunu tatmak istedim."

"Bu adil, sanırım." O da iç çekti. "Oraya geri dönmeye hazır mısın?"

Başımı sallayıp ayağa kalkmaktan başka seçeneğim yoktu. Bir korkak gibi bütün gece burada kalamazdım. Bu işe ihtiyacım vardı. Bir hedefim vardı. Beni bundan alıkoymasına izin veremezdim.

"Tamam, gidelim."

Parti, birinci kulede bulunan balo salonunda yapılıyordu.

Yüksek katedral tavanları ve eski Viktorya dönemi dekoruyla geniş, uçsuz bucaksız bir alandı. Her köşe karmaşık çiçek aranjmanları ve çay ışığı mumlarıyla doluydu. Benim için çok sadeydi ama onları mutlu ediyorsa yapacak bir şey yoktu.

Son birkaç saattir şampanya servisi yaparak katları dolaşıyordum ve şu ana kadar Zach'i görmemiştim.

Yine de burada olduğunu biliyordum. Biliyordum. Onunla tanıştığımdan beri aklımdan çıkmayan adam, şık takım elbiselerin ve tasarım elbiselerin arasında bir yerlerde gizleniyordu.

Onu ve arkadaş grubunu geçerken smokinli bir adam bana seslendi. Sahte gülümsememi takınarak onlara dönüp tepsiyi sundum. Sohbetlerini kesmeden, bana bir bakış bile atmadan, her biri bir flüt kadeh aldı.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Onlara bakmıyor, hatta dikkatimi bile vermiyordum. Onlar önemsizlerdi. Görünmezlerdi. Benim için hiçlerdi.

Ondan başka benim için hiçbir şey yoktu.

Çünkü döndüğüm anda önümdeki kalabalık anlamsız, korkunç bir mucize gibi ikiye ayrıldı ve onu gördüm.

Zach'i.

İşte buradaydı.

Nefret ettiğim adam, her zaman nefret ettiğim adam, geri dönmüştü ve benden sadece on adım ileride duruyordu.

Tanrım, aramızdaki on adımlık mesafe yeterli değildi. Hayır, değildi. Çok yakındı. Gerçekten yakın. Aramızda bir okyanus büyüklüğünde mesafe olmalıydı. Bir kıta. Bir gezegen. Belki de bütün bir galaksi.

Bu mesafeden onu net bir şekilde görebiliyordum.

Yüzünün her ayrıntısını seçebiliyordum.

Elmacık kemiklerinin keskin tepelerini, çenesinin eğimini, güçlü alnını. Kirpikleri bile ne kadar sık ve koyuydu. Bir bütün olarak, gördüğüm en güzel adam olmalıydı. Güzelliği ne büyük bir yanılsamaydı.

Bu, cüssesinden belli oluyordu. Boynundaki damarlardan ve kendini ifade ediş biçiminden. Sessiz, gözlemci, yoğun ve korkutucuydu.

Tanrım, daha da büyümüştü. Hatırladığımdan daha uzun ve daha genişti.

Üç yıl önce de bu kadar iri miydi? Böylesine... güzel, muntazam, simsiyah saçlı ve dolgun dudaklı mıydı?

Omuzları kocaman görünüyordu. On adım öteden bile üzerindeki koyu renk tişörte göğsünün baskı yaptığını görebiliyordum. Tüm vücudu kıyafetlerinden, siyah deri ceketinden ve mavi kot pantolonundan fırlayacakmış gibi görünüyordu.

İçinde bulunduğumuz duruma tamamen aykırı kıyafetlerdi. Sadece Zach'in giydiği kıyafetlerdi. Geri kalanlar pahalı, resmi kıyafetler içindeydi.

İşte bu yüzden, göze çarpıyordu.

'Asiyim' diye bağırıyordu. Kötü çocuktu. Umursamadığını haykırıyordu.

Üç yıl önce de umurunda değildi, şimdi de değil.

Göğsüm uğulduyordu, muhtemelen kelebekler ve ayrıca başka şeyler yüzündendi. Kaybolmuşum gibi hissettiren bir şeydi.

Bunu hiç bu kadar detaylı düşünmemiştim ama Zach ve ben, biraz da olsa birbirimize benziyorduk.

Her zaman birlikte cezaya kalırdık. Üniformalarımız günün sonunda hep darmadağınık olurdu. Sanki oradan çıkmak için sabırsızlanıyormuşuz gibiydi.

Ayrıca, bildiğim kadarıyla Zach de okula gitmekten benim kadar nefret ediyordu.

Ödevlerimi yapmama ve iyi notlar almama rağmen okula gitmek hoşuma gitmiyordu. Zach de aynıydı. Benden bir sınıf üstteydi ve duyduğuma göre bir yılı tekrar etmişti, her dersten kalıyordu.

En duygusal anlarımda yastığıma sarılıp ağlarken ve ertesi gün St. Patrick'e geri döneceğimi düşünürken, Zach'le benim arkadaş olduğumuz bir hayat hayal ederdim. Onun bana sataşmadığı, benim de ondan nefret etmediğim bir hayat.

Ancak belli ki bu sadece benim beklentimdi.

Benimle uğraşmıştı, ben de ondan nefret etmiştim.

Şu anda bile sağında duran birine sırıttığı için ondan nefret ediyordum.

Piç kurusu.

O sırıtıştan nefret ediyordum. İnsafsızca etkileyici ve seksiydi.

Asla değişmezdi.

Gözlerimin önünde bir el belirdi, neredeyse tepsiye olan hâkimiyetimi kaybederek irkildim.

"Servisinizi yaptıktan sonra gitmeniz gerekmiyor mu?" dedi beni çağıran adam. Kaşları kibirli bir şekilde yukarı kalkmıştı.

Gruptaki diğer adam şampanyasını yudumlarken, "Evet, şu anda bir şeye ihtiyacımız yok," dedi.

Üçüncü adam, "Olursa sesleniriz," diye ekledi.

Gümüş renkli elbise giyen gruptaki tek kadın mırıldandı. "Yine de nefesini tutma."

Onların küçümseyici yorumlarını kulak arkası ediyordum.

Aslında, bakışlarımı böldükleri için memnundum.

Zach'ten uzaklaşmam gerekiyordu. Artık nerede olduğunu bildiğime göre, ona göz kulak olabilir ve görüş alanından uzak durabilirdim. Beni görmesini istemiyordum. Artık burada çalıştı-

ğımı bilmesini istemiyordum. Ya da en azından bu sırrı mümkün olduğunca uzun süre saklamak istiyordum.

Gruptan özür dileyerek bir adım geri çekildim.

Yara almadan kurtulmanın eşiğindeyken bir şey beni harekete geçirdi ve bakışlarım onunla çarpıştı.

Lanet olsun.

Biliyordum. Kahretsin ki beni bulacağını biliyordum.

Anlayacağınız üzere aramızda bir şey vardı.

Bu *şey* bizi birbirimizin farkında olmamızı sağlıyordu. Nerede olduğumuzun bir önemi yoktu.

Okul koridorunda, boş ceza odasında ya da kalabalık bir balo salonunda olabilirdik. Bir şekilde, birbirimizi her zaman bulurduk.

Belki de nefretin böyle gizemli ve sinir bozucu bir gücü vardı.

Şampanya kadehini ağzına dayamış olan Zach, siyah şeytan gözleriyle beni izliyordu. Eskiden yaptığı gibi.

Sanki hiç vazgeçmemiş gibiydi. Hiç gitmemişti. Son üç yıl hiç yaşanmamıştı. Hâlâ balo gecesindeydik. Ben hâlâ on altı yaşındaydım, o ise on sekizindeydi. Ben erkek arkadaşımın gelmesini beklerken Zach arkamdan gülüyordu çünkü aşka dair tüm hayallerimi mahvetmek üzereydi.

Pazartesi günü okula gittiğimde Zach'in gittiğini öğrenecektim. Aniden kasabayı terk etmiş olacak, insanlar şok içinde kalacak ve kasaba dedikoduyla çalkalanıyor olacaktı.

Ancak şu anda karnımdaki ağrı daha keskindi ve kalbim, onun bana odaklanması nedeniyle donmuş, orada hapsolmuş kelebeklerle birlikte durmuştu.

"Tanrım, gitmen için ne gerekiyor? Bahşiş falan mı bekliyorsun?"

Bu kez adamın sesinden o kadar ürktüm ki tepsiyi kurtarmam mümkün olmadı. Elimden kayarken dehşet içinde yere düşmesini izledim.

Narin kadehler mermere çarpıp paramparça olurken ve her yere baloncuklar saçılırken davetliler çığlık atıyor, soluk soluğa

kalıyor ve irkiliyorlardı. İçkinin bir kısmı beni işaret eden adamın ayakkabılarına bulaştı. Ayakkabılar İtalyan mokaseniydi. Bu bilgi gümüş elbiseli kadın tarafından verilmişti.

Etrafımda küçük bir kalabalık toplandı. Mırıltılar ve kahkahalar duyuluyordu. Bunu yapanın kim olduğunu söyleyemiyordum. O sırada gözlerim kırık bardaklarla ters çevrilmiş tepsiye takılmıştı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım boşluğa doğru. Gözlerim duyduğum utançtan dolayı yaşlarla doldu.

Ayakta durmak büyük bir yük haline geldiğinde, kemikli dizlerim yere çarpar çarpmaz irkildim. Dengemi sağlamak için ellerimi yere koydum. Ancak yanlışlıkla sıvı birikintisinin üzerine temas ettiler ve dökülen içki bembeyaz bluzumun kollarına sıçradı.

Yine de bu endişelerimin en küçüğüydü.

Avuç içim yapışkan zemine değer değmez, parmaklarımdan ve bileğimden geçen delici bir acı hissettim.

"Ah, lanet olsun."

Az önce kendimi mi kesmiştim?

Sol avucumun ortasından aşağıya doğru bir yarık uzanıyordu. Son yirmi saniye içinde olanlara dair o kadar şaşkındım ki tek yapabildiğim, kesikten sızan kırmızı kan damlacıklarına bakmaktı.

Bunca yıllık garsonluk hayatımda hiç tepsi düşürmemiştim. Eski patronum doğuştan yetenekli olduğumu söylerdi.

Peki az önce ne olmuştu?

Birinin elimi tuttuğunu hissettiğimde düşüncelerim aniden kesildi.

El büyüktü. Esmerdi. O kadar esmer ve bronzdu ki tenim onunla kıyaslandığında solgun görünüyordu.

Belki şoktan dolayıydı ama küçük elimin büyük bir elin içinde hapsolmuş görüntüsü beni büyülemişti. Tenimdeki kan parlak kırmızıydı ama etrafımda kıvrılan bronz parmaklarla karşılaştırıldığında her şey renksiz görünüyordu.

"Bandaja ihtiyacın olacak."

O ses. *Onun* sesi. Yumuşak ve alçaktı.

Aynen hatırladığım gibiydi ama daha sert bir tonu vardı. Daha önce duymadığım bir tondu. Sesi muhtemelen binlerce ses arasından, yıllar sonra bile çok uzaklardan tanıyabildiğim tek sesti.

Tanrım, bu korkunçtu. Çok korkunçtu.

Neden onun hakkında bu kadar çok şey biliyordum?

Neden bana dokunuyordu? Daha önce bana hiç dokunmamıştı.

Kesik nefesler alarak ona baktım. Benden uzak durmasını söylemeye ve elimi geri çekmeye hazırdım. Ancak odaklanabildiğim tek şey, bronzlaşan tek şeyin elleri olmadığıydı.

Nedense daha önce fark etmemiştim ama yüzü de esmerleşmişti. Bronzdu.

"Yapma," dedim bir şekilde sesimi bularak.

Yüzü hâlâ eğikti, gözlerini bana doğru kaldırdı. Bir süre beni inceledi, onun yoğun bakışları altında kıpırdandım.

"Neyi yapmayayım?"

Sesinin yarattığı etkiye karşı yutkundum. Göğsüme çarptı ve hafifçe irkildim.

Elbette bunu fark etmişti.

Belki de bu yüzden benimle daha fazla dalga geçmek için başparmağını avucumun içine sürttü. Dokunuşu nazikti. Teninin benimkinin üzerindeki fısıltısından daha fazla değildi.

Yine de odaklanabildiğim tek şey buydu.

Elimi geri çekip yumruk yaptım. "Dokunma bana." Yeterince açık olması için ekledim. "Asla."

3

Şu anki hali daha karanlıktı.

Tek düşünebildiğim buydu. Eskisinden daha sert olan sesi ve daha iri olan vücuduyla birleşen bronz teni onu acımasız gösteriyordu.

Eskisinden daha acımasız.

Dolabının önünde ya da okul kapısında dururken, kafeteryadaki en büyük ve en gürültülü masada otururken göründüğünden daha acımasızdı. Ya da otoyolda motorsiklet sürerken.

Bundan hoşlanıp hoşlanmadığım konusunda kararsızdım. Aslında, hoşuma gitmediğinden oldukça emindim. Sanki yeterince korkutucu değilmiş gibi. Sanki avuçlarım yüzündeki kibirli ifadeyi tokatlamak için yeterince kaşınmıyormuş gibi.

Lanet olsun.

Neden geri dönmüştü ki?

Her şey yolundaydı. Her şey normaldi. Saklanmamaya, arkamı kollamamaya, her zaman yumuşak başlı olmaya, kargaşa ya da cinayet planları yapmamaya alışmıştım. Kıvrımlı vücudumla ve yürürken sallanan kalçalarımla barışmıştım.

Bu işi kabul etmemin tek nedeni, onun geri gelmeyeceğini düşünmemdi.

İnsanlar onun da ailedeki diğer Princelar gibi Oxford Üniversitesi'ne gittiğini söylemişti. Ancak ben buna hiç inanmamıştım.

Zach okuldan nefret ederdi. O kadar kural tanımaz ve asiydi ki atalarının izinden gideceğini düşünmek bile gülünçtü.

Gitme şeklinden bahsetmiyordum bile. Aniden gitmişti. Geçen gece olduğu gibiydi. Liseden mezun bile olmamıştı.

Ayrıldığında Oxford'a gitmediğini ve geri dönmeyi planlamadığını biliyordum.

Sanırım bunlardan biri hakkında yanılmışım.

Sonuçta geri dönmüştü.

Balo salonundaki dramatik fiyaskodan sonra, birkaç personel dışarı çıkmama yardımcı oldu. Tina yaramı temizlememe yardım etti ve bana sakin olmamı söyledi. Bütün gün sarsılmış durumdaydım, bir şeyler olması kaçınılmazdı. Bayan S'nin o kadar affedici olacağını sanmıyorum.

Ancak şu anda bunu düşünemezdim. Zach burada, Pleiades'te olduğumu bildiği için yarının ne getireceğini bilemiyordum.

Kendimi yeterince rezil ettikten sonra beni mutfak görevine vermişlerdi. İçerisi sıcak, yapış yapıştı -Maggie bunu nasıl yapıyor bilmiyordum- ve biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Bu yüzden servis girişinden dışarı çıktım. Sadece nefes almak istiyordum.

Hava serindi ama parti için giydiğim üniforma, beyaz bluz ve dar siyah etek, terli vücuduma yapışıyordu fakat umurumda değildi. Her şey o mutfakta tıkılıp kalmaktan iyiydi.

İki santimlik topuklu *Mary Jane*'lerimi çıkarıp örgümü çözdüm. Ardından bluzumun üst iki düğmesini açtım. Biraz hava almak için kumaşı havalandırdım ve duvara yaslanıp gözlerimi kapattım.

"İyi misin?"

Gürleyen ses yerimden sıçramama neden oldu.

"Tanrım. Siktir." Neredeyse çığlık atacaktım.

İlk başta, uzaktaki çalıların ve ağaçların karanlık hatlarından başka bir şey göremedim. Ardından bir duman bulutu fark ettim ve dumanın geldiği yöne doğru döndüm.

Ona doğru.

Zach, tuğla duvara yaslanıp bir ayağını kaldırarak oraya dayamıştı. Dudaklarından bir sigara sarkıyordu. Ceketini giymemişti, üzerinde şişkin pazılarını gösteren koyu renk tişörtü vardı.

Ah, Tanrım.

Kasları, esnetmesine bile gerek kalmadan tehditkâr görünmeyi başarıyorlardı.

"Ödümü kopardın," dedim azarlarcasına.

Karmaşık görünümlü Viktoryen bir fener, onu görebilmem için yeterince ışık sağlıyordu. Yüzü bana dönük olduğundan, yüz hatlarının ihtişamından kaçamadım. Koyu kadife yumuşaklığındaki saçlarıyla tamamlanan kare çenesi ve çıkık elmacık kemikleriyle sert, yargılayıcı görünüyordu.

"Bunu görebiliyorum," dedi.

Sigara dumanını geceye göndermeden önce bir nefes çektiğinde kaslı geniş göğsü dev bir dalga gibi yükseldi.

"Peki öyle misin?" diye sordu tekrar bana bakarak.

Duvara yaklaştım, ondan uzaklaşmak için geriye doğru küçük bir adım attım. "Ne miyim?"

Tek düşüncem buradan uzaklaşmaktı. Arkamı dönüp kaçabilirdim ama deneyimlerim bana sırtımı asla savunmasız bırakmamam gerektiğini öğretmişti. Bu yüzden yavaşça geri adım atmaya devam ettim.

"İyi misin?"

Çıplak ayaklarım çıkardığım *Mary Jane*'lerime takıldı ama tökezlememek için kendimi tuttum. "Ne?"

Tipik bir şekilde, sessizce sigara içmeye ve izlemeye devam ediyordu.

Zach böyle yapardı. İzlerdi. Sanki gözleri bir mikroskoptu, ben de incelemek istediği bir tür böcek ya da ilginç bir örnektim. Yıllardır incelemek istediği ya da çizmelerinin altında ezmek için can attığı.

"Sen az önce..." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bana iyi olup olmadığımı mı sordun?"

"Öyle görünüyor."

Üç yıl.

Üç yıl sonra onunla karşılaşıyordum ve o bana iyi olup olmadığımı soruyordu. Her şeyden sonra, onca zorbalıktan ve bana yaşattıklarından sonra bunu bana gerçekten soruyor muydu? Sanki

sokakta tesadüfen karşılaştığı bir yabancıymışım da havadan sudan konuşuyormuş gibi.

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden soruyorsun?"

Gözleri duvara dayadığım yaralı elime kaydı. Kesiğim zonklamaya başladı. Yaranın ısındığını hissettim. Sanki sırf o bahsetti diye tüm kanım oraya hücum ediyordu.

İşte o zaman bana dokunduğunu hatırladım. Bana dokunduğuna inanamıyordum.

O an şok geçirdiğim için dokunuşuyla ilgili hiçbir şey düşünememiştim. Ancak şimdi teninin sıcak olduğunu hatırlıyordum. Nasıl oluyorsa, diğer herkesten daha sıcaktı. Avuç içi sert ve pürüzlüydü. Sanki tanıdığım herkesten daha fazla kader çizgisi varmış gibiydi.

Çenesiyle işaret etti. "Yaranın bandaja ihtiyacı var."

Terli, sıcak yumruğumu açtım. "Sorun değil."

"Derin bir kesikti."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Ne hoşuma giderdi?"

"Derin bir kesik olması."

Yine bir şey söylemedi. Sadece gözlerini üstümde tutuyordu.

Yıllar boyunca yaptığı şeyin bir korkutma taktiği olduğunu öğrenmiştim. Karşısındaki kişinin sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmesi için sessiz ve gergin duruyordu.

Buna kanmayacaktım.

Planladığı hiçbir şeye kanmıyordum. Eğer kendiliğinden dışarı çıkmayı düşünmeseydim, bu karşılaşmanın bile bir tuzak olduğunu düşünürdüm.

Aslında bunu daha önce de yapmıştı. Beni beklediğine dair sahte bir mesaj gönderdikten sonra beni tarih öğretmenimiz Bay Philips'in ofisine kilitlemişti. Temizlik personeli kapıyı açana kadar tam iki saat boyunca o odada mahsur kalmıştım.

Pislik herif.

Kolunu duvara dayayıp bana doğru dönerek, "Geriye doğru yürüdüğünün farkında mısın?" diye sordu sonunda.

Haklı olduğunu fark ettim. Geriye doğru yürüyordum. "Sana ne bundan?"

"Bunu yapamazsın."

"Öyle mi? Neden? Yoksa beni durduracak mısın?" dedim alaycı bir tavırla.

Başını yavaşça salladı. "Hayır ama devam edersen arkandaki saksı bunu benim yerime yapacak."

Gözlerim büyüdü, birden durdum.

Haklıydı.

Servis girişinin her iki yanında saksı bitkileri vardı ve yaprakların sırtıma sürtündüğünü hissediyordum. Devam etseydim onlara takılıp tökezleyebilir, hatta belki de düşebilirdim.

"Biliyordum," diye yalan söyledim.

"Elbette," dedi eğlenen bir sesle, bu eski bir alışkanlıktı.

Bilirsiniz, onda bir şeyler vardı. Tenimi alev alev yakan bir özellik, bir tür kışkırtma.

"Onaylamana ihtiyacım yoktu," diye özellikle belirttim.

"Anladım," diyerek kayıtsızca cevap verdi.

Ses tonuna alınsam da sessiz kalmaya karar verdim. Hiçbir şey söylemeyeceğime dair kendime söz verdim.

Sözümü tuttum. Altı saniye kadar. "Burada ne halt ediyorsun?"

Bu kasabada. Hayatımda. Lanet kafamın içinde.

"Temiz hava alıyorum."

"Doğru. Burayı seçmek zorunda mıydın?"

"Evet."

Bir nefes daha çekip yüzünü yukarı kaldırmadan önce o zehir soluyan dudakları seğirme cüretini gösterdi. Boğazımda bir hırıltı yükseldi ama sonra söylediği şeyle kısa kesildi.

"Burada yıldızların görülebildiğini unutmuşum," diye mırıldandı.

Sesi neredeyse alçak, tatminle dolu bir iç çekiş gibi çıkmıştı. Sanki uzun zamandır yıldızları görme şansına sahip olmamıştı.

Huzurlu görünse de sözleri bedenimde kaos yarattı.

Nefesimi kesiyor, kalbimi hızlandırıyorlardı. Kelebekleri uyandırıyorlardı. Dün gece düşen yıldızı hatırladım. Tuttuğum dileği hatırladım ve şimdi o buradaydı. Son birkaç aydır uğruna çalıştığım her şey için potansiyel bir tehlikeydi.

"Geldiğin yerde yıldızları göremiyor muydun?" diye sordum.

Zach, önce gökyüzüne sonra bana baktı. "Hayır."

Tek heceli cevaplar.

Harika.

Merak uyandırmak için tasarlanmışlardı. Mantıken bunun farkındaydım. Ancak mantıksız bir şekilde son üç yıldır nerede olduğunu merak ediyordum.

"Ta-mam." Ona inanmakta güçlük çekerek başımı salladım. "Yine nereye gittin?"

Sessizce beni inceledi. "Neden? Beni mi özledin?"

"Evet, kesinlikle. Kafama kurşun yemeyi ne kadar özleyebilirsem o kadar."

Zach sırıttığında siyah gözleri parladı. "Biliyor musun, temelli geri dönme konusunda kararsızdım. Ama bu seni mutlu edecekse, o zaman ben varım."

"Alaycılık." Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu seviyor olmalısın."

"Amacım seni memnun etmek," dediğinde, sözleri tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Bunu görmezden gelerek bütün gün kafamı kurcalayan asıl soruya geldim. Nereye gittiği umurumda değildi. Bilmek istediğim tek şey neden geri döndüğü ve ne zaman gideceğiydi.

"Neden geri *döndün?*"

Sessizliğini koruduğu için sorumun rüzgârla birlikte kaybolduğunu düşünecek oldum. Ne yazık ki kasabamızın bir başka özelliği de buydu. Havası bile ölüydü. Yaprak bile kıpırdamıyordu, tıpkı onun gibi. Yüzü boştu ve ifadesizdi. Ama gözlerinde, bakışlarında bir şey vardı.

Dudaklarının arasındaki sigara gibi onlar da yanıyordu.

Ardından, o gözler hareket etti. Saçlarımın gevşek buklelerin-

de gezinirken kirpikleri titredi. Uzanıp onlara dokunmak için bir dürtü duydum ama buna direndim. Ellerimi meşgul etmek için eteğimin kumaşını avuçladım.

"Hâlâ mavi, ha?"

Çenemi kaldırdım. "Her zaman."

Fısıltıyla tekrarlarken dudakları seğirdi. "Her zaman."

Saçıma neden bu kadar yoğun baktığını bilmiyordum. Belki de söyleyecek kötü bir şey düşünüyordu. Sebep ne olursa olsun durmadı ve kirpikleri aşağı indiğinde ona sorduğum soruyu unuttum.

Ne hakkında konuşuyorduk?

"Hâlâ mavi simli kalemler kullanıyor musun?"

Okuldayken kullanırdım. Mavi rengin poster çocuğuydum. Mavi sırt çantası, mavi kıyafetler, mavi simli kalemler ve büyüdüğümde mavi saçlar. Başımı salladım. "Evet."

O da başını salladı, nostaljik görünüyordu. "Tabii ki devam ediyorsun."

Bir şeyler söylemeliydim. Gerçekten söylemeliydim ama transa girmiştim. Sanırım hipnotize olmak böyle bir şeydi.

Şu anda yapabildiğim tek şey, boynumdan aşağıya doğru kayan ezici bakışlarını takip etmekti ve bu bakışlar yutkunmamı zorlaştırıyordu. Göğsüme geldiğinde, beni son gördüğünde *C* beden olduğumu fark ettim. Şimdi *D* beden sutyen takıyordum.

Ona, bakmayı kesmesini söylemeye niyetlendim. *Pis sapık.* Bana bakmasını istemiyordum. Tenimi titretmesini istemiyordum.

Ancak kelimeler ağzımdan çıkmadı. Boğazıma sıkışıp kaldılar, dişlerimi sıktım.

Tanrım, durdur onu.

Ne yazık ki beni izlemeye devam etti. Kıvrımlı belimi, yuvarlak kalçalarımı ve uyluklarımı, çıplak ayak parmaklarımı. Onun yokluğunda kadınsı kıvrımlara sahip olan vücudumu.

Bu kez daha önce olmayan bir çaresizlikle, "Neden döndün?" diye tekrar sordum.

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi, ağzındaki sigaranın arasından, "Belki de *seni özlemişimdir*," dedi.

Bakışlarından kopmak için kendimi zorlayarak aşağı baktım. *Mary Jane*'lerim yerdeydi. Biri yan yatmış, diğeri ondan biraz uzakta duruyordu. Sahipsiz, terk edilmiş ve yoldan çıkmış bir şekildeydi. Tıpkı benim şu anda olduğum gibi.

Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Başımı sallayarak eğildim ve ayakkabılarımı aldım. "Ben gidiyorum."

"Bu arada üniforman güzelmiş."

Durdum.

Ayakkabılarımı göğsüme bastırıp bakışlarına karşılık verdim. Çenesi kenetlenmişti. Yüzündeki kasılmayı görebiliyordum.

Artık ailesine hizmet ettiğim için kızgın mıydı?

Ne kötü.

Sanki bu anlaşmadan hoşlanıyormuşum da onun büyüdüğü eve kendi isteğimle adımımı atarmışım gibi.

"Teşekkür ederim," dedim sahte bir gülümsemeyle ve elimi eteğimden çektim. "Ben de öyle düşünüyorum."

Zach, biten sigarasını yere atıp botlarının altında ezerken gözlerini benden kaçırdı.

"Bulaşık yıkamanın ve yerleri paspaslamanın gelecek planların arasında olduğunu hiç düşünmemiştim."

Aşağılayıcı bir şey söyleyeceğini biliyordum. O Zach'ti.

Yine de irkildim.

Gelecek planları.

Hedefler ve tutkular hakkında ne biliyordu ki? Bir anda elinizden alındıklarında neler olduğunu nereden bilecekti?

Acı verse de sesimi sakin ve düz tuttum. "Benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun, tamam mı? Ve buna iş deniyor. Sorumluluk sahibi insanların yaptığı bir şey."

"Sorumluluk sahibi, öyle mi?"

"Evet."

Zach doğrulduğunda duvardan uzaklaşarak dik durdu. Başını

yana eğerek çok merak ediyormuş gibi, "Sorumluluk sahibi insanlar başka ne yapar? Çalışırken çarşaf değiştirmek ve iş yerlerine zorla girip çıkmak dışında."

Gözlerim büyüdü. "O... sendin."

Ah, Tanrım.

Demek dün gece gözlerini üzerimde hissettiğim pis sapık oydu.

"Öyle. Küçük siyah kıyafetinle çok şirindin. Aptal ama sevimli. Gerçekten kimsenin seni tanımayacağını mı düşündün?" Kıkırdadı. "Ne kadar sevimli olsan da bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama casusluk mesleğinde bir geleceğin yok. Sen biraz fazla..." Beni baştan aşağı süzdü. "Bunun için fazla göze çarpıyorsun. Belki de çarşafları değiştirmen ve yerleri paspaslaman iyi bir şeydir. Seçeneklerini açık tutmalısın."

İşte buydu. Diğer hakaretlerle birlikte bedenime de küçük bir dokundurma.

Hiçbir şey değişmemişti, değil mi? O hâlâ aynıydı. Ben ise şimdi daha savunmasızdım. Kaybedecek daha çok şeyim vardı. İşim ve bununla birlikte evim gibi.

"Kariyer seçimlerimle ilgili endişen için teşekkürler."

"Lafı bile olmaz."

"Doğru. Anlamanı beklemiyordum," dedim çünkü kendimi gerçekten durduramamıştım. "Senin gibi hayatını baba parası yiyerek geçirmiş, tamamen sarhoş ve kafası güzel dolaşan birinin geri kalanımız için bunun nasıl bir şey olduğunu anlamasını beklemiyorum."

Onun bakışları altında sırtımı dikleştirdim. Bana doğru bir adım attığında, içimden bir ürperti geçse de dik ve sağlam durdum. Sonra bir adım daha ve bir tane daha attı. Ta ki kokusunu alabileceğim kadar yaklaşana kadar.

Sigara ve yaban mersinli turta kokuyordu, Maggie'nin pişirdikleri gibi.

Bir araya geleceğini hiç düşünmediğim ama bir şekilde gelmiş olan iki kokuydu ve ben bundan hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

Zach'in yüzü artık gölgedeydi. Yine de gökyüzü ve yıldızlar

gözleriyle ağzını görebilmem için yeterli ışığı sağlıyordu. "Evet, belki de öyledir. Ama bir şeyden eminim."

Ayakkabılarımı göğsümde sıkıca tutarak meydan okudum. "Neymiş o?"

"Eğer bu işe devam etmek istiyorsan, beni mutlu etmek zorundasın."

Tehdidi aramızda asılı kaldı. Tıpkı onun gibi ağır ve karanlıktı.

Enseme sürtünen yumuşak yapraklar birden keskin kenarlı ve tehlikeli gelmeye başlamıştı.

"Eğer işimin bu olduğunu düşünüyorsan, ben senin kişisel kölen değilim," dedim cesaretimin son kalıntılarına tutunmaya çalışarak.

Eğildiğinde kokusu o kadar yoğun, o kadar kapsayıcı hâle geldi ki dudaklarım aralandı. Gözlerimin içine bakmadan önce bakışları dudaklarıma düştü. "Sanırım senin işin, ben ne yapmanı istersem o olacak."

Zach tüm görüşümü dolduruyordu. Koyu renk tişörtü, geniş omuzları. Ondan başka hiçbir şey göremiyordum. Bu kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu. Korku ve nefretle atıyordu.

Öyle ki kendimi alaycı davranmaktan alıkoyamadım. "Hiç değişmedin, değil mi? Eminim hâlâ dünyanın sahibi olduğunu düşünüyorsundur."

Başını yavaşça, tehlikeli bir şekilde salladı. Hipnotize ediciydi. "Lanet dünya umurumda bile değil. Ama sana sahibim."

Bunun durumumu daha da kötüleştireceğini bile bile dalga geçtim. "Bana *asla* sahip olamayacaksın. Ne şimdi ne de gelecekte."

"Bu bir meydan okuma mı, Mavi?"

Mavi.

Bir kelime nasıl bu kadar sert bir etki yaratabiliyordu? Sanki bir uyuşturucuyu içime çekiyormuşum gibi *Mavi* boğazımdan aşağı süzülürken göğsüm titriyordu.

"Bu bir söz."

Zach yüzümü inceledi. Sanki tüm detayları ezberliyormuş, bu gece beni hayal etmeyi planlıyormuş gibiydi.

Ona izin verdim.

Kapalı göz kapaklarının ardında beni gördüğünde, şaka yapmadığımı anlaması için ayrıntıları ezberlemesine ve içine çekmesine izin verdim. Ne olursa olsun, onun oyunlarını oynamayacaktım. Bir şekilde tüm bunlara son vermenin bir yolunu bulacaktım.

Evimi geri almak benim için çok önemliydi.

"Madem söz veriyoruz, o zaman ben de sana bir şey söyleyeyim," diye fısıldadı alçak ve sert bir sesle. "Eğer kölem olmanı istersem, önümde o kadar hızlı eğilirsin ki avuçlarınla birlikte dizlerin de kanar. O yüzden beni kışkırtma. Çok kolay yoldan çıkarım."

4

Karanlık Prens

Gece göğü.

Bu manzaraya karşı bir şeyler hissediyordum. Neredeyse siyah olacak kadar derin bir mavi ve onu aydınlatmaya çalışan yıldız kümeleri.

İmkânsız ama kararlılıklarını ve her gece açığa çıkıp başarısız olmalarını takdir ediyordum.

Bu kasabadan uzakta geçirdiğim ilk birkaç ay zordu çünkü geceleri gökyüzünü göremiyordum. Şehirde bunu görmek neredeyse imkânsızdı. Muhtemelen bu yüzden New York'ta kimse uyumuyordu. Kendilerine ait bir gökleri yoktu.

Ancak o zaman bile, -uykusuzluk ve dünyanın benim için bilinmeyen bir boşluk olduğu gerçeğine rağmen- asla geri dönmeyi düşünmedim.

Hiçbir şey buraya geri dönmeye değmezdi. Ne o zaman ne de şimdi.

Üç yıl geçmesine rağmen hiçbir şey değişmemişti. Bu kasaba hâlâ bok gibi kokuyordu ve bir ton kötü anı barındırıyordu. Geniş duvarlar, büyük mimari, aptal insanların gezmek için bir ton para ödediği kilometrelerce genişliğindeki arazi.

Hepsi bana kendimi küçük hissettiriyordu. Ufacık, değersiz.

Pleiades, doğduğum yer, bana her zaman buraya ait olmadığımı hissettirmişti.

Eski odamdaydım. Koyu tonlarda, griyle siyah renklerde döşenmişti. Her şey cilalı ve yeni görünüyordu. Muhtemelen burada kalacağımı düşünerek bütün bir günü temizlikle geçirmişlerdi.

Ancak kalmayacaktım.

Özgürlüğün nasıl bir his olduğunu, nasıl bir tadı olduğunu biliyordum. Özgürlüğün hiç bitmeyen bir otoyolda motorsiklet sürmeye benzediğini biliyordum. Özgürlük yüzüne vuran rüzgârı hissetmekti.

Özgürlük, günün sonunda on sekiz yıl geçirdiğim kafese geri dönmek zorunda olmadığımı bilmekti.

Kapımın çalındığını duyduğumda kıyafetlerimi sırt çantamın içine tıkıştırıyordum. Görmezden gelebilirdim ama yine de kapıya doğru ilerledim.

Ayrıca, kim olabileceğine dair içimde bir his vardı ve onu bir an önce yola getirmem gerekiyordu.

Çantamı kapatıp omzuma atarak kapıyı açtım. Nora, yani herkesin gözünde Bayan Stewart, elinde bir tepsi yemekle eşikte duruyordu. Önce bana, ardından omzumdaki sırt çantasına baktı ve dudakları hayal kırıklığıyla büzüldü.

Tepsiyi kaldırarak, "Sana yemek getirdim," dedi.

"Yolda bir şeyler atıştırabilirim."

"O halde gidiyor musun?"

"Evet."

Bir kalp atışı kadar sessiz kaldıktan sonra, "Testler haftaya tekrar yapılacak," dedi.

Çenemi sıktım. "Sonuçlar çıkınca beni ara."

Sıradan cevabım karşısındaki sessizliği öncekinden daha uzun sürdü. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Vereceği cevabı hazırlıyordu. Nora'nın sorunu da buydu. Doğduğumdan beri ailem için çalışıyordu ve bu yüzden, sanki onun çocuğuymuşum gibi bana ders verme özgürlüğüne sahip olduğunu düşünüyordu.

Çoğunlukla böyle düşünmesine izin veriyordum. Odama gizlice yemek sokardı. Beni uyuturdu. Başka hiç kimsenin benimle temas kurmasına izin verilmediğinde, acımı kendime itiraf edemeyecek kadar gururlu olduğum anlarda gözyaşlarımı silerdi. Belki de tüm bunları yaptığı onca zaman için duyduğum minnettarlık yüzündendi.Yine de kendi iyiliği için çenesini kapalı tutmalıydı.

"Hiçbir şey değişmedi, biliyorsun," diye yumuşak bir şekilde

konuşmaya başladı. Daha doğrusu ifadesi sert olmasa ve sesi bir okul müdürüne aitmiş gibi çıkmasaydı yumuşak olurdu. "Aslında işler daha da kötüye gitti. Evden ayrılmanın her şeyi çözeceğini düşündüysen, yanıldın. Öyle olmadı. O hâlâ aynı ve diğeri de onun için bahaneler üretmeye devam ediyor. Personelin çoğu olanlardan habersiz. Ama bilenlerin de bu konuda konuşmasına izin verilmiyor."

Ah, demek duygusal şantaj yapıyordu. "Anladım," dedim sıradan bir şekilde.

"Annen babanı çok seviyor."

Tanrım.

Ne zaman duracağını bilmiyordu, değil mi?

Sabrımı korumaya çalışarak yere baktım. Bu konuda pek iyi değildim. Hiç olmamıştım. En iyi anlarda bile ve bu iyi bir zamanlama değildi.

"Pekâlâ, olay şu," diyerek olduğu gibi anlatmaya başladım. "Bu boktan kasabaya gelmek için dün gecenin büyük bölümünü motorsiklet üzerinde geçirdim. Çok az uykuyla ayaktayım. Beni üç yıl sonra gören babamın verdiği ilk tepki, sonunda aklımı başıma toplayıp özür dilemek ve para istemek için sürünerek geri gelip gelmediğimi sormak oldu. Annemin bana söylediği tek şey, eğer kalmayı planlıyorsam iyi bir oğul olup babamı üzmemem gerektiğiydi. Partilere gitmeli, şampanya içmeli, umurumda olmayan insanlara gülümsemeliydim. Tüm bunlar dünyaya beni geri kazandıkları için ne kadar mutlu olduklarını göstermek içindi."

Burun kemerimi sıktım. "Parti planıyla ortaya çıktığı anda gitmeliydim. Babamın iyi görünmesi için her şeyi yapardım. Ama bir aptal gibi kaldım. Şimdi de inatçıyım. Sabırsızım ve lanet olası bir savaşa girmeye çok yakınım. O yüzden konuşmayı kes ve geçmeme izin ver."

Nora dinledi mi? Hayır.

Bana ters ters baktı, tepsisini bir kalkan gibi tutuyordu. Beni

hiç duymamış gibi devam etti. "Ve sen anneni çok seviyorsun. Bu yüzden geri dönmen için tek bir telefonum yetti. Üstelik bu yüzden gitmen gerekirken gitmedin."

Dişlerimi gıcırdatarak bir an için tavana baktım. "Kovuldun."

Gülümsedi. "Tamam ama ne yazık ki yarın işten çıkarılmamın kabul edilip edilmediğini görmek için burada olmayacaksınız. O yüzden en azından sadede geleyim."

"Peki bu ne demek oluyor?"

"Demek istediğim şu ki, ne kadar inkâr ederseniz edin ya da açıkça reddedin, ebeveynlerimizi sevmek için yaratılmışız. Bu sadece bir içgüdü. Talihsiz bir durum. Bazı insanlar sevgimizi hak etmiyor olabilir ama bu sevgimizin biteceği anlamına gelmiyor."

"Ben farklı yaratıldım. Şimdi gitmem gerek."

Sonunda sözlerim ona da tesir etti. Yüzü buruştu ve göğsümde bir sancı hissettim. Görmezden geldim. Bana güveniyor olması benim suçum değildi. İnsanların hatalarını üstlenemezdim.

Başını sallayarak, "Sadece seni neden aradığımı bilmeni istiyorum çünkü onun yanında olmadığın için pişman olmanı istemedim. Yıllar sonra geriye dönüp, öfkeyle yaptığın seçimleri sorgulamanı istemedim."

"Sorgulamayacağım." Nedenini bilmesem de devam ettim. "İstenmediğim bir yerde kalmayacağım. Hayatımın ilk on sekiz yılında bunu yaptım ve hiç eğlenceli değildi. Ayrıca, annemin bana ihtiyacı yok."

"Biliyorum. Burada kötü anıların olduğunu biliyorum. Annene ya da babana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum. Ama dediğim gibi, bu talihsiz bir durum. Bize hayat veren insanları sevmek kaderimizde var. Onun oğlu olarak burada olmak isteyeceğini biliyordum. Sana ihtiyacı olduğu için değil. Kusura bakma ama onun neye ihtiyacı olduğu umurumda değil. Ben sadece seni önemsiyorum."

Bazen böyle şeyler söylediğinde, beni gerçekten önemsediği için mi, yoksa işi bu olduğu için mi söylediğini merak ediyordum.

Başımı salladım ve dişlerimi sıkmama rağmen, "Onunla kim ilgileniyor?" diye sordum.

"Ben bakıyorum. Diğer birkaç çalışanla birlikte."

"Peki ya babam? O bütün gün ne yapıyor?"

Omuz silkti. "Toplantılar. İş. Kabullenmek istemiyor."

Acı acı gülümsedim. "Her zamanki gibi."

"En azından test sonuçları gelene kadar kal," diye tekrar ısrar etti.

"Bu lanet yerden nefret ediyorum."

"Kalmazsan kendinden daha çok nefret edeceksin. Kendinden nefret etmeni istemiyorum. Bunu zaten fazlasıyla yapıyorsun." Bir şey söyleyecek oldum ama sözümü kesti. "Rahatsızlığın devam ederse, kimse seni durduramaz, Efendi Zach."

"Zach," diye bağırdım. "Eğer burada kalmamı istiyorsan, bana sadece Zach de. Ve kimse neden kaldığımı bilmesin. Herkesin duymasını istemiyorum."

"İyi bir evlat olduğunu mu?"

"Beni sınama."

"Anlaşıldı."

İçimi çekerek kapıyı bırakıp yatağa doğru yürüdüm. Sırt çantam yere düştü. "Ve tepsiyi bırak." Aniden açlıktan öldüğümü hatırladım.

Tüm planlar ve aykırı amaçlar için siyah olması gereken gökyüzüne doğru sertçe baktım. Kahrolası gece yarısıydı ama mavi görünüyordu.

Koyu, kopkoyu bir maviydi.

Nora'nın tepsiyi bırakıp odadan çıktığını duydum. Tam kapıyı kapatacakken arkamı dönüp sordum."Onun burada ne işi var?"

Nora kaşlarını çattı. "Kim?"

Derin bir nefes alırken burun deliklerim genişledi. Vücudum gergin ve kaskatıydı. Hiçbir yere gitmiyor olsam bile buradan çıkmam gerekiyordu.

"Cleopatra Paige."

Onun tam adını daha önce yüksek sesle söylediğimi hatırlamıyordum, bundan sonra da söyleyeceğimi sanmıyordum.

Adı da kendi gibiydi.

Gürültülü, abartılı ve tam bir baş belasıydı. Söylenmesi kadar başa çıkması da zordu. Her neyse.

Nora'nın kafasının karıştığını görebiliyordum ama yine de cevap verdi. "Benim gözetimimde çalışıyor. Temizlik personeli olarak. Partide olanlarla mı ilgili? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Aslında tecrübeli bir kızdır. Eskiden şeyde çalışıyordu..."

"Güney tarafındaki lokantada. Biliyorum. Ne zamandır burada çalışıyor?"

"Yaklaşık altı aydır." Bana kurnazca bakarak ekledi, "Aslında burada yaşıyor. Kulübelerden birinde."

Yumruklarımı sıktım. "Neden? Evine ne oldu?"

Belki sesimdeki gerginlikten, belki de sert duruşumdan kaynaklanıyordu ama Nora bir saniyeliğine beni süzdüğünde bu hiç hoşuma gitmedi.

"Evini kaybetti."

"Ne?"

"Geçen yıl. Ailesiyle birlikte," diye açıkladı. "Maggie, onun vasisi oldu ve ben de onu işe aldım. Gidecek hiçbir yeri yok."

Dişlerimi hiç bu kadar sıkmamıştım. Bu baskıyla onları kırabilirdim.

Gidecek hiçbir yeri yok.

Gidecek. Hiçbir yer.

Üstelik bu kasabadaki en kötü yere gelmişti.

"O benim en iyi çalışanım değil. Gürültücü ve dağınık. Ayrıca mavi saç olayını anlamıyorum ama gayet iyi idare ediyor. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Sesi bana uzun bir tünelden, derin ve karanlık bir tünelden ulaşıyordu, bir şekilde ona cevap vermeyi başardım. "Hayır."

"Görünüşe göre onu tanıyorsun."

"Tanımıyorum."

"Ama..."

Öfkemin yüzüme yansımasına izin verdim. "Bence gitmelisin." Yavaşça başını sallayarak çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz motorsikletimin anahtarlarını aldım.

Üç yıl boyunca özgürdüm. Bu yerden, ailemden, bana hissettirdikleri her şeyden uzaktım. Öfke, nefret ve yalnızlıktan.

Görünüşe göre, geri dönmüştüm ama arada çok önemli bir fark vardı.

O da burada yaşıyordu, mavi saçlı kız. Nefretimin tüm yükünü taşıyan ve onu ilk kez on iki yaşındayken gördüğümden beri düşünmeyi bırakamadığım kız.

Bunu bilseydim asla geri dönmezdim.

Çünkü onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum, eminim ki o da benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

5

Dün gece rüyama girmişti.

St. Patrick'teki haliyle. Yarı uyanık bir halde yatakta dönüp dururken, rüyamda Zach'i büyürken gördüğümü fark ettim.

Onu kalın telli saçları, kırışık ve kirli üniformasıyla sürekli ceza alan ukala bir ortaokul öğrencisi olarak görmüştüm. O yaştayken tüm öğretmenlerden daha kısa olmasına rağmen, yine de *siktirin gidin* tavrıyla onların üzerinde yükselirdi.

Ardından, boyu uzadı. Kelimenin tam anlamıyla bir gecede boy attı ve herkesten daha uzun oldu. Neredeyse herkes ona bakmak için boynunu eğmek zorunda kalıyordu ve o kimseye bir bakış bile atmıyordu.

Onu okul koridorlarında gördüm. İri ve umursamaz haliyle. Kravatını omzuna atmıştı ve üniformasının gömleğinin üst iki düğmesini kural tanımaz şekilde açmıştı. Kitapları asla yanında olmazdı. Her zaman eli boş gelirdi. Sanki buranın bir okul olduğu ve ders kitaplarını yanında getirmesi gerektiği mesajı ona hiç ulaşmamış gibiydi.

Sonra beni izlediğini gördüm.

Boş bir suratla aşağılanmamı izlerdi. Bazen karşılık verip hakaretler savurduğumda dudakları seğirirdi. Bazen de gerilir ve sırıtırdı. Sanki bu dünyaya onu eğlendirmek için gelmiştim.

Onu motorsikletinin üzerinde gördüm. Saçları ve kravatı rüzgârda uçuşuyor, sigarasının dumanını üflüyordu. Motorsikletinin homurtusu beynime kazınmış durumdaydı.

Evet, dün gece onun hayatından kesitler görmüştüm ve benimkiyle iç içe geçmişti. Sabah olup da uyanmak zorunda kaldığımda

sevindim. İşe koşarken, aslında önemsiz işlerle dolu bir günü iple çekiyordum. Sırf onu ve geri dönüşünü düşünmemek için.

Gerçekten, *gerçekten* geri dönmüştü. Üstelik burada olduğumu biliyordu.

O kadar dalgındım ki nereye gittiğime dikkat etmiyordum ve tam personel odasının girişinde birine çarptım.

"Hey, iyi misin?"

Bu Ryan'dı. Onu eski mahallemden, yıllardır tanıyordum. Yaklaşık iki yıldır Pleiades'te şoför olarak çalışıyordu.

Takım elbisesinin üzerinden pazısına tutundum. "Hay aksi." Kıkırdadım. "Özür dilerim. Sanırım nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Gülümsedi. Benden sadece birkaç yaş büyüktü ve her zaman varlığının rahatlatıcı olduğunu düşünürdüm.

"Sorun yok." Beni sakinleştirdi. "İyi hissediyor musun? Bilirsin, dün gece olanlardan sonra."

Onun hatırlatmasıyla avucumdaki kesik, sanki biri parmağını yaranın tam ortasına bastırmışcasına zonkladı.

Yaralı avucumu yanımda yumruk yaparak Ryan'a parlak bir gülümseme sundum. "Hayır, ben iyiyim. Dün gece ne oldu bilmiyorum. Belki strestendir. Ama şu anda harika hissediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi sıcak bir şekilde gülümseyerek.

"Tamam, ben gidiyorum. Bayan S'yi üst üste iki kez kızdırmayı göze alamam."

Beni durdurduğunda çoktan yanından geçiyordum.

"Cleo, ben..." Alnını kaşıdı. "Benimle bir randevuya çıkmak ister misin diye merak ediyordum."

"Ne?" diye cıyakladım.

"Randevu. Benimle? Eğer çıkmak istersen?"

Az önce bana çıkma teklifinde mi bulunmuştu?

Bana?

Cleopatra Paige'e? Mavi saçlı, garip, gotik kıza.

Bunu sadece bir kez, Neal ile yaşamıştım üstelik ona çıkma teklif eden bendim. Bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz.

"Cleo?"

"Evet. Kusura bakma. Ben sadece... Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

Utangaç bir şekilde kıkırdadı. "Şey, evet. Eğer istemiyorsan, o zaman..."

"Hayır. Yani, istemediğimden değil. Senin her zaman seksi olduğunu düşünmüşümdür ve..." Gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü lanet olsun, ne diyordum ben?

Gerçi yalan değildi.

Dürüst olmak gerekirse, bir parçam ona hep âşıktı. Özellikle de çocukken. Tina ve ben, evcilik oynarken sırayla onunla evli olurduk. Çok sevimliydi ve gülümsemesi içimi ısıtırdı.

Ryan yine kıkırdadı ama sesindeki utangaçlık gitmişti. "Ve?"

"Ben sadece..." Utançla başımı salladım. "Senin istediğini hiç fark etmemiştim. Biriyle çıkmak istediğini yani."

Omuz silkerek ellerini saçlarında gezdirdi. "Hep istemiştim ama daha önce sana teklif edecek cesareti kendimde bulamadım. Ve geçen yıl olanlardan sonra senin üzerinde baskı kurmak istemedim."

Geçen yıl olanlar her zaman üzerimde taşıdığım bir ağırlıktı. Bunu taşıyabilecek kadar güçlü olmama rağmen, insanlar bana gelmiş geçmiş en kırılgan, en narin şeymişim gibi davranıyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak boğazımı temizledim. "Evet. Yapabileceğimi sanmıyorum. Senden hoşlanıyorum ama yapamam. Sadece... hazır olduğumu sanmıyorum. Ve bu iş yoğunluğu arasında vakit ayıramam."

"Anlıyorum," diye başını salladı Ryan ve kalbimde hafif bir sızı hissettim.

Elini uzatıp başparmağını çenemde gezdirdi.

"Yine de vazgeçmeyeceğim," dedi gözlerinde bir parıltıyla. "Ar-

tık seksi olduğumu düşündüğünü biliyorum."

Bunu söyledikten sonra gittiğinde tek yapabildiğim gidişini izlemek oldu.

Ardından gülümsedim.

Başparmağı yumuşak ve pürüzsüzdü. Hissettiğim tek yer, çenemde bana dokunduğu o noktaydı.

Ryan'ın dokunuşu tam da bir dokunuşun olması gerektiği gibiydi, sıcak ve anlık. Vücudumun başka hiçbir yerine yayılmıyordu. Tüketmiyordu.

Onun dokunuşu gibi, günlerce düşüncelerimi ele geçirecek şekilde yakıcı ve elektrik yüklü değildi.

Gülümseyerek personel odasına girip Tina'nın yanına oturdum.

Bayan S henüz gelmemişti ve herkes konuşuyordu. Daha çok dedikodu yapıyorlardı ve tabii ki sohbetin konusu Zach'ti.

Hizmetçilerden biri olan Leslie, onun geri dönüşünden son derece mutluydu. "Bu derece seksi olduğuna inanamıyorum. Vücudunu gördün mü?" Bir elini yüzünde gezdirdi. "Adamım, ah adamım. Onu istiyorum."

Tina onu susturdu. "Sesini alçalt, olur mu? Eğer Bayan S ne dediğini duyarsa, ayın geri kalanında tuvalet temizlersin."

Bayan S'nin bir kuralı vardı. Malikânenin efendileriyle ya da arkadaşlarıyla yakınlaşmak yasaktı. Bunun aile itibarları için kötü olduğunu söylerdi. Hizmetçilerin patronlarıyla ilişki yaşayıp sonunda hamile kaldığı klişe bir ev olmayacaktık.

Burada sadece birkaç aydır çalışıyordum ama kızlardan biri tura gelen bir misafirle yattığı için kovulmuştu. Ben orada değildim fakat söylentiye göre Bayan S onları suçüstü yakalamıştı, üçüncü kuledeki misafir odalarından birinde yakınlaşmışlardı.

Leslie geçiştirir gibi elini salladı. "O burada değil. Ayrıca, onu atlatmanın yolları var. Herkesin kurallara uyduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Leslie gürültücü ve eğlenceli biriydi. Berbat bir dedikoducu olmasına rağmen onu seviyordum. Sadece ağzından çıkan her şeye inanmıyordum. Ancak tüm eğitim hayatımı biraz olsun mahveden

adam hakkında konuştuğunu görünce aklıma bir fikir gelmişti.

Şeytani bir şey değildi, sadece eğlenceli bir fikirdi. Üstelik bu süreçte, Leslie'yi büyük bir kalp kırıklığından kurtaracaktım.

"Onun için kuralları çiğnemek istemezsin, güven bana," dedim sadece o ve Tina'nın beni duyabileceği şekilde eğilerek.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Leslie. Güzel yüzünün her yerine yayılmış bir ilgiyle.

Ona odaklanmadan önce sağa ve sola baktım. "Dün gece, partideyken arkadaşlarından biriyle konuşan bir kız vardı. Daha önce Zach'le yakınlaşmaya çalıştığını ama onun küçük bir sorun yaşadığını söylüyordu."

"Olamaz," diyerek nefes aldı Leslie.

Başımı salladım ve parmağımı kıvırmadan önce yukarı kaldırdım. "Ve biliyor musun, bunun ilk kez olduğunu da sanmıyorum."

Leslie'nin gözleri genişledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki, o çocukla aynı okula gittim." *Ne yazık ki.* "Bazı şeyleri bilmem normal."

Tina homurdandı. "Gerçekten mi?"

Yalan söylediğimi biliyordu.

Leslie heyecanla elimi tuttu. "Ciddi misin? Ne gibi şeyler?"

Sırıttım. "Bak, sadece bir söylenti olabilir. Ama okula geri döndüğümde onun, bilirsin, performans gösteremediğine dair bir söylenti duymuştum. Bu yüzden hap gibi bir şey almak zorunda kalmış."

Leslie'nin nefesi kesildi.

Tina yine homurdandı.

"Dinle, hap kullandığı söylentisine inanmıyorum. Bence abartı ama... performans gösterememe olayı doğru olabilir. Ama kim bilir? Dedikodu dedikodudur."

Leslie başını salladı. "Mantıklı. Dedikodu dedikodudur. Eğer doğruysa çok yazık. O iyi bir adam."

Memnun bir şekilde gülümseyerek koltuğuma geri oturdum. "Evet, kesinlikle."

Tina bana başını salladı ve ben de omuz silktim. Günün sonunda tüm personel Zach'in küçük sorununu öğrenmiş olacaktı. İster inansınlar ister inanmasınlar, merak uyandıracaktı ve benim umurumda olan tek şey de buydu.

Siktir git, Zach.

Bayan S içeri girip her zamanki gibi talimatlar yağdırmaya başladığında hepimiz sustuk. Kızlardan biri hasta olduğu için onun görevini üstlenmeye gönüllü oldum. Bu iyi bir şeydi. Ne kadar çok çalışırsam o kadar iyiydi. Ekstra mesai için ödeme yapacaklardı ve hedefime biraz daha yaklaşmış olacaktım.

Ancak on dakika sonra toplantı bitip de işe dönmemiz gerektiğinde, küçük intikamım ve fazla mesaim sayesinde yüzümde beliren zafer gülümsemesi eriyip gitti.

Büyük bir hevesle devraldığım görevlerden biri de eski zorbamın odasını temizlemekti.

6

Pleiades'in prensi ikinci kulede yaşıyordu.

Onun odasına elbette daha önce de girmiştim. İlk gittiğimde biraz delirmiş ve dolabını, tüm çekmecelerini karıştırmıştım. İlginç bir şey bulduğumdan değildi. Birkaç yıl önce gitmişti ve odası mobilyalar dışında boştu. Tozlu zemine çizilen tavşanlar dışında ilginç bir şey yoktu.

Şimdi döndüğüne göre ne bulacağımı merak ediyordum. Umursadığımdan değildi ama yine de...

Neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti ve onunki dışında kuledeki diğer odaları temizlemeyi bitirmiştim. Şimdiye kadar ondan kaçmayı başarmıştım ama artık yapamazdım. İşimi yapmak zorundaydım.

Temizlik malzemelerim, çamaşır torbam, temiz havlu ve çarşaflarımla birlikte temizlik arabasını iterek kapısının önüne gittim. Odası İtalyan mermeriyle kaplanmış ve pahalı, yabancı ellerden çıkan tablolarla süslenmiş pırıl pırıl bir koridorun sonundaydı. Köşede, fıskiyeli bir avluya bakan uzun bir pencere vardı ve temizlemesi tam bir eziyetti.

Kulağımı kapıya dayadım ama ses gelmiyordu.

Aslında, onun burada olmamasını umuyordum. Belki de dün geceki partiden sonra yardakçılarıyla buluşup kafayı bulmuş ve şimdi bir yerlerde sızmıştı. Bu bilinen bir gerçekti. Her pazartesi ya okulu asar ya da öğle yemeğinden sonra akşamdan kalma ve uykulu bir şekilde derslerine girerdi.

Durum ne olursa olsun, kapıyı çalmadan bilemeyecektim.

Yüzümü buruşturarak yumruğumu kaldırıp kapıyı tıklattım.

Hiçbir şey olmadı.

Nefesimi tutarak kapıyı tekrar çaldım. Cevap yoktu.

Aman Tanrım. Bu olabilir miydi? İçeride değil miydi, bu kadar şanslı olabilir miydim?

Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım. Anahtarımı çıkarıp kilide soktum. Kolayca açılan kapıyı araladım. Belki o dönmeden işim biterdi ve onun yakışıklı ama acımasız yüzünü görmek zorunda kalmazdım.

İçeri adımımı attığımda fark ettiğim ilk şey odanın aydınlık olduğuydu. Göz kamaştırıcı bir aydınlıktı. Pencerelerden giren güneş ışınlarından korunmak için elimi siper etmem gerekti.

Zach'in odası buradaki tüm odalar arasında en büyük olanıydı. Pencereler yerden tavana kadar uzanıyor ve bütün bir duvarı kaplıyordu.

Buraya ilk geldiğimde büyüklükleri karşısında hayrete düşmüştüm. Neredeyse camdan bir duvar gibiydi. İçeriden araziye yayılan geniş ormanı ve gökyüzünü görebiliyordunuz.

En iyi kısmı ne miydi? Odanın mimarisinden farklı tasarlanmış, pencerenin içine doğru uzanan bir oyuk vardı. Oyuğun yanları ve alt kısmı da camdan yapılmıştı. Yani içine girdiğinizde havada yürüyormuşsunuz gibi hissediyordunuz.

Ondan her ne kadar nefret etsem de büyüdüğü odayı seviyordum.

Güneşin parıltısından uzaklaştım, gözlerimin ardındaki parlak sarı noktalar kaybolmaya başladı. Görüşümü kazandığım için rahatlamış olmam gerekiyordu ama rahat değildim.

Ortama alışır alışmaz gözlerim dev yatağın üzerine kaymıştı. Şu anda uyuyan Zach tarafından işgal edilen yatağa.

Çığlık atmamak için yumruğumu ağzıma bastırdım. Ani bir hareket yapıp onu uyandırmamak için dizlerimi bile kenetlemiştim.

Bunu neden daha önce düşünmemiştim? Neden uyuyor olabileceği aklıma gelmemişti?

Ben tam bir aptaldım. İşte bu yüzden.

Bir sorum daha vardı. Neden üzerinde tişört olmadan uyuyordu?

Onu görebiliyordum. Yani, *gerçekten* görebiliyordum.

Yüzüstü uzanıp kollarını iki yana açmıştı. Kollarından biri yastığın üzerinde, diğeri altında gibi görünüyordu. Üzerindeki gri çarşaf sadece alt bedenini örtüyor, çıplak sırtını gözler önüne seriyordu.

Dün gece yanılmamıştım. Gelişmiş ve bronzlaşmıştı.

Onu daha önce hiç tişörtsüz görmemiştim ama omuzlarının pazılarıyla birleştiği yerdeki kasların daha önce orada olmadığını söyleyebilirdim. Kollarındaki çıkıntılar da büyümüştü ve onları sıkı su dalgaları gibi gösteriyordu. Sırtının, nefes aldığında hareket eden gergin düzlükler ve tepeciklerden oluşan dehşet bir kompozisyon olduğundan bahsetmiyordum bile.

Aman Tanrım.

Bu hiç adil değildi, değil mi? Bu derece nefes kesen birinin bu kadar boktan kişiliğe sahip olması.

Güneş ona vururken uyumayı nasıl başarıyordu bilemiyordum ama buna şükredip hemen çıkacaktım.

Ancak yapmam gerektiği gibi gitmedim. Tıpkı odanın sahibi uyurken rahatsız etmeme kuralına uymam gerektiği halde uymamam gibi.

Çünkü gözlerim sırt çantasına ve dün gece giydiği kıyafetlerine takılmıştı. Yatağının ayakucunda bir yığın halinde yatıyorlardı.

Kendime engel olamadan onlara doğru ilerledim.

Siyah sırt çantası açıktı. Dizlerimin üzerine çöküp biraz daha açtıktan sonra içine baktım. Kıyafetleri temiz kokuyordu ama hepsi sanki aceleyle içine tıkıştırılmış gibi buruşuktu. Tıpkı benim yaptığım gibi özensiz ve dağınıktı.

Çantanın diğer gözünde cüzdanını, anahtarlarını, bazı tuvalet malzemelerini ve bir kitap buldum.

Bir *kitap* mı?

Hiç düşünmeden çıkardım.

Zach okumayı sevmezdi. Hayır. Dışarıdan sert görünüp de içten içe kelimelere karşı sevgi besleyen bir pislik değildi.

Onu ders kitabından sayfalar koparıp uçaklar yaparken, tribünlerde otururken görmüştüm. Bir keresinde öğretmeni ona ödevini sorduğu için bir kitabı ikiye ayırmıştı. Bunu sadece duymama rağmen anlatılana inanmıştım.

Peki neden çantasında bir kitap taşıyordu? Yıldızlar hakkında bir kitap. *Yıldızlarda Yazılı.*

"Burada yıldızların görülebildiğini unutmuşum."

Sayfaları karıştırdım. Takımyıldızlar vardı, kökenleri ve arkalarındaki hikâyelerle birlikte tanımlanarak çizilmişti. Temiz ve netti. Neredeyse hiç dokunulmamış gibiydi ama aslında öyle olmadığını hissediyordum. Gerçekten öyle değildi.

Zach bu sayfalara dokunmuştu ama bu hiç mantıklı değildi.

Her zaman yıldızları ve gökyüzünü izlemenin şairlerle filozofların yaptığı bir şey olduğunu düşünürdüm. Derinliği olan insanların.

Zachariah Prince ne bir şair ne de bir düşünürdü. Derinliği yoktu. O sadece başkalarına, yani bana eziyet ederek kendini eğlendiren zengin, canı sıkkın bir adamdı.

Ancak sonra kitabın sonuna geldim ve tüm düşüncelerim bunun bir kütüphaneden alındığı gerçeğine odaklandı. Süresi geçmişti ve New York'tan alınmıştı. NYPL: New York Halk Kütüphanesi.

Haklıydım.

Oxford'a gitmiyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama son üç yıldır New York'ta olduğundan emindim.

Ona baktım. Derin uykudaydı, muhtemelen rüya da görmüyordu. Keşke ona şehir ve gördüğü tüm yerler hakkında sorular sorabilseydim.

Fakat soramazdım çünkü ondan nefret ediyordum ve o da benim bir oyuncak olduğumu düşünüyordu.

Ne saçmalıktı ama.

Eşyalarının geri kalanına hızlıca göz attım. Bu iyi olmuştu çünkü sigara paketini bularak hedefi tam on ikiden vurmuştum. Hem de iki paketti.

Onun zulası olabilir miydi?

Marlborolara bakıp sırıttım. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Paketi elime alıp ayağa kalktım, buradan gitmeye hazırdım. Ancak bir ses duydum. Dünyadaki en kötü sesti. Bir bomba patlamasından bile daha kötüydü.

Bir homurtu.

Ardından bir inilti.

"Siktir."

Bir homurtu daha.

"Yüce Tanrım."

Zihnim tamamen kapandı. Sırtını izledim, hareket ve hışırtı vardı.

Uyanıyordu.

Aman Tanrım, uyanıyordu.

Beş saniye daha uyumaya devam edemez miydi? Çünkü beş saniye daha uyusaydı buradan gitmiş olacaktım.

Düşünme yeteneğimi kaybederken odasının ortasında donup kaldım.

Şimdi ne halt edecektim?

Birden bacaklarım hareket etti ama beni kapıya götürmek yerine banyosuna götürdüler. Daha ne olduğunu anlayamadan yan taraftaki küvete atlamış, duş perdesini çekmiştim.

İnsanı tamamen gizleyen şu mat kumaşlardandı, Tanrı'ya şükür. Sonra sırtımı duvara yapıştırıp boştaki elimi ağzımın üzerine bastırdım. Diğer elimde de çaldığım iki paket Marlboro vardı.

Çıplak ayak sesleri ve birkaç homurtu daha duydum. Dehşete kapılıyordum, sesler giderek yaklaşıyordu.

Aman Tanrım.

Banyoya doğru geliyordu.

Bana doğru.

Neden küvetinin içine saklanmanın iyi bir fikir olduğunu dü-

şünmüştüm ki? Eşyalarını karıştırıp kanser çubuklarını çalmayı saymazsak, yasadışı bir şey yapmıyordum. Kolayca kapıdan çıkıp gidebilirdim.

Şimdiyse, her şey olması gerekenden çok ama *çok daha* kötüye gidiyordu.

Görünüşe göre, yeterince kötü değildi çünkü bir tıslama geldi. Seramiğe çarpan bir şeyin -yoğun bir akıntının- belirgin sesiydi ve ardından bir iç çekiş.

Sözümü geri alıyorum. *Bu*, dünyadaki en kötü sesti. Zach işiyordu.

Neden? Bu neden benim başıma geliyordu?

Histerik bir şekilde, eğer uykuluysa ve hedefi tutturamayıp çişini klozetten dışarı taşırırsa, pisliğini temizlemeyeceğimi düşünüyordum.

Hayır.

I-ıhh. *Bunu* yapacağıma istifa ederdim daha iyiydi.

Sonsuzluk gibi geçen bir sürenin sonunda, tuvaletin sifonunu ve musluğun açılma sesini duydum. Ah, Tanrı'ya şükür. İşi bitmişti.

Şimdi gitme ihtimali neydi? Ve eskisi gibi uyumaya devam etme ihtimali?

Sıfır.

Bunun olma ihtimali *sıfırdı* çünkü bir mikrosaniye sonra perde çekildi ve on yaşımdan beri kaçmaya çalıştığım adamla yüz yüze geldim.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye gürledi. Yeni uyanmasına rağmen bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama yine de sesi göğsümde yankılandı.

Kolunu iyice uzatıp perdeyi kavramıştı. Birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim yüzüne bakmak oldu.

Sıkıca kenetlenmiş, her küçük çizgi, her gergin kas göz önündeydi. Kasılan çenesi ve gıcırdayan dişleriyle öfkenin vücut bulmuş haliydi.

Ona cevap vermem gerekiyordu, bunu biliyordum.

Ancak dilim tutulmuştu.

Öldürücü kare çenesindeki saat beş yönüne vuran gölgeye baktım. Karanlık, baştan çıkarıcı bir surat. İnatçı, dağınık saçlar. Öfkeyle taşan siyah gözler ve damarlar.

Tanrım, teninin hemen altından geçen çok fazla damar vardı. Onlardan biri gergin boynundan aşağı iniyordu. Köprücük kemiğine çarpıyor ve sonra kaslı göğsünün altında kayboluyordu.

Göğsü devasa ve dar kıvrımları olan bir vadi oluşturuyor, ardından karnının çıkıntılarına karışıyordu. Bu çıkıntıları saymaya başladım. Altılı karın kası olduğundan oldukça emindim. Sekiz de olabilirdi.

Altına hiçbir şey giymediğini fark ettiğimde dikkatim dağıldı. Çırılçıplaktı.

Çırılçıplak.

"Aman Tanrım!" Gözlerimi sıkıca kapatarak cıyakladım.

"Buraya nasıl girdin?"

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye sayıklarken omurgamın yapıştığı fayansların içinden geçmeye çalışıyordum. "Çıplaksın. En azından pantolonunu giyersin sanmıştım."

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye hırladı bu sefer yavaşça.

"Neden çıplak uyuyordun?" Tersledim. "Kim çıplak uyur ki?"

"Canları istediğinde rahatlatmak isteyen insanlar." Verdiği cevap karşısında nefesim kesildi.

Rahatlamak isteyen insanlar.

Demek istediği... *şeyini* ovmaktı. Öyle değil mi? Mastürbasyon.

Şu anda gözlerimin önünde olan şey. Benden birkaç metre uzakta duran.

Dokunma mesafesindeki. Onun hakkında söylenti yaymanın cezası bu muydu?

Hayır. Hayır. Hayır.

"Aç şu lanet gözlerini," diye haykırdı Zach içimdeki ilahiyi bölerek.

Dişlerimi gıcırdattım. "Lanet olası pantolonunu giy."

"Küvetimde saklanarak ne halt ettiğini açıklayana kadar olmaz."

Bunun başıma geldiğine inanamıyordum.

Çıplak Zach bana bakarken küvetin içinde kapana kısıldığıma inanamıyordum.

Yine de eskisinden daha cesur davranmalıydım. Gözlerimi açmalı, bu saçmalığı bitirmeli ve gitmeliydim. Şu andan itibaren, kimsenin görevini üstlenmeye gönüllü olmayacaktım. En azından ne gerektirdiğini bilmeden.

Yavaşça gözlerimi açtım ve bakışlarımı sadece yüzünde tutmaya dikkat ettim. "Saklanmıyordum."

Bana uzun bir bakış fırlattı. "Eğer oraya duş almak için girdiysen, bunu sana söylemek istemezdim ama bu şekilde yapılmıyor."

"Ne?"

Kıyafetlerimi işaret ederek vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Onları çıkarman gerekiyor. Ve bu sadece kendini rahatlatmakla ilgili değil."

"Ne?"

Bu kez benden çıkan ses daha yüksekti. Duvara doğru biraz daha büzüldüm. Yine de bir yere gittiğimi sanmıyordum.

Zach diğer kolunu duvara doğru uzattı. Bana doğru eğilerek hırıltılı bir ses tonuyla, "Kendini rahatlatmak. Bunu hiç duştayken yapmadın mı?"

"Tabii ki yaptım."

Ah, adamım.

Yanlış bir şey söylemiştim. Tamamen, *tamamiyle* yanlış bir şey.

Yüzündeki gerginlik kayboldu ve gözleri neşeyle parladı.

O benim dikkatsiz cevabım hakkında yorum yapmadan önce neredeyse bağırdım. "Sakın. Tek kelime bile etme. Duymak istemiyorum, tamam mı?"

Simsiyah gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Biraz gerginsin, değil mi? Küvetimde saklanan birine göre." Bana çarpık bir gülümseme fırlatarak kısık bir sesle, "Bak ne diyeceğim. Ben arkamı döneceğim ve sen de ne yaparsan yap..." Yüz hatlarımı son bir kez taradıktan sonra, "Biraz gevşe," dedi.

Gevşemek.

Tamam.

Onu öldürebilir miydim? Yani hapishane ne kadar kötü olabilirdi ki? Bedava yemek ve bir yatak veriyorlardı.

Sırıtışını genişleten öfkeli bir nefes çekerek, "Gerçekten mükemmel. Ben işimi yapmak için buradayım, seni aptal. Çöpünü atmak ve çarşaflarını değiştirmek için. Hayatımın amacı bu, unuttun mu?"

Sırıtışının yerini sivrilen çenesi aldı. Sanırım burada çalıştığım için hâlâ kızgındı.

Aramıza hoşgeldin, pislik herif.

"Yine de çarşaflarım değişmedi ve çöpler hâlâ çöp kutusunda."

Gözlerimi ona diktim çünkü haklıydı. Temizlik yapmak yerine etrafı karıştırmıştım.

"Seni içeri aldığımı hatırlamıyorum," diye devam etti.

"Kapıyı çaldım. Açmadın."

"Bu yine de içeri nasıl girdiğini açıklamıyor."

Bir ayağımdan diğerine geçerken sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hissettim, öyle sayılırdı. "Anahtarım vardı."

"Onu geri istiyorum."

"Neyi?"

"Anahtarı. Seni özel alanımda istemiyorum."

Haklıydı. Gerçekten istemiyordu. Meraklının tekiydim ama bir dakika? Yıllar boyunca bana yaptığı onca şeyden sonra, eşyalarına bakmaya hakkım vardı.

"İnan bana, özel alanında olmak yapmak isteyeceğim son şey. Kim bilir bana ne şakalar hazırlayacaksın?"

"Şaka."

Bu kelime benim ağzımda, onunkinde olduğu kadar tehlikeli durmuyordu. Dudakları ve dili kelimenin etrafında şekilleniyor ve ona bir hayat veriyordu. Tehlikeli türden bir hayattı ve birdenbire bana neler yapabileceğine dair düşünce bombardımanına tutuldum.

Yutkunurken pazılarının kıvrımına baktım. Çok büyüklerdi.

İstese beni ezebilirdi. Kocaman kollarını etrafıma sararak vü-

cuduyla beni hapsedebilir, üzerime kapanıp beni altında saklayabilirdi. Birinin beni bulması günler sürerdi.

"Evet." Boğazımı temizledim. Bakışlarım hâlâ kaslarının kıvrımlarında takılı kalmışken ciğerlerimdeki hava tükeniyordu. "Eğer beni burada kilitli tutmayı düşünüyorsan, bilmeni isterim ki beni arıyorlar. Arkadaşım yukarıda olduğumu biliyor ve öğle yemeğine çıkmazsam 911'i arayacak."

"Bildiğim iyi oldu."

Alaycı ses tonu gözlerimi kaçırıp yüzüne bakmama neden oldu. "Şaka yapmıyorum."

Aslında yapıyor sayılırdım ama bunu bilmesine gerek yoktu. Eğer öğle yemeğine gitmezsem, Tina hâlâ işlerimi bitirmeye çalıştığımı düşünürdü. Kimse benim için gelmeyecekti.

"Ben de yapmıyorum," dedi. "Şimdi, eğer dalga geçmeyi bitirdiysen, anahtarı geri istiyorum."

"Sana anahtarı veremem," dedim bıkkınlıkla. "Bayan Stewart'ı tanıyor musun? O benim patronum ve bu konuda çok tuhaf davranıyor."

"Umurumda değil."

Pislik herif.

Cebimdeki anahtarları korur gibi yanlarımı tuttum. "Özel hayatınla ilgili sorunların var diye kovulmayacağım."

Bunu söyler söylemez, ne olduğunu anladım. En büyük korkum gerçekleşiyordu.

Doğru. Bunların hepsi beni kovdurmak için düşündüğü bir oyundu. Bunu biliyordum.

Gözlerini bana dikip, daha da yaklaştı. Neredeyse karanlık bir gölge gibi üzerimde asılı duruyordu.

"Seni kovdurmak aklımdaki en son şey. Eğlence bunun neresinde?" diyerek düşüncelerimi okudu ve beni nefessiz bıraktı.

Bencil.

"Ayrıca, istersem seni hemen şimdi kovabilirim. Dün gece

yaptığımız konuşmayı unuttuysan diye bir hatırlatma yapayım, ne dersem onu yapacaksın. Ben senin patronunun patronuyum." Kolunu uzattı. "Ver şu lanet anahtarları."

Dün, gün ışığında olduğu kadar tehditkâr görünmüyordu. Dün gece açık havada olduğumuz ve şu anda burada, birbirimize çok yakın olduğumuz için olabilirdi.

Aramızda onun *şeyi* varken.

Bir kukla gibi koluna baktım. Bakışlarım daha önce orada olmayan bir şeye takıldı.

Bu bir dövmeydi, bileğinin bir tarafı boyunca uzanan bir cümle: *Çizgiyi aşabilirim.*

"Okuldayken bu yoktu..." Sözümü yarım bıraktım.

"Ben almadan önce anahtarları ver," diye homurdandı saçma sapan cümlemi duymazdan gelerek.

Gözlerimi ona diktim. Kaşları çatılmıştı. Korkutucuydu.

Dudağımı ısırarak anahtarları cebimden çıkarıp avucuna bıraktım. Ama düşürdüğüm tek şey bu değildi. Artık beni bırakacağını düşünerek derin bir nefes alıp rahatladığım sırada diğer yumruğum da açıldı.

Böylece ondan çaldığım iki paket Marlboro açığa çıktı.

Zach önce aşağıya, ardından bana baktı. İrileşmiş gözlerim ve nefes nefese duruşumla kapana kısılmış bir hayvan gibi görünüyor olmalıydım.

Gözlerinde aniden bir kıvılcım parladı. "Benden bir şey mi çalıyorsun, Mavi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Panikle başımı salladım. "Hayır."

Zach saçlarıma baktı. Dağınık bir örgüyle yüzümden geriye alınmıştı çünkü Bayan S gevşek tellerden hoşlanmıyordu.

"Yani bazı şeylerin değiştiğini mi söylüyorsun? Artık bir hırsız değil misin?"

Hırsız kelimesini duyunca kalbim göğsümde çarptı.

O ve yardakçıları okuldayken bana böyle derlerdi. Aslında

Zach, cezaya kalıp tanıştığımız ilk gün bana böyle demeye başlamıştı. Hepsi birinin havuçlu çubuklarını sormadan ödünç aldığım içindi. Ertesi gün yerine koymuştum ama bunu yapmam kimsenin umurunda olmamıştı.

Terli dudaklarımı yaladım. "Hayır, çalmıyordum."

Gözlerini benden ayırmadan anahtarları omzunun üzerinden fırlattı. Beni ürküten bir takırtıyla göremediğim bir yere düştüler.

Her nasılsa, iki elinin de serbest olması durumu korkunçtan felakete çevirdi.

"Senin gibi küçük hırsızlara ne olur, biliyor musun?" diye sordu. Gözlerini usulca tekrar vücudumda gezdirdi.

Bedenim alev almış gibiydi. Tenim kızarmış, tüylerim diken diken olmuştu. Acı verici derecede keskinlerdi.

"Sana hırsızlık yapmadığımı söyledim," diye tekrarladım biraz daha sert bir şekilde.

İri cüssesiyle iki büklüm durarak beni görmezden geldi. "Cezalandırılırlar."

Tanrım, gözlerimin önünde büyüyor muydu?

Alaycı bir tavır takınarak cesurmuş gibi davrandım. "Nedir bu? Sapıkça fantezilerinden biri mi? Şimdi sana efendim mi demem gerekiyor?"

Bunun üzerine Zach küvetin içine adım attı ve ben zar zor, *güçlükle* titrememeyi başardım. O tehlikeli, çıplak cüssesini bana daha da yaklaştırdı.

Onun şeyine bakma.

"Belki," diye cevapladı az önceki sorumu. "Biraz saygı ilerlememizi sağlar. Görünüşe göre kaderin benim ellerimde."

"Biraz daha yaklaşırsan çığlık atacağım," diye uyardım.

"Öyle mi?"

"Ciddiyim. Sonra da seni cinsel tacizden dava edeceğim." İyilik olsun diye başımı salladım. "Bu doğru, pislik. Haklarımı biliyorum."

Ya da öğrenecektim. Buradan çıkar çıkmaz, bu konuyu Google'da araştıracaktım.

Zach başım yana eğdi, bana yaklaşmaya devam ediyordu. "*Kızına* ne yapacağımı bilmek ister misin?"

Tanrım.

Ona dokunmamaya dikkat ederek elimi uzattım. "Şu cinsel imaları keser misin? Hırsızlık yapmıyordum, tamam mı? Sadece hayatını biraz zorlaştırmaya çalışıyordum."

Zach durdu, aniden olduğu yerde kalakaldı. "Ne?"

İtiraf ettim. "Onları tuvalete atıp sifonu çekecektim. Hepsi bu." Sessizliğini koruduğunda ona baktım. "Adil olan buydu. Bana yaptığın onca şeyden sonra."

Sessiz kaldı ama bakmaya devam ediyordu.

Yüzü ifadesizdi. Saf yoğunluktan başka bir şey yoktu ve ben ona bakamıyordum. Çok yakındı. Çok büyüktü.

Çok çıplaktı.

Kokusu ve teninin sıcaklığı beni iki güçlü kol gibi sarıyordu ve ben etkisinden kurtulamıyordum.

Bana doğru eğildiğini hissettiğimde, gözlerimi ona diktim. Kalbim boğazımda atarken her an bana dokunabileceği düşüncesiyle yerimden fırlamaya hazırdım.

Tekrar.

Aman Tanrım, bana dokunacaktı.

Çığlık atmak üzereydim ki, başımdan aşağı büyük bir su dalgası akmaya başladı. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Zach, duşu açmıştı. Ben küvetin içindeyken. Tamamen giyinik bir şekilde.

"Ne..."

Karmaşık kelimelerimi keserek, "Çık dışarı," diye emretti.

İkinci kez söylemesine gerek yoktu.

Titreyip tökezleyerek küvetten dışarı atladım. Botlarım suyun içinde kayarken dik durmayı zar zor başardım. Su saçlarımdan ve yüzümden aşağı akıyordu, üniformam neredeyse sırılsıklam olmuştu.

"İşte."

Sesini duyunca öfke ve kızgınlıkla arkamı döndüm, ona had-

dini bildirmeye hazırdım. Ancak Zach bana bir şey fırlattığında içgüdüsel olarak onu yakaladım.

"Bunları almayı unutma."

Nutkum tutuldu, ona bakakaldım.

"Şimdi defol git. Burada ne kadar kalırsam kalayım yüzünü görmek istemiyorum, anladın mı?"

Sonra duş perdesini çekerek kapattı ve beni ıslak, yapış yapış bir üniformanın içinde, iki paket Marlboro sigarasıyla bıraktı.

7

Bana bakıyordu.

Egzersiz yapıyordu ama daha çok bana bakıyordu.

Grace beni durdurduğunda günlük sabah toplantısı için ana binaya doğru gidiyordum, sohbet etmeye başladık. Her zaman olduğu gibi Tina daha ben uyanmadan önce gitmişti bile.

Konuşmaya başladıktan iki saniye sonra birinin varlığını hissettim. Havanın çok yoğun ve doygun olduğunu, güneşin bugün dünyayı kavuracağını bildiğiniz zamanlar olduğu gibiydi.

Hava dolu ve taşkın görünüyordu ama bunun güneş olmadığını biliyordum.

Bu oydu.

Her neyse, şu anda havuzun kenarında şınav çekiyordu. Grace'le yaptığım sohbeti izlerken üzerinde siyah bir eşofman altından başka bir şey yoktu.

Kıyafetlere olan bu nefreti nereden geliyordu? Neden üstüne bir tişört ya da başka bir şey giyerek spor yapamıyordu? Neden yontulmuş kaslarını sergilemek zorundaydı?

Kendini rahatlatmak isteyen insanlar.

Başımı sallayarak kaba sözlerini hiç duymamış gibi davrandım. Yine de gözümün önünde olanları görmezden gelemiyordum.

Her tekrarda kolları geriliyor ve şişiyordu. Damarları her an teninden dışarı fırlayabilirdi.

Her neyse. Umurumda değildi.

Ayrıca parladığı, omuzlarıyla sırtındaki her dalgalanmayı ve kıvrımı görebiliyor olduğum gerçeği de umurumda değildi. Hatta o kıvrımlarda biriken ter damlalarını bile umursamıyordum.

Bu sıcakta neden spor yapıyordu ki? Tanrı aşkına, ana evde büyük bir spor salonu vardı.

"Hey, yürüyerek konuşalım mı?" Gözlerimi ondan kaçırarak yüksek sesle Grace'in sözünü kestim.

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Tamam. Ama toplantıdan önce az zamanımız var."

"Biliyorum. Hadi gidelim. Toplantıya erken katılarak Bayan S'yi etkileyelim."

Grace gülümsedi. Açık kahverengi saçları ve yumuşak, kahverengi gözleri vardı. "Onun yüzünden, değil mi?"

Yürümeye başladım, her adımda kalçalarımın normalden daha fazla titrediğini hissediyordum. Tüm vücudum normalde olduğundan daha fazla zıplıyordu.

Onun yüzündendi. Vücudumun farkına varmamı sağlıyordu. Dokuzuncu sınıftayken göğüslerim büyümeye başladığında yardakçılarının bana söylediği tüm kötü şeyleri unuttuğumu sanıyordum.

Ama zorbalık böyle bir şeydi, değil mi?

Asla unutmuyordunuz. *Asla*. Her şeyin yolunda olduğunu, artık seni etkilemediğini, onların küçük hakaretlerinin ve alaylarının üzerinden yıllar geçince etkisini yitirdiğini iddia edebilirdin.

Ama o, her şeyi bana tekrar hatırlatıyordu.

"Kimden bahsediyorsun?" diye ilgisiz bir şekilde sordum.

"Yeni gelen Bay Prince."

Bay Prince kulağa çok garip geliyordu. Onu sadece pislik Zach olarak görüyordum.

Daha hızlı yürüyerek *bunun* vücuduma ne yaptığını düşünmemeye karar verdim. Onun görüş alanından ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyiydi. "Hayır."

Kıkırdadı. "Tamam. Söyleme. Ama bil diye söylüyorum, sana bakıyor."

Yutkunmaya çalışarak tükürüğümü boğazımdan aşağı itmeye çalıştım ama sanki kalbim orada sıkışmıştı, yerinden oynamıyordu.

Bana baktığını biliyordum. Hâlâ bakıyordu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Kendi bedenimde utanmamaya çalışarak uzaklaşmaya devam ettim.

Mükemmel olmayan vücudumu düşünmüyor olabilirdi. Belki de dün beni suyla ıslatıp üniformamı mahvettiğinde yaptığı gibi günümü nasıl mahvedebileceğini düşünüyordu.

Kulübeye geri dönüp yedek üniformamı giymek zorunda kalmıştım. Tekrar hazır olduğumda öğle yemeği saati geçmişti ve pencereleri silmem gerekiyordu. O gün işim bittiğinde neredeyse ölmek üzereydim.

"Umurumda değil," dedim.

"Anladım." Sonra omuz silkti. "Bu kurallara aykırı zaten."

"Ne aykırı?"

"Biliyorsun, hizmet ettiğimiz insanlarla birlikte olmak."

Hizmet kelimesini parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparak belirtti.

Bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım, çok tatlısın." Ona yandan sarıldım. "Yeni Bay Prince'le arkadaşlık kurma ihtimalim *sıfır*. İnan bana."

Kimse ondan benim kadar nefret edemez.

Servis girişinin merdivenlerinden iner inmez turta kokusu aldım. Grace, personel odasına doğru yürürken ben de mutfağa doğru ilerledim. Onca bakışmadan sonra bir parça turtaya ihtiyacım vardı.

Daha mutfağa girmeden, "Maggie! Seni seviyorum, bunu biliyor muydun? Bu sabah turta istediğimi nereden bildin? Ne kadar boktan bir hafta geçirdiğimi tahmin bile edemezsin..."

O kadar insan arasında *onu* mutfakta bulduğumda kelimelerim ağzıma tıkıldı.

Nasıl bu kadar çabuk yer değiştirebilmişti? Az önce dışarıda değil miydi?

Zach köşede oturuyor, Maggie de küçük bir çocukmuş gibi onun üzerine titriyordu. Önünde benim turtamdan bir parça vardı ve ben içeri daldığım sırada bir ısırık almıştı.

Egzersizden dolayı hâlâ terliydi ama neyse ki üzerine bir tişört geçirmişti. Daha doğrusu pazılarını ortaya çıkaran, ter izleri olan kolsuz bir tişört giymişti.

"Cleo." Maggie bana baktı. "Otur hadi."

Oturmadım. Eşikte durmaya devam ederek kaderime lanet okumakla meşguldüm. Şu andan itibaren o gidene kadar hayatım böyle mi olacaktı? Her yerde onu mu görecektim?

Burada kaldığım süre boyunca yüzünü görmek istemiyorum.

O zaman neden hizmetçi kanadındaydı?

Ona ters ters baktım, o da bana soğuk bir bakışla karşılık verdi.

"Cleo?"

"Ha?" Maggie'ye baktım. "Kusura bakma. Dalmışım."

"Boktan bir hafta geçirdiğinden mi bahsediyordun?" Maggie, benim için olduğunu tahmin ettiğim bir parça turtayı kesip tabağa koydu.

Gözlerim Zach'in üzerindeydi, başımı salladım. "Evet. Oldukça boktandı." Dudakları seğirdi.

"Neden? Ne oldu?" diye sordu.

Gözlerimi ona diktim. "Tahtakuruları."

"Ne?"

"Evet. Geri geldiler."

"Geri mi geldiler? Ne demek istiyorsun? Geçen sefer ilaçlama ekibini çağırdık sanıyordum."

Kasabamızla ilgili bir şey daha vardı. Hem güneyde hem de kuzeyde tahtakuruları vardı. Muhtemelen sıcaktan dolayıydı. Birkaç ay önce Pleiades'te büyük bir artış göstermişti. Bayan S, kafayı yemişti.

"Biliyorum. Benim de aklıma aynısı geldi." Başımı yavaşça salladım. "Temelli gittiklerini sanmıştım. Ama lanet olası piçler geri döndü."

Zach çatalını indirip bana bakarken ağzındakini yavaşça çiğnedi.

Gözleri sıcaktı ve döndüğü gece olduğu gibi hareket hâlindeydi. Aşağı inip karnımda duraklamadan önce birkaç saniye göğüslerimde oyalandılar.

Tepeden tırnağa giyiniktim ama bakışları beni çıplak hissettiriyordu. Beni terletiyorlardı. Omurgamdan ve hatta karnımdan aşağı kayan damlacıkların oldukça farkındaydım. Beni izlerken, o ter damlasının göbek deliğime düştüğünü görebildiğine yemin edebilirdim.

"Aman Tanrım. Nora çok mutsuz olacak," dedi Maggie ve turtamı Zach'in tam karşısına bıraktı. "Gel, otur. Efendi Zach kahvaltı yapıyor."

Ona bakıp neden olmasın, diye düşündüm. Sırf *Efendi Zach* burada diye neden turtamı yemekten vazgeçecektim ki?

Masaya doğru yürürken, "Eminim öyle olacaktır. Ben de mutsuzum. Hatta öfkeliyim," diye Maggie'ye cevap verdim. Masaya ulaşıp sandalyeyi geri kaydırdım ve Zach'e baktım. "Lanet olası kan emici sülükler."

Ardından turtama yumuldum ve bu sırada yumuşak bir kıkırdama duydum.

***

Tahtakuruları.

Harika bir eşek şakası olurdu.

Güney yakasında bana biraz temin edebilecek bir adam bile tanıyordum. Doğru fiyata her şeyi bulabilirdi. Ancak bu sefer ücreti biraz yüksekti: Ben. Benimle takılmak istemişti.

Sözde.

Zach'in hayatını zorlaştırma konusunda o kadar çaresiz değildim, çok teşekkür ederim.

Yeni bir planım vardı ve şu anda onu uyguluyordum.

Bu gece ana evde gece vardiyasına kalacağım için nöbetçi odalarından birinde uyuyacaktım ve bu mükemmel bir fırsattı. Tüm gün çalışıp Doris eve gelene kadar Art'a bakıcılık yaptıktan sonra bitkin düşmüş olsam da bunu yapıyordum.

Normalde gece lambalarıyla aydınlatılan mutfaktaydım. Elimde de bir şişe müshil vardı. Tina'yla alışverişe gittiğimizde marketten almıştım.

Maggie son üç gündür Zach'in en sevdiği şeyleri yapıyordu

-hepsi tatlıydı ve benim en sevdiklerimdi- ve bu yüzden kahvaltısını mutfakta yapıyordu. Bunun anlamı, biraz yemek yiyor ve çoğunlukla bana bakıp keyfimi kaçırıyordu.

Şimdi ödeşme zamanıydı.

Tanrım, ödeşmeye bayılıyordum.

Maggie'nin Zach için İngiliz usulü meyveli muhallebi yaptığını duymuştum. Aslında bana kendisi söylemişti. Beyaz bir kabın içindeydi, çıkarıp tezgahın üzerine koydum.

İyi bir yiyeceği ziyan etmekten nefret ederdim. Bu yüzden bir parmağımı içine daldırıp ilk ve son kez lezzetli güzelliğin tadına baktım.

İnledim. Yediğim en lezzetli şeydi ama ne yazık kı mahvolmak zorundaydı.

Müshil şişesini açıp muhallebinin içine biraz döktüm ve kaşık yardımıyla karıştırdım. *Mükemmel.*

"Bu, o gün üniformamı mahvettiğin için, pislik. Ve daha önce yaptıkların için," diye fısıldadım kâseyi yerine koymadan önce.

Tam arkamı döndüğüm sırada bir cıyaklama sesi duydum, ben de cıyakladım ve ışığı açmak için elimi buzdolabının yanındaki duvara vurdum.

Oda aydınlandı, tüm bu kargaşaya neden olan kişiyi tanımam bir an sürdü.

Birkaç yıldır görmediğim bir yüzdü. Başından beri hiç sevmediğim bir yüz. Zach döndüğüne göre onu da görmem normaldi.

Ashley Howard.

Zach'le Ashley'nin birlikte olduklarına ve ailelerinin gelecekte evlenmelerini istediklerine dair söylentiler vardı. Belki de evlenirlerdi. İkisi de birbirini hak ediyordu. Bellatrix Lestrange, Lord Voldemort için neyse Ashley Howard da Zachariah Prince için oydu.

Bir keresinde kıyafetlerimi saklayıp erkekleri soyunma odasına gönderen oydu.

Şu anda gözlerini kocaman açmıştı ve elinde bir şarap şişesi vardı. "Cleopatra?"

İç çektim. "Ta kendisi."

Yaklaştım. Mavi bir gecelik giyiyordum, daha doğrusu yakası ve etekleri dantelli mavi bir gecelikti. Anneme aitti. Üzerimde bir bornoz vardı ama kuşağı bağlı değildi ve buna pişman olmuştum.

"Burada çalıştığını duydum." Önümde dururken gülümsedi. "Sanırım söylentiler doğruymuş."

"Öyle görünüyor."

Ashley'nin üzerinde dar siyah bir elbise vardı, ayaklarının üzerinde zor duruyordu. Muhtemelen elindeki şarap şişesi yüzündendi. Sarı saçları, bin yıl geçse de asla taklit edemeyeceğim karmaşık bir düğümle şekillendirilmişti ve yüksek topuklu ayakkabıları çıplak ayaklarıma üstünlük sağlıyordu.

Beni baştan aşağı süzdü. Bakışları cinsel anlamda değildi, daha çok fiziğimi küçümseyen türdendi.

"Hiç değişmemişsin, değil mi?"

Dik durdum. "Ve değişmeye de niyetim yok."

Bunları söylemek çok kolaydı.

Bunları ona birçok kez söylemiştim. Ancak bu, bedenime yönelttiği iğneleyici bakışlarının zoruma gitmediği anlamına gelmiyordu. St. Patrick'e gittiğim uzun süre boyunca, utanmamam gerektiğini öğrendiğim halde vücudumdan utanmıştım.

Zach döndüğünde, bu güvensizlikler de geri gelmişti.

"Yani sen..." Şişedeki şarabından bir yudum aldı. "Hizmetçi misin? Temizlik yapıp çöpü dışarı çıkaran türden mi?"

Kızararak yumruklarımı sıktım.

Bu işi sevmediğimi kabul ediyordum ama bunu yapmakta utanılacak bir şey yoktu. Planım bu değildi fakat sorun da değildi. Dürüstçe çalışmak onurlu bir davranıştı.

Kıvrımlara sahip olmanın utanılacak bir yanı olmadığı gibi.

Başımı meydan okurcasına dik tuttum. "Evet. Onun gibi bir şey. Peki bugünlerde sen ne yapıyorsun?"

Kıkırdayarak elini geçiştirir gibi salladı. "Parti." Sonra ayık bir şekilde ekledi. "Üniversitede okuyorum."

Sahte bir heyecanla gözlerimi büyüttüm. "Vay canına. Üniver-

siteye gidiyorsun." Ellerimi çırptım. "Peki neden şu anda üniversitede değilsin?"

Ashley ters ters baktı ve onun bu hali işi biraz karıştırdı. "Çünkü Zach burada. Ah! Sanırım Zach artık senin patronun oluyor. Peki ona ne diyorsun? Bay Prince mi?"

İşte tekrar buradaydı. İnsanların onlara hitap ederken kullanmamı istediği o aptal saygı ifadesi.

"Hayır. Ona pislik diyorum."

Bu sefer bakışları önceki mükemmel haline döndü.

"Madem buradasın, neden bana bir bardak getirmiyorsun?" Şişeyi işaret etti.

Tamam. Hizmetçi şakası yapıyordu.

"Mesaim bitti. Neden bir kez olsun kendi işini yapmıyorsun?"

Gitmeye çalıştım ama beni durdurdu. Bir süre beni izledi, tam ona geri çekilmesini söyleyecekken bir şey hissettim. Soğuk ve ıslak bir şey göğsümden aşağı akıyordu. Bu onun şarabıydı.

Kötü niyetli bir gülümsemeyle elindeki şarabı önüme dökmüştü.

Donup kaldım, tamamen felç olmuş durumdaydım.

Beni, annemin geceliğini kırmızı şarapla ıslattığına inanamıyordum. Şişe boşaldığında başını yana eğdi. "Keşke kendim yapabilseydim ama biraz beceriksizim. Görünüşe göre şarabım da bitti."

Söyleyecek bir şey bulamıyordum. *Henüz değil.*

Yoğun şarap damlacıklarının göğsümden aşağı süzüldüğünü hissederken yapamazdım.

"Bunun için üzgün olduğumu söyleyebilirim." Ashley yavaşça kumaşa işleyen kırmızı lekeyi işaret etti. "Ama bence sana renk kattı. Mavinin sana göre olduğunu hiç sanmıyorum."

Ne demek istediğini kanıtlamak için saçlarıma baktı. Annem hayattayken beni yatırmak için odama geldiğinde yaptığı gibi salıvermiştim ve sırtımdan aşağı dökülüyordu.

"Evet, mavi senin rengin değil."

Derin bir nefes çektim ama tek yaptığım göğsümü hareket ettirerek damlacıkların daha hızlı aşağı kaymasını sağlamaktı. Gecelik

tenime yapışmıştı, ağır ve nemliydi. Üstelik kalbim giderek hızlanıyor, deli gibi çarpıyordu.

Arkasını dönüp şarap şişesini ada tezgâhın üzerine bıraktı. "Belki de değişiklik olsun diye başka bir şey denemelisin. Ne bileyim, normal saç rengine dönmek ve daha az yemek gibi. Ve evet, seksenlerden kalma olmayan bir şeyler giyebilirsin."

Bu kadardı.

Bu bardağı taşıran son damlaydı.

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi, ona doğru bir adım attım. Odada bir ses gürlemeden önce gözlerinin açıldığını gördüm. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Onun sesiydi.

Sertti ve etrafımızdaki havayı istila ediyordu.

Gözlerimi eşikte durduğu yere çevirdim. Bakışlarımız çarpışır çarpışmaz bana doğru ilerledi.

Arka planda hışırtılar ve daha fazla hareket duyabiliyordum. Ayak sesleriydi. Sanırım nöbetçi personeli uyandırmıştık ama umurumda değildi. Ashley'nin onun üstüne atlayıp pençe gibi ellerini pazısına dolaması da umurumda değildi.

"Neler oluyor?" diye sordu yine kaşlarını çatarak.

Çenemi kaldırdım. "Neden kız arkadaşına sormuyorsun?"

Ashley bir şey söyleyecek olduğunda Zach ona bir bakış fırlattı ve ağzı kapandı. "Ne işin var senin burada?"

Ashley suratını astı. "Yemin ederim evin çok kafa karıştırıcı. Kayboldum."

Ciddi, hatta öfkeli bir şekilde, "Ayık olmanın biraz faydası olabilir," dedi Zach.

Ancak Ashley bir moron gibi, daha doğrusu sarhoş bir moron gibi kıkırdadı. Cidden, daha ne kadar utanç verici olabilirdi ki?

"Ve sonra..." Bana dönüp geceliğimdeki kırmızı lekeye baktı. "Sonra onu buldum."

Zach bana odaklandı, gözleri yüzümde geziniyordu. "İyi misin?" Basit bir soruydu ama cevap veremedim. Orada öylece durmuş, tüm kelimeleri unutmuş gibi ona bakıyordum.

Belki de soruyu sorarken sesi samimi ve alçak çıktığı içindi. Ya da bu gerçeküstü soruyu bana ikinci kez sorduğu için de olabilirdi. Bana ne olacağı çok da umurundaymış gibi.

Ben daha kendimi toparlayamadan Ashley konuşmaya başladı ve ona karşı ne kadar saygısız davrandığımı, itaatsizlik yaptığım için kovulmam gerektiğini söyledi.

Durduğunda Zach'in gözleri aşağıya kaydı ve bu gece ilk kez annemin geceliğinin hafif, pamuklu kumaştan olduğunu fark ettim. Ayrıca göğüs dekoltesi vardı ve Zach bu detayların hepsini görebiliyordu.

"Elbisene ne oldu?" diye sordu.

Bornozumun önünü kapatarak geceliğimi sakladım. Mahvolmuş kıyafetlerime bakmasını istemiyordum. Onun bakışları her şeyi daha kötü, daha yapışkan hale getiriyordu.

"Önemli değil. Yarın çalışacağım, uyumam gerek."

Ve annemle babamın geri gelmesini istiyorum.

Her şey bittiğine göre artık gitmeliydim ama bacaklarım hareket etmeyi reddediyordu. Aklıma gelen ani düşünce tarafından engellenmişlerdi.

Genelde her şeyi içime gömüp yapılması gerekeni yapmakta üstüme yoktu. Berbat halime bir son vermekte iyiydim. Evimi geri alana kadar bununla uğraşmayı erteleyebilirdim.

Fakat burada, bana her zaman eziyet eden ve bundan *hoşlanan* adamın önünde dururken, kendimi çok yalnız hissediyordum. Aileme zorbalıktan ve eşek şakalarından hiç bahsetmemiştim ama şimdi seçim hakkım elimden alınmıştı. İstesem bile onlara söyleyemezdim.

Artık burada değillerdi.

Beni kurtaracak kimse yoktu. Dünyadan.

Ondan.

"Ağlıyor musun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Onun sorusu üzerine ağladığımı fark ettim. Aynı anda gözyaşlarım sıcak bir şeye dönüştü. Öfke gibi bir şeye çünkü ne yaptığımı farketmiştim, onun önünde zayıflık gösteriyordum.

"Hayır, ağlamıyorum," dedim net ve sert bir sesle. "Ben ağlamam. Özellikle de umurunda olmadığım insanların önünde."

Aslında bunu bana geçmişte o söylemişti.

"Annen sana bunu umursamayan insanların önünde ağlamaman gerektiğini öğretmedi mi?"

Üstünden yıllar geçmesine rağmen onun da hatırladığını görebiliyordum. Neyden bahsettiğimi biliyordu. Bana bakışından belli oluyordu, bakışları o kadar yoğundu ki...

Sanki... aramızda bir bağ varmış gibiydi.

Sanki bir şey paylaşıyormuşuz gibi.

Bundan nefret ediyordum.

Bir geçmişimiz olmasından nefret ediyordum. Her zaman hayatımın bir parçası olacak olmasından nefret ediyordum. Daima ruhumun bir köşesine sahip olacaktı.

"Elbise yüzünden mi?" diye sordu.

İşte o an Ashley araya girdi. "Lütfen, bebeklik yapma. Tamamen hataydı ve bu sadece bir elbise." Sonra da kısık sesle mırıldandı: "Üstelik pek iyi bir elbise de sayılmaz."

İçimde biriken hırıltı sonunda dışarı çıktı.

"Az önce ne dedin sen?" Gözlerimi kıstım çünkü ondan bıkmıştım.

Lanet olası herkesten bıkmıştım. Onun suratını dağıtacaktım.

Sorum karşısında irkildi. "Affedersin?"

Sanırım herkesin nefesini tuttuğunu duydum.

Haklıydım. Çalışanlar ayaktaydı ve muhtemelen şu anda bu tartışmayı izliyorlardı. Ama kimse mutfağa girmeye cesaret edemiyordu. Belki de *Bay Prince* burada olduğu içindi.

Sikerler. Kimin izlediği umurumda değildi, geri adım atmayacaktım.

Ona doğru tehditkâr bir adım attım. "Tekrar söyle. Sana meydan okuyorum."

Ashley geri çekildi. "Sen aklını yitirmişsin."

Güldüm. "Ve sen de şimdi dişlerini kaybedeceksin."

Bununla birlikte üzerine atıldım ya da atılmaya çalıştım.

Ancak birden Zach beni bir rehineymişim gibi tuttu. Parmaklarını kollarıma dolamıştı ve vücudum onunkiyle aynı hizadaydı.

"Bu kadar yeter."

Etrafımdaki insanların şok içindeki çığlıklarıyla nefeslerini tutmaları arasında bile -kesinlikle herkes izliyordu- onun kısık sesli hırıltısını duydum. Bu öfkemi körükledi.

"Bırak beni."

"Sakinleşene kadar olmaz."

Tutuşuna karşı mücadele ettim ama tek yaptığı çenesini sıkıp kollarımı daha sıkı kavramak oldu. "Bırak beni Zach, yoksa yemin ederim ki bu lanet evi başına yıkarım."

Siyah gözleri parladı. "Beni bununla ikinci kez tehdit ediyorsun. Böyle devam edersen sana çığlık atman için gerçek bir sebep vermem gerekecek."

Zach bana dik dik bakarken tehditkâr görünüyordu. Sözleri, üç yıl öncesine göre daha iri ve daha güçlü olduğu gerçeğini vurguluyordu. Vücudundaki tüm kaslar gergindi ve güçle dolup taşıyordu. Ayrıca bedenimin ön kısmı onunki tarafından ezilmiş durumdaydı.

Yutkundum. Gerçek bir korkuyla.

Bir şey yapmaya karar verirse kimse engellemeye cesaret edemezdi. Tek bir kişi bile. Hizmetkârların zenginler üzerinde gücü yoktu.

"Bırak gideyim," dedim dişlerimi sıkarak.

Yüzümü ve boynumu incelerken inanılmaz kalınlıktaki kirpikleri titredi -boynumun yan tarafında hızla atan damarın korkumu belli etmemesi için yavaşlamasını diliyordum- ve sonunda gözleri göğsüme odaklandı. Neyse ki bornozla örtülüydü.

Beni bıraktı ve ben de sendeleyerek bir adım geri gittim. Kollarım sıkı kavrayışı altında hissizleşmişti, keşke sinirlerimi ovarak uyandırabilseydim ama sonraki cümlesi beni durdurdu.

"Elbiseni yenisiyle değiştirteceğim."

Nefesim boğazımda düğümlendi, neredeyse bir hıçkırığa dönüşüyordu. Ölen annemden bana kalan tek şeyi gelişigüzel bir şekilde değiştireceğini mi söylemişti?

"Değiştireceksin," diye cevap verdim düz bir sesle.

"Yerine yenisini bulmak o kadar da zor olmasa gerek."

Bunu söylerken dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı. Bu onun için o kadar önemsizdi ki, bedeni kelimeler için çaba bile sarf etmiyordu.

Elbisemin benim gözümdeki değerini bilmediğinin farkındaydım. Geceliğimin anneme ait olduğunu ya da her gece ona nasıl sarıldığımı, aptalca onun sıcaklığını, varlığını aradığımı bilmiyordu. Kumaş artık onun gibi kokmuyordu çünkü defalarca yıkamıştım.

Aptalca bir şekilde, eğer yanımda ona ait bir şey varsa, tenime değiyorsa, onun gerçekten gitmediğini düşünüyordum. Annem buradaydı, beni izliyordu.

Zach bunların hiçbirini bilmiyordu. Ashley de öyleydi.

Peki bunu bilseler bile gerçekten umursarlar mıydı? Bu onları gerçekten rahatsız eder miydi, benim için dünyalara bedel olan son şeyi mahvettikleri için kendilerini suçlu hissederler miydi?

"Mesele şu ki, Zach, ölü insanları sihirli bir şekilde geri getiremediğin sürece, yerine yenisini koyman çok zor olacak," dedim. Boğazım o kadar çok duyguyla doluydu ki içlerinde boğuluyordum.

"Anneme aitti. Geçen yıl bir araba kazasında öldü. Babam da öyle. Yıldönümü yemeğinden dönüyorlardı. Babam bunun annem için güzel bir hediye olacağını düşünmüştü. Paramız olmadığı için onu hiçbir yere götürmezdi. Eminim bunu biliyorsunuzdur çünkü sen ve yardakçıların bunu unutmama izin vermediniz.

"Çizginin diğer tarafından geldiğimi unutmama izin vermediniz. Değersiz olan taraftan. Ama her neyse, babam harika bir iş bulmuştu, komşu kasabadaki bir kiliseyi boyuyordu ve neden olmasın diye düşündü. Neden onu dışarı çıkarıp güzel bir şey yapmıyorum? Böylece gittiler. Ama bir daha geri dönmediler."

Babamın her şeyi planlamasına yardım etmiştim. Ayrıca, benim de iyi haberlerim vardı. Onlara mezun olduktan sonra ülke çapında bir yolculuğa çıkacağımı söyleyecektim. Annem çok sevi-

necekti. Hep bu kasabadan gitmek isterdi ama bir türlü gidemezdi. Yani bir bakıma, onun hayalini gerçekleştiriyor olacaktım.

"Öldüler çünkü babam ona özel bir şey vermek istiyordu. Onun asla sahip olamadığı ve sizin kıymetini bilmediğiniz bir şey," diye devam ettim yumruk yaptığım ellerim ve acıyan gözlerimle. "Çoğunuzun hak etmediği bir şey. Çünkü bir şeye sahip olmak için parmağınızı bile kıpırdatmıyorsunuz. Kendi çarşaflarınızı bile değiştirmiyorsunuz. Çamaşırlarınızı kirli sepetine bile koyamıyorsunuz ve bir şekilde sizin gibi insanlar tüm dünyaya hükmediyor."

Derin bir nefes alarak siyah gözlerine baktım. Parlıyorlar ve nüfuz ediyorlardı, eğer izin verirsem beni içlerine çekip boğacaklardı.

"Bu yüzden onu değiştirmeni istemiyorum çünkü yapamazsın. Senden yapmanı istediğim tek şey beni bırakman, böylece güzel bir gece uykusu çekebilir ve emrinde çalışmaya geri dönebilirim. Böylece sen de büyük bir zorba olup potansiyel olarak hayatları mahvetmeye devam edebilirsin."

Tüm bunları söyleyecek enerjiyi nereden bulduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca neden bunu ona söyleme zahmetine girdiğimi de bilmiyordum.

Her neyse. Söylemiştim ve şimdi gidip yastığıma gömülerek ağlamam gerekiyordu.

Üstüme yapışan geceliğimle onlardan uzaklaşırken başımı kaldırdım ve herkesin beni izlediğini gördüm. Grace ve Leslie. Maggie de vardı. Hepsi bana merhametle bakıyordu.

Bayan S görünürde yoktu. Ancak haberin yayılacağından emindim, yarına kadar öğrenmiş olacaktı.

Belki de bu olaydan sonra gerçekten kovulurdum.

Yine de umursamıyor gibiydim. Uzanmak istiyordum. Islak elbisem gibi ağır hissediyordum. Biraz da ölü gibi, sanırım.

Tek kelime etmeden gitmeme izin verdiler, geceyi geçirmek için odama ulaştığımda yatağa kıvrılıp yastığıma sarıldım ve ağladım.

8

Karanlık Prens

Tezgâhın üzerinde küçük bir şişe vardı.

Ashley'i arkamda bırakıp onu aldım. Müshil ilacıydı.

Muhtemelen *ona* aitti. İçimi çektim ve başımı eğerek şişeyi cebime koydum.

Ashley'e, "Kaybol," dedim.

"Ne?" diye sordu, kafası karışmış bir halde.

Arkamı dönüp ona baktım. "Kaybol dedim."

"Ama Zach..."

"Siktir git."

"Bunu onun yüzünden mi yapıyorsun?" Ashley yalvaran gözlerle bakarak sordu.

Bir zamanlar babam onunla evlenmemi istiyordu. Bu onu becermem, ucuz bir motel odasında bekâretini çalıp onu yatakta uyurken bırakmam için yeterli bir nedendi.

Sırf babama inat olsun diye. Babama inat *her şeyi* yapardım.

Ancak sarışın, bakire prensesi hafife almıştım. Aslında hiç gitmemişti. Yıllarca etrafımda dolanıp başka kızları becermemi izlemişti. Hep başkalarıydı, asla onu becermemiştim.

Nedenini hiçbir zaman anlamamıştım ama sanırım şimdi anlıyordum.

Beni seviyordu. Bunu kendi yöntemiyle yaparak gençlik hatalarımı görmezden geliyordu. Hâlâ bir gün birlikte olacağımızı düşünüyordu.

Zavallı Ashley.

"Burası artık St. Patrick değil," dedim.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, bir sürtük olmayı bırakıp büyümen gerektiği anlamına geliyor."

Gözleri ateş saçıyordu. "Affedersin?"

Başımı salladım. "Tanrım, ne kadar içtin sen?"

Ashley, sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Aynı etkiyi yaratmış olabilirdim. Üç yıl önce içki içmek benim başa çıkma yöntemimdi, bu konuda vaaz vermeye hakkım olup olmadığından emin değildim.

Alkol ve motorsikletim.

"Sen... Sen onun tarafını mı tutuyorsun?" diye neredeyse çığlık atarak karşılık verdi. "Ne halde olduğunu görmedin mi? Bana saldıracaktı."

"Ve onu durdurmamam gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

Ashley incinmişti. Arı sokmuş gibi duran şiş dudakları titredi. "O zaman neden durdurdun?"

"Kovulacaktı ve sen buna değmezsin."

Yanağından aşağı gerçekçi bir gözyaşı süzüldü.

Ashley'i bilerek incitmek istediğimden değildi. Okuldayken yapmayacağı bir şey yapmamıştı.

Sadece onunla, eski grupla ya da okulda yaptığımız şeylerle artık hiçbir ilgim olmasını istemiyordum. "Ashley, bak..."

"Değişmişsin," diye sözümü kesti, bana sanki ikinci bir başım çıkmış gibi bakıyordu. "Bunca yıldan sonra onu savunduğuna inanamıyorum. *Onu.* Cleopatra'yı. Ondan ne kadar nefret ettiğimizi unuttun mu? Bizden biri olmadığını? Bizi nasıl terslediğini? Şimdi de daha iyi değil. O lanet olası bir hizmetçi. Bir hizmetçi, Zach. Onunla ilgili hiçbir şey değişmedi."

Evet, onunla ilgili hiçbir şey değişmemişti.

Mavi hâlâ aynıydı. Gürültülü, cesur... parlak. O kadar hayat doluydu ki ona bakmak canımı yakıyordu.

Ancak yine de bakmıştım.

Yıllarca aşağılanmasını izlemiştim. İtilip kakılmasını, hakarete uğramasını, ona gülünmesini izlemiştim.

Yıllarca ona zorbalık eden kişiydim.

Kelimelerin, harflerin ya da herhangi bir şeyin hayranı değilim. Hiçbir zaman da olmadım.

Fakat *zorba*, en nefret ettiğim kelimeydi. O kadar nefret ediyordum ki, yaşayan, nefes alan bir insanmış gibi geliyordu.

Boğmak ve canını almak istediğim bir insan.

"Onu savunmuyorum. Onu hiç savunmadım," dedim Ashley'e. "Sadece sana durumun nasıl olduğunu anlatıyorum."

"Oxford'da sana ne yaptılar?" Ashley düşünüyormuş gibi sordu.

"Mesele de bu. Ben hiç Oxford'a gitmedim. İngiltere'ye hiç gitmedim. New York'taydım, tanımadığım insanların kanepelerinde yatıyordum."

Böylece dünyanın babamın bana inandırdığından çok daha büyük bir yer olduğunu fark etmiştim. Lise terk olmama rağmen, insanların bana bir değerim varmış gibi baktığı bir yer olduğunu.

Babam sırrımı ifşa ettiğimi duyduğunda aklını kaçıracaktı. Savurgan oğlu Oxford'da değil, evsiz bir serseri gibi binalarda yatıyordu.

Yeterince çabalamıyorsun, Zach.

Gerçekten aptalsın, değil mi?

Adını bile doğru heceleyemezsen hiçbir şey yapamazsın.

Ama bu yeni bir şey değildi, değil mi? Mükemmel küçük oğlunun büyük, derin çatlakları olduğunu öğrendiğinden beri ödü kopuyordu.

Personelin hâlâ burada olduğunu, her şeyi izlediğini biliyordum. Pleiades'te sır saklamak zordu. Kahverengi saçlı, ürkek biriyle göz teması kurdum. "Ona dışarı kadar eşlik edin. Kendi başına yürüyemeyecek kadar sarhoş."

Ashley adımı seslenince dönüp son bir kez onunla yüzleştim.

"Buraya asla davetsiz gelme. Personeli de rahatsız etme. Bir dahaki sefere vereceğim tepkiden hoşlanmazsın. Seni açıkça uyarıyorum."

Bunu söyledikten sonra oradan ayrıldım.

Elimi cebime atarak parmaklarımı müshil şişesine doladım. Başım ağrımaya başlamıştı, lanet bir sigaraya ihtiyacım vardı.

Ama tahmin edin ne oldu? Hiç sigaram yoktu çünkü biri onları benden çalmıştı.

Parmaklarım hayal kırıklığıyla şişenin etrafında sıkılaştı.

Kahrolası hırsız.

9

Kovulmamıştım.

Ancak Bayan S gece yaşananları öğrenmişti. Beni uyardıktan sonra gitmeme izin verdiğinde şok olmuştum ama sanırım sebebini biliyordum.

Acıma duygusuydu.

Sebebi bana acımış olmasıydı. Herkesin gözünde bunu görüyordum. Maggie, Leslie, Grace, hatta Ryan. Hepsi bana üzgün ve sempatik gülümsemeler atıyordu.

Sanki ailem yeniden ölmüştü ve cesetlerini teşhis etmek için morga gitmem gerekiyordu. Ardından, sanki banka tüm borçlar ve vadesi geçmiş ödemeler yüzünden evimi tekrar elimden almıştı. Sanki bu aşamada, bir şekilde kısmi bir ödeme yapmam için bana bir şans daha verene kadar haftalarca yalvarmam gerekiyordu.

Tarih tekerrür ediyor gibi görünüyordu ama aslında etmiyordu.

Bu yüzden günlük görevlerimin başına geçmekten mutluydum. Sadece Tina benimle birlikte çalışmakla görevlendirilmişti, acıma duygusunu hafifletmek için Ryan'ın bana çıkma teklif ettiğini söyledim.

"Senin derdin ne?"

Onunla çıkmayı reddettiğimi söylediğimde verdiği tepki buydu.

"Bir şey yok." Omuz silktim, ikinci kuledeki koridorlardan birinde yürürken temizlik arabasını itiyordum. "Benim bir sorunum yok. Gidemem."

"Soru sormuyordum, Cleo," dedi durup ellerini kalçalarına koyarak.

"Bunu yaptığında bir anne gibi göründüğünün farkında mısın?" diye sordum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, sonra bana sert bir bakış attı.

"Bu anne tavırların bende işe yaramıyor," dedim melodik bir sesle ve arabayı itmeye devam ettim.

Elini uzatıp, arabanın kolunu tutarak ilerlememizi tekrar engelledi. "Gitmek zorundasın. Gidiyorsun."

İç çekerek gözlerimi devirdim. "Yapamam. Zamanım yok."

"Özür dilerim, ne dedin?"

"Bütün gün çalışıyorum ve sonra..."

"Sonra ne?"

"Doris'in Art'a bakma konusunda bana ihtiyacı olabilir. O yaşlı bir kadın ve çabucak yoruluyor. Ayrıca Art'a yumruk atma dersleri veriyorum. Okulda zorbalığa uğradığını biliyor musun?" Başımı salladım. "Ciddiyim. Bu dünyanın nesi var böyle? Bu insanlar, bu *lanet zorbalar* geceleri nasıl uyuyorlar? İnsanlara eziyet etmenin normal olduğunu mu düşünüyorlar? Onları korkutmanın normal olduğunu? Bu onlara kendilerini daha büyük mü hissettiriyor? Cidden mi? Tanrım! Dünyanın çivisi çıkmış, Tina. Bazen gidip o çocukların içine Tanrı korkusu salmam gerektiğini düşünüyorum. Güven ba..."

"Konuşmayı kes!"

"Ne?"

Tina ellerini omuzlarıma koydu. "Dur artık. Çocukların içine Tanrı korkusu salmayacaksın, tamam mı? Derin bir nefes al."

"Ne?"

"Yap şunu."

"Tamam. İşte." Derin bir nefes aldım. "Mutlu musun?"

"Pek değil. Ama sanırım bu iş görür. Şimdi, benden sonra tekrar et: Benim adım Cleo ve ben hayatımı yaşayacağım."

Dudaklarımı büzdüğümde bana ters ters baktı.

Söylediklerini papağan gibi tekrarladım. "Benim adım Cleo ve ben hayatımı yaşayacağım."

"Ve kendi iyiliğim için mutluluğu bulmaya çalışacağım."

Dişlerimi gıcırdattım. "Kendi iyiliğim için mutluluğu bulmaya çalışacağım. Ama gidemem." İtiraz edecekmiş gibi göründüğünde, neredeyse bağırdım. "Nedenini biliyorsun."

"Nedenmiş?"

"Bunu bana ciddi ciddi soruyor musun?"

"Evet."

"Çünkü gidemem." Tavana baktım. "Arabaya binemem."

"Gerçekten mi?"

"Neyin var senin? Arabaya binemiyorum. Kusuyorum, unuttun mu? Klostrofobim var. Yapamam... Ailem bir araba kazasında öldü. Bir yıldır arabama dokunmadım, eskiden çok sevdiğim arabama. Bu randevuya nasıl gideceğimi sanıyorsun? Ryan beni arabayla almak isteyecek ve ben ona binemem."

Tina, bana deliymişim gibi baktı. "Bu geçerli sayılmaz." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu bir bahane bile değil. Otobüse bin."

Gerçekten doğru bir noktaya değinmişti.

"Ama..."

"Hayır. Aması yok. Ryan'la çıkıyorsun. Tartışma bitmiştir."

"Ben..."

"Bak, yaşamayı bırakamazsın, Cleo. Yapamazsın. Bana Neal hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? Onunla neden çıkmıştın?" İnatla sessiz kaldım.

"Onunla çıktın çünkü nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordun. Bir erkeğe âşık olmanın nasıl bir his olduğunu. Çünkü bir erkeğe karşı hissettiğin tek şey nefretti. Bak dün gece ne oldu, Cleo. Patladın. St. Patrick'te başına gelenler yüzünden içinde çok fazla öfke ve üzüntü birikmişti. Hayatına devam etmelisin."

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları nasıl durduracağımı bilmiyordum.

"Zach döndüğünden beri çok gerginsin. Onun tarafından tüketildin. Tek yaptığın onu düşünmek. *Onun* sana ne yapacağını ve *senin* ona nasıl karşılık vereceğini düşünmek. Aklındaki tek şey o."

Haklıydı.

Nefret ettiğim adam aklımdaki tek şeydi. Sabah gözlerimi aç-

tığımda düşündüğüm ilk şey oydu. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm son şey oydu. Rüyalarımda bile beni yalnız bırakmıyordu.

St. Patrick'te olduğundan daha kötü durumdaydım. Okul bittiğinde, sınırı geçip eve dönmem gerekiyordu. Güney ve kuzey arasındaki o görünmez çizgi beni ondan koruyordu.

Ancak şimdi onun evinde yaşıyordum.

Onun etrafta olduğunun sürekli olarak farkındaydım. Kokusunu hafifçe aldığımda bile kalbim çarpmaya hazırdı. Kelebekler keskin kanatlarını çırparak içimi kanatıyordu. Ciğerlerim her an havasız kalmanın eşiğindeydi.

Ona takıntılıydım, ondan nefret etme şeklime, bana hissettirdiklerine.

"Bilmiyorum..."

"Seni suçlamıyorum," dedi Tina. "Seni hiç suçlamadım. Pislik olan o. Bu hikâyedeki kötü adam o. Zorba. Ama sence de onun geride bırakmanın zamanı gelmedi mi? Onun kazanmasına izin verme, Cleo. Aşkı bulma ya da harika bir randevuya çıkma şansını mahvetmesine izin verme. Ryan harika biri. Ailen onu severdi, hatırladın mı? Git hadi. Hayatını yaşa. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Acını dindirmeyi hak ediyorsun. âşık olmayı hak ediyorsun."

Hak ediyordum.

Kesinlikle ama *kesinlikle* hak ediyordum.

Zach gittiğinde birileriyle randevuya çıkabilirdim. St. Patrick'teyken kimse bana çıkma teklif etmemişti ama sonuçta bunu mahvetmek için orada değildi. Öpüşüp sevişebilirdim, hatta bekâretimi bile kaybedebilirdim. Tüm bunları yapabilirdim ama asla yapmamıştım. Bazı nedenlerden dolayı, hiç aklıma bile gelmemişti.

Tina haklıydı. Yine.

Âşık olmayı ve ailemin sahip olduğu şeyi bulmayı hak ediyordum. Birbirlerine çok âşıklardı. İğrenç derecede âşıklardı ve ben hep bir gün benim de deli gibi âşık olacağım birini bulacağımı düşünmüştüm.

Gülümseyerek gözyaşlarımı sildim ve başımı salladım. Ancak bir şey söyleyemeden bakışlarım ona takıldı.

Hakkında konuştuğumuz adama.

Şu veya bu şekilde, odasının burada olduğunu unutmuştum. Bu çok aptalcaydı çünkü odasının yanındaki pencereleri temizleyecektik.

Zach kollarını göğsünde kavuşturup kapı pervazına yaslanmıştı ve gözlerini bana dikmişti.

Terliydi ve üzerine giydiği tek kıyafet bir eşofman altıydı. Beli o kadar düşüktü ki sakladığından daha fazlasını gösteriyordu. Yani, yontulmuş kasıklarının derin V çizgisini. Ancak en kötü ve rahatsız edici kısım, bel lastiğinin altında kaybolan koyu renkli tüylerin bir ipucu vermesiydi.

Nereye gittiğini, ne kadar zamandır orada durduğunu ya da Tina ile aramızda geçen konuşmayı duyup duymadığını düşünmek istemiyordum.

Gece yarısı geçirdiğim sinir krizinden sonra bu sabah kulaktan kulağa dolaşan dedikoduyu da düşünmek istemiyordum.

Çok korkutucuydu, yemin ederim. Sonra bana baktı ve ona dışarı kadar eşlik etmemi söyledi; sarhoşmuş. Ve ona söylediği son şeyi unutamazsın: Buraya davetsiz gelme. En mükemmel andı. O mükemmeldi. Tamamen seni savundu, Cleo.

Nadiren dedikodu yapan ya da herhangi bir konuda heyecanlanan Grace, sabah toplantısında herkese bunu anlatıyordu -*heyecanla*- ve nefesim kesilirken tek yapabildiğim onu dinlemekti.

Beni savunmuştu. Zorbam beni savunmuştu.

Bu imkânsızdı. Buna inanmam mümkün değildi.

Yine de nefesimin kesilmesine engel olamıyordum çünkü bana doğru yürüyordu. Yavaş, gevşek adımlarla.

Yürüyüşünün sıradan olduğunu düşünebilirdim ama bana diktiği gözleri her şeyi yırtıcı kılıyordu.

İçimden bir ses, sanki gerçekten onun avıymışım gibi bir adım geri çekilmemi sağlıyordu. İyi, küçük bir avın yapması gerektiği gibi yırtıcıdan kaçıyordum.

Tina dalgınlığımı fark ederek, buna neyin sebep olduğunu görmek için arkasını döndü. Geri adım atmamı engellemek için kolumu tuttu ama ben ona gitmesini söyledim.

"Ne?"

Hâlâ bana doğru ilerleyen Zach'ten bakışlarımı çekip ona bakarak, "Gitmelisin," dedim tekrar. "Bununla başa çıkabilirim."

"Ama Cleo..."

"İyi olacağım."

Zach şu anda bir akbaba gibi tepemize dikilmişti, daha doğrusu benim tepeme dikilmiş duruyordu. Tina'ya bir bakış bile atmadı, gözleri üzerimdeyken ona hitaben, "Doğru söylüyor. İyi olacak. Kaybol," dedi.

Tina ona bakarken yutkundu. "Eğer bir şey yaparsan..."

"Tahtakuruları," diye mırıldandı. "Onunla tahtakuruları hakkında konuşmam gerek. Şimdi, uza."

Yutkundum ama Tina'nın hatırı için ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Git biraz mola ver. Birazdan gelip seni bulurum."

Tina ikimize son bir kez bakıp uzaklaştı.

Ardından sadece o ve ben kaldık.

Zach bana doğru ilerlemeye devam ederken ben de geri çekilmeye devam ettim.

Neden ondan korkuyormuşum gibi geri çekiliyordum? Sanki onunla başa çıkamazmışım gibi.

Sonunda sırtımı duvara çarptım.

Omurgam sert, soğuk tuğlalara değiyordu, sağıma baktım. Koridor ıssızdı. Burası odasındaki küvet kadar izole değildi ama yine de karanlık, gölgeli bir sokak hissi veriyordu.

Zach tam önümde durdu, iri kasları büyümüş ve her nasılsa birkaç gün önce onu çıplak gördüğümden daha gelişmişti. Kollarını başımın iki yanından duvara koyup üzerime eğildi.

O kadar yakındı ki alnında parlayan teri görebiliyordum. "Ne istiyorsun?"

"Elbisen," dedi ve ben tırnaklarımı duvara geçirdim. "Düzelecek durumda mı?"

Bunu beklemiyordum. Mahvolmuş geceliğim hakkında konuşmasını beklemiyordum.

En mükemmel andı. O mükemmeldi. Tamamen seni savundu, Cleo.

"Gecelik," dedim, nedense onunkine uyan bir sesle. Sonra boğazımı temizledim. "Buna gecelik deniyor. Bir nevi. Yani, araştırıyorum. Kırmızı şarap lekelerini çıkarmak neredeyse imkânsızdır."

Zach, başını hafifçe sallayıp gözlerini yüzümde tembelce gezdirerek sözlerimi onayladı. "Maggie ne yapılacağını biliyordur."

Evet, bunu ben de düşünmüştüm. Temizlik malzemeleri konusunda iyiydi ama planımı onunla paylaşmayacaktım.

Hem neden bu konuşmayı yapıyorduk ki?

"Ashley," diye ağzımdan kaçırdım. "Onu kovduğunu duydum. Grace buna çok sevinmiş."

"Grace diye birini tanımıyorum."

"O senin için çalışıyor. Ailen için. Kız arkadaşına dışarı kadar eşlik etmesini söylediğin kişi."

"O benim kız arkadaşım değil." Bir süre sonra ekledi. "O öyle olmasını istiyor ama değil."

Tanrım, bu kibir. Sanki bu gezegendeki her kız onunla birlikte olmak istiyormuş gibi.

Ama ben istemiyordum.

Asla istemiyordum.

"Neden?"

"Ne neden?"

Neden senin kız arkadaşın değil?

"Onu neden kovdun?" Tiz çıkan sesimle sordum. "Yani, bunu yapmış olman harika. O birinci sınıf bir sürtük. Tabii, senin arkadaş ya da onun gibi bir şeyi seçtiğin için alınma." Parmağımı kaldırdım. "Aslında tekrar düşündüm de kırıcı olmaya çalışıyordum. Yani evet, alınmalısın. Her neyse, bu konuda mutluyum. Bilirsin, onu gönderdiğin için. Grace ve diğer herkes gibi. Mutlu olmamın bir önemi olduğundan değil. Yani, neden olsun ki? Aslmda tam tersi. Sanki... benim mutsuz olmam için yaşıyorsun, değil mi?"

Tanrım, konuyu nasıl bağlayacağımı bilemiyordum. Ne demeye çalışıyordum? Tek bildiğim kalbimin çok hızlı attığı, onun bana çok yakın olduğu ve nasıl oluyorsa şu anda duyabildiğim tek şeyin Grace'in sesi olduğuydu.

Zach sessizliğini korudu ve kelimelerim hayat bulmuşken bunu nasıl yapabildiğini merak ettim.

"Hayır."

"Ne?"

"Senin için yaşamıyorum. Seninle ilgili olan hiçbir şeyin benim için bir önemi yok," diye cevap verdi

birkaç saniye sonra.

"Doğru. Elbette öyle. Bunu biliyordum."

Tamamen seni savundu, Cleo.

Hayır, savunmamıştı. Grace hiçbir şey bilmiyordu.

Zach'in sert yüzünü, köşeli çenesini, kaşlarına değen saçlarını inceledim. İlk defa solgun göründüğünü fark ettim. Biraz bitkindi, dahası terliyordu. Yanakları çökmüştü ve kirli sakalları daha belirgindi. Sanki bu sabah tıraş olmaya vakti olmamış ya da unutmuş gibiydi.

"Sen... hasta mısın?"

"Benim için mi endişeleniyorsun?"

Dudağımı büzdüm. "Hayır. Ben sadece..."

"Sadece ne?"

Sesinde keskinlik vardı ve bu sırtımı dikleştirmeme sebep oldu. "Ben sadece ateşin var mı diye merak ettim. Ve eğer varsa, bulaşıcı olabilir mi diye çünkü senden virüs kapmak istemiyorum. Bana biraz fazla yakınsın."

Bunun üzerine daha da yaklaştı. Sanki sırf beni korkutmak için sınırı aşıyordu.

Bakışlarım sağ eline kaydı. En çok kullandığı ve dövmesinin olduğu eline. Bileğinden aşağı uzanan yazıyı okudum. *Çizgiyi aşabilirim.*

Birden o el duvardan çekildi, bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Cebinden bir şey çıkarıyordu.

"Hayır, Mavi. Bulaşıcı değil. Senin yüzünden bu haldeyim."

Elindeki nesneye odaklandım ve Tanrım, bu müshil ilacıydı.

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim kocaman oldu. Tatlıyı yemişti. Şakama kanmıştı ve bu yüzden böyle görünüyordu. Solgun, terli ve yapış yapış.

"Ben..."

"Dün gece tezgâhın üzerinde buldum. Sana ait, değil mi?"

Başımı salladım.

"Benden intikam almanın başka bir yolu."

Başımı sallayacak oldum ama sonra durdum. Dün gece onu bulduğunu mu söylemişti?

Eğer öyleyse, o zaman neden yemişti? Neden muhallebiyi yemişti? Buzdolabında içine koyabileceğim tek yiyecek oydu çünkü onun için yapılmıştı. Tabii benim için de.

"Neden muhallebiyi yedin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Eğer şakamı biliyorsan..."

Cevabı çenesini sıkmak oldu.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. Bir süredir sigara içmiyordu. Paketini aldığımdan beri onu sigara içerken görmemiştim. Onu takip etmiyordum ama şu anda bile... duman kokmuyordu.

"Bekle bir saniye. Sen..." Başımı salladım çünkü bu çok *tuhaftı*. "Sigara içmiyor muydun? Neden artık içmeyesin ki?"

İlk defa onu anlamıyordum. Onun motivasyonlarını, hareketlerini kestiremiyordum.

Bunca yıldır her şey basitti. O zengin, bıkkın ve kötüydü. Ben de çizginin diğer tarafındaki yeni kızdım. O ve arkadaşları bana zorbalık etmişlerdi çünkü yapabiliyorlardı. Ne de olsa kimse parmağını kıpırdatmazdı ve ben onların bölgesindeydim.

Neden bile bile kendine zarar verecekti ki?

"Ben..."

Söyleyecek hiçbir şeyim olmadığı için yine sustum. Zihnim bomboştu.

Aslında, hayır.

Yalan söylüyordum. Zihnim boş değildi. Aptalca, çılgınca düşüncelerle dolup taşıyordu.

Belki de benim için yaptı... gibi düşüncelerle.

Kendine zarar vermişti. Bilerek.

Kendini incitmişti çünkü ben onun incinmesini istemiştim.

Zach üzerime biraz daha eğildiğinde karmakarışık düşüncelerim dağıldı.

Tamam, Tanrı'ya şükür. Sonuçta bu şimdiye kadar düşündüğüm en çılgınca şeydi.

Zach ne istediğimi umursamıyordu. Hiçbir zaman da umursamamıştı. Bu delilikti.

Birbirimize dokunmuyorduk, hayır. Yine de göğsünün benimkinden birkaç santim uzakta oluşu hâlâ ezici geliyordu. Hâlâ nefesimi kesiyordu.

"Cesaretleniyorsun, değil mi?" diye sordu, az önceki soruma cevap vermek yerine.

"Ne?"

"Ama cesur olmakla aptal olmak arasında çok ince bir çizgi var." Sesinde zorlukla dizginlenmiş bir tehdit vardı. Sesimi çalan bir tehdit.

Başını yana eğip dudaklarını yaladı. "O çizgiyi aşmak istemezsin. Aptalca davranıp eşyalarımı çalmak ya da aletim hakkında atıp tutmak istemezsin."

Tanrım, dikkatsiz ve zararsız küçük şakamı unutmuştum.

Biliyordu.

Nereden biliyordu?

"Bu evde sır yoktur. Benden saklayamazsın. Anladın mı?"

"Ben..."

"Şşşt." Parmağını lacivert boyalı dudaklarımın üzerine koydu. "Konuşma. Sadece dinle. Sana çok iyi davrandım. Gerçekten sabırlıydım. Sana geçiş izni verdim çünkü geçmişi değiştiremem. St. Patrick'te olanları değiştiremem ve eğer bu küçük, çocukça oyunlar seni mutlu ediyorsa, o zaman eğlenebilirsin. Eğlenmene *müsaade edebilirim.*"

Gözlerini indirip aralandığını fark ettiğim dudaklarıma baktı. Parmağına doğru nefes aldım, o devam ederken buğulanıyordu. "Ama bu artık biraz can sıkıcı olmaya başladı. Beni rahatsız eden

insanlar beni sinirlendirir. Ve sen beni gerçekten kızdırmak istemezsin, değil mi?"

Donup kaldım.

Parmağını dudaklarımın dolgunluğuna bastırıp düzleştirdi. Dudaklarımı dişlerime bastırıyor, muhtemelen rujumu bulaştırıyordu.

"Uslu bir kız ol ve başını salla, Mavi."

Sallamadım. Yapamıyordum.

Bana hiç bu kadar yakın olmamıştı. Küvetteyken yakın olduğunu düşündüğüm için deli olmalıydım. Bu çok yakındı. Gözümün önünde devleşiyor ve yayılıyordu. Nüfuz etmenin tanımı buydu.

O her yerdeydi.

Kokusu, nefesi, sesi, sıcaklığı ve teni. Çok fazla ten. Sonra diğer elinin tamamıyla çenemi kavradı, parmağı hâlâ aralık dudaklarımdaydı. Çeneme baskı uyguluyor ve beni zorluyordu, başımı sallamamı sağladı.

"Güzel. Bu yeterli," diye mırıldandı. "Döndüğüm gece sana söylemiştim, beni kışkırtma. Yoluma çıkma, ben de seninkine çıkmayayım."

Yumuşak sesi karnıma çarptı. Tam göbeğimin girintisine ve bir nefes aldım.

Zach bunu fark etti.

Kabaran göğsümü fark etmişti. Eminim memelerimin kumaşı nasıl zorladığını da fark etmişti. Bana ağır geliyorlardı. Ağır, sarkık ve... dolgun.

Tanrım... ve terli. Tıpkı onun gövdesi gibi, kasları kıvrımlı ve çıkıntılıydı.

Sanki ikimiz de bu anın içinde hapsolmuş gibiydik. O gözlerini göğsüme dikmişken, ben de gözlerimi onun yüzüne dikmiştim.

Bu yanlıştı ve gerçekleşmemeliydi ama oluyordu ve ben durmasını istiyordum.

Bir saniye sonra, koridorun aşağısından gelen bir sesle durdu. Yaklaşan ayak sesleri duydum. Birisi merdivenleri tırmanıyordu.

Vücudumdaki garip felçten kurtuldum, avuçlarım duvara kaydı. Zach başını kaldırıp bana, hâlâ çeneme sarılı olan eline baktı.

"Bırak beni." Koridorun sonundaki merdivenlere doğru baktım.

Ancak onun tepkisi benimkinin tam tersi oldu.

Eğlenerek, "Ses tonunu beğenmedim," dedi.

Kalbim boğazımda atıyor, bacaklarım titriyordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Gülüyor musun?"

Dişlerimi sıktım. "Her kim olursa olsun, beni seninle bu halde görmelerini istemiyorum, tamam mı? Kimsenin aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesine izin veremem."

Zach sanki gerçekten şaşırmış gibi kaşlarını çattı. "Ama aramızda bir şeyler oluyor."

Merdivenlere doğru bir bakış daha attım. Onu fiziksel olarak itmek istiyordum ama ona dokunmak istemiyordum. Özellikle de üzerinde tişört yokken. Tenine dokunmaktan korkuyordum.

"Ne?"

Gözleri benimkileri delip geçti. Gözlerindeki siyahlık beni esir alıyor ve neredeyse tüketiyordu. "Her zaman beni düşünüyorsun. Aklındaki tek düşünce benim. Kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyorum, değil mi? Göğsünü sıkıştırıyorum. Yakınımdayken ürperiyorsun. Nabzın boynunda çırpınıyor. Söylesene, o adam sana çıkma teklif ettiğinde de kalbin böyle çarpıyor muydu?"

Nefesim kesildi, piç kurusu her şeyi duymuştu.

Lanet olsun.

Üstelik haklıydı. Çok haklıydı ama bunu düşünüp onunla tartışacak zamanım yoktu.

Zach şakayla karışık kıkırdadı. "Sır yok, hatırladın mı?" Başını bir kez yavaşça salladı. "Âşık olmak istiyorsun, ha? Sana aşk hakkında bir şey söyleyeyim, Mavi. Acıtıyor. Avucunu kesip kanattığın zamanı hatırlıyor musun? Aynen öyle. Sadece kesik artık kalbindedir ve kan asla durmaz. Aşk söz konusu olduğunda, sonsuza kadar kanarsın. Sonsuza kadar kanamak mı istiyorsun, Mavi?

Bahse girerim kırılgan bir kalbin vardır. Bahse girerim kolayca yaralanabiliyordur."

Bedenimin her parçası onun sözlerine uyum sağladı, özellikle de kalbim. Ona göre, konu aşk olduğunda kanayan şey. Deli gibi atıyordu.

Çılgınca, çılgınca, çılgınca. Benim gibi. Neden onu itmiyordum?

Sesler ve kahkahalar gittikçe yaklaşıyordu, sonunda bir şeyler söyleyecek kadar kendime geldim. "Bırak beni."

Sırıttı. "Lütfen de."

Ellerimi yumruk yaptım. "Lütfen."

"O kadar da zor olmadı, değil mi?" Ciddileşerek devam etti: "Ve Mavi? Bir kasaba sadece bir zorbayı kaldırabilir ve bu kasabada zaten bir tane var." Yüzünde şimşek hızında bir şey çaktı. "Zorba olma, Mavi. Benim gibi olma."

Beni bırakıp uzaklaşmadan önce çenemi bir kez daha sıktı.

Tam o sırada, birkaç temizlik görevlisi göründü. Başka bir yöne doğru giderlerken Zach ve bana neredeyse hiç dikkat etmediler.

Rahat bir nefes vererek tekerlekli temizlik arabasını tuttum ve oradan uzaklaştım.

10

Balo günüymüş gibi hissediyordum.

Bu gece Ryan'la randevumuz vardı.

Beyaz puantiyeli ve cepli lacivert elbisemi giymiştim.

Straplezdi ve uyluğumun ortasında bitmeden önce vücudumu sıkıca sarıyordu. Her zaman giymek için kendimi zorlamam gereken bir elbiseydi çünkü kıvrımlarımı belli ettiğini düşünüyordum.

Fakat her neyse. Bunu giydim ve Tina'dan ödünç aldığım mavi sandaletlerle eşleştirdim.

Ryan'a bizim için seçtiği restoranın hemen önünde onunla buluşacağımı söylemiştim. Beni arabayla götüremediği için üzgündü ama bu konuşmayı başka bir zamana saklıyordum. Belki, dördüncü ya da beşinci buluşmaya.

Ve şimdi, restoranın önünde baloda Neal'ı beklediğim gibi onu bekliyordum.

Aslında, bunun balo gibi olduğunu hiç sanmıyordum. Ryan, Neal'ın yaptığı gibi beni asla ekmezdi.

Açıkçası, son birkaç gündür dışarı çıkmak için zaman yaratmaya çalışıyorduk. Ancak Ryan çok meşguldü, ben de gündüz vardiyalarının yanı sıra gece vardiyalarında da çalışıyordum. Kuleleri ve araziyi gezmek için gelen yeni bir grup yüzünden Bayan S çılgına dönmüştü.

Yine de bu, birbirimizi her gün görmediğimiz ya da iş arasında konuşmak için fırsat yaratmadığımız anlamına gelmiyordu.

O çok tatlı biriydi. Tam da hayal ettiğim gibi. Nazik ve sevecendi. Henüz öpüşmemiştik -sanırım resmi randevuyu bekliyor-

duk- ama yanağımı öpmüştü. Parmağını da yanağımda gezdirmişti. Her ikisi de güzel ve sıcaktı, tam da onun gibi.

Bazen bana acıyarak bakması beni rahatsız ediyordu. Ancak sanırım Ashley ile mutfakta yaşadığım sinir krizinden sonra onu suçlayamazdım. Eminim acıma duygusu bir süre sonra geçecekti. Diğerlerinin de öyle.

Şimdilik biraz heyecanlıydım. Biriyle çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Onu tanıyacağım, gülümsemesini göreceğim ve bana dokunacağı için heyecanlıydım. Beni öpeceği için.

Ayrıca, Tina her zamanki gibi haklıydı. Ailem onu kesinlikle onaylardı.

Tam zamanında, Ryan kaldırıma yanaştı ve arabadan indi. Ona bakarak gülümsedim ama yüzünde acı dolu bir ifade görünce gülümsemem kayboldu.

Yaklaştığında beni kenara, restoranın girişinden uzağa, girip çıkan müşteriler tarafından duyulmayacağımız bir yere çekti.

"Ne oldu?" diye endişelenerek sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama randevumuzu başka bir zamana ertelemek zorundayım."

"Ah."

Elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "İş için çağrıldığımda zaten buraya gelmek üzere arabaya binmiştim. O yüzden sana bizzat söylemem gerektiğini düşündüm."

Ryan'ın bu durumdan rahatsız olduğu çok açıktı, bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. İlk erkek arkadaşım gibi beni terk etmiyordu. Geçerli bir nedeni vardı.

"Berbat bir durum. Ama anlıyorum. Yani demek istediğim, son birkaç gündür her şeyle çok meşguldük." Omuz silktim.

Ryan bana kızarmamı sağlayan delici bir bakış attı. "Berbat, evet."

"Arayabilirdin, biliyorsun." Omzuna alaycı bir yumruk attım. "Bunu söylemek için buraya kadar gelmene gerek yoktu."

Gülümseyerek sık sık yaptığı şeyi yaptı. Usulca ve yumuşak bir şekilde yanağımı okşadı.

"Seni görmek istedim," dedi. "Çok güzel görünüyorsun."

Daha da kızararak, "Teşekkür ederim," dedim.

Sonra kirpiklerimi indirerek onu kontrol ettim. Düğüne gelir gibi giyinmişti. Üzerinde siyah bir takım elbise ve adaçayı yeşili bir gömlek vardı. "Sen de hoş görünüyorsun."

Gözleri parladı. "Bir dahaki sefere, söz veriyorum çıkacağız. O zaman hiç kimse bizim için bunu mahvedemeyecek. Bay Prince bile."

Ne?

"Bay Prince'in şehir dışında olduğunu sanıyordum. Ne zaman döndü?"

Zach'in hoş geldin partisinden sonraki gün iş gezisi gibi bir şey için evden ayrılmıştı. Dönmüş olsaydı, haberimiz olurdu.

Ryan kıkırdadı. "Artık iki tane Bay Prince'imiz olduğunu unutmaya meyilliyim. Ben diğerinden bahsediyorum. Yeni olandan. Zachariah. Zach. Artık ona ne diyorlarsa. Kısa süreli bir toplantısı olduğunu söyledi."

"Zach. Ona kısaca Zach diyorlar," dedim mekanik bir şekilde, göğsümdeki sıcaklık yavaş yavaş kaybolurken.

Birkaç gün önce Tina'yla yaptığım sohbetten ve Zach'in beni koridorda köşeye sıkıştırmasından beri mesafemi koruyordum.

Her sabah işe giderken onu havuz kenarında üstsüz spor yaparken görüyordum. Bizi ayıran geniş alan boyunca bakışlarını hissediyordum ama asla karşılık vermemeye özen gösteriyordum. Kaslarının nasıl dalgalandığını ve güneşin, döktüğü her ter damlasını nasıl aydınlattığını görmemeye özen gösteriyordum.

Ayrıca sabahları mutfağa uğramamaya da dikkat ediyordum çünkü Zach her zaman orada, Maggie'yle oturuyordu.

Birkaç kez onu Bay ve Bayan Prince'in yatak odasının bulunduğu birinci kuleden çıkarken görmüştüm. Benim gibi genç personellerin onların süitine girmesine izin verilmiyordu. O sırada tedirgin ve kızgın görünüyordu ama göz göze geldiğimiz anda gözlerimi kaçırmıştım.

Çoğu gece, bir yere gitmek üzere malikâneden ayrılırken mo-

torsikletinin gürültüsünü duyuyordum. Yine de bunu düşünmemeye çalışıyordum. Ashley'i kovması ve muhallebiyle kendini hasta etmesi gibi diğer şeylerle birlikte. Bir süredir sigara içmediği gerçeği gibi.

Benim gibi olma.

Bu ne anlama geliyordu? Düşünmemeye çalıştım.

Günler geçtikçe, söylediklerinde ciddi olduğunu düşündüm. Eğer onu yalnız bırakırsam, o da beni yalnız bırakacaktı. Ben evim için para biriktirmeye çalışırken, o da buraya ne yapmaya geldiyse onu yapıyordu. Belki de artık büyüdüğümüz için bazı şeyler gerçekten değişmiştir diye düşündüm.

"Onunla aynı okula gitmemiş miydin?"

Ryan'ın sorusu beni kendime getirdi ve başımı salladım. "Evet."

Döndüğü ilk geceden beri insanlar bana bunu soruyordu.

Okula beraber gitmemiş miydiniz?

Okula nasıl döndü?

Neden gittiğini biliyor musun? Neden geri döndüğünü?

Hep böyle seksi ve yakışıklı mıydı?

"Sen..." Ryan duraksadı. "Siz arkadaş mıydınız?"

"Hayır, hayır, arkadaş değildik," dedim Ryan'a, o tanıdık soruyu bekleyerek.

Zach'e karşı içimde bir öfke yükseldi.

Tanıdık bir sıcaklık, adaletsizlik duygusu ve gecemi mahvettiği için onu yumruklama dürtüsü. Hiçbir şey değişmemişti, değil mi?

Zach randevumu mahvetmişti. Ondan sır saklanmayacağını söylemişti. Muhtemelen bu gece Ryan'ın beni dışarı çıkaracağını biliyordu.

Tıpkı balo gecesi olduğu gibi.

Ancak balodan ve St. Patrick'te geçirdiğim onca yıldan farklı olarak, ödeşme ihtiyacı duymuyordum. Sadece boş hissediyordum.

Bitkin, yorgun. Korkmuş.

Korkuyordum. Sanki yıllarca Zach'ten öyle yoğun bir şekilde nefret etmiştim ki kafamdaki her düşünceyi tüketmişti. Vücu-

dumdaki tüm boşlukları kaplamıştı ve artık verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Geriye hissedecek bir şey kalmamıştı.

Belki de ondan o kadar nefret ediyordum ki bir daha asla kimseyi sevemeyecektim. Ebeveynlerimin sahip olduğu aşka asla sahip olamayacaktım.

"Tamam, görüşürüz," dedi Ryan.

Beni herhangi bir yere bırakmasını isteyip istemediğimi sordu, belki Pleiades'e ama geri çevirdim. Sonunda yanağıma yumuşak bir öpücük kondurup arabasıyla uzaklaştı.

Ben de kuzeye doğru yürümeye başladım. *Onun* kaldığı kuleye doğru.

Düzenleme
Ny.ozlem

11

Zach'in odasındaydım.

Buraya gelmek için saatlerce yürümüştüm.

Ayaklarımı yara yapan mavi sandaletlerimle kilometrelerce yol kat etmiştim. Topuklarım su toplamış ve derim soyulmuştu, kan sızıyordu.

Yine de bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ettim. Pleiades'e ulaşana kadar kanamaya ve sıcakta terlemeye devam ettim. Kulübeye gitmek yerine ana eve doğru yürüdüm ve servis girişinden geçtim.

Biri beni koridorlarda lacivert bir elbise ve kanlı ayaklarla dolaşırken görseydi, ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Maggie çok kızardı. Bayan S'nin haberi olurdu ve kovulabilirdim. Fakat bu umurumda bile değildi. Ne iş ne de geri almaya çalıştığım ev umurumdaydı.

Neyse ki, odasına giderken kimseyle karşılaşmadım.

Kapısı kilitliydi.

Beni ıslatıp anahtarlarımı almasıyla ilgili tüm o fiyaskodan sonra Bayan S, bizi içeri alan o olmadığı sürece Zach'in odasına girmenin yasak olduğunu söylemişti. Buna rağmen içeri girmek için saçımdaki iğneyi kullanırken hiç tereddüt etmedim.

İşte, şimdi buradaydım. Başım dönüyordu, yorgundum ve muhtemelen bir hayalet kadar solgun görünüyordum.

Belki şu anda motorsikletiyle dışarıdaydı ve gecenin bu saatinde her ne yapılıyorsa onu yapıyordu ama geri gelmesini bekleyecektim.

Geri döndüğünde ne yapacağımı ya da gecenin bir yarısı oda-

sına neden girdiğimi bilmiyordum. Yarın tüm bunların bana çılgınca ve akıldışı görüneceğinden emindim. Ancak şimdilik başka ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyordum.

Odasına göz gezdirdim. Günler önce bir aptal gibi küvetine saklandığım zamanki gibi görünüyordu.

Ufak tefek farklılıklar da vardı. Birkaç kıyafeti şifonyerin üstüne atılmıştı. Sırt çantası siyah deri kanepenin üzerindeydi, büyük boy yatağının tam karşısında duruyordu. Kırışmış koyu renkli çarşafların geçirildiği boş yatağında vücudunun şekli hâlâ belli oluyordu.

Bir de komodinin üzerinde duran kitabı vardı.

Sandaletlerim ayağımdayken, yatağın kenarından dönüp topallayarak kitaba doğru ilerledim. Kitabın kapağı bembeyazdı ve başlığı parlak mavi renkle yazılmıştı.

Geçen sefer göz gezdirmiştim ama bu gece içindekileri okumak için zaman ayırdım. Neredeyse her takımyıldızının arkasında bir hikâye vardı, çok geçmeden sayfalar arasında kayboldum.

Yatağa ne zaman oturduğumu hatırlamıyordum ama oturuyordum. Perseus ve Andromeda'nın aşk hikâyesini okurken tam uç taraftaydım. Görünüşe göre, gece göğü onlarla doluydu, aşk hikayeleriyle. İsmi de buradan geliyordu: Yıldızlarda yazılı bir aşk.

Sandaletlerimi çıkarıp uzandığımı yine hatırlamıyordum ama uzanıyordum. Yan yatmıştım, büyük pencereye bakıyordum ve okumaya devam ediyordum. Çarşaflar bir koza gibi sıcak hissettiriyordu ve Zach'in burada uyuduğunu bilmeseydim bile kokusunu aldığımda bunu anlayabilirdim.

Yaban mersinli turta ve saf misk.

Gözlerimi kapatıp beni bir bataklık gibi içine çeken yatağına gömülmeden önce hatırladığım son şey, sayfayı çevirip *onun* odasında uyumamın imkânsız olduğunu düşünmekti.

Anlaşılan o ki yanılmıştım.

Uyuyakalmıştım. Ne kadar uyuduğumu ve sarsılarak uyanmama neden olan şey neyin ne olduğunu Tanrı bilirdi. Ancak şimdi uyanıktım, başım dönüyordu ve sersemlemiştim.

Oda karanlıktı. Tepedeki ışıklar kapatılmıştı. Korkuyla yutkundum. Ardından, gözlerim bir gölgeye takıldı. Aramaya geldiğim adamın şekline uyan büyük, siyah bir gölgeye.

Cam bölmede, gökyüzüne, yıldızlara ve asırlık aşk hikâyelerine bakan bir sandalyede oturuyordu.

Odadaki tek ışık kaynağı gece lambasının parıltısıydı ve vücudunu ikiye ayırıyordu: karanlık ve aydınlık.

Dirseğini sandalyenin koluna dayadığını ve parmaklarını hafifçe muhteşem yumuşak dudaklarında gezdirdiğini görebiliyordum. Uyurken beni izliyor ve derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Yavaşça farkındalık beynime sızdı ve hareketlendim. Görünüşe göre, okuduğum kitap yanağımın altına sıkışmıştı, hareketlerim düşmesine neden oldu.

Bir gümbürtüyle yere düştüğünde ikimiz de ona baktık. Ben yüzümü buruştururken, o boş boş bakıyordu.

Tam yataktan kalkacağım sırada, "Biliyor musun..." diye konuşmaya başladı.

Gözlerimi ona doğru çevirdim.

Şimdi öne doğru eğilmişti, parmaklarını iki yana açılmış kalçalarının arasında birbirine geçirmişti. "Küçükken uykuya dalmakta güçlük çekerdim. Bu yüzden Maggie bana hikâyeler anlatırdı. Yıldızlar hakkında olurlardı çünkü orada uzanır ve onları izlerdim."

Çenesinin ucuyla yattığım yeri işaret etti. "Bir keresinde bana Orion hakkında bir hikaye anlatmıştı. Efsaneye göre, Orion bir avcıdır ve bir gün bu kız kardeşlerle tanışıp onlara âşık olur. Yıllarını onların peşinden koşarak, onları kazanmaya çalışarak geçirir. Ancak Zeus bunu öğrenir ve buna bir son vermeye karar verir. Böylece kız kardeşleri güvercine dönüştürür. Ve onlar da Orion'u ve ölümsüz âşkını geride bırakıp uçar giderler. Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

Zach'in sesi yumuşaktı, daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak. Bana ninni söyler gibi hikâye anlatıyordu.

Ben de onun yatağında oturmuş, sadece kulaklarımla değil,

vücudumun her parçasıyla anlattıklarını dinliyordum. Her kelimesini sanki duyacağım son kelimelermiş gibi can kulağıyla dinliyordum.

Bir rüya gibiydi.

Üzerime örttüğümü bile hatırlamadığım çarşafı tuttum. "Hayır."

"Kız kardeşler şimdi gökyüzünde Pleiades adında bir takımyıldız. Onlar yedi yıldızdan oluşuyor. Ama nedense sadece altısını görebiliyorsun."

Pleiades. Yedi kuleden oluşan bu malikâne gibi.

"Burayı onlarca yıl önce inşa eden Prince, yıldızlarla ilgileniyor olmalı," diye mırıldandı Zach, düşüncelerimi okuyarak.

Muhtemelen karşımda oturan Prince, yıldızlara olan sevgisini atalarından almıştı. "Ya Orion," diye fısıldadım. "Ona ne oldu?"

"O da bir takımyıldıza dönüştü. Yüzyıllar sonra bile her gece gökyüzünde onları kovalıyor. Muhtemelen kıyamete kadar da kovalamaya devam edecek."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Karanlıkta bunun gerçek olup olmadığını anlayamıyordum ama yine de üzerimde bir etkisi vardı.

"Çok güzel bir hikâye," diye fısıldamama neden olan bir etkiydi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Birini o kadar çok seviyorsun ki bir yıldıza dönüşerek ölümsüzleşiyorsun. Bu sayede onları sonsuza dek sevebilirsin. Evet, çok güzel."

Bu sahip olmak istediğim şeydi. Hem de çok.

Bana aşkın en nefes kesici hikâyesini anlatan adamdan nefret ettiğim için asla sahip olamayacağımdan korktuğum şeydi. Onun yüzünden.

Aşkın insanı kanattığını düşünen adam yüzünden.

Zach'in gülümsemesi genişledi, ardından kıkırdamaya dönüştü. Arkasına yaslanarak bir kahkaha attı. Paslı, sert bir kahkahaydı. "Sana bu hikâyeyi anlattım, Mavi çünkü duyduğum en acıklı şeydi. İlk duyduğumda güldüğümü hatırlıyorum. Ve bu hikâyenin

aklıma gelmesinin nedeni beni aşkın ne kadar boktan ve sefil bir şey olduğuna inandırmasıydı. Ne kadar yalnız bir şey olduğuna."

Neden böyle düşündüğünü bile bilmiyordum ama buna tüm ruhuyla inandığını görebiliyordum. Varlığının her zerresiyle ve kafasındaki her karanlık düşünceyle inanıyordu.

"Aşk sefalet değildir," dedim sonunda çünkü bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Boktan bir şey değildir. Yalnızlık değildir. İnsanın içini kanatmaz. Eğer kanatıyorsa, o zaman aşk değildir. Annemle babam âşıktı ve mutsuz değillerdi. Mutluydular. Aşk iyi hissettirir. Aşk... sihirlidir. Hayatını kolaylaştırması, daha iyi hâle getirmesi gerekir."

Zach birkaç kalp atışı boyunca beni inceledi, parmakları yine ağzının kenarında dolaşıyordu. "Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim ama *söylediklerin* şimdiye kadar duyduğum en acınası şeydi." Gözlerimi ona diktim ama o devam etti: "Ayrıca, bin yıllık kovalamacanın ardından bile adam bunu anlayamadı ve görünüşe göre sen de anlamıyorsun."

Çarşafları kenara iterek ayağa kalktım.

Ancak su toplayan ve acıyan ayaklarımı unutmuştum, tökezledim. "Siktir!"

Kolumu güçlü bir şekilde kavramasaydı muhtemelen yere düşecektim. Ayaklarıma bakarken parmakları çıplak tenimde esnedi. "Ne oldu sana böyle?"

Ayak parmaklarımın etrafında lekeler ve çirkin görünümlü çıbanlar vardı ve bileğimin arkasındaki derinin soyulduğundan emindim.

Off.

Aptal mavi sandaletler.

Cevabımı beklemeden dizlerinin üzerine çöktü.

Kolumun etrafındaki parmakları kayboldu ve sol ayak bileğimi kavradı. Ayağımı bir o yana bir bu yana hareket ettirirken, yıpranmış tişörtünün altında dalgalanan sert ve kıvrımlı omuzlarına tutunmaktan başka çarem yoktu.

"Ne yapıyorsun?" Eğik duran başına doğru sordum.

Parmağı ayak bileğimde gezindi ve ayak parmaklarım kıpırdadı. "Bunlar nasıl oldu?"

Bacağımı kurtarmaya çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı. "Önemli değil. Ben... "

"Kanıyorlar. Delicesine," diye tersledi, sanki fark etmemişim gibi.

Dengemi korumak için tişörtünü tuttum. "Biliyorum. Görebiliyor ve hissedebiliyorum, çok teşekkür ederim. Ve kanamaları benim suçum değil. Senin suçun."

Yukarı baktı. "Ne?"

"Evet. Seni görmek istediğim için kilometrelerce yol yürüdüm. Yani bu senin hatan."

Söylediklerim mantıksızdı ama aynı zamanda çok mantıklı geliyordu. "Neden?"

"Ne neden?"

"Neden bir taksi falan çağırmadın?"

Yüzündeki ifadeye bakarak sertçe iç çektim. Cevabı biliyordu. Muhtemelen geçen gün Tina'yla konuşurken kulak misafiri olmuştu.

"Nedenini biliyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. "Şimdi bileğimi bırak."

Çenesini sıktı ve sonunda ayağa kalktı. İç çekerek ayak parmaklarımı parke zeminde özgürce oynattım.

"Hadi gidelim," dedi.

"Nereye?"

Çenesini öne doğru eğdi. "Tuvalete."

"Ne?" Sanki beni yakalamaya çalışıyormuş gibi geriye doğru eğildim. "Neden?"

"Böylece seni öldürüp cesedini atabilirim," diye mırıldandı. "Bütün o kanı banyoda temizlemek daha kolay olur."

Dudağımı büzdüm. "Komik. Sen beni öldüremezsin."

"Yapamaz mıyım?" dedi usulca.

"Hayır. Çünkü ölürsem bana işkence edemezsin."

Bana uzun uzun baktı. "Bunun haneye tecavüz olduğunu bili-

yorsun, değil mi? Kapımı kilitlediğimi hatırlıyorum. Ya yaralarını sarmama izin verirsin ya da polisi ararım."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye sordum kızgınlıkla. "*Benimle ilgilenmene* izin vermezsem beni tutuklatacağını mı söylüyorsun?"

Bana bakmaya devam ederken arka cebinden telefonunu çıkardı. "Bugün cumartesi olduğu için pazartesiye kadar kefaletini ödeyemezsin. Kesinlikle kovulacaksın ve üstüne üstlük kefalet parasını bulmak için birikimlerini kullanmak zorunda kalacaksın. Evini geri alabilmek için bir kenara ayırdığını duyduğum birikimlerini."

"Sen bir psikopatsın, bunu biliyor muydun?"

"Bu senin seçimin," dedi soğukkanlılıkla.

"İyi. *Yaralarımı sarmak* mı istiyorsun? Buyur öyleyse. Bunu ben bile yapmıyorum. Zaten delirmiş haldeyim. Burada olduğum için aklımı tamamen kaybetmiş olmalıyım. Aptal gibi odana geldim. Yani evet."

Kendi kendime mırıldanarak banyoya doğru topallamaya başladım ama baskı nedeniyle su toplayan kabarcıklar patlayınca bir tıslama duydum.

Zach'in arkamdan küfrettiğini duydum ve beni yeni gelin gibi kollarına alıp banyoya doğru ilerlediğinde bir çığlığı zar zor bastırdım. Tişörtüne tutunup elimi boynuna dolamaktan başka seçeneğim yoktu.

Her şey beş saniyeden kısa bir sürede oldu ve sonrasında hatırladığım tek şey, beni lavabosunun mermer tezgâhına oturtuyor olmasıydı. Tezgâhın yan tarafındaydım ve bacaklarım sallanıyordu.

Bir şeyler söylemem, beni bu şekilde kaldırmasına karşı olduğumu göstermem gerekiyordu. Ne yazık ki hâlâ titrek nefesler alıyordum, ayaklarım zonkluyordu ve sözcükleri bir araya getiremiyordum.

Bir saniye sonra Zach önümdeki kapalı klozet kapağının üstüne oturdu ve ilk yardım kutusunu hemen yanımda açtı.

Sonra iri parmaklarını bileğimin etrafında bir kez daha dolaştırıp ayağımı bacağının üstüne koydu.

Oradaki kasların ne kadar sert olduğunu görünce derin bir nefes aldım. Ayağımı bir kayanın üzerine koymak gibiydi. Çok sıcak bir kaya.

Zach ustaca hareketlerle bir pamuğa antiseptik sürerken ilaç kokusu havaya yayıldı.

"Toplantın yoktu, değil mi?" Nazik hareketleriyle bende uyandırdığı tuhaf hislere odaklanmak yerine sordum.

Zach hafif el hareketleriyle ayak parmaklarımdaki kesikleri temizledi. Ayağım acıyla birlikte sarsılıyordu ama o ayağımı sabit tutuyordu. "Hayır."

Parmaklarımı tezgâhın kenarına doğru kıvırdım. "Bunu sen uydurdun."

Bir ayağımı bitirip diğerine geçti. Ona da aynı titizlikle müdahale etti. Bölgeyi dikkatlice temizledi, kanı sildi ve yara bandını yapıştırdı.

Kirli pamukları atıp ilk yardım kutusunu kapattı ve ayağa kalkarak kendini daha uzun ve korkutucu bir hale getirdi. "Yaptım."

Ben de ayağa kalkmak istiyordum, böylece eşit şartlarda olabilirdik ama bana fırsat vermedi. Beni sıkıştırdığında ben de ona bakmak için boynumu yukarı kaldırdım.

"Böylece randevumu mahvedebilirdin," diye sonuca vardım.

"Bu onunla ilk randevun muydu?"

Gözleri yüz hatlarımda gezindi ve ben oturduğum yerde kıpırdandım. "Neden?"

"Çünkü bu konuda üzgün görünüyordu." Karman çorman olmuş mavi buklelerime baktığında, elimle düzeltip bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sanki beni sebepsiz yere gezdirmek yerine seninle birlikte olmak istiyormuş gibiydi."

"Tabii ki benimle olmak isterdi. Ne sanıyorsun? Bir randevumuz vardı, seni aptal. Günlerdir dışarı çıkmayı planlıyorduk."

"Evet, o konu. Neden çıkmadınız?" diye sordu kayıtsızca.

"Zamanımız yoktu. Çalışıyoruz, hatırladın mı? İkimizin de işi

var," diye çıkıştım. Bakışları dudaklarıma kaydı ve tekrar gözlerime çıktı. Patlayacakmışım gibi hissediyordum. Sıcak, terli ve yorgundum. Çok hızlı nefes alıp veriyordum.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu, soğukkanlı ve rahat görünüyordu.

"Ne önemi var ki?"

"Hoşlanıyor musun?"

Tırnaklarımı tezgâha geçirdim. "Evet. Ondan hoşlanıyorum. Ondan hep hoşlandım. Çocukluğumdan beri ondan hoşlanıyorum. Seninle tanışmadan çok önce, günlerdir bu randevuyu dört gözle bekliyordum. Onunla çıkmak istedim. İyi vakit geçirmek istedim." Kelimeler ağzımdan çıkıyordu ama kulağa tuhaf geliyordu, sanki onun kadar kendimi de ikna etmeye çalışıyormuşum gibiydi.

Yine de devam ettim. "Sanırım bu yüzden mahvettin, değil mi? Çünkü kendimi mutlu edecek tek bir şey yapsaydım bu senin eğlenceni mahvederdi."

"O seni mutlu edemezdi."

"Affedersin?"

"Neal da öyle. Erkekler konusundaki zevkin berbat."

"Ne?"

Çenesini kaşırken beni baştan aşağı süzdü. "Ama belki de pisliklerle çıkmayı seviyorsundur. Seni aldatan adamlarla. Seni ilk sıraya koymayan adamlarla."

Sonra bana daha da yaklaştı. Söyledikleri karşısında o kadar sersemlemiş durumdaydım ki avuçlarını vücudumun iki yanındaki tezgâha koyup üzerime doğru eğildiğinde itiraz bile etmedim.

"Hayattan istediğin şey bu mu, Mavi? Seni umursamayan bir adam. Seninle birlikte olmak için hiçbir fedakârlıkta bulunmayan bir adam," diye fısıldadı. "Bana teşekkür etmelisin çünkü sana bir iyilik yaptım. Seni kurtardım."

Fısıldadığı sözler göğsümde bir kargaşaya neden oldu. Fısıltılar bunu yapabilir miydi? Yumuşak olmaları gerekmiyor muydu? O zaman nasıl kalbime kötü şeyler yapabiliyorlardı?

"Beni asıl kendinden kurtarmalısın," diye fısıldadım.

Yüz hatları daha da okunmaz bir hale büründü. Granit gibi sert ve cam gibi keskin bir şeye. "İnan bana, deniyorum."

Göğsüme bir ağrı saplandı ve bunun kalbim olduğunu anladım.

Belki de kanıyordu. Belki de uzun zaman önce içimde yarattığı kelebekler vahşi kanatlarıyla onu kesiyordu.

"Söz konusu aşksa sonsuza dek kanarsın."

Acaba nefret söz konusu olduğunda da sonsuza dek kanar mıydın?

Bir şekilde ellerim hareket etti. Mermerin kenarını tutmayı bırakıp onları göğsüne koydum. Tüm gücümle itmeye çalıştım ama o olduğu yerde kalmaya devam etti. "O zaman daha çok dene. Beni rahat bırak."

Kanamak istemiyordum.

"Seni rahat bırakayım, öyle mi?"

"Evet. Eğer yolundan çekilirsem, sen de benim yolumdan çekilecektin. Söz vermiştin."

"Ama yolumdan çekilmiyorsun, değil mi, Mavi?" diye araya girdi, avuç içleri hâlâ iki yanımdaydı. "Gecenin bir yarısı odama zorla girdin. Bu ağır bir suç, hatırladın mı? Yoluma çıkmak uğruna kuralları çiğnedin."

Tişörtünü avuçlarımın içine sıkıştırdım, vücudumdaki her kemik, her kas korkuyla ve adını koyamadığım başka bir şeyle zonkluyordu. "Odana girmek için neden kuralları çiğnediğimi bilmek ister misin? Çünkü yorgunum, bitkinim ve başka ne yapacağımı bilmiyorum. Nereye gideceğimi, kiminle konuşacağımı bilmiyorum. Bir randevu için giyinip süslendikten sonra bunu benim için tekrar tekrar mahvetmeni istemiyorum."

Devam ederken göğsünü tekrar ittim. "Buraya senin yoluna çıkmak için geldim çünkü beni rahat bırakmanı istiyorum. Buraya geldim çünkü sözünü tutmanı istiyorum. Sen haklıydın. Bu kasabanın zaten bir zorbası var ve o ben değilim. Olmak istemiyorum. Senin gibi olmak istemiyorum. Beni tüketmeni istemiyo-

rum. Düşüncelerime sızmanı istemiyorum. Ve beni sonsuza dek özgür kılacaksa, varlığına bir süreliğine tahammül etmek de dahil her şeyi ama *her şeyi* yaparım. Bunu anlıyor musun?"

İfadesinde bir şeylerin çatırdadığını gördüm. Tehlikeli ve sıcaktı. Yakıcıydı.

Alevleri dışarıya doğru yayılıyor ve bedenimi yalıyordu. "Her şeyi, öyle mi?"

Alçak, *suçlu* ses tonu karşısında içimden bir titreme geçti. Gözlerinden, o yoğun kirpiklerinden daha koyu bir tondu. Gece yarısını andıran yumuşak saç tellerinden daha koyuydu.

Zach'in gözleri dudaklarıma kaydı.

Dudaklarım da ayaklarım gibi zonkluyordu. Belki de bakışlarıyla onu hırpalayacak güce sahipti.

Bakışları boğazımdan aşağı kaydı ve memelerime yerleşti, zonklama da onunla birlikte aşağı kaydı.

Ben daha kelimeleri bir araya getiremeden Zach yer değiştirdi. Ellerini belime yerleştirdikten sonra, "Bacaklarını aç," diye emretti.

"Ne?"

Tekrar gözlerimin içine bakarak başını bir kez salladı. "Senden uzak durmamı istiyorsun, değil mi? Sözümü tutmamı mı istiyorsun? Peki bunun için her şeyi yapar mısın?"

Düşündüğüm şeyi mi ima ediyordu?

Kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettiğimde, belimi sertçe sıktı. Beklediğimden daha sertti, inledim.

"Cevap ver bana. Kendini benden kurtarmak için *her şeyi* yapar mısın?"

Sadece başımı salladım. Küçük, plastik, beyinsiz bir oyuncak bebek gibi.

"O zaman bakalım ne kadar kurtulmak istiyorsun. Benden ne kadar nefret ettiğini göster bana, Mavi. Aç şu lanet bacaklarını."

Alçak ses tonu karşısında ciddi anlamda ürperdim. Bacaklarım kendiliğinden mi açılmıştı, yoksa o mu bacaklarımın arasına girmişti, emin değilim. Aniden, buradaydı.

Bacaklarımın arasındaydı.

"Sen tam bir pisliksin," dediğim sırada takılıp kaldım, tırnaklarımı göğsünde gezdirdim, onun cüssesi karşısında hafifçe nefes aldım.

"Daha önce bunu binlerce kez duydum."

Zach'in elleri belimden aşağı inerek elbisemi düzeltirken bunu kalp atışlarım takip ediyordu. Tenim kanayan kalbim gibi atıyordu.

Elbisemin etek ucuna, dizlerimin hemen üstüne ulaşana kadar ilerlemeye devam etti. Banyonun sessizliğinde çıkan tek ses benim sert nefeslerimdi. İstesem bile onları durduramazdım. Hayatta kalabilmek için fazladan oksijene ihtiyacım vardı.

Bronz elleri eteğin altına girdi ve tek görebildiğim bilekleriydi, dövmesi görünüyordu.

Nasırlı parmaklarını hissetmek gözlerimi ona dikmeme neden oldu. Onun da üzerimde gezdirdiği ellerine baktığını gördüm. Bununla ilgili bir şey onu çok şey gösteriyordu... muhtaç. Sanki bana dokunduğuna inanması için bunu görmesi gerekiyordu.

Uyluklarımın hassas noktasına dokunarak beni kıvrandırdı.

"Zach..."

Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Bâkire misin?"

Sorduğu sorunun samimiyeti karşısında bacaklarım titredi. Geniş göğsü tüm görüş alanımı dolduruyordu. "Ne?"

"Bekâretin. Onu korudun mu?"

Onu uzaklaştırmalıydım. Tüm bunlara şimdi bir son verebilirdim. Tezgâhtan aşağı atlayıp buradan gidebilirdim. Randevularımı mahvetmesi, beni kişisel eğlencesi için kullanması umurumda değildi.

Umursamıyordum. Sorun değildi. Randevuya çıkmak, âşık olmak ya da buna yakın bir şey istemiyordum.

Böyle hissetmediğim sürece sorun etmeyecektim. Ağırlaşmış ve nefes nefese kalmış, oldukça tembel ama bir o kadar uyanık ve titrek.

Ancak ağzım açıldı ve aklımdan geçenleri yapmak yerine sorusuna cevap verdim. "Hayır."

"Yalan söylüyorsun," derken başparmağı yumuşak tenimde sıcak ve sert bir şekilde daireler çiziyordu.

Yalan söylüyordum.

"Söylemiyorum," diye cevap verdim, daireler çizen başparmağının etkisine karşı savaşarak. Dokunuşu neden bu kadar hipnotize ediciydi?

Beni serseme çeviriyordu.

Teni yüzülmüş gibiydi, bazı yerleri yarı yarıya soyulmuştu. Büyük ihtimalle motosikletten dolayıydı. Çizdiği her daire kaba, pürüzlü bir his veriyordu.

Zach'in dudakları tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama bir bâkire gibi kızarıyorsun."

Sonra tekrar hareket etti. Kalçalarıma baskı uygulayarak, kıçım neredeyse kenardan sarkana kadar beni tezgâhın ucuna doğru kaydırdı. Bacaklarımı beline kaldırdığında ayak bileklerim, sıkı kalçalarının hemen üzerindeki bel çukurunda çapraz olarak kenetlendi.

Başparmaklarının beni delirttiğini sanıyordum ama kotunun kalçalarımda bıraktığı his, her nefesimi erotik bir... şeye dönüştürüyordu.

Ben daha buna odaklanamadan Zach yüzümü tuttu.

Elleri o kadar büyüktü ki tüm yanağımı kaplıyor ve dağınık saçlarıma kadar uzanıyordu. "Yani külotunu kenara itip parmağımı içine sokarsam, sana dokunulmadığını kanıtlayan o küçücük parçacığı bulamayacak mıyım?"

Çizdiği resim karşısında ürperdim.

İçimdeki. Parmağı.

Şu anda saçıma dolanmış olan parmaklar. Pürüzlü ve sert parmaklar.

Başımı salladım ama ne için salladığımı bilmiyordum. Ona bunu yapamayacağını mı söylemeye çalışıyordum? Ya da sorusuna cevap mı veriyordum?

"Yapmayacağım, öyle mi?" Bunu bir cevap olarak kabul etti. "Bulamayacağım."

"Hayır."

Neden yalan söylüyordum?

Saçımdaki parmakları sıkılaştı. "Kim aldı?"

"Neyi?"

"Kim. Aldı. Dedim?"

"Kim neyi aldı?"

"Bekâretini. Kime verdin?"

Dudaklarım, bana değmek üzere olan dudaklarından uzaklaştı. Ne ara bu kadar yakınlaşmıştık?

Birbirimize dokunmuyorduk ama birbirimizin nefesini soluyorduk.

Bileklerini tutarak sesimi buldum. "Seni ilgilendirmez."

Siyah gözleri bir girdap gibi dalgalandı. "Ne zaman oldu?"

"Sen gittikten sonra."

Gülümsemesi soğuktu. "Canını yaktı mı?"

Başımı salladım.

"Acıttı demek. Büyük müydü?"

"Dur. Lütfen."

"Büyük müydü, değil miydi?" Yanaklarımı sıktı, parmakları saçlarımı mengene gibi kavrıyordu. "Seni esnetti mi, Mavi? Yoksa amın benim için çok mu dar?"

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu soruları neden sorduğuna dair hiçbir *tahminim* yoktu.

Tek bildiğim kızardığım, titrediğim ve daha çok titrediğimdi.

İçimdeki her şey... kaos içindeydi. Kalbimin çarpıntısı, içime çektiğim fazladan hava, midemdeki kasılma.

Tıpkı bir deprem gibiydi.

Ben bir deprem mağduruydum. Onun kurbanıydım.

"Esnetti... Beni esnetti," diye fısıldadım buğulu gözlerle ona bakarak.

İyi ama kurbanların acı çekmesi gerekmiyor muydu? Cansız ya da onun gibi bir şey olmaları gerekmiyor muydu? Ben bunların hiçbirini yaşamıyordum.

Capcanlıydım. İçimde bu dünyadaki herkesten daha fazla hayat vardı.

Zach yutkundu, kendi gözleri de benimkiler gibi donuk görünüyordu.

Sert parmaklarıyla saçlarımı acımasızca çekiştirerek, "Bana yalan söyleme, Mavi," diye tısladı.

Adımı söylediğinde irkildim. Bana taktığı isim. *Sürekli* kullandığım, ve gizlice sevdiğim isim. Aslında bunu kendime bile itiraf etmemiştim.

Artık kabul ediyordum.

Belki de Zach sadece söylemekle kalmayıp *tadını* almamı sağladığı içindi. Bir ismin tadına bakılabileceğini hiç düşünmezdim, özellikle de kendi ismimin. Ancak benimkinin tadı... misk ve baharatlıydı.

Sanki bir doğruluk serumu içmişim gibi, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan döküldü. "Onu bulacaksın. İçimdeki o... şeyi."

Dudakları aralandı ve tuttuğu nefesi bıraktı. Verdiği nefesi içime çektim, bedenimi bir zamanlar onda olan havayla doldurdum.

"Zach, ben..."

Dudaklarımdan uzaklaştığında sözlerim yarıda kesildi. Bir an sonra onu boynumda hissettim. Burnunu boynumun kıvrımında dolaştırıyordu.

Pazılarını kavradım. "Be-beni kokluyor musun?"

"Hımm," diye inledi.

İrkildim ve boynum ona daha fazla alan açmak için yana doğru eğildi. Şu anki saldırganlığı karşısında bir hiçtim. Boynumu koklayışı... Sanki kokain çekiyormuş gibiydi. Bu ihtiyacın karşısında ben bir hiçtim.

Bir bağımlının yaşadığı yoksunluk karşısında.

"Neden?"

"Çünkü çok güzel kokuyorsun. Şeker gibi."

Üstelik şeker onun bu dünyadaki en sevdiği şeydi. Kokumu sanki tatlı yer gibi içine çekiyordu.

Tanrım.

Boğazımın ortasına geldiğinde sırtımı kavislendirip derin bir

nefes aldım. İçime çektiğim koku tam olarak onun yatağında uykuya dalarken aldığım kokunun aynısıydı.

Yaban mersinli turta ve misk kokusu.

"Se-Sen de güzel kokuyorsun," diye ağzımdan kaçırdım ve utançla gözlerimi yumdum.

Zach başını kaldırdı ve nefes nefese kalışını dudaklarımda hissettiğimde gözlerimi açmak zorunda kaldım.

Yemin ederim ki uyuşturulmuş gibi görünüyordu.

Gözbebekleri genişlemişti, sanki az önce güçlü bir uyarıcı, kalp atışınızı hızlandıran ve insanı stratosfere gönderen bir uyuşturucu madde almış gibi dalgalanıyordu.

"Başka ne bulacağımı biliyor musun?" diye mırıldandı, parmakları boynumda atan nabza dokundu.

"Ne?"

"Eğer şu anda amına dokunursam. Ne bulacağımı biliyor musun?"

Söylediği *A* ile başlayan kelime, *V* ile başlayandan bile daha samimiydi ve sırtımı daha fazla eğip tişörtünü avuçlamaktan kendimi alıkoyamadım.

Kadınlığımın bir ağız gibi kenetlenmesine, açılıp kapanmasına da engel olamadım. "Hayır."

Zach dudaklarımızı birbirine sürttü. "Islak. Onu ıslak bulacağım. Şişmiş, kaygan ve azgın."

Kaygan.

Şu an kaygandım.

Külotuma sızan ıslaklığı hissedebiliyordum.

"Kokunu buradan alabiliyorum. Islanmışsın, Mavi. Amın o kadar ıslak ki benim için damlıyor. Beni istiyor. Benden nefret etmiyor, değil mi?" diye sordu, kelimelerini boğazımdan aşağı döküp sıkıştırarak.

Doğru söylüyordu.

Haklıydı.

Ben de kendi kokumu alabiliyordum. Tıpkı adım gibi baharatlı ve misk kokuyordum. Ardından kendimi gördüm.

Etrafına yayılmıştım.

Elbisem kalçalarıma kadar sıyrılmıştı, solgun tenim ışığın altında parlıyordu. Sanki beni dünyadaki her kötü şeyden kurtaracakmış gibi omuzlarına tutunuyordum.

Oysa dünyadaki her kötü şeyin karşılığı *oydu.*

Benim dünyamda. Oydu.

Ancak beni en çok şok eden şey onun... sertleşmiş olmasıydı. Aleti sertleşmişti ve en mahrem yerime doğru bastırıyordu.

Kotundaki şişkinlik ıslak külotuma değiyordu ve hissettiğim bu ağırlık, sıcaklık *hoşuma* gitmişti.

"İstemiyorum. Ben... istemiyorum..."

Zach sonunda durup gözlerimin içine baktı ve bir damla gözyaşı serbest kalıp yanağımdan aşağı süzüldü.

Başparmağı o gözyaşını öyle bir şefkatle sildi ki, birkaç tanesi daha kurtulup onun yolunu takip etti.

"Böyle hissetmek istemiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Senin için değil. Be-Benim..." Kelimeler içimde çok ama çok derinlerde bir yerden kopup gelirken yutkundum. "Nefret etmemi sağlayan biri için istemiyorum. Hayatıma devam etmeme ve gitmeme izin vermeyen biri için. Beni değiştiriyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama beni kendimin daha kötü bir versiyonuna dönüştürüyorsun."

Daha sonra göğsümde bir şey patladı. Bir anı bombası.

Üç yıl önce, balo gecesi içimdekileri kustuğum o gecenin anıları.

"Âşık olunca daha iyi bir insana dönüşürsün, öyle değil mi? Sen beni daha kötü bir insan yaptın, Zach. Senden nefret ettiğim kadar kimseden nefret etmedim. Sen koca lanet bir zorbadan başka bir şey değilsin. Hep böyle kalacaksın. Bu gece ve daha önce yaptıkların için seni asla affetmeyeceğim. Yaşadığım sürece senden nefret edeceğim."

Zach burnundan nefes alarak dişlerini sıktı. "Evet. Öyle yapıyorum, değil mi? Bir dahaki sefere sana benden uzak durmanı söylediğimde bunu ciddiye al. Sana bakarsam, kafanı başka tarafa çevir. Eğer beni koridorda yürürken görürsen, yolunu değiştir. Çünkü bir dahaki sefere seni karşımda görürsem bunu bir davet olarak algıla-

rım. Kendini kollarıma atmaya devam edersen, seni yakalarım. Ve bunun bedelini lanet sırtının üstüne yatarak ödersin."

Zach dokunuşunu kesip geri adım attı.

Kalçalarımı kapatıp tezgâhtan aşağı atladım. Gözyaşlarım durmuyordu, son gördüğüm şey endişeyle saçlarını karıştırması oldu.

Sonra ondan kaçtım. Odasından. Büyüdüğü yerden. Yedi kulesi ve yıldızları görebileceğiniz cam penceresi olan yerden.

Kilometrelerce ve saatlerce koşarken tüm bandajlı yaralarım açıldı. Ta ki büyüdüğüm eve ulaşana kadar.

Mutfağın açık penceresinden içeri girdim ve çürük merdivenleri kullanarak odama çıktım.

Ardından yere kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

12

Karanlık Prens

Yedi yaşımdayken aileme evlilik yıldönümleri için bir kart hazırlamıştım.

Ne düşündüğümü bilmiyordum ama sanırım onları etkilemek istemiştim. Onlara diğer çocuklar gibi normal olduğumu göstermek istemiştim.

Benimle gurur duymalarını istiyordum.

Ne yazık ki, sanırım bu isteğim çok fazlaydı.

Babam karta bir kez bakmış ve yüzünü buruşturmuştu.

Kartı elinde buruşturup ateşe attığını hatırlıyorum.

"Her zaman cahil bir ucube olarak kalacaksın, değil mi?"

Cahil kelimesinin anlamını bilmiyordum ama yüz ifadesinden ve bardağındaki viskiyi tek dikişte bitirmesinden iyi bir anlamı olmadığını anlamıştım.

Annemin içeri girip onu teselli etmeye çalıştığını hatırlıyordum. "Sorun yok, Ben. En iyi öğretmenlere sahibiz. Biraz pratikle, gelecek yıl bu zamanlar, farkına bile varmayacaksın..."

"Kusurlu olduğunun mu?" Babam dişlerini sıktı. "Belki de senin yüzündendir. Belki de seninle evlenmemeliydim. Çünkü benim yüzümden olmadığına eminim. Onu yavaşlatmadığımı biliyorum. Okuma yazma öğrenmem bu kadar uzun sürmemişti."

Bunun üzerine annemin ağladığını görmüştüm ve sonra babam bana dönmüştü. "Odana git ve orada kal. Lanet olası adını doğru heceleyene kadar sana yemek yok."

Ondan sonrasını pek hatırlamıyordum. Sadece annemle babam kavga ederken çığlık attığımı ve Nora'nın o gece odama gizlice yemek soktuğunu hatırlıyordum.

Yaptığım kartı çok beğenmişti. Hatta bana beni sevdiğini bile söylemişti.

Yine de hiç karşılık vermemiştim. *Ben de seni seviyorum* dememiştim. Bir şey beni susturmuştu. Belki bana acıyarak baktığından, belki de ona hiç inanmamış olduğumdandı.

O yaştayken bile, biri *seni seviyorum* dediğinde bunun ne ifade ettiğini biliyordum.

Bu yüzden karta yazmıştım.

Kartın üzerine tam adımla birlikte, "*Sizi seviyorum, Anne ve Baba*," yazmıştım; harfleri doğru yazabilmek için çok pratik yapmıştım.

Onların da bana karşılık vermesini beklemiştim ama sanırım harfleri karıştırmıştım. Böylece o beklediğim, "*Biz de seni seviyoruz*," karşılığı hiçbir zaman gelmemişti.

Kendimi savunmam gerekirse, yedi yaşındaydım. Acınacak haldeydim. Daha çok çalışarak, iyi olarak, aptalca kartlar hazırlayarak babamın onayını kazanmaya çalışıyordum.

Artık bunu yapmıyordum.

Sevgiye ihtiyacım yoktu. Kabul görmeye ya da onaylanmaya ihtiyacım yoktu. Onların beni reddetmesine fırsat vermeden ben onları reddediyordum.

Ancak Mavi farklıydı. O hâlâ saftı. Aşkın inanılmaz, sihirli bir şey olduğunu düşünüyordu. Âşık olmak istiyordu.

İnsanların buna aşka *düşmek* dendiğini unutması çok komikti. Böyle demelerinin bir sebebi vardı. Düşer, lanet bacağını kırar ve kanardın. Aşk buydu. Kanamak, kendini bilerek kesmekti.

Başkası için kendine zarar verecek kadar deli olmak zayıflıktı. Ya da seni ne kadar incitmiş olsa da birini sevmeye devam etmek.

Ama her neyse.

O benim sorunum değildi.

Yine de bu gece aptalca davrandığımı itiraf etmeliydim. Randevusunu mahvetmek için bir bahane uydurduğum an bunun bir hata olduğunu biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bunu neden yaptığıma dair hiçbir fik-

rim yoktu. Belki de ona bir iyilik yaptığımı sanıyordum. Ryan denen adam ona göre değildi. Onunla birlikte olacak kadar erkek değildi.

Ancak belki de gitmelerine izin vermeliydim. Belki de Mavi'nin büyük resmi görmesi için biraz kalp kırıklığı yaşaması gerekiyordu.

Onu uyurken bulduğum yatağa baktım, mavi saçları yastığımın üzerine yayılmıştı.

Bir de sandaletleri vardı, onlar da maviydi ve minik kan damlacıklarıyla kaplıydı. Ayak parmaklarının ve topuğunun ucuz plastiğe battığı yerlerde küçük girintiler oluşmuştu.

Siktir.

Kanamasına şaşmamalıydı. Üstelik buradan yalınayak kaçtığı için daha da fazla kanayacaklardı.

Dişlerimi sıkarak sandaletlerini ellerimin arasında ezdim ve dolaba doğru yürüdüm. Kapağını açıp onları içeri attıktan sonra büyük bir gürültüyle kapağı geri kapattım.

Aletim çok sertleşmişti. Hiç olmadığı kadar sertti.

Kendimi duşa sürükleyip onun hissini üstümden atmaya çalıştım. Kokusunu, yumuşaklığını temizlemeye çalıştım.

Ve onun anısı çok fazla geldiğinde, sikimi ovmaya başladım.

Kafamın içinde onun sözlerini duydum: *İstemiyorum... Nefret etmemi sağlayan biri için istemiyorum.*

Gözyaşları hiçbir zaman bana göre değildi ama yine de onu düşünerek mastürbasyon yaptım.

Mavi saçlarını ve şeker kokusunu düşünerek fayans kaplı duvarların her yerine boşalana kadar pompaladım, çekiştirip durdum.

Siktir.

Kahretsin.

Siktir.

Ellerimi boşaldığım duvara dayayıp derin bir nefes aldım, gözlerimi sımsıkı kapattım. Muhtemelen pişmanlık yüzündendi. Ancak sonra bu hisse son verdim. Nasıl olsa benden nefret ediyordu.

Ona karşı işlediğim fazladan bir suçun önemi yoktu.

13

"Bu nasıl başladı ki?" diye sordu Tina.

Art'ın kermesi için kek yapmak üzere kuru malzemeleri karıştırdığım yerden başımı kaldırdım. Pişirme konusunda berbattım ama Doris hastaydı ve ben de yardım etmeye gönüllü olmuştum. Kısacası yardım ediyordum ya da en azından etmeye çalışıyordum.

"*Bu* dediğin de ne?" diye sordum.

"Zach'le aranızdaki şu şey. Ne oldu? Neden o kadar insanın içinde sadece *sana* işkence ediyor?"

Unu karıştırmaya devam ettim. "Çünkü o kötü biri. Üstelik zengin, bu da ona istediği her şeyi yapma hakkı veriyor."

Bu yeni bir şey değildi. Bunu ona binlerce kez söylemiştim. Yıllardır bu konuda ağladığımı ve sızlandığımı duymuştu. Buna rağmen neden konuyu tekrar açtığını bilmiyordum.

"İlk tanıştığınız zamanı hatırlıyor musun?"

Karıştırmayı bıraktım, zaten tarifte belirtilen süreden daha fazla karıştırmıştı.

İlk tanıştığımız zaman.

Pek bir şey hatırlamıyordum. Okuldaki ilk günümdü, havuçlu çubukları ödünç alacak kadar acıkmıştım. Sonra onunla ceza odasında karşılaşmıştım.

Yine de pencereden dışarıdaki bir su fıskiyesine baktığını, üniformasının benimki kadar dağınık ve kırışık olduğunu hatırlıyordum. Bana benzeyen tek çocukla -kirli ve dağınık- konuşmak için duyduğum büyük özlemi hatırlıyordum.

Karnımdaki o çekişi hatırlıyordum. Çırpınmayı ve telaşı. O zamanlar çok aç olduğum için karnımın garip sesler çıkardığını

düşünmüştüm. Ancak daha sonra bunların kelebekler olduğunu ve o çekişin aramızdaki sefil bağ olduğunu anlamıştım.

Her neyse, onunla konuştuğumda bana hırsız diyen, sırıtan, sanki küçümsüyormuş gibi beni yukarıdan aşağıya süzen tam bir pislik çıkmıştı. Buna sinirlenip bir şeyler söylemiş olabilirdim.

Ancak ne dediğimi hatırlamıyordum.

"Pek sayılmaz. Sonuçta on yaşındaydım ve cezalıydım. Aklımda kalan tek şey çok kibirli, kaba biri olduğu ve ondan ne kadar nefret ettiğim."

Tina parmaklarını çenesine vurdu. "Keşke bana anlattıklarını hatırlasaydım."

"Neden bunu tekrar konuşuyoruz?"

"Çünkü artık yeter." Bir elini ada tezgâhın üzerine vurdu. "Gidip onunla konuşmamız gerek."

"Ne? Hayır."

"Evet. Randevulara çıkmak için onun gitmesini mi bekleyeceksin? Yoksa eğlenip hayatını mı yaşayacaksın?" Başını salladı. "Kimseyi bekleyemezsin, Cleo. Ondan korkamazsın. Dersini alması gerekiyor. Bırakıp gitmeyi unut. Sen haklıydın. Cevap adalet."

"Hayır, değil. Hiçbir yere gitmiyoruz ve ben ondan korkmuyorum."

Korkmuyordum. Gerçekten korkmuyordum.

Daha çok kendimden korkuyordum. Yapabileceklerimden.

Dün gece tıpkı balo gecesi gibiydi. Hatta kullandığım kelimeler bile aynıydı.

Bana yaptığı şey buydu. Damarıma basıyordu. Beni zorlayıp duruyordu ve ben bambaşka birine dönüşüyordum.

"Benim gibi olma."

Dün kaçtıktan sonra geceyi eski evimde geçirmiş ve uyuyamamıştım, Zach'in yatağında uyuduğum gibi değildi ama orada kıvrılıp sabaha kadar ağlamıştım. Elbisemin cebinde bir telefon taşıyacak ve Tina'ya geceyi ailemin evinde geçireceğime dair mesaj atacak kadar aklım başımdaydı.

Dün geceyle ilgili ona her şeyi olmasa da bir şeyler anlatmıştım. Odasına girerek yaptığım aptallığı, aramızda geçenleri anlatmamıştım.

Bir de nasıl tepki verdiğimi.

Nasıl tahrik olduğumu ve *Yüce İsa*... ıslandığımı.

Islanmıştım. Zach için.

"Neden olmasın?" diye sordu Tina bir süre sonra.

İçimi çektim. "Çünkü ben öyle dedim, tamam mı? Onu rahat bırak."

Ellerini kalçalarına dayayıp bana şüpheyle baktı. "Neden benden bir şey sakladığını düşünüyorum?"

Kalbim hızla çarparken yalan söyledim. "Saklamıyorum. Sen paranoyaksın. Şimdi şu kekleri halledelim, olur mu?"

Bana bakmaya devam etti ama sıvı malzemeleri ölçtüğüm yerden ona pek dikkat etmedim.

"Tanrım, bana bakmayı kes. Her şeyi berbat etmeme neden olacaksın," diye çıkıştım birkaç dakika sonra.

"Her neyse. Bu arada kek yapmak çok aptalca bir fikir. Brownie. Brownie yap. Kare şeklinde oldukları için yapması daha kolay."

Haklıydı ama bunu ona söylemeyecektim.

Kapkekleri bitirdiğimizde akşam yemeği vakti gelmişti, Tina'ya pizza sipariş etmesini söyleyip Art'ı almaya karar verdim.

Birkaç saattir dışarıda oynuyordu. Kermes için kek yapmanın yanı sıra, Doris biraz dinlenirken ona göz kulak olacağımı söylemiştim. Art bütün öğleden sonrayı benimle geçirmişti ve bir Batman filmi izlemiştik.

Dışarıya, bunaltıcı sıcağa adımımı atar atmaz, "Art," diye seslendim ama yanıt alamadım.

Onu bahçede bıraktığım yerde, bisikleti ve oynamayı sevdiği tüm o oyuncaklarla birlikte akülü arabalarının yanında bulamadım. Yemin ederim, eşyalarının yarısı bizim evdeydi.

Adını ikinci kez seslendim. Yine ses yoktu.

Kalp atışlarım mide bulandırıcı bir şekilde hızlandı.

Yakınlarda olması gerekiyordu. Bunu biliyordum. Bazen arka taraftaki ormana gidip oynamayı seviyordu. Orada oynadığımız zamanlar olmuştu ama neden cevap vermiyordu? *Her zaman* cevap verirdi.

Hâlâ zonklayan ayaklarıma rağmen, arka tarafta olması gerektiğini düşünerek koşmaya başladım.

Öyle olmalıydı. Nereye gidebilirdi ki? Burası güvenli bir yerdi; ben gelmeden önce bile yıllardır burada oynuyordu.

O iyiydi.

Köşeyi döndüğümde onu ormanda oynarken bulacaktım. Bana utangaç bir şekilde sırıtıp onunla oynamamı isteyecekti. Bir keresinde yaptığı gibi bana oyuncaklarıyla ve taşlarla yaptığı kaleyi gösterecekti. Saçlarını karıştıracaktım çünkü o bana sarıldığında dayanamıyordum, ardından pizza yemeye gidecektik.

Ancak orada değildi.

"Art!" diye tekrar seslendim. "Neredesin?"

Bu kadar uzağa gittiğini hiç görmemiş olmama rağmen biraz daha ilerledim. Doris bir keresinde bana utangaç olduğunu söylemişti. Tanımadığı yerlere asla gitmezdi. Ona ilk bakmaya başladığımda, *"Oldukça kolay bir çocuktur. Onunla hiç sorun yaşamazsın,"* demişti.

Gerçekten de hiç sorun yaşamamıştım.

Fakat şimdi her nasılsa onu kaybetmiştim.

Adını haykırmaya devam ettim ama hâlâ bir yanıt yoktu.

"Tanrım, Tanrım, Tanrım," diye mırıldandım, eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koydum.

Nereye gitmişti?

"Art!" Deli bir kadın gibi çığlık attım. "Buraya gel!"

Sonra aniden biri beni sarstı.

"Neler oluyor? Sesin eve kadar geliyordu," diye sordu Tina kollarımı tutarak.

Gözyaşlarımın parıltısı arasından onu seçebiliyordum.

"Art'ı b-bulamıyorum. Bulamıyorum..." diye kekeledim. "Onu bulamıyorum. Aman Tanrım, onu kaybettim, Tina. Onu kaybettim."

"Tamam, sakin ol. Sakin ol. Onu birlikte arayacağız. Buralarda bir yerde olmalı," dedi Tina.

Başımı salladım. "T-tamam."

Ardından uzun bir gölge bize yaklaşırken ona odaklandım.

Bu Zach'ti. Uzun, kararlı adımlarla yaklaşıyordu.

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama Tina'yı bıraktım ve bacaklarım hareket etmeye başladı. Tıpkı dün randevumu mahvettiğinde koştuğum gibi ona doğru koştum.

Neredeyse ona çarpacaktım ki beni durdurdu, elleriyle dengemi sağlayıp kaşlarını çatarak baktı. "Ne oldu?"

Bileklerini kavradım. "Doris, hizmetçilerden biri. O-Onun Art adında bir torunu var. Ona göz kulak olmam gerekiyordu. Ona hep b-ben bakıyorum. Dışarıda oynuyordu ve ben de ona göz kulak oluyordum ama sonra unuttum çünkü... kermes için kek yapmam gerekiyordu. Ve onu bulmaya gittiğimde orada değildi. Nereye kayboldu b-bilmiyorum, Zach. Sanırım onu kaybettim. Ben..."

Kollarımı sıktı. "Hey, o iyi. İyi olacak. Onu bulacağım."

Yüzüne baktığımda tamamen odaklanmış, ciddiydi. Tüm vücuduyla üzerime eğilerek güneşi geniş omuzlarının ve kaslı sırtının arkasına saklıyordu.

O anda neden ona koştuğumu anladım.

Zach iri ve güçlüydü, ayrıca... yetenekliydi. Burayı iyi biliyordu. Art'ı bulacağına *emindim.*

Bunu biliyordum.

"O iyi bir çocuk. Sadece çok küçük ve ufacık, ya yaralanırsa? Ben... Birden ortadan kayboldu. Nasıl ortadan kaybolabilir, Zach?"

Sözlerim karşısında kaskatı kesildi, tenimin üstündeki parmakları kasıldı. Ona neler olduğunu soramadan beni bırakıp ormana doğru koşmaya başladı.

Arkasından gittim.

Ona yetişmek çok zordu. Ayaklarım acıdan çığlık atıyordu ve onun adımları uzundu. Yine de devam ettim. Tina'nın arkamda olduğunu düşünüyordum ama emin değildim.

Zach durup yere diz çökmeden önce ormanın derinliklerine, her zamankinden daha derine gittik.

Burada zemin ölüydü, kurumuş yapraklarla kaplıydı ve ağaçlar yukarıda bir gölgelik oluşturuyordu. Çok az güneş ışığı vardı, her şey daha soğuktu.

Bundan hoşlanmamıştım.

Zach'e yaklaştığımda, onun bir şeye baktığını fark ettim. Yerde bir çukur vardı.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde, yapraklar dizlerimin altında çıtırdadı. Ancak umurumda değildi çünkü bu on metrelik bir çukurdu ve Art oradaydı.

"Art!" Çığlık attım, neredeyse kendim de düşecektim.

Neyse ki Zach kollarını belime dolayarak beni kenardan çekti. "Hayır, hayır, hayır. Gidip onu almalıyım. Bu benim hatam. İşimi yapmıyordum. Yapmam lazım..."

Belimi sıktı, yanıma çömeldi. "Hayır, ben gidip onu getireceğim."

Tişörtünü çekiştirdim. "Neden hareket etmiyor? Bana neden hareket etmediğini söyle." Zach elleriyle yüzümü tuttu ve baskı uygulayarak ona bakmamı sağladı. "Çünkü baygın. Yüksekten düştü. O iyi."

"A-ama..."

"Nefes alıyor, Mavi. Kontrol ettim."

Yaşlı gözlerim yüzünde gezindi. Telaşla. Delice. Sanki onun keskin, köşeli yüz hatlarına doyamıyormuşum, hiç doyamayacakmışım gibi hissediyordum.

"Sadece onu geri getir. Lütfen," diye fısıldadım, yaşlar gözlerimi ve boğazımı yakıyordu.

Yüz hatlarımı incelerken burun delikleri genişledi ve başını salladı. "Olduğun yerde kal."

Başımı salladım.

Beni bırakıp işe koyuldu.

Sanki yaprakların altında bir şey arıyormuş gibi elleriyle toprak zemini yokladı. Birkaç denemeden sonra aradığını buldu.

Dökülen yaprakların altına gömülmüş, şimdiye kadar fark etmediğim devasa bir ağaca bağlı uzun ve kalın bir köktü. Kalın ve sağlamdı, deliğin içine doğru uzanacak gibi görünüyordu.

Zach muhtemelen ip olarak kullanmak için kökü kavrarken, yaklaşan ayak seslerini duydum.

Tina yanımda diz çöktü. "Sen iyi misin? Onu bulduk mu?"

"Evet. Çukurun içinde." Çenemle işaret ettim.

Zach dikkatini Tina'ya verdi. "Gidip bana bir ip getirmeni istiyorum. Yanında da bir personel getir."

Tina başını sallayarak omuzlarımı sıktı. "Hemen döneceğim."

Bunu söyler söylemez arkasını dönüp koştu.

Zach kökü kullanarak kendini çukura indirdiğinde ben de kenara doğru sürünerek aşağı baktım. Art hâlâ baygındı, bedenim titremeye başladı.

Aman Tanrım.

Nasıl bu kadar kötü batırdım? Bir daha asla ona bakıcılık yapmayacaktım. Asla. Ancak hemen ardından Art'ın minik göğsünün hareket ettiğini gördüm. Yukarı ve aşağı. Sabit bir ritimle.

Nefes alıyordu.

Tanrı'ya şükür.

Tıpkı Zach'in dediği gibiydi.

Çukurun yarısına kadar inen sağlam kökün neredeyse sonuna ulaşmıştı. Kendimi durduramadan, "Dikkatli ol," diye seslendim.

Zach sözlerime karşılık bana baktığında dudağımı ısırdım.

Bunu söylememeliydim. Yani, bu biraz fazla kişisel ve kibar bir sözdü. Ondan nefret etmem gerekiyordu, değil mi?

Ancak ben düşünmüştüm ki... Bunu söylemeye hakkım vardı.

Sözlerimi geri almayacaktım.

"Lütfen," dedim ellerimin ve dizlerimin üzerine çömelerek. Terli saçlarım kızarmış yüzümü bir perde gibi kapatırken ona baktım.

Koyu renk gözleri hiçbir şey ele vermiyordu ama başını salladı. Sonra yere bakıp kökü bıraktı.

Art'ın ayaklarının dibine indiğinde nefesimi tuttum. Yumuşak ve kolay bir inişti.

Art'ın yanında diz çöktüğünde, "O iyi mi?" diye sorarken sesim kısıldı. Zach, Art'ı kollarının arasına aldı. Yine kolayca yapmıştı. Başını kucaklarken yumuşak ve nazikti.

İstesem de ağlamamı durduramıyordum, durdurmak da istemiyordum.

Ağlamayı kesmek istemiyordum çünkü içimdeki her şey birikmişti, hassas ve sarsılmış durumdaydım. Zach eliyle Art'ın kafasını yokluyordu, muhtemelen bir yaralanma olup olmadığına bakıyordu. Art'ın başını yavaşça, neredeyse okşar gibi kontrol ediyordu, sabit durabilmek için tırnaklarımı yere geçirmek zorunda kaldım.

Kaşlarını çatarak Art'a bakmaya devam ederek, "O iyi. Başının arkasında bir şişlik var. Ama iyileşecek," dedi Zach.

Hıçkırıklarımı durdurmak için bir yumruğumu ağzıma bastırdım.

"Sen iyi misin?" diye sordum ve Zach'in kafasını kaldırış şekli, bunun söylememem gereken bir şey olduğunu düşündürdü.

Sikerler.

Ondan korkmuyordum. Şu anda çok duygusaldım, neredeyse aklım başımdan gitmişti. Endişemin ona acı verip vermemesi umurumda değildi.

Zach'in cevabı bir kaş çatma ve sessizlik oldu.

Çok geçmeden Tina bir halatla geri döndü, Ryan da dahil olmak üzere birkaç çalışan daha yanındaydı.

"Zach nerede?" diye sordu Tina yanımda dururken.

"Aşağıda."

Ryan diğer yanımda diz çöktü, endişesi yüzünden okunuyordu. "İyi misin?"

"Evet."

Zach sert bir ses tonuyla Ryan ve diğerlerine ipi ona atmalarını söyleyip, ne yapmaları gerektiğini anlattı. Beş dakika sonra, kollarında tuttuğu Art ile birlikte yukarıdaydı.

"Ah, Art, çok ama çok üzgünüm." Ona sarıldım, saçlarını koklayıp alnından öptüm.

Başının arkasındaki şişliği hissedince bir doktora ihtiyacı oldu-

ğunu anladım. Dışarı çıkmasına o kadar odaklanmıştım ki, orada ne kadar kaldığını merak bile etmemiştim.

Yanımda toplanan gruba, "Hastaneye gitmemiz gerek," dedim.

"Evet, ben arabayı hazırlayayım, hadi gidelim," dedi Ryan ayağa kalkarak.

"Birinin Doris'e haber vermesi gerek," dedi çalışanlardan biri. Art'ı kucaklayarak ayağa kalkmayı başardım.

Doris. Evet. Birinin ona torununa bakmam gerekirken fena çuvalladığımı söylemesi gerekiyordu. Arabayı da unutmasak iyi olurdu.

Tina, muhtemelen benim bir yıllık araba fobimle ilgili bir şeyler söyleyecek oldu ama ona susması için başımı bir kez salladım.

Üstesinden gelebilirdim.

Araba mükemmel bir çözümdü. Hastaneye başka nasıl gidebilirdik ki? Otobüsle gidemezdik. Oraya varmak çok daha uzun sürerdi ve Art'ın acilen tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı.

Ryan o nazik tavrıyla yanağımı okşadı. "Hey, her şey yoluna girecek. Senin hatan değildi. Böyle şeyler olur. Art iyi olacak."

Art'ın omuzlarını sıkıp onu göğsüme bastırdım ve başımı salladım. "Evet, tamam, teşekkürler. Hadi..."

"Doktoru aradım. Birazdan burada olur." Zach'in sesi panik dolu düşüncelerimi böldü.

Gruptan uzakta duruyordu, Ryan'ın bana dokunduğu yere takılan gözlerine baktım. "Bir yere gitmene gerek yok." Ardından bir personele emir verdi. "Bir de şu çukuru kapatması için birini bul."

Sözleri biter bitmez arkasını dönüp uzaklaştı.

Kot pantolonuna, botlarına, gömleğinin kollarına, hatta dirseklerine ve kollarına çamur bulaşmıştı. Kıyafetlerine yapışan yapraklar vardı.

Art'ı ve dolaylı olarak beni kurtardıktan sonra geri çekilmiş, uzaklaşıyordu. Art kollarımdayken, ağır ve bilinçsiz bir halde peşinden gittim.

"Bekle. Zach."

Duraksadı ama arkasını dönmedi. Tam önünde durana kadar ilerlemeye devam ettim. Her nasılsa çenesinin kenarına da biraz çamur bulaşmıştı. Uzanıp onu silmek için çok güçlü ve kuvvetli bir dürtü hissettim.

"Ne?" diye tısladı.

"Ben... Burada bir çukur olduğunu nereden biliyordun? Art'ın orada olabileceğini nasıl tahmin ettin?"

Ne güneş ne de hava hareket ediyordu. Her şey hareketsiz ve sıcaktı ama garip bir şekilde Zach'in yüzü, tüm vücudu gölgeler içindeydi.

Karanlık, yüz hatlarıyla tavırlarını gölgeliyordu. Tıpkı dün gece tüm galaksi arkasındayken o sandalyede oturduğu zamanki gibiydi.

"Zach..."

Sert sözleriyle araya girdi. "Çünkü ben de oraya düştüm."

İlk başta onu net duyamadığımı düşündüm ama yüzündeki sert ifade değişmeyince, doğru duyduğumu anladım. Onu açıkça duymuştum.

Art'ı göğsümde daha da sıkı tutarak, "Ne zaman?" diye sordum.

Çenesini sıktı. "Uzun zaman önce," dedi ve ardından arkasını dönüp gitti.

Düzenleme
Ny.ozlem

14

Karanlık Prens

O çukura düştüğümde on yaşındaydım.

O zamana kadar sırf beni sevsinler diye aptalca kartlar yapmayı, kendimi geliştirmeyi ya da daha iyi bir çocuk olmayı bırakmıştım.

O zamana kadar, ana evden gizlice çıkmayı ve arazide özgürce dolaşmayı öğrenmiştim. Nasıl para kazanacağımı, kendi başıma hayatta kalmaya yetecek kadarını biriktireceğimi öğrenir öğrenmez kaçmak için büyük bir plan yapmıştım. Buna rağmen planın gerçekleşme şekli -buradan taşınmam- beklediğim gibi olmamıştı.

Saatlerce çukurda kalmıştım. Aslında bütün bir gece boyunca kalmıştım.

Kendi başıma çıkmaya çalıştığımı, köklere tutunduğumu ve kendimi yukarı kaldırmaya çalıştığımı hatırlıyordum. Ayrıca sık sık kıçımın üstüne düştüğümü de hatırlıyordum.

Yorulduğumda, yere uzanıp gökyüzünü izlediğimi anımsadım. Kimsenin beni bulamayacağını düşünüyordum. Kimse, özellikle ailem, arama zahmetine bile girmezdi.

Onların onayını kazanmaya çalışmayı bıraktığımda, benimle uğraşmayı bırakmışlardı. Beni dadılara, öğretmenlere, hizmetçilere, çocuklarını kime emanet edebileceklerse ona teslim etmişlerdi. Onlara kusurum hakkında ağızlarını kapalı tutmaları için yeterince para ödemişlerdi.

Babam, oğlunun kusursuz olmadığını dünyanın bilmesini istemiyordu. Zamanını kusurlu bir çocukla harcamak da istemiyordu.

Peki ya annem? Annem zaten en başından beri çocuk isteme-

mişti. Hiçbir şeyin partilerine ve kaygısız, zengin yaşamına müdahale etmesini istemiyordu. İronik bir şekilde, çocuk isteyen babamdı. Bu yüzden annem ona kusurlu bir çocuk verdiğinde, bu durumu telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Çocuğunu ihmal etmek de buna dahildi.

O çukurda ağlamak istediğimi hatırlıyordum. Annem ve hatta babam için ağladığımı. Tanrı'ya daha çok çalışacağıma dair dua ettiğimi anımsıyordum. Artık öğretmenlerimi kovmayacaktım. Daha fazla ders çalışacaktım. Kasıtlı olarak zorluk çıkarmayacak ve ortalığı karıştırmayacaktım.

Yeter ki bu çukurdan çıkmama yardım et.

Ancak sonra kendime sinirlenerek durduğumu da hatırladım. Neden çabalayacaktım ki, diye düşünmüştüm. Hiçbir şey onlar için yeterli olmayacaktı. Ne kadar yetenekli olursam olayım, babam bir kusur bulacak ve bunun için beni sertçe eleştirecekti.

Kendimle yaptığım tartışma sonrasında bitkin düşerek oracıkta uyuya kalmıştım.

Ertesi gün beni bulan Nora'ydı. Beni okul için uyandırmak üzere odama girdiğinde bir arama ekibi göndermişti.

İki gün boyunca yatakta kalmıştım; bileğimi burkmuştum. O iki gün boyunca Maggie ve Nora benimle ilgilenmişlerdi.

Aileme haber verdiklerinde, babamın tepkisi hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı. Annem ise tepkisini, "Neden sürekli sorun çıkarıyorsun, Zach? Neden iyi, uslu bir çocuk olamıyorsun? İşleri benim için hep zorlaştırıyorsun," diyerek göstermişti.

Evet, anne. Bütün gece lanet bir çukurda mahsur kalarak seni zor durumda bıraktım.

Sanırım düşüp ölmemi falan bekliyordu. Her ne kadar böyle kötü bir şeyi söylememiş olsa da hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

Evet, ben büyük bir hayal kırıklığıydım. Herkes için.

Ancak *onun* için değildim.

Mavi hiçbir zaman hayal kırıklığına uğramış gibi davranmıyordu çünkü benden hep en kötüsünü bekliyordu. Bana her zaman tiksinti ve nefretle bakıyordu.

Bu rahatlatıcıydı. Samimiydi. Nora ve Maggie'yi saymazsak, hayatımdaki herkes bana böyle bakmıştı. Tabii, onlar da bana iyi davranmak için para alıyorlardı, değil mi?

Rahatlatıcı olmayan şey, bugün o çocuğu bulup çukurdan çıkardığımda Mavi'nin bana bakış şekliydi.

Bugün bana yıldızları yerinden oynatmışım gibi bakmıştı.

Bu canımı yakmıştı.

Yakmaya da devam ediyordu.

Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Gözlerindeki o saf, masum, *sıcacık* bakışın bu kadar keskin ve göz kamaştırıcı olacağı aklıma gelmezdi.

Bunun beni kızdıracağını hiç düşünmemiştim.

İçimde ona kim olduğumu hatırlatma isteği uyandırmıştı.

Aynı zamanda onu yakalayıp, mavi boyalı dudaklarından öpmek istememe de neden olmuştu.

Üstelik bu asla olamazdı.

O, bunun gerçekleşmesine izin vermezdi.

15

Herkes onun prens olduğunu düşünüyordu.

Kurtarıcı. Kahraman.

Art'ı çukurdan nasıl çıkardığını anlata anlata bitiremiyorlardı. Nereye dönsem birileri yeni gelen Bay Prince'ten bahsediyordu.

Kahvaltı yapmaya gittiğinde aşçılar etrafında dört dönüyordu. Grace, koridorda birbirlerinin yanından geçerken ona gülümsediğini iddia ediyordu. Doris ondan *iyi oğlum* diye bahsediyordu.

Leslie, birinci kata çıkan hizmetli kanadındaki merdivenlerin yanında duran bir grubumuza, "Şişeyi ona ben verdim," diye nefes nefese anlatmaya başladı. "Havuz kenarında spor yapıyordu ve ben de havuz evinden çıkıyordum. *Hey, affedersiniz? Şu su şişesini uzatabilir misiniz? Taze bir şişe suyum vardı,* dedi." Detaylı anlatımı karşısında gözlerimi devirdim ama o devam etti. "Şişeyi uzattım ve..." İç çekmek için duraksadı. "Parmaklarımız birbirine değdi."

"Gerçekten mi?" Grace'in gözleri kocaman oldu.

"Evet. Aman Tanrım, *parmakları*... çok sıcaktı."

Dişlerimi sıktım. Parmakları hakkında her şeyi biliyordum. Ne kadar sıcak, sert olduklarını ve teninin nasıl nasırlı, pütürlü olduğunu biliyordum.

Bacaklarımda, saçlarımda, nabzımda gezinirken nasıl hissettirdiklerini biliyordum.

Biliyordum.

Onu tanıyormuş gibi konuşurlarken, biraz kıskandığımı itiraf edebilirdim. Art'ı kurtaralı bir hafta olmuştu ve ben onunla konuşma fırsatı yakalayamamıştım.

Bir kez bile.

Birbirimize *selam* verebilecek arkadaşlar da değildik. Aslında birkaç gün öncesine kadar gitmesi için dua ediyordum. Ancak şimdi düşünüyorum da ya ben bir şey söyleyemeden giderse?

Onu görmediğimden değildi. Aynı yerde yaşıyorduk, dolayısıyla onu görüyordum.

Çoğunlukla Art'la birlikteyken görüyordum.

Art'ın kazasından sonra Doris'ten binlerce kez özür dilemiştim. O bu konuda oldukça rahattı ama ben suçluluk duygusundan kurtulamıyordum. Art'tan da özür dilemiştim ama sorun etmiyordu.

Bugünlerde oldukça mutluydu. Zach'in sayesinde.

Onları birçok kez birlikte görmüştüm. Çoğunlukla havuz başında oluyorlardı ve onları vardiyamdan dönerken görüyordum. İkisini birlikte izlemek için bilerek yavaş yürüyordum. Bazen Zach spor yapıyordu -günde iki kez spor yapıyordu ki bu çılgınlıktı- ve Art'ın gözcüsü olmasına izin veriyordu. Art onun tekrarlarını sayıyor, bittiğinde alkışlıyordu ve onu taklit etmeye çalışıyordu.

Bir keresinde Zach'i yerde yatarken görmüştüm, kollarında da Art vardı. Homurdanarak Art'ı yere indirdi, Art daha önce hiç bu kadar komik bir şey görmemiş gibi güldü. Sonra Zach onu tekrar havaya kaldırdı, sanki bench press yapıyormuş gibiydi. Sadece elinde ağırlık yerine Art vardı.

Sanırım bu manzara karşısında dizlerim titredi.

Zach'in aynı anda bu kadar... tatlı ve seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Birkaç kez, dönüş yolunda Art'ı almak için yanlarına gittim çünkü Doris hâlâ bir şekilde o çalışırken torununa bakmamı istiyordu. Fakat Zach ve ben konuşmuyorduk. Yüzüme bile bakmıyordu. Bazen beni görmeye katlanamadığını hissediyordum. Üstelik bunun beni neden rahatsız ettiğini anlamıyordum.

Zach'in hayranı olmayan tek kişi Tina'ydı. Ondan nefret ediyordu ve bunun benim için anlamı büyüktü.

"Tanrım, herkesin ona bu kadar deli olmasına inanamıyorum.

Görmüyor musunuz, millet? O bir şeytan. Tamam, Art'ı kurtardı. Peki ya yaptığı diğer şeyler? Onlar ne olacak? İnsanlar çok aptal olabiliyor."

Bir gün ikinci kuledeki kütüphanenin tozunu alırken ona, "Benim gibi konuşuyorsun," dedim.

"Biliyor musun, hayatına devam etmene sevindim. Ama bu konuda daha üzgün olmalısın." Sonra nefesi kesildi. "En iyisi ne yap, biliyor musun? Ryan'la çık. Böylece dersini almış olur."

"İşte sana başka bir harika bir fikir. Neden Ryan'la sen çıkmıyorsun? Eskiden ondan benim kadar hoşlanırdın."

Sessizliğe gömüldüğünde nedenini anlamam yaklaşık on saniyemi aldı.

Anladığımda ise yüksek sesle cıyakladım. Yani, gerçekten yüksek sesle.

"Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorsun," diye bağırdım, toz bezimle omzuna vurarak. "Tanrım, Tina. Neden bir şey söylemedin?"

"Ondan hoşlanmıyorum." Omzunu ovuşturdu. "Eskiden hoşlanmış olabilirim ama artık hoşlanmıyorum."

"Ya yalan söylemeyi bırak ya da kızarmayı. Ondan hoşlanıyorsun ve randevuya sen çıkacaksın."

"Ben..."

"Ayrıca hazırlanmana yardım edeceğim."

"Asla olmaz."

"Evet."

Tina suçlulukla bana baktı. "Ama ben..."

"Bak, Ryan harika biri ama..." Zach'in o gece banyoda yaralarımı sararken bana söylediklerini tekrarladım. "Ama o beni mutlu edemezdi."

***

Maggie'ye hiçbir koşulda ana eve girmeyeceğime dair söz vermiştim.

Girmek istediğim odanın, bana ondan uzak durmamı söyleyen adama ait olduğundan bahsetmiyordum bile.

Ne yazık ki, ben kurallara uyan biri sayılmazdım. Ayrıca, iş bu noktaya gelebilir diye telefonumu bilerek personel odasında bırakmıştım. Biri beni yakalarsa, mükemmel bir bahanem olacaktı.

Yani yine gizlilik modundaydım. Siyah kapüşonlu, siyah şort ve ses çıkarmayan deri botlar.

Tamam, kendimi savunmam gerekirse, diğer her şeyi denemiştim. Gecenin bir yarısıydı ve ben uyuyamıyordum. Tüm gün çalıştıktan sonra yorgun olmalıydım ama öyle hissetmiyordum. Astronomi üzerine aldığım kitapları bile okumuştum; anlaşılan bugünlerde okumaya merak salmıştım.

Bir de yıldızlara bakmaya.

Geçen hafta boyunca Orion'u aradım. İnternetten araştırdım. Bu bir kış takımyıldızıydı, sadece ocak ayından mart ayına kadar gözlemlenebiliyordu.

Burada kış mevsimindeydik, gerçi hissettiğimiz tek şey sıcaklıktı ama ben Orion'u asla göremiyordum.

Kulübemizin kapısına doğru sessizce yürüdüğüm esnada görüş açımda siyah bir parıltı fark ettim.

Pencereye doğru koştum ve perdeleri biraz araladım. Birisi bahçede yürüyordu. Yürümekten çok yalpalıyor gibiydi. Sarhoş gibi yürüyordu.

Üstelik bu kişi Zach'ti.

Aman Tanrım, bu nasıl bir şanstı?

Onun burada ne işi vardı?

Avucumu cama bastırdığımda dönüp doğrudan kulübeme baktı. Perdelerin arasından ona baktığımı görüp görmediğinden emin değildim, yine de sanki delirmiş gibi kaşlarını çatarak pencereye bakıyordu.

Telaşla etraftaki diğer kulübelere baktım. Karanlıktı, uyuyorlardı. Peki ya biri uyanıp onu burada bulursa ne olacaktı?

Aklından ne geçiyordu?

Bir saniye sonra yere düştü ve tüm düşüncelerim yok oldu. Kendime mani olamadan dışarı koştum. Neredeyse yere yığılmış bedeninin yanına düşecektim.

"Zach? İyi misin?"

Görünüşe göre, zahmet etmemeliydim çünkü gözlerini açtı, berrak ve uyanık görünüyorlardı. "Neden olmayayım ki?"

Topuklarımın üzerine oturdum. "Çünkü az önce düştün. Öylece. Penceremin altına."

Omuz silkti. Ardından beni incelerken kaşlarını çattı. "Ne giyiyorsun öyle?"

Kendime, siyah kapüşonuma ve şortuma baktım.

"Yine kuralları çiğnemeyi mi planlıyordun?"

Yutkunarak ellerimi dizlerimin üzerinde yumruk yaptım. "Hayır."

Evet.

Çarpık gülümsemesi yavaşça kendini gösterdi ve onun biraz sarhoş olduğunu buradan anladım. Bir de alkol kokusuyla karışan misk kokusundan.

Zach bakışlarını benden çekip gökyüzüne kaldırdı.

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti ve ben aşk acısı çeken bir aptal gibi onu izledim.

Ne olursa olsun ben bir aptaldım çünkü sırf onunla konuşabilmek için kuralları çiğneyecektim. Beni sayısız kez ağlatan adam için. Beni defalarca aşağılayan, inciten ve bana eziyet eden adam için.

Zorbam.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yıldızları izliyorum."

Tekrar kulübelere doğru baktım. Hâlâ karanlıktı, en ufak bir hareket yoktu. "Neden onları neredeyse penceremin altından izliyorsun?"

Yine omuz silkti.

Şimdi ona yakın olduğum için ne yapacağımı bilemiyordum. Gitmek istemiyordum ama nasıl kalacağımı da kestiremiyordum.

"Onları ikinci kuledeki odandan izle, tamam mı? Kalk hadi."

Sonunda bana odaklandı, ay ışığı vuran gözleri hem gölgeli hem de parlaktı. Tenine değdiğinde tereyağı gibi sarı görünüyordu.

"Kalkabilecek gibi mi görünüyorum?"

Gökyüzüne bakmaya devam etti. Nefesleri telaşsız, neredeyse ağırdı. Aldığı her nefesle gecenin tadını çıkarıyormuş gibiydi.

Sarhoşken bile güçlü görünüyordu. Sanki bu koca dünyada bir tek o varmış, geri kalanımız önemsizmiş gibi.

Belki de bu güç değildi. Yalnızlıktı.

Her zaman yalnız mıydı? Hatırlayamıyordum. Ona olan nefretim o kadar güçlüydü ki, yüzeyin altındaki hiçbir şeye dikkat etmemiştim.

İç çekerek ayağa kalkıp ona elimi uzattım. "Gel hadi. Seni buradan uzaklaştıralım."

Zach, elimi ağır hareketlerle tutmadan önce en az on saniye boyunca dikkatle inceledi. Ellerimiz kenetlendi, benimki gerginlikten dolayı terden yapış yapıştı, onunki ise sıcak ve kuruydu.

Bir de pütürlü.

Yutkunarak parmaklarımı onunkilerin etrafına kapatıp tüm gücümle yukarı çektim. Yerinden bile kımıldamadı. Sanki bütün bunlar umurunda değilmiş gibi orada yatıyor ve bana bakıyordu.

Ona bakarak tekrar yukarı çektim.

Bir kıpırdanma bile yoktu.

Ardından parmaklarını benimkilere sıkıca doladığını hissettim ve ben daha nefes almaya fırsat bulamadan beni aşağı çekti.

Sert bedeniyle temas ettiğim anda nefesim kesildi.

"Bu da ne..." Şok içinde cıyakladım.

Başı yere çarparken Zach homurdandı. "Kahretsin. Çok ağırsın, Mavi."

Elinden kurtulmaya çalıştım. "Pislik."

Bu sadece onun gülmesine ve beni daha sıkı sarmasına neden oldu. "Sakin ol. Seni uykumda bile tek elimle taşıyabilirim."

Onun üzerinde dondum. "Dalga mı geçiyorsun?"

Başını bir kez sallarken dudaklarında hâlâ küçük bir gülümseme vardı. "Yemin ederim."

Ardından bunu yaptı.

Uzun parmağıyla göğsünün sol tarafına küçük bir çarpı işareti

yaptı ve ben bunu *kendi* göğsümde hissettim. Parmağının pürüzlü yüzeyi çizgileri sürüklerken sanki ben de bir söz veriyordum. Sadece ne için söz verdiğimi bilmiyordum.

"Ve ölmeyi umarak mı*?" diye sordum nefes vererek.

Yavaşça başını salladı. "Evet."

Fısıltıları ölümcüldü. Gerçekten. Gözleri de öyleydi.

Yine de umursamadığımı fark ettim. Bu kadar uzun zaman sonra bakışları üzerimde olduğu için rahatlamıştım.

"Artık bana hiç bakmıyorsun," diye mırıldandım.

"Çünkü acıtıyor."

Sözlerinde herhangi bir kötülük olmamasına rağmen irkildim. Ondan daha önce hiç duymadığım türden bir duygu barındırıyorlardı.

İşkenceyle çaresizliğin garip bir karışımını andırıyordu.

Nedense beni nefessiz bıraktı ve ürperdim. Onun için de biraz üzgün hissediyordum.

"Neden acıtıyor?" diye sordum.

Kolları belime dolandı ve bacakları iki yanımdan beni sararak bedenine hapsetti. Dizlerim çimenlere gömülmüştü, dirseklerim de öyleydi ama onun üzerine nasıl yayıldığımı görünce bu pek fark edilmiyordu.

"Çünkü bana şey gibi bakıyorsun..."

"Ne gibi?"

"Sanki artık benden nefret etmiyormuşsun gibi."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bunu hissetmiş olmalıydı. Kalbimin göğsüne vuruşunu kendi içinde hissediyor olmalıydı.

"Ediyorum," diye fısıldamak zorunda kaldım.

Nedense şu anda nasıl yalan söylediğimi *düşünmek* bile istemiyordum.

---

* İngilizcede ölümüne ciddi olduğunu belirtmek için yemin ederken kullanılan *"Cross my heart (and hope to die)"* deyimini yazar iki ayrı parça olarak kullanmıştır.

"Güzel."

Hırçın sesi midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. O kadar çok ve o kadar vahşilerdi ki, isteseler beni de kendileriyle birlikte uçurabilirlerdi.

"Yakında öleceksin, biliyorsun," diye fısıldadım zorlukla.

Yüz hatlarında yavaş yavaş bir eğlence belirdi. "Öyle mi?"

"Evet," diye açıkladım. "Kalbime bir çarpı atıp ölmeyi bekliyorum, diye yemin ettin ya? Öleceksin. Çünkü yalan söyledin."

"Hangi konuda?"

Neden onun yorumuna takıldığımı bilmiyordum ama takılmıştım. Belki de yıllardır aramızda neler olduğunu hatırlamaya ihtiyacım vardı.

Bunu istememem gerektiğini.

"Ben aptal değilim. Ağır olduğumu biliyorum. Okuldayken yardakçılarının bana söylediği onca şeyi gayet iyi hatırlıyorum. Kalçalarımla, belimle ve memelerimle dalga geçtikleri onca zamanı. Bunların hepsini hatırlıyorum."

"Ben de hatırlıyorum."

"Elbette, *sen* hiçbir söylemedin. Sadece izledin. Bana tüm o korkunç şeyleri söylemelerine ve yapmalarına izin verdin."

"Onları asla durdurmadım," diye fısıldadı avuçlarını sırtıma doğru açarak. Yüz hatlarında yine o ifade belirdi. Bana onun gibi olmamamı söylediğinde gördüğüm ifadeydi.

O ifadeyle eşleşen alçak sözleri karnımda bir ağrı başlattı. Bu nazik bir sızı da değildi. Zach'in bende, bedenimde yarattığı hiçbir şey nazik değildi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yapmadın."

Ancak sonra aklıma bir şey geldi. Daha doğrusu göğsüme çarptı ve neredeyse nefesim kesildi.

"Senden bunu yapmanı bekledim," dedim çabucak. "Onları durdurmanı istedim. Bu yüzden ben..."

Sözünü yarıda kesme sırası bendeydi çünkü söylemek üzere olduğum kelimeleri nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Bu yüzden ne?"

"Bu yüzden hep..." Kendimi hazırlamak için duraksadım. "Hep sana baktım. Bana ne zaman kötü bir şey söyleseler ya da yapsalar, hep sana bakardım."

Bana yardım etmeyeceğini, onları durdurmayacağını bilmeme rağmen ve bunu defalarca kanıtladığı halde neden ona bakmıştım? Neden en mutsuz anlarımda gözlerim onu buluyordu?

"Bu aptalca, değil mi? Sana bakıp bana yardım etmeni beklemem? Tüm bu şeytanlıkların arkasında senin olduğunu bildiğim halde."

Yüzündeki o ifade yine titredi, ne olduğunu bir türlü çözemiyordum.

"Aptalca, evet," dedi çenesini sıkarak.

Garip bir şekilde o çeneye dokunup nasıl bir his olduğunu görmek istedim.

"Ama artık bu doğru değil, değil mi? O gece beni savundun. Ashley'i sen gönderdin," diyerek bir nefes aldım.

Yüz hatları sertleşti. Sırtımdaki elleri de gerildi ve biliyordum -sadece *biliyordum*- bunu kabullenmeyecekti.

Beni savunduğunu ya da kurtarmaya geldiğini kabul etmeyecekti.

"Başka birini mi buldun?" Konudan konuya atlayarak sordum.

Kaşlarını çattı. "Başka birini nerede bulacağım?"

"New York'ta?" Kaşları daha da çatılınca açıkladım.

"Eğer sırrının yayılmasını istemiyorsan bir oda dolusu hizmetçinin yanında ağzından kaçırmamalıydın. Ayrıca, Oxford'da olmadığını zaten biliyordum. Ne aptalca bir yalan. Sanki Oxford'a gidebilirmişsin gibi. Hem de okumak için."

Bunda vücudunu eriten, onu gülümseten bir şey vardı. Avuç içleri sırtımda gezindi. Kapüşonumu indirip saçlarımı serbest bıraktı ve parmaklarını saç tellerimin etrafında kıvırıp oynamaya başladı. Bu hareket o kadar sıcaktı ki göğsüm sıkıştı.

"Ee? New York'ta başka birini buldun mu?"

"Ne yapmak için?"

Utancımdan neredeyse çimleri sökecektim ama bir şekilde

bunu bilmem şarttı. "Uğraşmak için? Benimle uğraştığın gibi?" Belki deliceydi ama bilmek zorundaydım.

Cevap olarak Zach'in eli boynumun üzerinde gezindi. Nazikti. Onunki kadar sert parmaklarla nasıl nazik olunacağını sadece o bilebilirdi.

Diğer elini saçlarımın arasında gezdirirken, "Hayır," diye mırıldandı. "Gözüme çarpacak kadar şanssız olan tek bir mavi tonu var."

Dudaklarımdan kaçan iç çekişi durduramadım ve ağırlaştım. Öyle ki göğsüm kendi isteğiyle aşağıya indi. Şu ana kadar bedenlerimizin üst kısımları birbirimize değecek mesafedeydi. Fakat iç çekişim beni onunla aynı hizaya getirmişti.

Memelerim göğsüne çarptı.

Zach, çok kaba ve muhtaç bir sesle inledi. Bu... erotikti.

O kadar erotikti ki, memelerimi onun sert göğsünde hareket ettirip sürtmekten bile utanmadım.

Yüzünü yana çevirip saçlarıma bakarak, "Peki bu saç renginin adı ne? Okuldakinden farklı," diye sordu.

Öyleydi.

Üç yıl önce daha yumuşak bir mavi tonuna boyuyordum. Bu çok daha canlı, göze çarpan bir renkti. Bana daha çok yakışıyordu.

"Kötü Çocuk Mavisi."

Parmakları saçımı karıştırmayı bırakıp bana baktı. "Ciddi olamazsın."

Başımı salladım. "Ciddiyim."

O gittikten hemen sonra saç rengimi değiştirmiştim. Boya dükkanına gitmiş ve etikette yazanı görür görmez satın almıştım.

"Sikeyim," diye mırıldandı kendi kendine. "Kötü Çocuk Mavisi, ha? Bana takıntılısın."

"Rüyanda görürsün."

"Diğerinin adı neydi?"

Gözlerimi ona diktim çünkü bu işin nereye varacağına güvenmiyordum. "Cadı Mavisi."

Güldü.

Sesi alışılmışın dışındaydı ama o kadar özgür ve hafifti ki dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Gülmeyecek ya da gülümsemeyecektim.

"Sakın bana bunu emo olayı patladıktan sonra aldığını söyleme."

Yani, evet. Dokuzuncu sınıftayken, şeytana taptığıma dair bir ay kadar süren bir söylenti vardı. St. Patrick'teki tek 'emo' ya da 'gotik' kız bendim.

Elbette, yalaka arkadaşları bunu eğlenceli bulmuştu.

Yan tarafına sertçe dirsek attım, yüzünü buruşturarak sarsıldı. "Tamam. Sana söylemeyeceğim. Üzerinde adın yazan büyülü bir bebeğim olduğunu ve iğneler batırdığımı da söylemeyeceğim."

Uyuşuk gülümsemesi geri döndü. "Evet, kesinlikle bana kafayı takmışsın."

Ona tekrar dirsek attım ve üstünden kalktım, beni durduramayacak kadar gevşemişti. Ancak görünüşe göre peşimi bırakmıyordu.

Sarhoş bile olsa refleksleri benim beceriksizce geri çekilmemden daha iyiydi, kolunu belime dolayarak bizi yerde yuvarladı. Ta ki üzerime çıkana ve bedeni iki yana açılmış kalçalarımın arasına yerleşene kadar.

"Seni yakalayıp sırtüstü yatıracağımı söylemiştim," diye mırıldandı, aslında sözleri yoğundu ve birbirine karışıyordu, onun altında titredim.

"Ne? Bir anlaşmamız vardı." Çimleri avuçladım. "Ben kendimi senin üzerine atmadım. Beni aşağı *çeken* sendin."

"Eh. Her neyse."

Artık pozisyonlar değiştiği için büyü bir şekilde bozulmuştu. Nerede olduğumu hatırladım. Kim olduğumu hatırladım. Bir hizmetçiydim ve o da benim patronumdu.

Etrafa baktım. Kulübeler hâlâ karanlıktı. Bayan S'nin kulübesi, birbirimize sarılmış bir şekilde yerde yattığımız yerin tam karşısındaydı. Pencereden dışarı bakacak olursa bizi görürdü.

"Zach, ben ciddiyim. Bırak beni gideyim. Ya biri bizi görürse?"

"Herkes uyuyor."

"Ya uyanırlarsa?"

"Ne olmuş?"

Kaşlarımı çattım. "Bizi görecekler. Bayan S'nin bu konuda çok katı kuralları var, tamam mı?"

"Hangi kurallar?"

"Personel... aileyle ya da misafirlerle arkadaşlık edemez."

Zach bacaklarımın arasına kaydı ve alt bedenini benimkinin üzerine yerleştirdi, kasıkları uyluklarımın birleştiği yerde kilitlendi. Sert karnı yumuşak göbeğime baskı yapıyordu.

"Bu sana arkadaşlık gibi mi görünüyor?"

"Evet." Zor nefes aldım. "İşimi kaybedemem. Bu işe *ihtiyacım* var. Evimi geri almalıyım."

Beni inceledi. Nefes alış verişlerimi, kızarmış yüzümü inceliyordu. Üst dudağımdaki teri, çatık kaşlarımı. Şu an korkudan delirmek üzereydim, biliyordum.

Evimi kaybedersem, her şeyimi kaybederdim.

Ancak aynı zamanda bunun bitmesini de istemiyordum. Bu her neyse.

Çok kafa karıştırıcıydı.

Zach üzerime doğru hareket etti. Bir şekilde daha iri olmayı başarıyordu.

Kollarını iki yanıma yerleştirip sırtını gerdi. Vücudumu yukarı kaydırarak gövdesini benimkiyle aynı hizaya getirdi.

"Ne yapıyorsun?" Gömleğini avuçlayarak sordum.

"Seni saklıyorum."

"Ne?"

Ciddi ve yoğun gözlerle bana baktı. "Kimse altımda kimin olduğunu göremez. Bakarlarsa sırtımdan başka bir şey göremezler. Yani işini ya da evini kaybetmeyeceksin."

Onun saçma mantığına karşı gülmek istedim. Sarhoştu. Açık bir şekilde.

Fakat aynı zamanda benim için bunu yapması çok... tatlıydı. Bu da bende ona tutunup asla bırakmama isteği uyandırıyordu.

Sonsuza kadar vücudunun altında saklanmak istiyordum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Gözleri aralanmış dudaklarıma indi ve ben de aynısını yaptım. Onun kendi dudaklarını yalayışını izledim. Tanrım, çok yumuşak görünüyorlardı, çok esmer ve kalındı. Hiç düşünmeden altına uzanıp gövdelerimizi birbirine sürttüğümde gözleri benimkilere dikildi.

"Değilsin, değil mi?" diye sordum.

"Ne değilim?"

"B-bir bakir, işte."

Bana yakıcı bir bakış fırlattı ve sırtım gökyüzüne doğru yükseldi.

Ona doğru.

"Sence?"

Sanırım soruma verdiği cevap buydu.

"Ne zamandı?" Kalçalarımla yanlarını sıkarak fısıldadım.

Zach kapüşonumun altından bir parmağını soktu ve belimin açıkta kalan kısmına dokundu. Sanki sinirlerimle oynuyor, onları harekete geçiriyordu. "On dört yaşındayken."

Vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa öyle görünüyordu. Meme uçlarım boncuk gibi sertleşmiş, kurşun gibi ağırlaşmıştı. Ağrılı ve istekliydi. "Kimdi?"

"Bir öğretmen."

"Ne?"

"Sıkıcıydı. Ben de sıkılmıştım. Bu yüzden onu susturdum."

"Ne yaptın?"

Alaycı bir şekilde dudak büktü. "Tekrar ediyorum. Sence?"

Kalçalarımın ritmik kasılması durmuyordu ve sırtım yere değmiyordu. Kadınlığım ağrıyor, *sızlıyor*, çok fena acıyordu. Aletinin tam orada, klitorisimin tam üstünde olduğunu fark ettim. Belki biraz hareket edersem bu baskıyı biraz azaltabilirdim.

"Onu öptün mü?" diye tahmin ettim.

Başını bir kez sağa sola salladı.

Bununla ilgili bir şey ve belimdeki parmağının tenimi okşa-

maktan neredeyse tırmalamaya ve tenime gömülmeye kadar varan hareketi, ona karşı dalgalanmamı ve neyden bahsettiğini anlamamı sağladı.

Bunu fark ettiğimde nefesim kesildi, ifademi görünce hafifçe sırıttı.

Aletiyle. Demek istediği buydu, değil mi? Onu böyle susturmuştu.

Ardından o büyük, ateşli şeyi bana sertçe bastırdığını hissettim.

Buna bir şey diyemeden Zach göğsünü üzerime indirdi. Gözlerim dalgalanarak kapandı, sonra açılıp onunkilere odaklandı.

"Gözlerin mavinin hangi tonu?" diye sordu tüm sorularımı susturarak. Parmakları saçlarımın arasında kıvrıldı. "Saç renginden farklı."

Saç derim karıncalanıyordu. "T-turkuaz."

"Okyanus gibi."

"Evet."

"Buradan ayrıldıktan sonra gördüğüm ilk şey buydu. Okyanus," dedi, sesi neredeyse hüzünlü geliyordu. "Bana senin gözlerini hatırlatmıştı. Bana ilk defa özgür olduğumu hatırlatmıştı."

"Neyden özgür olduğunu?"

"Bu yerden. Onlardan."

Evet, okuldayken dikkat etmemiştim.

Zach yalnızdı. Çok ama çok yalnızdı.

Tıpkı o okuldayken benim olduğum gibi.

Tişörtüne tutunan ellerim gevşedi ve yavaşça, dikkatlice yukarı uzandım. Saç tellerini bir kenara ittim, tırnaklarımı saç derisinde gezdirdim. "Orada ne kadar süre kaldın... çukurda?" diye sordum.

"Bütün gece."

Dehşete kapıldım, bakışlarım ona kaydı. Sanırım Art orada yaklaşık bir saat kalmıştı ve o altmış dakika aklıma her geldiğinde titriyordum.

Şu anda donmuş durumdaydım. Nefes bile alamıyordum. Düşünemiyordum bile.

Tek yapabildiğim donuk bir panik içinde ona bakmaktı.

"A-Ama senin için geldiler, değil mi? Seni dışarı çıkardılar."

"Nora beni buldu. Ama hayır, onlar hiç gelmedi."

Onlar.

Ailesi. Hiç gelmemişlerdi.

"O çocuğu kıskandım, buna inanabiliyor musun?" Esprili bir şekilde kıkırdadı. "Herkes onun için geldi diye kıskandım. Ne zaman..."

Kimse *onun* için gelmemişti.

"Nasıl gelmezler?"

Dudakları soğuk ama aynı zamanda kendini küçümseyen bir gülümsemeye dönüştü. "Çünkü ben gözden çıkarılabilirdim. En son akla gelen kişiydim."

Göğsümde bir sıcaklık patladı. Bunun öfke olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Onun adına kızgındım. Ona duyduğum öfkeden farklı bir tadı vardı.

Diğer öfke türlerinden biraz daha güçlü, daha patlayıcıydı. Nasıl en son akla gelen olabilirdi ki?

Yıllardır ilk düşüncem, son düşüncem, *tek* düşüncem oydu. Yıllardır tek yaptığım onun etrafında dönmekti.

Döndüm, döndüm ve döndüm.

"Sen pek çok şeysin, Zach ama en son akla gelen şey değilsin. *Asla* sonradan düşünülen biri olamazsın," dedim ona şiddetle, dürüstçe.

O her zaman yaptığım her şeyin merkezinde olmuştu.

Ona baktım, yüzüne, arkasındaki gökyüzüne.

Evet, o pek çok şeydi ama sonradan akla gelen bir şey değildi.

Bir saniye sonra bileğimi sıkıca kavradı. Sıkılmış bir çene ve benimkini delip geçen acımasız gözlerle elimi yüzünden çekip aldı.

Ayağa kalktığında ne olduğunu anlayamadım. Her şey o kadar ani olmuştu ki tekrar yere çarptım ve zihnim allak bullak oldu.

Zach tökezleyerek benden bir adım uzaklaştı, ben de doğrulmayı başardım. "Ne yapıyorsun?"

"Buradan gidiyorum," dedi kaba bir ses tonuyla, yine yalpalıyordu.

Ayağa kalktım ve sabit durması için kolundan tuttum. Elimden kurtulup tekrar yürümeye başladı.

"Zach," diye seslendim onu takip ederek. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Yürüyemiyorsun bile. Bırak sana yardım edeyim."

"Beni rahat bırak."

İki adım sonra bir kez daha sendelediğinde onu tekrar tutmak zorunda kaldım.

"Tanrım, ne?" diye tersledi.

"Hey, sana yardım etmeye çalışıyorum. Düşüp ölmek mi istiyorsun?"

"Böyle bir şey olursa beni kurtarmak istediğini mi söylüyorsun?"

İkimiz de inatla birbirimize baktık. Buraya nasıl geldiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Bir saniye önce iyiydi, sadece uyuşuktu ama şimdi ayıkken olduğu kadar acımasızdı.

"Senin gibi bencil ve zalim olmadığımı söylüyorum. Sen bana hiç yardım etmedin ama ben edeceğim çünkü ben iyi bir insanım." Tartışmak için ağzını açtığından emindim ama onu durdurmak için elimi dudaklarına bastırdım. "Odana gitmene ne kadar çabuk yardım edersem, ben de o kadar çabuk yatağıma dönebilirim."

Üç nefes.

Çenesini sıkıp kabul etmesi bu kadar sürdü.

Hepsini avucumda hissediyordum. Nefes alıp verişini, çenesini sertçe sıkışını ve geceden kalma kaba, kirli sakallarını. Avuçlarımdan karnıma doğru iniyor, karnımı çekiştiriyor ve ağrıtıyordu.

Malikânenin servis girişine geri dönmemiz birkaç dakikamızı aldı. İçeri girmek için şifreyi tuşladım.

Gece lambaları boş koridorları aydınlatıyordu. Tehlikeye davetiye çıkardığımı biliyordum ama onu orada öylece bırakamazdım.

Uyuyan personel için Tanrı'ya şükürler olsun.

Zach merdivenleri çıkma zamanı geldiğinde, tek eliyle trabzanı tutacak kadar aklı başındaydı.

Sonunda Zach'in kapısına ulaştık. İçeri girer girmez tüm enerjisini kaybedip yüzüstü yere kapaklandı. Homurdanarak onu ya-

tağına doğru sürükledim, böylece düşerse şilte onu engelleyecekti. Yatağa düştüğünde rahat bir nefes aldım ve sırtımı esnettim.

Battaniyesini üzerine örttükten sonra tozlu, çimen lekeli botlarını da çıkardım.

Onları yatağının yanına koyarken, kitabının da onun gibi yayılmış, sayfaları açık ve uçları katlanmış olduğunu fark ettim.

Kitabı elime alıp düzelttim. Sadece birkaç santim ötesinde kırık bir kalem parçası vardı. Onları da alıp avucumun içinde yuvarladım.

Bu kırık parçalar çok tuhaftı.

Zach mi kırmıştı? Neden kıracaktı ki? Bunu kim, neden yapardı?

Kitabı kapatıp harap olmuş kalemi bir kenara koyacağım sırada gözüme bir şey çarptı.

Onun adı. Ön sayfadaydı.

Kitabı son gördüğümde adı orada değildi. Yani yakın zamanda yazmış olmalıydı. Muhtemelen birkaç gün önce.

Peki neden yıllar önce yazılmış ve onun tarafından değil de çok çok daha küçük biri tarafından yazılmış gibi görünüyordu?

Aslında, hayır.

Yanılıyordum. Hem de çok yanılıyordum. Yaşın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Büyük ve küçük harfleri karıştıran biri tarafından yazılmıştı. El yazısı kullanmak isteyen ama birkaç harf sonra fikrini değiştirip düz yazıya dönen biri.

Yazmakta zorluk çeken biri tarafından yazılmıştı.

Onun tarafından yazılmıştı.

Şu anda uyuyan ama sarhoş bir şekilde kulübeme gelip penceremin altından yıldızları izleyen adam tarafından.

16

Karanlık Prens

Rüya görüyordum.

Genellikle rüyalarımda motorumu ve bu cehennem çukurundan uzaklaşırken aştığım uçsuz bucaksız yolları görürdüm.

Ancak bu gece, şeker kokusu alıyor ve maviyi görüyordum. Hem o rengi hem de onu.

Üstüme eğilmişti ve kıvırcık, bulut gibi yumuşacık saçları etrafımızda bir perde oluşturuyordu. Sonra döndüm ve onu vücudumun altına hapsettim. Onu dünyadan sakladım.

Artık kaçamazdı ve kimse onu göremezdi.

O güvendeydi. İşi güvendeydi.

Ardından beni yatağıma yatırdı ve battaniyemle üzerimi örttü, benimle *ilgileniyordu.*

Bu da neydi?

Ayakkabılarımı çıkardığını hissettim. Ona benden uzak durmasını ve beni rahat bırakmasını söylemek istiyordum ama gücüm yoktu.

Asla bu kadar içmemeliydim. Artık içmiyordum bile. Belki ara sıra ama eskisi kadar değildi. Ne düşündüğümü bilmiyordum.

Tanrım.

Eğer içmek bana onu ve bu güzel, sıcak şeyleri hayal ettiriyorsa, o zaman yarın bırakacaktım.

Sikeyim.

Bir sigaraya ihtiyacım vardı.

Neden sigara içmiyordum? Neden kolay yolu seçebilecekken baş ağrıları ve yoksunluk sancıları çekiyordum?

Ah, doğru. Onun yüzünden.

O benim acı çekmemi istiyordu. Uykusuz kalmamı, yoksunluk çekmemi istiyordu.

Bu gezegendeki onca insan varken, tam da bana boyun eğmeyen bir kıza karşı pislik gibi davranmak *zorundaydım.* Beni yalnız bırakmayan kıza.

Gerçekten harikasın, Zach.

Şu anda bile parmakları saçlarımda dolaşıyordu.

Saçlarımın arasında geziniyor, alnımdan çeneme kadar okşuyordu. Yüzümdeki her nokta nabız gibi atıyordu. Çenem, yanaklarım, hatta dişlerim bile.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama... üzgünüm," dedi. "Demek istediğim, *sanırım* üzgünüm, Zach."

Ona ne için üzgün olduğunu soramadan her yer kararda.

17

Her şeyin nasıl başladığını biliyordum.

Sefalet ve nefretle geçen yılların.

Ya da en azından bildiğimi sanıyordum. Bir teorim vardı ve eğer doğruysa, hayatım boyunca inandığım her şeyin yalan olduğu ortaya çıkacaktı.

Tamam, bu biraz fazla dramatik olabilir ama yine de...

Çıldırmak üzereydim.

Zach'in sarhoş halini, ardından üzerinde adı yazan kitabını ve kırık kalemini gördüğümden bu yana yirmi dört saat geçmişti.

O zamandan beri, akıp giden anıları durduramıyordum.

Zachariah Benjamin Prince.

İsminde o kadar güçlü bir şey vardı ki, içime gömdüğüm şeyler hızla yüzeye çıkıyordu. Hepsi St. Patrick'le ilgiliydi.

Ancak ilk defa Zach ve yardakçılarının hayatımı nasıl çekilmez hale getirdiğini düşünmüyordum. Yaptıkları eşek şakalarını düşünmüyordum. Benim verdiğim karşılıkları düşünüyordum. Yaptığım şeyleri. Söylediklerimi.

Karşılaştığımız günü düşünüyordum.

Bütün geceyi bunu düşünerek, anılarımı deşerek, ilk karşılaşmamızla ilgili hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamaya çalışarak geçirmiştim.

Sabah olduğunda kafamda bir şey netleşmişti. O kadar netti ki bunu nasıl unuttuğuma şaşırmıştım.

On iki yaşındaki el yazısı ve on yaşındayken ona verdiğim tepki.

Şimdi onu gördüğümü hatırladım.

Cezaya kaldığımızda verilen satırları deftere geçirmemiz gerekiyordu, yazdıklarına bir göz atmış ve bana pislik gibi davrandığı için yazısıyla alay etmiştim. O kadar sinirliydim ki o anda aklıma gelen ilk şeyi düşüncesizce söylemiştim.

Sayfanın her yerinde karıncalar gezinmiş gibi. İğrenç. El yazın hayatımda gördüğüm en iğrenç şey.

Zihnimde kendi sesimi duyabiliyordum ve kulağa kötü geliyordu. Kırıcıydı.

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra, defterlerimi okul koridorunda yırtılmış ve parçalanmış halde bulmuştum. Ardından sırıtarak bana doğru yürümüş ve beni çizmelerinin altında ezmek istiyormuş gibi bakmıştı. Misillemele olarak yüzüne bir yumruk atmıştım.

Yıllar boyunca, çetesi bana lakaplar taktığında, ben de onlara karşılık vermiştim. Zach'e embesil demiştim. Cahil, amaçsız, babasının banka hesabını sonsuza dek emecek bir sülük. Onun topluma yük olduğunu, bir yer israfı olduğunu söylemiştim.

Ödevimi sakladıklarında onlara gülümsemiş ve en azından beni seçtikleri için Tanrı'ya şükretmeleri gerektiğini söylemiştim. Eğer Zach gibi birini seçmiş olsalardı, saklayacak ödevleri bile olmazdı. Sonuçta herkes, onun okula başladığından beri tek bir proje bile teslim etmediğini biliyordu.

En azından okumayı biliyor muydu? Son derece şüpheli. Bahse girerim hiç öğrenmemiştir.

Üstelik bu sadece bir örnekti.

Yıllarca Zach'in zekâsıyla ve okuldaki odaklanma eksikliğiyle alay etmiştim. Hem toplum içinde hem de özel olarak.

Ya her şey yaptığım küçük bir yorumla başladıysa? Ya o tek şeyi söylememiş olsaydım, yıllar süren kan davası ve nefret önlenebilir olsaydı ne olurdu?

Tüm bunların benim hatam olduğunu söyleyip kendimi kurban edecek değildim. Yine de her zaman Zach'i suçlamıştım ama belki, *bir ihtimal*, ben de tamamen suçsuz sayılmazdım.

"Mavi! Bak!"

Art'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Koşarak içeri girdiği sırada, mutfak tezgâhında akşam yemeğini hazırlıyordum.

Geçen hafta başına gelenleri atlattığı için çok mutluydum. Bugünlerde eğer ona ben göz kulak oluyorsam, ön bahçemden öteye gitmesine izin vermiyordum. Özellikle belirtmem gerekirse, dün gece Zach'in üzerine atladığım yerdi.

"Bak!" diye tekrarladı, kollarını iki yana açıp sırıtarak.

Dün geceye dair tüm düşüncelerimi bir kenara iterek ada tezgâhın etrafından dolanıp kenarına yaslandım. "Aman Tanrım!" diye haykırdım. "Şu haline bak, dostum. Tüm bunları nereden buldun?"

Her zamanki kot pantolonunu ve siyah Batman tişörtünü giyiyordu ama üzerinde bir motosiklet ceketi ve bir güneş gözlüğü vardı. Ceketinin kolları küçük alev topu desenleriyle süslenmişti ve tanrım, çok belalı görünüyordu.

"Onları bana Zach verdi," diye cıyakladı.

Onun adını duyunca durdum ve onu bulmak için başımı kaldırıp kapıya baktım. Tam eşikte duruyordu. Aynı deri ceketi giyiyordu ama alev topu desenleri ve güneş gözlüğü yoktu. Sanırım onlara ihtiyacı olmadığındandı.

Bronz teni, kaba kirli sakalı ve yoğun bakışlarıyla zaten alev alev yanıyordu.

Gözlerimi Zach'ten alamıyordum, bunu denemiyordum bile. Bugün onu ilk kez görüyordum. Bu sabah ne spor yapmış ne de her zamanki gibi mutfağa uğramıştı. Akşamdan kalmalığını üstünden atmak için uyuduğunu düşünüyordum.

Dün gece karşılaştığımızı hatırlıyor muydu?

Ben Zach'e bakmaya devam ederken Art, "Okula giderken giyebileceğimi söyledi," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet! Bunun içinde çok havalı görüneceğimi söyledi. Kimse bana bulaşamazmış."

Art elini yumruk yapıp hırladı ve ağzımdan bir kahkaha kaçtı. Elimi uzatıp saçlarını okşadım ama konuşurken Zach'e baktım.

"Zach haklı. Kimse sana bulaşmaya cesaret edemez. Herkese ne kadar belalı olduğunu göstereceksin."

Ben her zaman harcanabilirdim. En son akla gelen kişiydim.

Sözleri zihnimde yankılandığında gözlerim doldu. Ancak onun gözleri sertleşti, karardı ve donuklaştı.

Gözlerinde dün gece olanları hatırladığını gösteren hiçbir ipucu yoktu.

Bir saniye sonra bakışlarını ayırdı ve sanki gidiyormuş gibi eşikten bir adım geri attı.

"Bekle," diye seslendim.

Durdu ve bana bir bakış fırlattı.

"Gidiyor musun?"

"Öyle görünüyor."

"Gitme." Aceleyle açıkladım. "Demek istediğim, akşam yemeği yiyeceğiz. Art ve ben. Tina burada değil. Yemekten sonra da Doris vardiyasından dönene kadar takılacağız. Yani, istersen bize katılabilirsin."

Onu burada görenlerin canı cehennemeydi. Yanlış bir şey yapmıyorduk. Sadece basit bir akşam yemeğiydi.

Kaşlarını çatması, kasların kırışmasından çok gök gürültüsüne benziyordu ama ben bundan korkmuyordum. Art da korkmadı. Zach'e doğru koşup elini tutarak onu içeri çekti.

"Evet! Eğlenceli olacak. Mavi krep yapıyor. Akşam yemeği yerine kahvaltı yapacağız."

"Öyle. Pazartesi sendromunu atlatmak için." Başımı sallayıp Zach'e baktım.

"Gelmiş geçmiş en iyi krepleri o yapar," dedi Art, Zach'i yaklaştırırken.

"Doğru. Ben yapıyorum. Babam öğretmişti."

Babamdan bahsedince Zach'in yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. Ailem hakkında konuşmamaya özen gösterirken ondan bu kadar rahat bahsettiğime inanamıyordum. Onlar hakkında konuşmazsam, özlememe de gerek kalmazdı.

Yine de sanırım Zach ile onlar hakkında konuşabilirdim.

Adım adım yaklaştı ve düşünme yeteneğim tek bir şeye indirgendi: Hatırlıyor mu? Dün geceyi hatırlıyor mu? Karşılaştığımız ilk gün ona ne söylediğimi hatırlıyor mu?

Benden birkaç adım ötede duruyordu, hâlâ heyecanla konuşan Art tarafından tutuluyordu. Art'ın ayaklarının üzerinde zıpladığını görebiliyordum ama ne söylediğini tam olarak anlayamıyordum.

Tezgâhın kenarına tutundum ve Zach'ten yayılan taze yaban mersinli turta kokusunu içime çektim.

Zach'in gözleri dudaklarıma kaydı. "Ben ekstra tatlı severim."

Kendimi başımı sallarken buldum. "Evet. Tamam. Tamam. Şurubum var."

Yukarı baktı. "Var, demek."

"Evet. Her çeşidi var. Çikolatalı, akçaağaçlı ve çilekli. Ne istersen alabilirsin."

Biraz hızlı ve nefes nefese konuştuğumu fark ettim, sanki gözleriyle beni içine çektiği için yeterince hava alamıyormuşum gibi. "Ne istersem, öyle mi?"

Ayrıca yanlışlıkla odasına gizlice girdiğim gece söylediğim şeyin aynısını söyledim.

Yine de bu sefer cevabım farklıydı.

Çarpan kalbime rağmen tekrar başımı salladım. "Evet. Ne istersen." Zach muhtemelen hislerimi ölçmeye çalışarak gözlerini yüz hatlarımda gezdirdi, ona küçük bir gülümseme sundum.

O tepki veremeden Art onu uzaklaştırdı.

Ardından işe koyuldum. Krep hamurunu karıştırdım, içine ekstra tatlı yapmak için çikolata parçaları ekledim. Çok iyi bir aşçı sayılmazdım ama bu, Zach'in tattığı en güzel yemek olacaktı. Bundan emin olacaktım.

Arka planda konuştuklarını duyuyordum. Çoğunlukla önemsiz şeylerdi ama sonra Zach'in alçak sesini duydum ve onu net duyabilmek için mutfağın girişine doğru yaklaştım.

Art kanepede oturuyordu ve bacakları sallanıyordu, Zach onun önünde yere diz çökmüştü.

"Zorbalar nedir biliyor musun?" diye sordu Zach. "Onlar kor-

kaktır. Her şeyden korkarlar. Kendilerinden korkarlar. Senden korkarlar."

"Benden korkmuyorlar."

"Dalga mı geçiyorsun? Senden çok *korkuyorlar*. Muhtemelen rüyalarına bile giriyorsundur, dostum."

Art kıkırdadı. "Hayır, girmiyorum."

"Evet, öyle." Zach devam ederken yüzündeki tüm eğlence izleri kayboldu: "Bu yüzden sana sataşıyorlar, Art. İçten içe bunun bir fırsat olduğunu biliyorlar. Bu hayatlarının en güzel zamanı ve bittiğinde onlar da bitmiş olacak. Eğer uzunlarsa, bunun böyle olduğunu bilirler. Olacakları tek şey budur ve bu yüzden kendilerinden kısa olanlara sataşırlar."

"Ne zaman uzun boylu olacağım?" diye mırıldandı Art.

Zach kıkırdadı. "Uzayacaksın. Daha da uzayacaksın. Zorbalıkla ilgili bir şey bu, Art. Zorbalığa uğrayanlar değişeceklerini bilirler. Her şeyin onlar için daha iyi olacağını bilirler. Senin zorbaların da bunu biliyor. Senden korkuyorlar çünkü senin zamanının geleceğini biliyorlar. Bir gün onlardan daha uzun olacaksın ve buna ihtiyacın bile kalmayacak." Zach, büyük elini Art'ın yumruğuna doladı. "Yumruklarına, ceketine, hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak. Ve başka ne var, biliyor musun?"

"Ne?"

"Daha uzun olduğunda, senin için hiçbir şey ifade etmeyecekler. Onların hiçbir önemi kalmayacak. Hiçten de öte. Onları hatırlamayacaksın bile."

"Emin misin?"

"Evet. Zorbaların tüm hayatları seninle ilgilidir. Tüm hayatları senin etrafında döner, seni aşağı çekmeye çalışırlar. Bu şekilde kendilerini daha iyi hissederler. Ama senin için, onlar yoklar bile. Önemleri yok. Sen onları unutup yoluna devam edeceksin ama onlar seni asla unutmayacak. Senin gücün bu."

"Demek istediğin, bu benim süper gücüm mü?"

"Kahrolası evet! Süper gücün."

Art yine kıkırdadı. "Bunu söylememen gerekiyordu." Sonra Zach'e doğru eğildi. "Mavi kötü sözleri sevmiyor."

"Sevmiyor, ha?"

"Hayır. Bir keresinde Tina yemekte küfür etti ve Mavi çıldırdı. Benim çocuk olduğumu, kötü şeylerden uzak olmam gerektiğini düşünüyor."

Zach orantısız bir gülümseme attı. "Öyle mi? Çok kolay çıldırıyor, değil mi?"

Art coşkuyla başını salladı. "Ama bana karşı çıldırmıyor. Bir keresinde bana en sevdiği insan olduğumu söyledi."

"Hadi canım."

"Evet. Sanırım ona evlenme teklif edeceğim."

Şimdiye kadar çok sessizdim. Göğsüme baskı yapan bir ağırlık olmasına rağmen oldukça sessizdim. Gözyaşlarım burnumu, boğazımı tıkıyordu. Nefes almamı engelliyorlardı.

Yine de fark edilmemeyi başarmıştım.

Ancak Art'ın sözleri üzerine zevkle homurdandım ve Zach başını kaldırdı.

Gözleri sıvılaşmıştı ama benimkiler gibi değildi. Benimkiler şu anda berbat durumda olmalıydı. Muhtemelen kızarmış ve şişmişti. Onun gözleri her zamanki gibi karanlıktı ama altında oldukça yoğun bir duygu seli vardı.

O her zaman zorbaydı, ben de zorbalığa uğrayandım.

Fakat belki ben de biraz zorbaydım.

"Benim gibi olma."

Ne olursam olayım, hayatım onun etrafında dönüyordu. Her zaman öyleydi. Zach, Art'ın daha önce söylediği ve kalbimi eriten şirin sözüne, "O konuda iyi şanslar," diye cevap verdi. "Mavi'yi yakalamak oldukça zor."

Eğer kaçmazsam değildi.

Keşke o gece, randevumla ilgili onunla yüzleşmek için odasına gittiğim gece kaçmasaydım. Keşke kalıp onu öpseydim. Keşke ona biraz daha dokunsaydım.

Gözlerine, siyah saçlarına, yüz hatlarına, dudaklarına baktım. Yere diz çökmüştü, Art'a karşı şefkatli ama bir o kadar da güçlü görünüyordu, tanıdığım en uzun adamdı.

Bilmeden yıllarca canını yakmış olabileceğim adam. Boğazımı temizleyerek, "Yemek on dakika içinde hazır olacak," dedim. Hazır olduğunda, her birine kocaman bir krep yığını servis ederken gidip ellerini yıkamalarını söyledim. Buzdolabında bulabildiğim tüm şuruplarla birlikte. İkisi de itaatkâr bir şekilde bar taburelerine oturup yemeğe başladılar. En azından Art öyle yapıyordu ve Zach yemeğe bakmadan çatalını alıp dikkatini bana verince arkamı döndüm.

Bakışlarından kaçarak temizliğe başladım. Onlarla yemek yiyemezdim.

Gerçek şu ki, Zach için ilk kez iyiye yakın bir şey yapıyordum. Yüzüne bakıp gülümsememiştim bile. Yıllar önceki kendi sesimi her duyduğumda, her şey çok fazla geliyordu.

Art nefis sesler çıkarıyordu ama Zach sessizdi. Yemeği sevip sevmediğinden emin değildim ve sevmesini istiyordum. Sevmesini istiyordum. Çok, *çok* fena hem de.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim ona.

Omuz silkti, çenesi kenetlenmişti. "Önemli değil."

"Art'la konuştuğun için teşekkürler," diye başladım söze. "Tüm bu olanlar hakkında. Ben sadece... Ona kendimce birkaç şey öğretmeye çalıştım. Ayrıca Doris, öğretmenlerle zorbalık hakkında konuştu ve bir süreliğine sorun olmadı. Ama kimse bu çocukları yirmidört saat izleyemez. Eminim bunu takdir ediyordur."

Bakışlarıyla yüzümü taradı ve bir an için aralık dudaklarımda durdu. Gözlerini kaldırarak, "Çocuğun öğrenmeye ihtiyacı varsa, doğrudan kaynağına gitmeli, öyle değil mi?" dedi.

Bir şey söyleyecek oldum ama Zach beklemedi. Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı fakat ada tezgâhın yanında durdu.

Yan durarak dönüp bana profilini gösterdi. "Sen de bir şeyler yemelisin."

Yine onaylamamı beklemeden yürüdü ama ben henüz gitmesine hazır değildim, bu yüzden mutfaktan çıkarken onu takip ettim.

Ancak Art beni aştı ve Zach'in bizimle biraz daha kalıp film izlemesi konusunda ısrarcı oldu. Tanrım, bu küçük adamı seviyorum.

Ekranda neler olup bittiğini bildiğime dair yalan bile söyleyecektim. Bilmiyordum. Ben daha çok Art'ın her geçen sahnede nasıl Zach'e doğru eğildiği ve Zach'in, Art heyecanla devrilirse onu yakalamak için orada olduğunu hatırlatmak istercesine kolunu kanepenin arkasına nasıl attığı ile ilgileniyordum.

Doris her zamankinden biraz daha geç geleceğini, eğer Art'ı uyutursam minnettar olacağını söyleyen bir mesaj attı. İşten sonra onu almaya gelecekti.

Kabul ettim. Art daha önce de benim odamda kalmıştı, o yüzden hiç sorun değildi.

Art'ı yatağına yatırırken, "Zach bu gece bana masal okuyabilir mi?" diye sordu.

Donup kaldım.

Sanki içimde çalkalanan, büyüyen ve balon gibi şişen tüm bu duygular aniden durdu ve acı verici bir şekilde göğsüme baskı yaptı.

"Lütfen?" Art tekrar yan dönüp ellerini yanağının altında birleştirdi. "Çok eğlenceli olurdu."

O kadar sarsıldım ki ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ya da nasıl söyleyeceğimi.

Sanki burası onunkinden farklı bir dünyaymış ve girmesine izin verilmiyormuş gibi, Zach'in yine eşikte durduğunu hissedebiliyordum.

Art'ın üzerini battaniyeyle örttüm ve bir bahane uydurmaya karar verdim. "Ah... Biliyor musun, Art, Zach..."

"Bu gece olmaz, dostum," dedi Zach sözümü keserek.

"Neden olmasın?" Art'ın yüzü buruşmak üzereydi, göğsümdeki acı daha da yoğunlaştı.

Zach için.

"Çünkü gitmem gerek."

"Ah." Sonra uykulu bir şekilde Zach'e baktı. "Bir dahaki sefere olabilir mi?"

"Evet." Zach boğazını temizledi. "Bir dahaki sefere."

Yalan söylüyordu, bunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Aslında, çok uzun zamandır bu şeyden kaçtığını, yalan söylediğini ve kaçındığını düşünüyordum. Muhtemelen tüm hayatı boyunca. Bir saniye sonra gittiğini duydum. Bu akşam üçüncü kez ve tek düşünebildiğim şey, *henüz olmazdı*. Henüz gidemezdi.

Zach'in aniden gidişi karşısında şaşkına dönen Art'a, "Hemen döneceğim, tamam mı?" dedim.

Hemen şifonyere koşup gördüğüm ilk kitabı alıp Art'a uzattım. "Ben dönene kadar bunu oku."

Koşarak odadan çıktım ve Zach'i kapıda buldum. "Bekle!"

Zach yavaşça arkasını dönüp bana bakmadan önce durdu.

O böyle görünürken söylemek istediğim şeyleri söylemek biraz korkutucuydu. Her zamanki halinden bahsediyordum. Kibirli, acımasız ve sanki beni çıplak elleriyle ezmek istiyormuş gibi duruyordu.

"Ah!" Yerimde zıpladım. "Senin için bir şeyim var."

Mutfağa koştum ve titreyen ellerimle çekmecelerden birini açıp ona vermek istediğim şeyi aldım. Arkamı döndüğümde burun buruna geldik. Kişisel alanıma girmiş, beni kendisiyle tezgâh arasına hapsetmişti.

Bu gece bana en yakın olduğu an buydu ama yeterince yakın değildi.

Dün gece olduğu gibi değildi.

Kolumu ona doğru uzattım. "Al. Bunu senin için aldım."

Ona uzattığım şeye bir bakış bile atmadı. "Benim için bir şey mi aldın?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Birkaç gün önce."

"Birkaç gün önce."

"Evet."

"Ne aldın?"

Elime baktım. "Kendin bakabilirsin."

"Senin bana söylemeni istiyorum."

Başımı eğerek hediyemi tezgâhın üzerine koydum ve ellerimi önümde kavuşturdum. "Çiğneme tabletleri." Çizmeli ayaklarıyla karşılıklı duran çıplak ayaklarıma baktım.

"Çiğneme tabletleri."

Botları çok büyüktü. Ayak parmaklarımı oynattım. Onun kaya gibi büyük ayakkabılarına karşı küçük ve savunmasız hissediyordum.

Kendimi küçük ve savunmasız hissediyordum.

"Evet. Tütün çiğneme tabletleri. Paketini çaldığımda yerine yenisini koymak istedim. Ama sonra sigaraya karşı olduğumu hatırladım. Ben de onun yerine bunları aldım. İsteğini bastırmaya yardımcı olması gerekiyor."

Hâlâ yere bakıyordum, bol ve omuzları açık tişörtümün etekleriyle oynuyor, saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırıyordum.

"Bunları bana hayatımı kolaylaştırmak istediğin için mi aldığını söylüyorsun?"

Başımı salladım. Şiddetli baş ağrıları çektiğini duymuş ve ona yardım etmek istemiştim.

Elbette, az önce gitmesini engellememin sebebi bu değildi.

Tamam Cleo, sor ona. Hatırlayıp hatırlamadığını sor. Zaman kaybetmeyi bırak.

Dün geceden beri aklımı kurcalayan soruyu sormak için cesaretimi toplamayı neredeyse başarmıştım ki ellerini belimde hissettim. Elleri çıplak belimdeydi ve başımı yukarı kaldırdım.

Ardından ayaklarım yerden kesildi ve beni tezgâhın üzerine oturttu.

"Bana karşı kaba kuvvet kullanmayı bırakmalısın," dedim ama sözlerimde hiç sıcaklık yoktu.

Zach, ellerini olduğu yerde, tişörtümün altında, belimin çıplak olan kısmında tuttu ve kalçalarını iki yana açılmış olan bacaklarımın arasına sıkıştırdı.

"Konuşmaya başla," diye homurdandı, elleri doğrudan karnımın alt kısmına ilerliyordu.

Dünkü pozisyonumuzun aynısını almıştık. Elleri belimdeydi, benimkiler de omuzlarındaydı. Kalçalarım onun kalçalarını sarıyordu ve göğüslerimiz her nefeste birbirine değiyordu. Sadece daha önce yataktaydık ve o sarhoştu, bugünse ikimizin de aklı başındaydı.

"Ne hakkında?"

Çenesi titredi. "Bana gülümsüyorsun. Sonra yemeğe davet ediyorsun. Yemeği yedim ve çok lezzetli olduğu için biraz abarttım. Ayrıca kızarıyorsun. Yüzüme bakamıyorsun. Ama ne zaman gitmeye çalışsam beni durduruyorsun. O yüzden sana soruyorum, neden bir türlü kurtulamadığım bir kaşıntı gibi davranıyorsun?"

Yemeği beğenmişti.

Gülümsemek istedim ama kendime hâkim olmak için yanağımın içini ısırdım. Onun yerine parmaklarımı boynuna geçirdim. "Bu inanılmaz derecede kaba ve saldırgan."

"*Ben* inanılmaz derecede kaba ve saldırganım. Her zaman öyleydi."

"Ben..."

Parmak uçlarını etime battı. "Konuşmaya başla, Mavi."

"Şey, acaba sen, ilk karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Ayak bileklerim yine sırtında çapraz olmuştu ve kaşlarını çattığında onları sıktım.

"Neden soruyorsun?"

Parmaklarım hareket etmeye başladı ve saçlarının yumuşak tellerini boynuna doğru kıvırdım. Burun delikleri genişlediğinde ağzım kurudu.

Boğazımı temizledim. "Her şeyi hatırlamanı beklemiyorum elbette. Uzun zaman önceydi ama St. Patrick'teki ilk günümde tanışmıştık. İkimiz de cezalıydık. Öğretmen bizden verdiği satırları

deftere geçirmemizi istemişti sanırım. Gerçi ne yazmamız gerektiğini hatırlamıyorum. Her neyse, aramızda iki koltuk vardı çünkü senin..."

"Bir."

"Ne?"

"Bir koltuk önümdeydin."

"Ah."

"Evet. Ve yüz kez *Kötü davrandığım için özür dilerim* yazmamız gerekiyordu. Lanet Bayan Pennyweather."

Doğruydu.

Modası geçmiş ve çağdışı yöntemleri vardı. Ancak şimdi hatırlıyorum da bize atanan öğretmen Bayan Pennyweather topraktan daha yaşlıydı. Onunla her karşılaştığımızda bize sıra sıra cümle yazdırırdı.

Vücudumu daha da yaklaştırdım, kalçalarım ve ayak bileklerim onun etrafında kenetlendi.

"Başka ne hatırlıyorsun?" diye fısıldadım.

Zach, göğüslerim göğsüne yapışana kadar beni adeta kaldırıp öne doğru kaydırdı. "Her şeyi."

Ona karşı ürperdim. "Her şeyi mi?"

"Neden asıl konuya gelmiyorsun?"

Asıl konu.

Tamam.

Tüm cesaretimi toplayarak gözlerinin içine baktım. "Dün geceye kadar hatırlamıyordum ve ben..." Ağzımdan kaçırmadan önce dudağımı ısırdım. "Zach, okuldaki onca insan arasından neden beni seçtiğini hep merak etmiştim. Şehrin diğer ucundan geldiğim ve yeni olduğum için, ortak bir noktamız olmadığı için ve sizden olmadığım için olduğunu düşünüyordum. Çünkü sizin gibi insanlar, bilirsin, zengin ve para içinde yüzen insanlar istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünürler. Ama şimdi ben... Başka bir şeyi merak ediyorum."

Nefes aldığını hissedemiyordum. Göğsü hareket etmiyordu ve havasızlık başımı döndürüyordu. Sanki organları bile benimkilere

bağlıymış gibiydi. Onun ciğerleri nefes almadığında benimkiler de almıyordu.

"Zach?"

"Dün gece ne oldu?" diye sorarken belimdeki tutuşu sıkılaştı.

"Ha?"

"Hatırlamadığını söylemiştin ama şimdi hatırlıyorsun. Sana hatırlatan şey neydi?"

Ona daha fazla sarılmam mümkün değildi ama cevap vermeye çalıştım. "Hatırlamıyorsun, değil mi? Dün geceyi?"

"Anlat bana."

"Bir şey gördüm."

"Ne gördün?"

"Ben gidiyordum... Senden uzak durmamı söylediğini biliyorum ama yine de odana gidiyordum. Çünkü ben..." Yutkundum. "Gitmek zorundaydım. Ama sonra seni penceremin altında gördüm. Sarhoştun ve düştün. Yanına koştum, konuştuk. Sonra odana çıkmana yardım ettim. Seni yatağına yatırırken kitabını gördüm."

Tutuşu cezalandırıcı bir hâl aldı, daha sonra aynaya baktığımda ellerinin bıraktığı kırmızı izleri bulacağıma emindim. O parmak izlerine kendi parmaklarımla dokunacağımı da biliyordum.

"Ve?"

Sözlerinde meydan okuma vardı.

Devam etmem için beni kışkırtıyordu.

"Neden masal okumayı reddettin, Zach?" Fısıldadım, boynunu kavrayıp elektrikle çatırdayan gergin damarına dokundum. "Neden bu konuda yalan söyledin?"

Sessiz kaldı. Bir şey söylemesini beklediğimden değildi ama sessizliği de yeterli bir cevaptı.

Zach'in disleksisi vardı.

Ayrıca gördüğüm kadarıyla disgrafisi de vardı. Yani okuma ve yazmada zorluk çekiyordu. Disleksisi olan insanların yazı yazmakta da zorlanması oldukça yaygın bir durumdu.

Bu konuda çok az şey biliyordum ama annem disleksiden muz-

darip birkaç çocuğa özel ders vermişti. Bir öğrenme güçlüğünden muzdarip olmanın neredeyse her zaman belli bir tür damgalanmayı beraberinde getirdiğini söylerdi. Bir tür utanç.

Böyle çocukların her zaman diğerlerinden daha hassas olduğunu söylerdi. Çok çalışsalar ve okuma yazma öğrenseler bile, içlerinde her zaman kendilerinden şüphe duymalarına neden olan küçük bir parça olurdu. Bunu her zaman göstermeyebilirlerdi ama her küçük başarısızlık onları derinden yaralardı.

Eğer bu doğruysa, o zaman Zach'i kesmiş, yaralamış, onun bana yaptığı kadar çok kanını akıtmıştım. Hem de bilmeden.

"Yıllardır... sana o kötü sözleri söyledim. Tüm bu iğneleyici ve aşağılayıcı yorumlardan haberim yoktu," dedim, sesim suçluluk duygusuyla doluyken parmaklarım çenesindeki koyu renkli kirli sakalı okşuyordu. "Kendi sesimi duymadan edemiyorum. Ağzımdan çıkan her şeyi. Tüm o nefreti ve her zaman bunu hak ettiğini, bunun senin hatan olduğunu düşündüm. Ama belki de sandığım kadar saf ve iyi biri değildim. Ben de sana karşı acımasızdım. Ve tüm bunlar önlenebilir miydi diye merak ediyor..."

Başparmakları göbek deliğime takıldığında sözlerim bir solukta kesildi. Parmaklarının baskısı bazen ona karşı hissettiklerimi yansıtıyordu.

Aşağıya, alt karnıma, göbeğime, kalçalarıma doğru yayılıyordu ve ben tamamen elektrikle yükleniyordum. Sadece bir dokunuşuyla.

"Olmazdı," diye tekrar homurdandı ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissettim. "Bu seninle benim aramdaydı. Olanlar önlenebilirdi. Tek bir şey dışında. Çünkü *ben* seni seçtim. Seni seçtim çünkü sen farklıydın. Göze çarpıyordun. Dikkatimi çekiyordun. Ve ben seni izlemeyi bırakamadım. Tek bir saniye bile. Çılgın mavi saçlarınla yaptığın at kuyrukların. Dizlerine kadar uzanan çorapların. Benimki gibi kirli, lekeli olan üniforman. Öğretmenlere cevap verdiğin için aldığın cezalar. Küçük patlamaların, küçük misillemelerin. Seni kurtarmaya asla, *hiçbir zaman* gelmediğim halde, o mavi gözlerinle bana bakmaya devam ettin.

Eskiden gözlerinde bu... Zach'in bir şeyler yapabileceğine dair küçük bir umut ışığı vardı. Zach'in bu sefer daha iyi olacağına, seni kurtaracağına dair."

Başını bir kez sallayarak belimdeki kavrayışını sıkılaştırdı. "Eskiden bu beni deli ederdi. Kendimi sana karşı korumacı hissederdim. Etrafında sana zarar verme ihtimali olan her şeyi ezmek isterdim. Ve bunu yapmadığım zaman da kendimi kötü hissederdim."

Alaycı bir ses çıkardı. "Zalim olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Zalimlik, sırf değişmek istememe neden olduğun için sana yaptıklarımdı. Daha iyi biri olmamı istememe neden olduğun için. Ve ben daha iyi olmak istemedim. Değişmek istemedim. Farklı bir insan olmak istemedim. Birini kurtaran ya da doğru olanı savunan. Ben öyle biri değilim. Olmayı reddediyorum. Dünya umurumda bile değil. Kimse umurumda değil. Sen de umurumda değilsin. Yani aramızda olan hiçbir şey önlenemezdi. Her halükârda seni bulur, incitir ve kalbini kırardım."

Sözleri kemiklerime, iliklerime kadar işliyordu ve ben onlarla yanıyordum. Öfkeyle parlayan, kışkırtıcı ses tonuyla.

Güçlü bakışlarıyla.

Ona bunun doğru olmadığını söylemek için yanıp tutuşuyordum. Art'ı kurtarmıştı, değil mi?

"Başka ne var, biliyor musun?" diye devam etti.

Başımı salladım ya da en azından öyle yaptığımı sanıyordum. Şu anda onun ve söylediği şeyler dışında başka bir şeyin farkında değildim.

"Burnunu ait olmadığı yerlere sokmaya devam edersen sana yapacağım şey zalimlik olur," diye fısıldadı tehditkâr bir tavırla. "*Sonunda* anladın mı?"

Benden beklediği gibi onay vermediğimde göbek deliğimin üzerindeki başparmaklarının baskısı arttı ve yemin ederim, bu basınçla göbeğimin dümdüz olduğunu hissettim.

Belki de göbeğimin arkasından kasıklarıma doğru inen bir sinir vardı ve o bakmasına gerek kalmadan onu bulmuştu.

"Anladın mı dedim sana?"

Sanki onu duymuyormuşum gibi her bir kelimeyi üstüne basa basa söyledi. Duyuyordum. Sadece hiçbir şey anlamıyordum.

Yine de başımı salladım.

Tepkisi çenesini sıkarak beni bırakmak oldu. Geri çekilip kapalı uyluklarımdan uzaklaştı ve ben hayatımda *hiç* ama hiç şu an hissettiğim kadar soğuk hissetmemiştim.

Sanki tüm sıcaklığı da beraberinde götürmüştü.

Tezgâhtan aşağı kayarak gidişini izledim.

Kapıya doğru cüretkâr adımlar attı ama eli kapı kolundayken durdu. Dönüp bana bakmaya katlanamıyormuş gibi başını yana çevirdi ve ben sert, köşeli çenesiyle çıkık elmacık kemiklerini gördüm.

Baştan aşağı bir prensti.

"Ve lanet yemeğini ye."

18

Bu akşam bir akşam yemeği partisinde çalışıyordum.

Ancak daha çok bir trajediye benziyordu.

Sadece bir avuç insanın katılacağı samimi bir davetti: Bay ve Bayan Prince, Ashley'nin ailesi Bay ve Bayan Howard ve tabii ki Zach. Ashley burada değildi çünkü üniversitedeydi.

Tanrı'ya şükür.

Trajediye gelecek olursak, bunu kimsenin fark ettiğini sanmıyordum ama ben fark etmiştim. Hepsi antika görünümlü, kenarları süslü telkari işlemeli ve alttan kavisli ayakları olan bir yemek masasının etrafında oturuyordu.

Trajedi olan kısmı bu değildi. Asıl trajedi, Bay ve Bayan Prince'in, sadece Ashley'nin anne ve babasıyla biraraya gelmiş gibi oturuyor olmalarıydı. Smokin giymiş erkekler ve tasarım elbiseler giymiş kadınlardan oluşan hoş bir grup gibi görünüyorlardı.

Ve Zach, masanın diğer ucunda oturuyordu.

Onun ve ailesiyle arkadaşları arasında bir çizgi varmış gibi hissediyordum. Bu grupta üzerinde şık kıyafetler olmayan tek kişinin o olduğunu söylememe bile gerek yoktu. Koyu renk, yırtık pırtık tişörtü ve dik saçlarıyla onlardan çok bize, yani çalışanlara benziyordu.

Şarap servisi yapıyordum ve onlar için görünmez olmaya çalışıyordum. Şimdiye kadar başarılıydım. Zach hariç hepsi kendileriyle meşguldü.

Zach gözlerini dikmiş, annesinin elinin üstündeki babasının eline bakıyordu. Evet, el ele tutuşuyorlardı -Bay Prince'in parmak-

ları Bayan Prince'in bileğine dolanmıştı- ve içkilerini yudumluyorlardı.

Görünürde her şey çok sevgi doluydu ama nedense öyle hissettirmiyordu. Bay Prince'in neredeyse tuttuğu elin tamamına hâkim olma biçiminde bir yanlışlık varmış gibi geliyordu.

"Ee, Zach, ne kadar süre burada kalacaksın?" diye sordu Bay Howard.

İlk kez biri onu konuşmaya dahil ediyordu. Bay Prince'in gözleri oğluna kaydı ve içinde bir şeyler çatırdadı. Kızgınlığa çok yakın bir şeydi.

Zach, gözlerini anne ve babasının birbirine dolanmış ellerinden ayırıp Bay Howard'a odaklandı.

"Ne kadar gerekirse," diye mırıldanıp annesine baktı.

Bayan Prince bakışlarını indirip peçeteyle dudaklarını sildi ve hafifçe gülümseyerek boğazını temizledi. Bay Prince'in karısının elini tutuşu sıkılaştı. Kadehine şarap doldururken, parmak eklemlerinin beyaza döndüğünü görebiliyordum.

"Ne yapmak için?" Bayan Howard bifteğinden bir ısırık alarak sordu.

Zach şarap kadehinin sapıyla oynuyordu. Ne bir yudum içmiş ne de yemeğinden bir lokma almıştı. Tek yaptığı anne babasını öfkeyle izlemekti.

"Burayı unutmak için."

Yerde sürüklenen bir sandalyenin gıcırtısı duyuldu, bu Bay Prince'ti. Ayağa kalkacak ya da bir şey söyleyecek gibi görünüyordu, bilemiyordum ama Zach'in sonraki sözleri onu durdurdu.

"Çünkü uzaktayken onları çok özlüyorum." Babasına baktı. "Bu kasabanın sıcağından sonra İngiltere yaşamak için fazla soğuk bir yer."

Ashley'nin anne ve babası bu duydukları en komik şakaymış gibi güldüler. Bayan Prince'ten bir kıkırdama ve Bay Prince'ten Zach'inkine çok güzel ve ürkütücü bir şekilde uyan, soğuk bir gülümseme geldi.

Bay Howard, "Çok gurur duyuyor olmalısın, Ben," dedi Bay Prince'e.

"Evet, çok gururluyum."

Bay Prince'in sesi kırbaç gibiydi. Mümkün olsaydı havayı neredeyse ikiye bölebilirdi.

Zach'in çenesi kasıldı.

Bay Howard hiçbir sorun yokmuş gibi devam etti. "Zach'in okuldayken ne kadar baş belası olduğunu hepimiz hatırlıyoruz. Kesinlikle uykusuz geçirdiğin geceler olmuştur."

Bu sözler uzun süredir tek kelime etmeyen Bayan Prince'e yönelikti. Boğazını temizledi ve ben Bay Howard'ın bardağını doldururken, bileğinin Bay Prince'in tutuşu altında büküldüğünü gördüm.

"Evet. Ama bilirsiniz, çocuklar. Ayrıca, kendisi şu anda Oxford'da okuyor ve bence her şey yolunda gitti." Kocasına doğru eğilip onu yanaklarından öptü. "Hepsi Ben'in sayesinde oldu."

Zach'in yanına gitmek ve bardağını doldurmak için masanın etrafından dolaştım. Gerçi dolduracak bir şey yoktu. İçki içmiyordu, sadece ona yakın olmaya ihtiyacım vardı.

Şarap kadehinin sapının etrafındaki parmak eklemleri babasınınkilerle hemen hemen aynı renkteydi. Süzülmüş ve beyaz. Kanı çekilmişti.

Bana bir bakış bile atmadı. Keşke baksaydı. Böylece benim gözlerimden de onun bakışlarında olan öfkenin yansımasını görebilirdi. Etrafındakiler sanki o yokmuş gibi sohbet ediyorlardı.

Bayan Howard'ın havalı kahkahasını duydum. "Okuldayken herkes baş belasıdır, George. O sadece bir çocuktu."

Bay Prince şarabından bir yudum aldı. "Baş belası ya da değil, Zach bir Prince. Ve her Prince belli bir takım özelliklerle, belli bir zekâyla, belli bir akılla doğar. Oxford'a gitmek bunun sadece bir parçası. Ben gittim. Babam gitti. Babamın babası gitti. Ve eğer Zach oraya gitmeseydi, o zaman bizden biri olamazdı."

Ardından, gözleri oğluna sabitlenmiş halde masadakilere gü-

lümsedi. "Ve bu benim için kabul edilemez bir şeydi. Tabii karım için de." Bayan Prince'e dönerek elinin tersini öptü.

Masada daha fazla kıkırdama duyuldu.

Pislikler.

Her biri pislikti.

Babasının, Zach'in disleksisini desteklemediğine bahse girebilirdim. Bu çok adaletsiz ve ilkel bir yaklaşımdı.

Öğrenme güçlüğü çekmesi Zach'in suçu değildi. Kolayca tedavi edilebildiğinden bahsetmiyordum bile. Yirmi birinci yüzyıldayız, millet.

Zach haklıydı.

O harcanabilirdi. Sonradan akla gelen kişiydi. En azından babası için öyleydi.

Belli ki babasına göre o bir Prince değildi. O kusurluydu.

Reddedilen oğuldu.

Zorbaların insanlara söylediği şey bu değil miydi? Çok şişmansın. Çok kısasın. Sen bir ineksin. Zavallısın. Çok yiyorsun. Hiç yemiyorsun.

Sorun Zach değildi. Babasıydı. Zorba olan oydu.

Zach'in bu aileden olmadığına inanması için ona zorbalık yaptığını görebiliyordum. Malikâneler ve saray benzeri konaklar inşa eden, boş zamanlarında kasaba kurucusu rolünü üstlenen mükemmeliyetçi ve mimarlardan oluşan bir aile. Zach'i neredeyse yıldızları görebildiği ama onlara asla dokunamadığı camdan bir kulede hapsolmuş küçük bir çocuk olarak görebiliyordum.

Çünkü dokunamayacağına inandırılmıştı.

***

Yemekten sonra onu gördüm.

Zach, kulübeleri doğrudan gören ve ormanın kenarı boyunca uzanan dolambaçlı patikadan aşağı doğru yürüyordu. Mutfakta temizlik yapıyordum ama onu gördüğümde, ellerimi yıkayıp oradakilerle vedalaştım ve onun peşinden koştum.

Döndüğünden beri, neredeyse her gece motorsikletiyle uzaklaştığını duyuyordum. Nereye gittiğini bilmiyordum. Belki de sa-

dece sürüyor, rüzgârı yüzünde hissediyordu ama bu gece olanlardan sonra yalnız kalmasını istemiyordum.

Doğru düzgün koşamıyordum çünkü en iyi arkadaşlarım olan deri savaş botlarım yerine, beş santim topuklu *Mary Jane* ayakkabılarımı giyiyordum.

Buna rağmen yine de onu takip ettim.

Arkasından seslenmek istedim ama bir şey beni engelledi. Muhtemelen duruşundaki gerginlikten kaynaklanıyordu. Ellerini yumruk yapmıştı ve bir de seslenip yalnız kalmaması için yanında olmama izin vermesini istememden hoşlanmayacağını bildiğim gerçeği vardı.

Aslında, işine burnumu sokmamdan düpedüz nefret edeceğinden emindim.

"Burnunu ait olmadığı yerlere sokmaya devam edersen sana yapacağım şey zalimlik olur."

Her neyse.

Burnumu onun işine sokuyordum ve beni durduramazdı.

Ama sonra, bir sonraki düşüncem beni durma noktasına getirdi. Nereye doğru gittiğini anladım.

Lanet olsun.

Bunu daha önce düşünmeliydim. Garaja giriyordu, Pleiades'in ana garajına. Çalışanların da ana garajın tam karşısında bir garajı vardı ama daha küçüktü. Oraya bir kez girmiştim ve bu deneyimi tekrarlamaya hiç niyetim yoktu.

Zach kendi garajının şifresini girdi ve aptal kapı vızıldayarak açıldı.

Tamam, şimdi ona seslenme zamanıydı. Eğer onu durdurmak istiyorsam şimdi tam zamanıydı. Eğer motoruna binerse, tüm iyi niyetim boşa gidecekti.

Ancak o an birden geçti ve ben orada dikilip midemin bulandığını hissettim.

Belki de geri dönmeliydim. Onu arabamla takip edemezdim. Takip etmeyecektim.

Yapmayacaktım.

Henüz sorunlarımı çözememiştim, tamam mı? Zamanım olmamıştı. Meşguldüm ve yapamazdım. Yapamıyordum işte.

Peki ben yapmazsam başka kim yapacaktı?

Kesinlikle onun zorba ailesi yapmazdı.

Bir plan düşünemeden harekete geçtim. Garaj kapısına koşup altı ay önce bana verdiklerini hatırladığım kodu girdim.

Benzin ve deri koltuk kokusu mekânın her santimini istila etmişti, eğer dikkat kesilirsem kusacaktım.

O yüzden dikkat etmemeye çalıştım.

Bir SUV ve bir kamyonun arasına park edilmiş küçük, mavi arabamdan başka hiçbir şeye dikkat etmiyordum. Evimin anahtarları cebimdeydi ve arabamın anahtarları da onlarla aynı anahtarlıktaydı. Onları atmayı milyonlarca kez düşünmüş ama hep vazgeçmiştim. Hep bir gün evimi geri aldığımda korkumu da geride bırakacağımı düşünmüştüm.

Sanırım o gün bugündü.

Korkumla yüzleşiyordum. Zach için.

Arabayı bip sesiyle açıp koltuğa doğru kaydım. Kalçalarım, tüm vücudum nemliydi ve sanki deriye yapışmışım da asla çıkamayacakmışım gibi hissediyordum. Bu düşünce başımı öyle döndürüyordu ki, tam dışarı çıkmak üzereyken motorunun kükremesini duydum.

Sikeyim.

Mide bulantısına zamanım yoktu. Kapıyı kapatıp arabayı çalıştırdım. Onun motoru olmama ihtimali sonradan aklıma geldi.

Arabayı kenara çekip otomatik garaj kapısını açtım ve peşinden dışarı çıktım.

Her şey klostrofobik ve aynı zamanda tanıdık geliyordu. O kadar tanıdıktı ki, sanki bir yıl kadar ara vermek yerine daha dün araba kullanıyormuşum gibi hissediyordum.

Virajı döndükten sonra yolun otoyolla birleştiği noktada ona yetiştim. Bu yolu kullanmayalı uzun zaman olmuştu. Kasabamıza paralel uzanıyordu ve camları açıp gezintiye çıktığım geceler olmuştu.

Bazı geceler Zach'i de yolda görürdüm. Her zaman görüş alanından uzak durmaya özen gösterirdim ama yüzüne vuran rüzgârı, açık havada olmasının hissettirdiği özgürlüğü kıskandığımı hatırlıyordum. Verdiği heyecanı. Uçuyormuş gibi hissediyordum.

Çok geçmeden otoyoldan ayrılıp komşu kasabanın çıkış yoluna girdik. Sanırım yaklaşık otuz dakikadır yoldaydık, birkaç deponun olduğu ve tel örgülerle çevrili terk edilmiş gibi görünen bir alana geldik.

Biraz ürkütücüydü ama burada durmadık. Binalar son bulup ağaçlar ortaya çıkana kadar ilerlemeye devam ettik. Ormandan geçtikten sonra bir açıklığa ulaştık.

Işıklandırmalarla, müzikle ve insanlarla dolu büyük, geniş bir alandı.

Tanrım, o kadar çok insan, araba, motorsiklet ve kamyon vardı ki. Hepsi gelişigüzel park edilmişti, hiçbir düzen yoktu.

Arabayı alanın kenarında durdurup önümdeki manzarayı seyrettim.

İnsanlar bağırıyor, dans ediyor ve kıvranıyordu fakat çoğunlukla, derin ama devasa büyüklükteki bir şeyin etrafında toplanmışlardı.

Bir çukur.

Ancak burası bir çukur değildi, daha çok bir kanyona benziyordu ve *Yüce Tanrım*... Şu anda bir motor oraya doğru hızla ilerliyordu.

İnsanların gürültüsünden daha yüksek olan o meçhul motorun kükremesini duyarken direksiyonu sıkıca kavradım. Oraya doğru savruldu, zemin yok olana kadar hızlandı ve sonra boşluğun üzerinden atladı. Yemin ederim bir saniye boyunca kimse konuşmadı, kimse ses çıkarmıyordu ve her şey ölüm sessizliğindeydi.

Aman Tanrım, ölecekti.

Ancak bir şekilde karşıya geçmeyi ve yere inmeyi başardı. Yine de sanırım bu yumuşak bir iniş değildi çünkü adam kaydı ve üzerinde oturduğu ölüm makinesinin kontrolünü kaybetti.

O bir yana, motosiklet diğer yana savruldu.

Motorsikleti süren adam için daha çok endişelenmem gerektiğini biliyordum ama etrafında toplanmış bir grup insan vardı ve benim daha büyük bir sorunum vardı.

Daha büyük, daha kötü bir sorun. Yani, Zach.

O meçhul motorcunun kendini öldürmeye çalışmasını izlerken, onun izini tamamen kaybetmiştim. Vücudumdaki her hücre bana Zach'in de aynısını yapacağını söylüyordu. Kanyondan atlayacaktı.

Bu ironiye gülebilseydim gülerdim. Çocukken bir çukura düşmüştü, şimdi de gecelerini başka bir çukurun üzerinden atlayarak geçiriyordu. Lanet motorsikletiyle.

Arabamı olduğu yerde bırakıp dışarı çıktığımda, doğruca yere düşmeden önce kapıyı kapatacak zamanım bile olmadı. Dizlerimin üzerine düşmüştüm, kuru, sıcak çakılların üzerine. Avuçlarım kaydı ve derim sıyrıldı.

"Ah kahretsin!"

Hafifçe kanıyorlardı, kendimi çok güçsüz hissediyordum. Bırakın ayağa kalkmayı, oturacak gücüm olduğunu bile sanmıyordum.

Ancak kalkmak zorundaydım.

Buraya kadar gelmiştim. Artık geri dönemezdim.

Onu kurtardıktan sonra öldürecektim. Dikkat etse iyi olurdu. Bir şekilde kendimi yukarı çekmeyi başarıp arabamın kapısını kapattım. Midemi yatıştırmada başarısız olan birkaç derin nefes aldım ama en azından yürüyebiliyordum. Bir yandan Zach'i ararken, bir yandan da insanların toplandığı yere doğru ilerledim. Çoğu sarhoş veya kafası güzeldi ya da sarhoş olmakla meşguldü. Yarısı motorcuya benziyordu ve hepsi gözüme suçlu gibi görünüyordu.

Hayır, yargılamıyordum. Buranın nasıl bir yer olduğu ve nasıl olup da polislerle dolu olmadığı konusunda çok endişeliydim. Bunların hiçbiri uzaktan bile güvenli ya da yasal görünmüyordu.

Çok geçmeden yasal karşılığı hakkında düşünecek zamanım olmadı çünkü başka bir motor sesi duydum ve tezahüratlar bu sefer kesinlikle beni sağır etti.

Motosikletteki adam Zach değildi. Bu yüzden hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Hangi cehennemdeydi?

Bu kadar yakından motorsikletin tekerleklerinin çakılları ezdiğini görebiliyordum. Benzin, deri ve ter kokusunu bile alabiliyordum.

Bu motorcu da bir öncekiyle aynı şeyi yapıyordu. Kanyona doğru ilerliyor ve düşüp aptal boynunu kıracağını düşündüğüm anda havaya fırlıyordu. Büyük bir hamle yapıyor ve diğer tarafa iniyordu. İniş yine yumuşak değildi. Aslında, diğer adamınkinden daha kötüydü. Motoru ondan uzaklaşırken kendi etrafında kıvrılıp ayağını tuttuğunda insanlar nefes nefese kalıp bağırdı.

Tamam, bu kadarı yeterliydi.

Zach'i bulmalıydım.

Buldum da. Döner dönmez onu gördüm.

Çalışır vaziyetteki motorunun üstündeydi, atlaması gereken yerin tam karşısında, ormanın içindeydi.

Ay ışığının altında, çukurdaki tek bir noktaya odaklandığını görebiliyordum. Gece kadar siyah gözleri kanyona sabitlenmişti, tıpkı benim gözlerimin ona sabitlendiği gibi. Donmuş, kaskatı olmuş bedenine. Motorun üstündeydi ama nedense onu hiç bu kadar uzun ya da iri görmemiştim.

Sonra kaskını taktı ve el tutamacıyla gaza basıp döndükten sonra motosikleti kanyona doğru savruldu.

Sarhoş kalabalık dağıldı ve ben ona yaklaşmaya çalıştım. İnsanların arasından geçiyor, onları yolumdan çekiyor, ite kaka kenara yaklaşıyordum.

"Zach!" Adını haykırdım ama yanımdan son anda geçip gitti, saç tellerini yüzüme doğru savurdu.

Kanyona yaklaşmasını izlerken nefes nefese kaldım ve motosikletin önünü havaya kaldırdığında, çığlık atmamak için yumruğumu ağzıma soktum.

Havadayken ayağa kalktı ve ayak dayama zımbırtısının üzerinde durdu, kalabalıktaki kızlar çılgına dönmüştü.

Kahrolası gösterişçi.

Bu gece onu öldüreceğini düşündüğüm büyük, geniş kanyonun kenarına koşmaktan kendimi alamadım.

Aman Tanrım.

Derin ve karanlıktı. Ne kadar derine indiğini bile bilmiyordum. Belki de dünyanın merkezine, tüm ateşin olduğu yere, depremlerin gelip yeri sarstığı yere kadar iniyordu.

Herkes sanki kayan bir yıldızmış gibi onun havada süzülüşünü izliyordu. Tüm oksijenimi emen ve kalbimin atmasına, hatta belki de kanamasına neden olan siyah, karanlık bir yıldız gibiydi.

Tek bildiğim, eğer bu aptalca şeyi yaparken ölürse onu bir şekilde dirilterek öpecektim. Evet, onu öpecek, ısıracak, yiyip bitirecektim, sonra da onu kendim öldürecektim.

Karanlık yıldızımın inme vakti geldiğinde yumruklarımı sıktım ve indi.

Zach, aşağı doğru inerken motoruna tekrar oturup öne doğru eğildi. Çok uzakta olmasına rağmen, omuzlarındaki ve sırtındaki kasların hatta pazılarının bile gerildiğini hissediyordum.

Benim kaslarımda da buna karşılık veren bir gerginlik vardı.

Gözlerimi kapamak istedim ama yapamadım. Bunu görmek zorundaydım. Onun inişini görmeliydim.

Tekerlekleri yere değdiği anda dudağımı ısırdım. Sertçe. Kan sızdığını hissedene kadar.

Tozlar her yöne uçuşuyordu ve sanki ağır çekimdeymiş gibi, lastiklerin yere çarpmasıyla birlikte zıpladığını gördüm.

Her an düşebilirdi. Buraya kadar.

Gözlerim sulandı ve başım sallanmaya başladı.

Ancak Zach hâlâ motor üstündeydi, hızla ilerliyordu. Ayağını yere koyduğunu ve motosikleti döndürüp tozu dumana katarak aniden durduğunu gördüm.

Kalabalık tezahürat yapıyordu ama ben hareket edemeyecek kadar şaşkındım.

Yumruğumu ya da vücudumu gevşetemeyecek kadar şaşkındım. Hâlâ gerginlik ve korkudan oluşan sıkı bir kütleydim.

Zach motorunun üzerinde bir çeşit prens gibi oturuyordu. Si-

yah deri ceketi ve yere basan kocaman botlarıyla karanlık ama *çok karanlık* bir prens gibiydi.

Motorunu kenara park ettiğinde gevşedim. Birkaç kişi etrafını sarıp sırtına vurdu ve elini sıktı. Kaskını çıkarıp boynunu esnetti, parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğinde ben de harekete geçtim.

Geniş çukurun etrafından koştum. *Mary Jane*'lerim toprağa gömülüyordu.

"Zach!" Diğer tarafa ulaşıp adını haykırdığımda o karşımda, bir grup insanın arasında duruyordu.

Bu sefer sesimi duydu ve gözlerini bana dikti.

Şaşırmış görünüyordu ama yavaş yavaş bu şaşkınlık geçti, geriye sadece kaşlarını çatması ve çenesindeki gerginlik kaldı.

Ah, lütfen.

Ben de ona kızgındım ve hiçbir yere gitmiyordum.

Orada durmuş, az önce atladığı çukurun genişliği boyunca birbirimize bakıyorduk. Spot ışığı altında terden sırılsıklam olmuş tişörtünü görebiliyordum.

Ceketi yoktu -muhtemelen benim koşarak karşıya geçmemle geçen birkaç dakika içinde çıkarmıştı- ve boynundan aşağı ter damlıyordu.

Zach bana doğru ilerlemeye başladığında nefesim kesildi. Adım adım ilerliyor, güçlü kalçaları kotunun içinde şişiyor ve uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi aşıyordu.

Arkasında başka bir motorcunun atlayış yaptığını ve etrafımızdaki insanların tezahürat yaptığını gördüm ama bunun bir önemi yoktu.

Ne benim ne de onun için.

Gözünü bile kırpmadı ya da kalabalığın ortasında olduğumuzu bildiğine dair herhangi bir işaret vermedi.

Zach'in bana ulaşması gerekiyordu.

Bunu, şu anda buradan başka bir yerde olamayacağımı bildiğim gibi biliyordum. O arabayı tekrar sürer, dizlerimi yaralar ve avuçlarımı çizerdim.

Sırf onun kara gözlerine bakabilmek, aynı derecede *kara* niyetleri tarafından takip edilebilmek için her şeyi yeniden yapardım.

Bana ulaştığında, keskin ve çarpıcı yüzüne bakmak için boynumu geriye doğru eğdim. Ağzından nefes alıyor, toz kaplı tişörtünün altında göğsü şişiyordu.

Ardından ağzımdan çıkan ilk şey şu oldu. "Seni aptal."

19

Zach, sözlerim karşısında çenesini sıktı.

Beni böyle korkuttuğu için ona dünya tarihindeki tüm kaba sözleri söylemek istiyordum ama ağzımı bile açamadan beni susturdu.

Eğilip beni kollarının arasına alarak kaldırdı.

Bir şekilde bunu yapacağını biliyordum. Biliyordum. Beni hırpalamak onun en sevdiği eğlence türüydü. Buna kızdığımdan değildi.

Sanırım benim de ona dokunmaya ihtiyacım vardı.

Bu yüzden bacaklarımı onun kalçalarına, ellerimi boynuna doladım ve nemli saçlarını avuçladım.

Ona sıkıca sarıldığımda o da bana sarıldı.

Sonrasında konuşmadan duramadım. Hislerimin açığa çıkması gerekiyordu. Sanırım, adrenalin yüzündendi.

"Ne düşünüyordun? Senin derdin ne?" O bir şeye doğru yürürken yüzümü boynuna gömerek kelimelerimi araya sıkıştırdım. Ne olduğu ya da nereye gittiği umurumda bile değildi.

"Sen delisin, bunu biliyor musun? Kendini bu duruma soktuğuna inanamıyorum. Demek istediğim, disleksisi olan insanların çok iyi oldukları başka alanlar da olduğunu biliyorum; internette araştırdım. Ama bu da neydi böyle? Ölebilirdin. Boynunu kırabilirdin. Felç geçirebilirdin. Bütün o insanları gördün mü? İniş yapamadılar. Yapama..."

Yere düzgün bir şekilde inmek için yapılan tüm başarısız girişimleri düşününce nefesim kesildi ve ona daha sıkı sarıldım. Dudaklarımı nabzına sürttüm.

Teninin, terinin tuzunun tadına baktım. Bu beni rahatlattı. Hayatta olduğuna ve beni kendisiyle birlikte bir yere götürdüğüne inanmamı sağladı.

"Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı? Herhangi bir fikrin var mı?" Saçlarını çekiştirip ayak bileklerimi sırtında çaprazlayarak devam ettim. "Havada uçmanı izlerken aklımı kaçırıyordum. Flaş haber, Zach: Bu bir motorsiklet. Lanet bir uçak değil. Peki bu yasal mı? Hiç sanmıyorum. Sikeyim. Sanmıyorum."

Nabzının olduğu yeri hafifçe ısırdığımda tadı, kokusu dilimde patladı ve tutuşu daha da sıkılaştı.

"Neredeyse her gece gittiğin yerin burası olduğuna inanamıyorum. Ya yakalanırsan? Ya polisler gelip seni tutuklarsa? Hapse mi girmek istiyorsun, Zach? Planın bu mu? Bu..."

Sırtım bir şeye çarptığında -paslanmış, beyaz bir kamyonun kapısıydı- konuşmayı kestim. Zach beni kapıya doğru bastırdı ve birbirimizden ayrıldık.

Kalabalıktan ve uçan motorların gürültüsünden uzaktaydık, tek duyabildiğim sertleşen nefeslerimizdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdandı bana doğru eğilerek.

Elleri kıçıma indi ve eteğimin üzerinden sıktı, yarattığı baskıyla çoktan ısırarak yırtmış olduğum dudağımı ısırdım.

"Seni takip ettim."

"Ne?"

"Yemekten sonra... Yalnız kalmanı istemedim. Ben..."

Kıçımı bir kez daha sıktı. "Senin arkadaşlığını istediğimi kim söyledi?"

Tanrım, çok kabaydı.

Ayrıca iri ve kötüydü.

Değişmemişti. Hâlâ St. Patrick'te olduğu gibiydi.

Yine de ben değişmiştim. Ona karşı olan bakış açımı değiştirmiştim. Kabalığı artık beni rahatsız etmiyordu. Sadece... ona yakışıyordu. Üzerine zırh gibi oturuyordu.

Muhtemelen o camdan kulesinde yaşarken girdiği tüm savaşlar için buna ihtiyacı vardı.

Saçlarını eşit bir baskıyla çekiştirdim. "Ben söyledim. Arkadaşlığımı istediğine karar verdim ve işte buradayım."

Burun delikleri genişledi. "Benden uzak durman için bir yasaklama emri mi çıkarmam gerekecek?"

"Dene bakalım. Sana meydan okuyorum."

Zach vücudunu bana doğru biraz daha eğdi. Sanki bulutlar ayın önünü kapatıyor ve dünya kararıyordu.

Önemi yoktu.

Karanlığa sarılmıştım; ondan korkmuyordum.

"Bu cümleyi unutma, Mavi. Aptal adamın tarafında olmaya çok yakınsın," diye uyardı.

Saç telleri alnımı sıyırdı, burnum onunkine çarptı. En ufak bir dokunuş bile sırtımı kavislendirmeme ve tırnaklarımı ensesine geçirmeme yetti.

"Sen de aptalsın," diye fısıldadım bileğindeki dövmeyi düşünerek. "Ne yaptığına bir bak. Çukurlardan atlıyorsun. Gerçi bu... az da olsa havalıydı."

Öyleydi.

Artık korkudan aklımı kaçırmadığıma göre, onun gerçekten çok seksi ve yenilmez göründüğünü itiraf edebilirdim. Tam anlamıyla cesurdu.

Zach'in gözleri yüzümde gezindi. "Bana *takıntılısın.*"

"Hayır." İrkildim. "Biraz."

Vücuduyla beni kamyona doğru bastırdı. Gövdesi karnıma baskı yapıyor ve göğsü ağır, zonklayan göğüslerimi düzleştiriyordu. Ağırlığı beni eziyor olmalıydı ama hissedebildiğim tek şey özgürlük duygusuydu.

Yaşama hissi.

O kadar hayat doluydum ki bu yüzden ölebilirdim.

"Annen sana zorbandan uzak durman gerektiğini söylemedi mi?" diye tısladı.

Bu cümle ilk karşılaştığımızda bana söylediklerine o kadar benziyordu ki nefesimi toplamam bir saniyemi aldı.

O saniyede, onun on iki yaşında, öfkeli ve kibirli, benimse on yaşında, kızgın ve sinirli bir çocuk olduğumu hayal ettim. Eğer o bu kadar berbat olmasaydı ve o gün kavga etmeseydik ne olurdu diye düşündüm.

Belki arkadaş olabilirdik. Hatta belki bir gün, daha fazlası olabilirdik.

Hikâyemiz, nefret hikâyesi yerine bir aşk hikâyesi olurdu.

Sert yanağını okşarken gözlerinin içine baktım. Parmaklarımın altındaki kirli sakalı pürüzlü, teni sıcaktı ve o ifade... Koridorda beni köşeye sıkıştırdığında gördüğümden beri peşinde olduğum ifade.

Pişmanlık.

Bunu anlamamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordum. Muhtemelen bana yaptığı ve yaşattığı onca şeyden dolayı pişmandı.

"Eğer sen benim zorbamsan, o halde zorbalığa uğrayan da ben oluyorum, değil mi?" diye başladım. "Pekâla, yoluma devam ediyorum. Buna gücüm var. Bu yüzden unutmayı seçiyorum. Bana zorbalık eden adamı unutmayı seçiyorum. Öylece durup aşağılanmamı izleyen adamı. Hakaretler yağdırdığım adamı. Onun yerine, döndüğü ilk gece partide avucumu kestiğimde bana yardım eden adamı hatırlıyorum. Acı çekmesini istediğim için sigarayı bırakan adamı hatırlıyorum. Ve neyin peşinde olduğumu bildiği halde o muhallebiyi yiyen adamı. Ashley'i evden kovup beni savunan adamı hatırlıyorum. Beş yaşındaki bir çocuğu çukurdan çıkaran ve o çocuğun kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan adamı hatırlıyorum. Zorbamın yerine, beni korumak istediğini söyleyen ve bunu yapmadığında kendisinden her gün biraz daha nefret eden adamı hatırlıyorum."

Bu benim katarsisimdi.

Tina haklıydı. Eski kızgınlığı, geçmişi, adaletsizlik duygusunu geride bırakmalıydım ve şimdi bırakıyordum.

Bu noktaya geleceğini, beni inciten adama sarılacağımı bilmiyordum.

Yine de sanırım mantıklıydı. O benim evrenimin merkeziydi. Bu adımı atarken neden yanımda olmayacaktı ki?

"Soruna cevap verecek olursam, annem bana zorbamdan uzak durmam gerektiğini söyledi ama aynı zamanda zorbalığa uğrayan biri olursa asla seyirci kalmamam gerektiğini de öğretti."

Zach, sert ve kesik kesik nefesler alırken bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Acısını, öfkesini, hiddetini ve işkencesini, her şeyi hissedebiliyordum.

Belki de telepati dedikleri şey buydu.

İşte bu, kendini aşmaktı.

"Üzgünüm ama..." Kalçalarımla yanlarını sıktım. "Ailen berbat. Gerçekten berbat. Baban mı?" Başımı salladım ve tişörtünü avuçladım. "O bir zorba. Anlıyor musun? Prince olmak için Oxford'a ya da başka bir okula gitmene gerek yok. Bunların hepsi saçmalık. Sana onlardan biri olmadığını söylemesine izin verme. Hakkında söylediği tüm o saçmalıklara seni inandırmasına izin verme, Zach. Bunu hak etmiyorsun. Sen..."

Zach, kalçalarını bana doğru itip göbeğime sürtünerek susmamı sağladı.

"Öyle mi? Neyi hak ediyorum?" diye sordu kabaca, nefes kesen bir yoğunlukla bakıyordu.

Tanrım, o kadar yakınımdaydı ki.

Üstelik sertleşmişti, utanmazca ona sarıldım.

Yine de dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. Babasının bir pislik olduğunu, kendi hatası olmayan bir şey yüzünden böyle muamele görmeyi hak etmediğini bilmesi gerekiyordu.

"Ben ciddiyim," dedim ona.

"Ben de." Kalçalarını benimkilere doğru yuvarlayarak ürpermemi sağladı. "Bana neyi hak ettiğimi söyle, Mavi."

"Bunu değil. Kimse bu şekilde davranılmayı hak etmez."

Çenesini sıkarak elimi gömleğinden ayırdı ve avucumu kavradı.

Avucumun ortasında patlak veren keskin bir acı, bana arabadan indiğim anda düştüğümü hatırlattı. Zach başparmağını o

yaranın üzerine bastırdı. Döndüğü gece kestiğim avucumdu, sol avucum.

Kaşlarını çatarak aşağı baktı. "Ne oldu?"

"Düştüm. Çünkü başım dönüyordu. Arabadan indiğimde..."

Dizlerimdeki sıyrıklar da nabız gibi atıyordu. Sanki arabadan bahsetmek tüm yaralarımın alevlenmesine neden olmuştu.

Hâlâ elimi tutuyordu, başını kaldırdı. Yüzünden birkaç saniyelik bir şaşkınlık geçti.

"Beni arabanla takip ettin."

"Evet."

Başını bir kez salladı. "Seni eve bırakacağım."

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama etrafına sardığım bacaklarımı sıkarak onu durdurdum.

"Hayır."

"Ne?"

"Gitmek istemiyorum. Henüz gitmek istemiyorum. Ben..."

"Ne istiyorsun?"

Bakışları yoğundu. Karanlıkta parlıyorlardı. Fener gibiydi. Bir fenerin güvenli olması gerekiyordu ama onun gözlerinde boğulma tehlikesi vardı.

"Beni öpmeni istiyorum."

Tanrım, bunu gerçekten söylemiş miydim?

Aldığı keskin nefes beni onaylıyordu. Bunu söylediğim için şaşırmıştı.

Neden olmasındı? Geçen sefer bana bir şeyler hissettirdiğinde ondan kaçmıştım.

Sanırım o zaman yalan söylüyordum. Kendime ve ona.

Sanırım yıllardır beni öpmesini istiyordum. Sadece zorbam olduğu zamanlarda bile.

Belki de bu acınasıydı ve ben korku filmlerinde bodruma bakmaktan kendini alamadığı için en başta ölen kızdım.

Öyle olsun.

Ben o kızdım.

Tarihe kalbini kıran adama kur yapan, dolayısıyla trajediyi hak eden kız olarak geçecektim.

"Seni kanatıyorum," diye mırıldandı Zach alçak bir ses tonuyla. Başparmağını dudaklarımın kenarına sürtüyordu. Sesi pişmanlıkla doluydu.

"Evet."

Başparmağı dudağımın ortasındaki yırtık deride gezindi. "Seni ağlatıyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım ve bir damla gözyaşı süzüldü; orada asılı durduğunu bile bilmiyordum. "Evet."

Gözyaşımı silerken fısıldadı. "Durmayacağım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Duracaktı. Durmasını sağlayacaktım.

Babasıyla başlayan bu zorbalık döngüsü...bizimle bitecekti.

Hikâyemizi değiştirecektim.

Eğer o sahte bir prensse, ben de onun sokak Külkedisi olacaktım. Yıldızımızı barıştırmak için camdan ayakkabılara ya da güzel bir elbiseye ihtiyacım yoktu. Ses çıkarmayan deri çizmelerim ve gri üniformamla bunu başarabilirdim.

"Sorun değil," diye fısıldadım.

Cevabımla burun delikleri genişledi, garip bir sahiplenmeyle beni izledi. Karanlık, korkutucu ve heyecan vericiydi. Ona daha da sıkı sarılmama neden oldu.

Ancak o kolayca kollarımdan kurtulup geri çekildi.

Birden onun tarafından sürükleniyordum, ayaklarım yere indi, omurgam kamyonun metal kapısı boyunca kaydı. Ayaklarım titrek ve uyuşmuşlardı, çıplaktı. *Mary Jane*'lerim uzun süre önce çıkmıştı ve kendi başıma nasıl ayakta duracağımı tamamen unutmuştum.

"Zach?"

Beni şaşırtarak dizlerinin üzerine çöktü -neredeyse düşüyordu- ve beni sabit tutmak için kalçalarımı kavradı. Yüzü göğüslerime kadar uzanıyordu, burnunu aradaki vadiye gömdü. Kıyafetimin altında olmaları önemli değildi, Zach'in aramızdaki tüm engelleri yok etmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Ellerimi ona dolayarak, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Beyaz gömleğimdeki kir lekelerini, düğmelerimin ne kadar bükülüp gerildiğini ve kabaran göğüslerimi zorladığını fark ettim.

Zach bana cevap vermedi. Ta ki dizlerinin üzerine oturup sağ bacağımı omzuna atana kadar.

"Seni öpüyorum," dedi basitçe.

"Ne?"

"Beni duydun," dedi eteğimin ucunu yukarı doğru çekerek.

Onu durdurup eteğimi indirmeye çalıştım. "Zach."

"Ne?" diye tısladı.

"Beni öpmek istiyorsan dudaklarıma daha yakın olman gerekmiyor mu?"

Tek ayağımın üzerinde dengede durabilmem bir mucizeydi çünkü esir tuttuğu ayağımı ve uyluklarımın ortasında duran eteğimi bırakmadı.

Zach yavaşça sırıttı. "Olmaya çalışıyorum."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Dudaklarına yaklaşmaya çalışıyorum."

Saçını avuçladım. "Ne... Ben... Bu kimin kamyonu?"

Şu anda aklıma gelen tek soru buydu.

Sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Etrafıma baktım, arkamızda büyük bir kalabalık olmasına rağmen her yer ıssızdı. "Ya biri gelirse?"

Zach kıkırdadı.

Elleri benimkilerden çok daha büyüktü, bunu avantaja çevirerek eteğimi yukarı doğru kaydırıp külotumu ortaya çıkardı.

"Bu her zaman ilk düşüncen oluyor, değil mi?"

"Şey, evet. Kimsenin bizi görmesini, beni yarı çıplak görmesini istemiyorum."

Basit pamuklu iç çamaşırıma bakıp dikiş yerinde parmağını gezdirerek beni ürpertti. "Biliyor musun, geçen gece rüya gördüğümü sandım. Kucağıma uzandığın zaman. O gece de seni öpmemi istedin, değil mi?"

"Beni aşağı çektiğin için uzanmıştım ve evet. Ama..." Titrek bir nefes verdim. "Bunun nasıl öpüşmek olduğunu hâlâ anlamıyorum."

Gülümsedi ve sonra başparmağı külotumun içine girip merkezimin dış kenarına temas ederek beni sarstı.

Başparmağının küt ucuyla kadınlığıma fiske vurduğunda adını haykırdım. Çok sıradan bir şeymiş gibi kenarına dokunuyordu.

"Bu bir öpüşme çünkü dudaklarımı dudaklarının üstüne koyacağım."

Bunun üzerine başparmağı külotumun içine girdi ve merkezimin ortasını okşadı. Sonunda ne demek istediğini anlamıştım, etrafımızdaki tüm sıcak havayı emmişim gibi kızardım.

"O tür bir öpüşmeyi kastetmemiştim."

Zach'in gülümsemesi yerli yerindeydi, çarpık, azgın bir gülümseme. "Benim sorunum değil. Ben böyle öpüşürüm, Mavi. Sadece..." Sözünü kesti ve sanki kendine daha fazla engel olamıyormuş gibi eğildi. Kapalı duran kadınlığımı koklamaktan kendini alamadı.

Bu onu inlettiğinde, başım başka bir iniltiyle geriye düştü.

"Sadece?" Yine de sormayı başardım.

Dudakları tam orada, sadece pamuklu iç çamaşırıyla ayrılmış klitorisimin üzerindeydi. "Aletim kızgın olduğunda."

Yüzünün yan tarafını tutarak aşağı baktım. "Aletin mi?"

"Evet." Başını salladı, burnunu kadınlığımın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

Parmaklarımın altında kirli sakalı şu anda daha çok çiziyordu. Aslında vücuduma dokunduğunda her şey daha çok kaşındırıyordu. Yumuşak tişörtü, kadife saçları, etrafımdaki hava.

"Neden?" Tek ayağımın üzerinde huzursuzca sallanarak nefes verdim.

Başparmağıyla hâlâ merkezimin ortasını ovuşturuyor, kokumu içine çekiyordu. "Senin yüzünden."

"Benim yüzümden mi?"

"Evet. Aletimi kızdırıyorsun, Mavi. Günlerdir onu kızdırıyor-

sun. O daracık üniformanın içinde hareket edişin. Etrafta koşuşturduğunda örgünün arkanda sallanması, Mavi. Belaya davetiye çıkarıyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı? Yürürken göğüslerin zıplıyor, bebeğim." Sanki hayatı boyunca bunu söylemek için bekliyormuş gibi, gelişigüzel söylediği sevgi sözcükleri karşısında ürperdim. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır." Kalçalarımı kıvırarak ağzına yaklaşmaya çalıştım. "Bunu bilerek yapmıyorum."

Kıkırdadı ve sesi bir şekilde tam klitorisime çarptı. Kaygan, fazlasıyla *kaygan* klitorisime.

Tanrım, sanırım onun önünde külotumu ıslatıyordum. Sanırım bunu görebiliyordu. Onun için nasıl ıslandığımı görebiliyordu.

"Bilerek yapmıyorsun, öyle mi?"

"Hayır."

Gözlerimi kırpıştırıp tüm bu şehvet ve hormonların saldırısına karşı gözlerimi açık tutmaya çalışırken başı görüş alanıma girip çıkıyordu.

Zach dudaklarını karnımın alt kısmında gezdirdi ve ona karşı her zaman hissettiğim acı alevlendi. Sanki onu tanıyormuş gibi içimi kemiriyordu. Varlığının kaynağının yakınımda, tam orada olduğunu, tenimle konuştuğunu biliyordu.

"Çok büyükler, değil mi? Göğüslerin. O kadar büyükler ki benim için iyi bir hizmetçi olmaktan kendini alamıyorsun," diye hırladı, kaba sözlerini tenime işliyordu.

"E-evet."

Göğüslerim kabarıyordu. Meme uçlarım kurşun gibi ağırdı. Ona ihtiyaçları vardı. Ellerine ihtiyaçları vardı. Zach başparmağını külotumun içinden çıkardı, iki eliyle uzanıp onları kavradı.

Gözlerini bana dikerek yoğuruyordu. "Şu anda benim için iyi bir hizmetçi olacak mısın?"

Başımı salladım, aklımı kaçıracak kadar tahrik olmuştum. İç

kaslarımın titreyişine bakılırsa sanırım biraz orgazm bile olmuştum.

"Kızgın sikimi sakinleştirecek misin, bebeğim?"

Tekrar başımı salladım, bu sefer inleyerek.

"Evet mi? Biri yanımıza gelip seni ağzıma aldığımı görse bile bâkire amcığımn öpücüklerimle gelmesine izin verecek misin?"

Nefeslerim hıçkırıklara, hıçkırıklar boğulmaya dönüştü ve tırnaklarım boynunun yan tarafına gömüldü. "Evet."

Bakışlarıyla beni sabitledi, kalın kirpikleri bakışlarına gizemli bir hava katıyordu.

"Sorun yok. Hiçbir şey görmelerine izin vermeyeceğim. Seni saklayacağım. Seni her zaman meraklı gözlerden uzak tutacağım. Görmeye değer her şey ağzımda olacak, Mavi."

Bacağımı bırakmadan önce meme uçlarımı sertçe çimdiklediğinde sözlerinin merkezime gönderdiği titreşimlerin üstesinden henüz gelmemiştim. Külotumu çabucak çıkardı ve muhtaç, keskin parmaklarıyla aşağı çekip onu cebine soktu.

Ardından, öpüşmekten başka yapacak bir şey kalmadı.

O zaman yıllardır tıraş olmadığım için utanmam gerektiği aklıma geldi. Her ne kadar sorumsuz ve asi bir genç kız olsam da normal bir gençken o bölgeyi düzenli olarak tıraş ederdim. Ancak annemle babamın ölümünden sonra alt kısımla ilgilenmek aklıma bile gelmemişti.

Gerçi Zach'in umurunda değildi. Eğer inlemesi bir şey ifade ediyorsa, hoşuna bile gidiyordu. Beni ağzıyla sarmadan önce evcilleşmemiş buklelerimden hızlıca bir nefes aldı.

Haklıydı; boşuna endişeleniyordum. Görmeye değer her şey onun günahkâr ağzında olacaktı.

Kalçamı omzuna atarak içeri daldı. Bir eliyle dudaklarımı ayırdı ve bir meyvenin sulu kısmını yalar gibi emmeye başladı.

"Zach," diye inledim, diğer bacağımın ayak parmakları toprağa gömüldü.

Çakıl taşları canımı yakıyordu ama ağzı bana cam kırıkları arasında yürümeye değecek kadar zevk veriyordu.

Kadınlığıma küfrediyordu ve diliyle beni becermesinin kalbimi yerinden oynatışını göğsümde hissediyordum. Kanat çırpan kelebeklerden bahsetmiyordum bile. Her yerimdelerdi. Geniş omzundan sarkan baldırımda bile vızıldıyorlardı.

Islaklığımı yalamasının, dar, el değmemiş deliğimin etrafında dönmesinin beni bitireceğini düşündüm. Bunu beş saniye daha yaparsa patlayacağımı biliyordum. Saçlarının arasındaki parmaklarım kasılacaktı ve orgazmımı gökyüzüne haykıracaktım.

Ancak sonra, dudaklarının klitorisime kapanacağını tahmin edemedim. Eğer vücudumdan geçen elektrik herhangi bir göstergeyse, onun için azgındı. Ağzının uzun emişleri, dişlerinin yarattığı sürtünme ve homurtuları için.

Tanrım. Homurtuları.

Ruhumundaki tüm boşlukları dolduruyordu. Öleceğim güne kadar onları duyacaktım. Onlarla uyuyacaktım. Onlarla uyanacaktım. Her gün çıkardığı o sesleri hayal edecektim.

Dalgalanan omuzlarını ve titreyen sırtını.

Şu ana kadar gözlerim kapalıydı, ne zaman kapattığımı bilmiyordum. Göz kapaklarımı aralayıp aşağı baktım.

Ortaya çıkan müstehcen resmi izledim. Parmaklarım saçlarını çekiştiriyordu, ağzı kadınlığıma gömülmüş, durmaksızın hareket ediyordu. Bacaklarım açıktı ve omuzları bacaklarımın arasına sıkışmıştı. Eteğim belimin etrafına dolanmış, gömleğim kırışıp şekilden şekle girmişti.

Yine de en şok edici şey bu değildi.

Asıl şaşırtıcı olan Zach'in, beni yerken havayı yumrukluyor olmasıydı. Kalçaları hareket ediyordu ve aletini tutuyordu.

Kızgın aletini.

Bir eliyle aletini çekiştirirken diğer eliyle dudaklarımı açık tutuyordu. Her şey pantolonunun içinde oluyordu. Daha dışarı bile çıkarmamıştı ama yine de ona dokunuyordu.

Islaklığımın tadı onu tahrik ediyordu.

"Z-Zach... Ben..."

Adını söyleyiş şeklimi duyunca en yüksek sesle homurdanıp

eli hareket ettiğinde sustum. Benden uzaklaştı, ısınmış metale yapışan çıplak kıçımı okşuyordu ve ben bunu yaptığını bile fark etmemiştim.

Sanırım birçok şeyin farkında değildim.

Böyle durmanın, bir bacağımı onun üzerine atıp diğerini hafifçe bükerek açmamın başka bir yeri nasıl savunmasız bıraktığı gibi şeylerin.

Birinin dokunabileceğini milyon yıl geçse bile aklıma getirmeyeceğim bir yerin. Şu... arka taraftaki diğer giriş.

Zach, parmaklarını kadınlığım boyunca aşağı doğru kaydırmadan önce kıçımın bir yanağını sıktı ve sonra o keşfedilmemiş kısma geçti.

Oradaki parmakları ve klitorisimin üzerindeki ağzı, titreşen duvarlarımı sırılsıklam yaparak boşalmamı sağladı.

Kalçalarım kamyondan ayrıldı ama Zach vücuduyla ve klitorisimi emmeye devam eden ağzıyla beni dengede tutarak tüm suları yalayıp yuttu. Parmakları hâlâ kıçıma gömülüydü, kasılmayı bırakmayan koyu renkli girişime bastırıyordu.

"Tanrım..."

İnledim, parmaklarımı boynuna gömerken adını tekrar tekrar haykırdım. Hiçbir şey kalmayana kadar tüm vücudum kasılıp gevşedi.

Arka planda, onun da titrediğinin farkındaydım. Zach hareket ediyor, kıpırdanıyor ve homurtuları uzun, erkeksi bir inlemeye dönüşüyordu.

Gülümsemek istedim.

Keşke gülümseyebilseydim ama tüm enerjim bitmişti. Yarı onun üzerine çökmüş, yarı kamyona yaslanmış durumdaydım ve yere yığılmak istiyordum.

Sonra kollarının belime dolandığını hissederek gözlerimi açtım. Zach'in gözleri tembelleşmiş, dudakları ve çenesi ıslaklığımla kaplanmıştı.

Gevşemiş, doymuş bir şekilde kollarına yığıldım. "Sanırım ben ölüyüm."

Diğer eliyle uzanıp dudaklarındaki kalıntıları sildi. "Öyle mi? O zaman nasıl hâlâ konuşabiliyorsun?"

Uykulu bir şekilde kıkırdadım. "Beni öldürdün."

Gözlerinin kenarları eğlence belirtisiyle kırıştı. "Hı-hı."

"Sen de boşaldın, değil mi?"

Bunun üzerine gözlerini benden kaçırdı. Benden hiçbir yardım almadan kıyafetlerimi düzeltti. Sadece yüzüne, o güzel erkeksi yüzüne bakmaya devam ettim.

"Ne oldu? Geldiğin için utanıyor musun? Sorun değil. Ben de geldim. Lanet bir tren gibi."

Bitirdiğimde gözlerini bana dikti. "Biliyorum. Ağzıma bir sel gibi aktın."

Dudağımı ısırıp tıpkı bir deli gibi gülümsedim.

"Orgazmdan sonra hep böyle sarhoş olur musun?"

Kollarımı boynuna dolayarak tüm ağırlığımı almasına izin verdim ve çenesini öpmek için uzandım. "Belki." Gözlerim kocaman oldu. "Aaaah! Bir fikrim var."

"Neden bir kez olsun kendine saklamayı denemiyorsun?"

Saçını çekiştirdim. "Bana bir orgazm daha yaşatmaya ne dersin, o zaman öğrenebiliriz."

Hafifçe kıkırdayarak uçuşan saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Şu anda seni eve götürüyoruz. Arabanı alması için birini bulacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Zach, teşekkürüme cevap vermeden eğilip beni bu gece ikinci kez kollarına aldı. Gerçi bu seferki gelin tarzıydı.

"Beni taşımak zorunda değilsin."

Yürümeye başlarken sessizleşti.

Köprücük kemiğine doğru sokuldum. "Ağırım."

"Eğer bunu bir kez daha söylersen, seni burada bırakıp giderim. Eve dönüş yolunu kendin bulabilirsin."

Neden bilmiyordum ama bu gece gülümsemeyi bırakamıyordum. Belki de orgazmlar beni sarhoş ediyordu. Ya da tek sebebi onun verdiği orgazmlardı.

"Yapmazsın," diye mırıldandım.

Hırlayarak beni göğsüne bastırdı. Hâlâ heyecanlı ve gürültülü olan kalabalığın arasından geçerken ona sarıldım. Zach, birkaç kişinin yanında durup birine arabamı geri götürmesini söyledi.

Sonra motorsikletine doğru yürüyüp beni üzerine oturttu. Çıplak ayaklarımla ısınmış metale dokunduğumda, *Mary Jane*'lerimi kamyonun arkasında bir yerde bıraktığımı hatırladım.

Sorun değildi. Prensim yanımdaydı ve ayakkabıya ihtiyacım yoktu.

Zach, kaskını kafama geçirdikten sonra önüme geçti. "Tut..."

"Biliyorum."

Kollarımı beline doladım ve yanağımı sırtına yaslayıp ona tutundum.

"Bu beşinci seviye bir yapışkanlık, biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kapatarak cevap verdim. "Neyse ne. Bu hoşuna gitti."

Motorsikletini çalıştırırken kısa kahkahasını duyar gibi oldum.

Elini kollarıma dolayıp onu daha sıkı kavramamı sağladı. Motosiklet altımda canlanarak doymuş merkezime titreşim gönderdi.

Geceye doğru yol alırken, özgürlüğün havasını içime çekip ne düşünürse düşünsün ya da ne söylerse söylesin, onu kurtarmaya karar verdim.

Onu yaşadığı camdan kuleden ve hayatındaki tüm zalim insanlardan kurtaracaktım.

Ayrıca onu kurtarırken, aynı zamanda öpecektim.

Dudaklarından.

Düzenleme
Ny.ozlem

20

Karanlık Prens

Bana teşhis koyduklarında altı yaşındaydım.

DEHB* ile başladı ve bu disleksi olduğumu anlamalarına yol açtı.

Babam pek memnun olmasa da sanırım kabullenmişti. Ek derslerin, özel eğitimin beni kısa sürede eskisi kadar iyi yapacağını düşünüyordu.

Fakat yedi yaşına girdiğimde, bende disgrafi de olduğunu öğrendiler.

Sanırım bu onu çok kızdırmıştı ama emin değilim.

Hatırladığım tek şey, benim çok çalıştığım ve babamın hiçbir şekilde memnun olmadığıydı.

Hatalar bulduğunu hatırlıyordum. Kitabımın sayfalarını yırttığını. Her gece odama gelip ona kitap okumamı isterdi. Kelimeleri telaffuz etmekte zorlandığımda sinirlenip giderdi. Herkese dışarı çıkmamın ya da oyun oynamamın yasak olduğunu söylerdi.

İşlerini yeterince iyi yapmadığını düşündüğü öğretmenleri kovardı.

Bir süre sonra onlara o lanet kartı hazırlamıştım. İşte o zaman anlamıştım ki, babamın tüm öfkesi ve saldırganlığı, onun da disleksik olmasından kaynaklanıyordu.

"Yazmayı öğrenmem bu kadar uzun sürmedi."

O gece anneme böyle demişti.

Nora'ya sorduğumda bana her şeyi anlatmıştı.

Yani babam Benjamin Prince de disleksikmiş. Belki de tüm hayal kırıklığı oğlunun da kendisi gibi kusurlu olmasından kay-

* Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu.

naklanıyordu. Belki de ona çocukluk günlerini hatırlatıyordum. Belki de ona çok benzediğim için benden nefret ediyordu.

Boktan bir psikolojiden bahsediyorduk. Eminim bir psikiyatrist çocukluğuna inmeye bayılırdı.

Bense onu çözmeyi uzun zaman önce bırakmıştım.

Tek umursadığım, onu da beni hayatım boyunca mutsuz ettiği kadar mutsuz ve sefil etmekti. Eğer bu asla normal bir insan gibi okuma yazma öğrenmemek ya da öğrendiğim her şeyi unutmak anlamına geliyorsa, öyle olsundu.

Mavi, kendimle ilgili tüm bu saçmalıklara inanmam için zorbalığa maruz kaldığımı düşünüyordu. Daha fazla yanılıyor olamazdı.

Beni neye inandırmaya çalıştıkları umurumda değildi. Tek umursadığım alacağım intikamdı.

Bana hayat veren adama, zorbama karşı duyduğum nefretti.

21

Zach'in odasındaydım.

Arkasından iş çevirmek için değil, sadece temizlik yapmak için buradaydım. Aslında bu Grace'in göreviydi ama onunla yer değiştirmiştim.

Hafifçe gülümsemek dışında bir tepki vermemişti.

İçim rahattı. Sır saklamakta iyiydi. Gizli saklı bir durum olduğundan değildi, tabii. Ben sadece işimi yapıyordum.

Diğer şeylerin yanı sıra.

Şüpheli görünen tek şey kapının kilitli olması ve çalmama rağmen açmamasıydı. Yine de bir saç tokasının yardımıyla içeri girdim çünkü evde olduğuna dair sağlam bir kaynaktan bilgi almıştım.

Bu da doğrulanmıştı.

O banyoda duş alıyordu, ben de yatağını topluyordum.

Suyun hafif uğultusu arasında, onu çıplak hayal etmemeye çalışarak yastıklarını düzeltiyor, nevresim takımlarını doğru şekilde yerleştiriyor ve etrafa dağılmış kıyafetlerini topluyordum. Buna rağmen, şu ana kadar *temizlediğim* en temiz oda onunkiydi.

Kitabını hiçbir yerde görmemiştim ve onunla ne yaptığını merak ediyordum. Acaba hâlâ elinde miydi?

Sonra su sesi kesildi ve odaya bir gölge düştüğünde, kulağa ne kadar çılgınca gelse de onun odaya girdiğini anladım.

Banyo kapısının eşiğinde duruyordu, zayıf ama kaslı kalçalarına bir havlu sarmıştı ve su damlayan ıslak saçlarını başka bir havluyla kuruluyordu.

Gözleri üzerimdeydi ama beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. O noktada göz temasını koparmış olabilirdim.

Aklımı ve tüm duyularımı da kaybediyor olabilirdim çünkü şu anda tek yapabildiğim ona bakmaktı. Muhteşem vücuduna bakıyordum.

Kaslı erkeklere deli olan kızlardan değildim. Hoşuma gidiyordu ama duvarlarımı süslemiyordu. Buna rağmen *onu* duvar kağıdım yapardım ve bundan utanmazdım bile.

Mesela boynunu ele alırsak, normalde çok masum ve sıradan bir uzuvdu ama onda öyle durmuyordu. Boyun kelimesi onda başka bir anlam kazanıyordu. Uzun ve zarifti, tendonları dalgalanıyor, damarları geriliyordu.

Aşağı doğru süzülen damlaları yalayabilirdim. Belirgin, güzelce şekillendirilmiş köprücük kemiklerinden, göğsünden aşağıya doğru yılan gibi kıvrılırdım.

Tanrım... Bir tanesi sıkı, koyu renkli meme ucuna doğru kayıyordu.

Bir de karın kaslarının çıkıntılarına. Altılı kaslarının. Aptal gibi saymıştım. Altılı karın kası ve kasıklarına doğru inen *V* şekli vardı. Şimdi herkesin buna neden bu kadar deli olduğunu biliyordum.

Anlamıştım.

Her şey o *V* şeklinin nereye doğru uzandığıyla ilgiliydi. O yer...

"Yüzüm burada, yukarıda."

Bakışlarımı kaçırdım, her tarafım kızarmıştı. "Biliyorum." Alnıma yapışan bir saç telini kenara çektim. "Yakın zamanda bir şeyler giymeyi düşünüyor musun?"

Karanlık bir eğlenceyle beni baştan aşağıya süzdü ve memelerimin üniformamı daha da zorlamasına neden oldu. "Pek sayılmaz."

Yutkundum. "Giyin. Çevre için daha faydalı olur."

Odayı ateşe veriyordu.

"Çevreyi pek önemsediğimi söyleyemem." Sırıtarak göğsüme son bir kez baktı. "Ama ne kadar kızarmış göründüğün umurumda. Ve meme uçlarının durumu. Üniformanı delmeye çalışıyorlar."

Bununla birlikte, yere bırakıp uzaklaşmadan önce saçlarını havluyla son bir kez kuruladı.

"Seni pislik."

Şifonyerine doğru ilerlerken sırtı dalgalanıyordu ve yemin ederim gülümsediğini hissetmiştim.

"Sanırım burada olmanın bir nedeni var," dedi bir kot pantolon çıkarıp belindeki havluyu rahatça çözerken.

Çığlık atmamak için elimi ağzıma bastırdım.

Kıçı. Aman Tanrım.

Bu konuda uzman değildim ama kahretsin, tüm kıçlar böyle olmalıydı. Sıkı, sert, yapılı ve yuvarlaktı. *Tanrım*, o kısmı nasıl geri kalanı gibi bronzlaşmıştı bilmiyordum ama bronzdu, baştan çıkarıcı ve oldukça kaslıydı.

Kalbim hızla atarken kot pantolonunu giymesini ağzım açık izledim.

Arkasını döner dönmez ağzımı kapatmaya zorladım. Telaşla ondan uzağa baktım. Vücudunu dikizlediğimi bu kadar belli edemezdim. Yine de kot pantolonunun düğmelerini iliklemediğini fark etmiştim. Kalçalarında hiçbir şey yokmuş gibi asılı duruyordu.

Boğazımı temizledim. "Evet. Burada olmamın nedeni..." Banyonun yanındaki havluya yaklaşıp onu aldım. "Temizlik." Onun durduğu yere doğru ilerleyip ayaklarının dibindeki ikinci havluyu almak için diz çöktüm.

Bakışlarımız çarpıştı, ben yerdeydim ve o gökyüzü gibi üzerimde yükseliyordu.

Nefes alış verişim aksayınca kalkıp önünde durdum. "İşim bu, unuttun mu? Yaptığım işi ciddiye alıyorum."

"Ciddiye mi alıyorsun?"

"Evet."

"İyi bir küçük hizmetçi, ha?" diye mırıldanırken gözleri alev alev yanıyordu.

Kalçalarımı sıktım. Alçak ses tonuyla kelimenin tam anlamıyla kasılıyorlardı. Aralarındaki o yer bir yara gibi zonkluyor ve nabız

atıyordu. Diline, dişlerine ve uzun sert emişlerine ihtiyaç duyan bir yara.

Dudaklarımı yalayarak boğazımı tekrar temizledim. "Bu bana başka bir şey için de burada olduğumu hatırlattı."

Zach kaşlarını çatıp, kollarını kavuşturarak göğsünü ve pazılarını esnetti. "Peki o başka şey ne?"

Derin bir nefes alarak nemli havlularını karnıma doğru çektim. "Gitmeni istemiyorum." Kaşları daha da çatıldığında, "Motorsikletlerin ve yerdeki aptal boşluğun olduğu yere," diye açıkladım.

"Gitmemi istemiyorsun."

Sert, ciddi bir ifade takındım. "Evet. Bu tehlikeli ve yasadışı. Felaket derecede seksi görünüyorsun. Buna şüphe yok ama ölmeni ya da tutuklanmanı istemiyorum."

Zach başını yana eğerek çenesini kaşıdı. Tıraşlı ve pürüzlü görünüyordu, parmaklarımı üzerinde gezdirmek istememe neden oldu.

"Yanılıyorsam beni düzelt. Bir saniye önce sadece bir hizmetçi değil miydin? Ne oldu da birden patron kesiliverdin?"

Sert sözlerini duymazdan geldim. "Gitmene izin vermeyeceğim."

"Affedersin?"

"Gitmene engel olacağım."

Kollarını yavaşça açıp bana doğru bir adım atarken bir sonraki nefesi uzundu. Şu anda biraz cesur olmam gerektiğini biliyordum, beni boğazlamak ister gibi bakıyordu ve kasları da bu iş için hazır görünüyordu.

Korkak bir tavuk gibi geri adım attım.

"Gitmeme engel olacaksın," diye tekrarladı.

Başımı salladım ve çıplak ayaklarının deri çizmelerimle kaplı ayaklarıma doğru ilerleyişini izledim. Bu görüntü beni heyecanlandırdı. Tam olarak korkmuyordum, aslında hiç korkmuyordum. Adrenalinin ve tahrik olmanın yarattığı heyecanla yerimde kıpırdandım.

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Gözlerinin içine bakarak tıpkı geçen gece odasına girdiğimde bana yaptığı gibi onu tehdit ettim. "Seni polise ihbar edeceğim."

Çenesi titredi. Bunun öfkeden ve o gecenin anısından kaynaklandığını biliyordum. "Beni polise şikayet edeceksin."

"Evet." Kurumuş dudaklarımı yalayarak dağınık, kalın telli saçlarından sıyrılan bir damlanın göğsünün sol tarafına doğru süzülüşünü izledim. Tam olarak kalbinin olduğu yere. "Onlara yasadışı bir işe karıştığını söyleyeceğim. Seni hapse atacaklar ve..."

"Bana nerede yaşadığımızı söyle," diye mırıldanarak sözümü kesti.

"Ne?"

"Bana yaşadığımız kasabanın adını söyle, Mavi."

İkimiz de durduk.

"P-Princetown."

Zach soğuk bir şekilde gülümsedi. "Evet. Bu kasabanın sahibi Princeler. Polisler hiçbirimize dokunmaz. Bana bile. Kötü biri olsam da hâlâ bir Prince'im."

Doğru söylüyordu.

Kasabamızın adı Princetown'du. Cehennem sıcağıyla, çukurlarla, sınırlarla, kuzey ve güney tarafıyla, Pleiades'le dolu bir kasabaydı.

Zorbalarla dolu bir yerdi.

Benim ve Zach'in doğduğu yerdi.

İçimi çekerek geri yürümeye devam ettim. "O zaman motoruna zarar vereceğim." O da üstüme gelmeye devam etti.

"Motorumu mahvedeceksin."

"Evet. Fren kablosunu keseceğim ve saç tokamla çizeceğim. Aslında anahtarlarımı kullansam daha etkili olur. Gaz kelebeğiyle falan oynarım."

Zach'in dudaklarında ufacık bir seğirme belirdi ve onun şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam olduğu gerçeği karşısında bir kez daha dehşete kapıldım.

Hem de en yakışıklısıydı.

"Motorlar hakkında bilgin var mı?"

"Hayır ama öğrenebilirim. YouTube'da tüm bilgiler var. Nasıl kilit açılacağını oradan öğrendim."

Bu seğirme, orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Beşinci seviye kilit açıcı."

"İstediğini söyle. Oraya gitmiyorsun. *Asla.* "

"O zaman nasıl para kazanmamı önerirsin?"

Bu bilgi beni tökezletti. Az önce paradan mı bahsetmişti?

"Ne dedin?"

"Para, Mavi. İşimi asla yapmayacaksam, nasıl para kazanmamı önerirsin?"

"Bu senin *işin* mi?"

Omuz silkti. "Dün gece değildi. Ama evet, bana bunun için para ödüyorlar. Yani bu benim işim. Bilirsin, sorumlu insanlar böyle yapar."

Geri döndüğü ilk gece ona söylediklerimi hatırlayınca sertçe yutkundum.

Nedense bu ihtimal hiç aklıma gelmemişti. Onu hep zengin, sıkılmış, istediği herşey anında önüne serilmiş bir adam olarak görmüştüm.

Ancak hayır. Bundan çok uzaktı.

"New York'ta yaptığın şey bu muydu?"

"Evet."

"Ama bu tehlikeli."

"Bu işte iyiyim."

Buna hiç şüphe yoktu ama yine de onun için korkuyordum. "Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

"Birileri öğretti." Belirsiz cevabına kaşlarımı çattığımı görünce devam etti. "Birkaç yıl önce personellerden bir adam vardı. Onun motorunu kullanarak başladım. Bana o öğretti. Bazen beni kanyona götürürdü. İşi bırakıp New York'a gitti. Sebepsizce kapısına gittiğimde beni birileriyle tanıştırdı."

Şu anda, Zach gözüme çok dünyevi görünüyordu. Çok deneyimli, cüretkâr ve cesurdu.

"Senin için korkuyorum," diye fısıldadım ona söyleyecek başka bir şey bulamayınca.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye cevap verdi boş bir bakışla.

Yine de endişeleniyordum.

"Hepsi bu mu?" diye sordu sertçe.

Bir süredir birbirimizin etrafında dans ediyorduk, sırtım duvara çarptığında dansın bittiğini anladım.

Ziyaretimin en büyük nedenini söylemem gerekiyordu. Omurgamı duvara yapıştırarak boynumu yukarı kaldırdım. "Ve kulübeme gelmeni istiyorum. Yarın."

"Ne?"

"Evet. Tina evde olmayacak, gece vardiyası var ve yarın Art'a bakmayacağım. Yani özgür olacağım."

"Ne yapmak için özgür olacaksın?"

Çok yakındı ve gözleri çok yakıcıydı. Alev alevdi. Başka tarafa bakmak istiyor ama bakışlarımızı ayıramıyordum. Bu sorudan sonra bir korkak gibi davranıp onu yalnız bırakamazdım. "Kitabın nerede? Hani yıldızlar hakkında olan."

Boynundaki tendonlar tedirginlikle hareket etti. "Onu çöpe attım."

"Neden?"

"Okumayı sevmiyorum."

"Bu yine de mükemmel bir kitabı atmak için bir neden sayılmaz."

"Benim için sayılır."

Dudaklarımı yaladım ve gözleri hareketimi takip etti. "Pekâlâ, yarın. Benim kulübemde. Kitap okuyacağız."

Kaşlarını çattı. "Ne dedin sen?"

Onu daha önce hiç bu kadar ölümcül ve öfkeli gördüğümü sanmıyordum. Üstelik onu pek çok kez kızgın görmüştüm.

"Evet. Çünkü Zach, küçük bir çocuğa ona masal okuyacağına dair söz verdin. Ve yemin ederim, ona bir tane okuyacaksın."

Eğilip avuçlarını duvara dayayarak beni kollarıyla hapsetti. "Öyle mi?"

"Evet." Tüm cesaretimi ses tonuma yansıttım. "Disleksi bir öğrenme güçlüğüdür. Okumayı zorlaştırır. Ama imkânsız değil. Pek çok insanda görülüyor. Bunun uygun olmadığının ve yaşadığın zorlukları asla tam olarak anlayamayacağımın farkındayım, Zach, kahretsin. Ama okuyacaksın. Başından beri okuyor olmalıydın. Ailenin hiç çaba göstermediğine inanamıyorum. O kadar eski ve ilkel ki, ben bile..."

"Çaba gösterdiler."

"Ne?"

"Özel öğretmenlerim vardı. Bana öğretmeye çalıştılar. Denediler."

Tamam. Bu iyi haberdi, değil mi? Hiç özel ders almadığını sanıyordum.

El yazısına bakılırsa yardım etmişlerdi. "Ve?"

"Öğrenmek istemedim."

"Ne? Neden istemedin?"

Şu anda çok sinirliydi ve benim kafam karışmıştı. Neden öğrenmek istememişti ki?

"Nedir bu? Yirmi soru mu* oynuyoruz?"

Hah.

Çok kızgındım. Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundaydı? Ona başarabileceğini göstermeye çalışıyordum. Babasının ona söylediği ve kendisi hakkında inandırdığı her türlü saçmalığı okuyabileceğini, bunların üstesinden gelebileceğini.

Mücadele etmek *zorundaydı*.

"Art'ın ebeveynlerinin olmadığını biliyor muydun?" Onun yerine ben başladım. "Ailesi o iki yaşındayken öldü. Benimki gibi bir araba kazasında. Belki de bu yüzden kendimi ona bu kadar bağlı hissediyorum. Okulda zorbalığa uğradığından bahsetmiyorum bile. Benim tatlı oğlumun sen ve benden başka arkadaşı yok. Ve büyükannesi yaşlanıyor. Her şeyin ötesinde, bir kaza geçirdi. Ne kadar yalnız olduğunu anlayabiliyor musun? Bunu düşünebiliyor musun? Nasıl olur da ona yardım etmezsin? Kendinle nasıl yaşaya-

* Bir nesne veya kelimenin ne olduğunu en fazla yirmi soru sorarak bulmaya çalışılan bir oyun.

biliyorsun, Zach? O sarı saçlı, yeşil gözlü bal gibi bir çocuk ve sana tapıyor. Onu hayal kırıklığına mı uğratacaksın?"

"Acıklı hikâyeni bitirdin mi?"

Ona ters ters baktım.

Sonra uzun uzun iç çekerek, "Saat kaçta orada olmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Ne?"

"Tekrar etmeyeceğim."

"Yedi," diye mırıldandım rahat bir nefes alarak.

"Peki ya biri beni kulübene girerken görürse? Küçük işine ne olacak?"

Dudağımı ısırdım çünkü kahretsin ki haklıydı. Birileri onu kulübeme girip çıkarken görürse konuşabilirlerdi. Bir kereden sorun çıkmazdı. Art bizimle birlikteydi ama beni ziyaret etmeye devam ederse insanlar konuşurdu. Dedikodu denen şey de zaten böyle başlardı.

"Bunu düşünmedin, değil mi?"

Suçlulukla başımı salladım.

Bir iç çekiş daha. "Ormana açılan bir arka kapınız var mıydı?"

"Evet."

"Orada olacağım."

Bu beni gülümsetti. Tüm vücudumu gülümsetti. Benimle bu şekilde ilgilenmesi.

Uzaklaşmaya başladı. "Şimdi, kaybol."

"Bekle. Bir şey daha var."

"Ne?"

Vücudunda bir gerginlik vardı. Omuzları gergin görünüyordu ve karnı sert bir kaya parçasına benziyordu. Tümsekleri olan bir kaya.

Onu üzmüştüm. Tedirgin etmiştim.

Ancak şimdi bunu düzeltmek istiyordum.

Yakıcı bakışları altında, tutunduğum havluları bırakıp ona dokunabilmek için yaklaştım. Göğsümle.

Göğüslerim onun kaburgalarına baskı yaptığında içten içe rahat bir nefes aldım.

Üniformamın önü havlulara tutunduğum için biraz nemliydi ama göğsündeki ıslaklık kumaşın içine sızıp meme uçlarımı sertleştiriyordu. Duştan kalan ıslaklığı ve bu kasabanın sıcaklığı. Birlikte olmamızın sıcaklığı.

Göğüs kasları aldığı derin nefesle hareket ettiğinde ben de onunla birlikte nefes aldım.

Ellerim sert omuzlarına yerleşti. "Dün gece bana istediğimi vermedin."

Gergin yüzüne baktım; şehvetle kararmıştı ve elmacık kemikleri belirginleşmişti.

"Boşaldın. Amcığın ağzımda spazm geçirirken, dilimi yakalamaya çalışırken lanet bir kasırga gibi geldin. Bunu istememiş miydin?"

Kızardım, kesik kesik nefes alırken dudaklarım aralandı. Parmak uçlarımda yaklaşıp göğüslerimi vücudunda gezdirdim, sürtünmeden dolayı gözlerim kapandı.

"Beni öpmeni istedim," dedim dudaklarına doğru.

Mükemmel ve dolgun, aşk tanrısının yayıyla ortadan ikiye ayrılmış dudakları. Onlar benimdi. Bugün onları öpecektim.

"Ve öptüm."

Gözlerinin içine baktım, şehvetle dalgalanıyordu. "Dudaklarımdan öpmeni istemiştim."

"Ben dudaktan öpüşmem."

"Neden?"

"Başka şekilde ifade edeyim: Seni dudağından öpmeyeceğim."

Bir hafta önce olsa bu beni rahatsız ederdi. Misilleme olarak kırıcı sözlerle ve hatta belki bir şakayla karşılık verirdim.

Şimdiyse tek görebildiğim, Zach'in dudaklarıma bakarak dilini dışarı çıkarıp alt dudağını yalamasıydı. Sanki beni öpmeyi hayal ediyordu ama nedense kendini tutuyordu.

Bu yüzden vereceğim karşılık biraz farklı olacaktı.

Parmak uçlarımda yükseldim, meme uçlarım göğsüne sürtündü ve dudaklarına yaklaştım. "Ne yazık, Zach. Çünkü şu anda *seni* dudaklarından öpmek istiyorum."

Ardından bunu yaptım.

Onu öptüm.

Dudaklarımı büzerek kuru bir öpücükle başladım. Bir tanesi ağzının ortasına. İkincisi dudaklarının bir kenarına, üçüncüsü de diğer kenarına.

Ellerim yavaşça ıslak saçlarına uzandı. Onu öpmeye devam ederken saç tellerini avuçladım, dudaklarına küçük öpücükler konduruyordum.

Dilimle tenini tatmak için yeterli cesareti topladığım sırada elleri üniformamı kavradı. Beni kendine doğru çekip ön taraflarımızı birbirine çarpıştırdı ve ağzımı kendi ağzıyla açmaya zorladı.

O benim gibi değildi. Utangaç davranmıyordu. Kuru bir öpücükle başlamadı.

Hayır. Sanki bu onun doğuştan hakkıymış gibi diliyle ağzımı işgal etti. Sanki ağzım, dilinin onu istila edip tahrik etmesi ve sevişmesi için onun özel yaratılmış gibiydi. Altdudağım da onun emebilmesi için yaratılmıştı.

Ancak bir saniye sonra örgümü avuçlayarak dudaklarımızı ayırdı. Tek yapabildiğim boynuna sarılmak, kendime gelmek için ona sürtünmekti.

"Fena çuvalladın, Mavi," diye hırladı ağzımın içinde.

"Ne?" Nefes nefese kalmıştım.

"Şimdi mahvoldun, bebeğim." Yüzümü taradı. Ezberliyor gibiydi. Beni hafızasına kazıyordu.

"Neden?"

Siyah, tehditkâr ve çok güzel gözleri benimkilere dikildi. "O ağzı ne kadar uzun zamandır öpmek istediğimi biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Bin yıldır." Ayrık, mavi boyalı dudaklarımı inceledi. "En azından öyle hissediyorum. Sekizinci sınıfta rujunu ilk sürdüğün andan beri onları öpmek istiyorum."

Ah, bunu hatırlıyordum.

Röfle de yaptırmıştım. Koyu renk saçlarımda küçük lacivert şeritler vardı ve ışıltılı lacivert bir ruj sürmüştüm.

"Dudaklarını tattığım an onların şeytanı olacağımı biliyordum. Ve şimdi hapı yuttun," diye hırlamaya devam etti, kalp atışlarımı hızlandırarak. "Çünkü artık benimsin, Mavi. *Benim.* Ve sana ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yok."

Sözleri bir doz elektrik gibiydi. Bir kadeh votka. Bir miktar da kokain. Vücudumdaki her şey uğulduyor, titreşiyor ve kasılıyordu.

Ruhum bile.

"Ben de seni öpmek istedim," diye itiraf ettim. "Belki de en az senin istediğin kadar."

Ürpererek kıçımı tuttu ve beni yukarı doğru çekti. Kollarının arasında yatağa düşerken kalçalarımı beline doladım.

Birdenbire onunla dolup taştım. Sıcak, sert vücudu üstümdeydi, yatağını yeni yapmış olmama rağmen çarşaflardaki kokusu ve ağzı benimkinin üzerindeydi.

Beni tekrar tekrar öptü.

Aslında bu, diliyle ağzımı açmaya zorlamadan önce bir bütün olarak ağzımı emdiği uzun bir öpücüktü. Dilini dişlerimin üzerinde gezdiriyor, dilime doluyor ve tadıma bakıyordu.

Tıpkı o gece beni kokladığı gibiydi.

Kokumu yemişti, şimdi de ağzımı, ilk öpücüğümüzü *yiyordu.*

Bu düşünceyle göğsümden bir şeyler koptu.

Bu bizim ilk öpücüğümüzdü.

Onu dokuz yıldır tanıyordum ve ağzını ilk kez keşfediyordum. Bu bir faciaydı. Saçmalıktı. Rezil bir durumdu.

Tanıştığımız ilk anda öpüşmeliydik. Yıllarca, asırlarca, çağlar boyunca öpüşmeliydik.

Biz öpüşmek için yaratılmıştık, o ve ben.

Elleri vücudumun her yerinde dolaşıyordu. Kalçalarım tamamen çıplak olana ve elleri kıçımı rahatça yoğurabilene kadar üniformamın kumaşını yukarı çekti.

Ellerim ona dokunmadan duramıyordu. Omuzlarını, sırtını hissediyor, kıçını kavrıyordu. Botlarımın küt topukları kot pantolonuna sürtünüyor, ben onu öperken yatakta kayıyordu.

Ağzıyla bana yapmamı söylediği şeyi yaptım. Dudaklarımı

aralayıp onu içeri aldım. Dilimle oynamasına izin verdim. Beni tatmasına izin verdim.

Tüm bunlar olurken, ben de onu tadına baktım. Yaban mersinli turta tadı, yalnızca ve geri dönülemez bir şekilde ona ait olan bir şeyle karışmıştı. Ağzını süpürüyor, emiyor ve çekiştiriyordum. İnliyordum.

Çok ama çok sert inliyordum. Titreşimlerin uzuvlarımda aşağı yukarı hareket ettiğini hissedebiliyordum. İnlemelerimin duvarlarımı ıslattığını hissedebiliyordum. Onun aletini de hissedebiliyordum çünkü sertleşmişti ve göbeğime sürtünüyordu.

Yatakta kıvranıyor, sürtünüyor ve birbirimizin ağzına doğru inliyorduk.

Bu şekilde boşalabileceğimi düşündüm. Bir havai fişek gibi patlayabilirdim, dün geceden bile daha coşkulu olurdu.

Ancak Zach dünyamı tekrar altüst etti.

Kollarını belime dolayıp beni yukarı çekti. Pozisyon değiştirirken dişlerimiz birbirine çarptı ve öpüşmemiz kesintiye uğradı.

Kalçalarını açıp beni üzerine oturturken nefes nefese ağzına daldım.

Üniformam belimde toplanmıştı ve mavi külotum ortaya çıkmıştı. Orada ereksiyonuna karşı gidip gelmeme neden olan karanlık bir nokta vardı.

Kot pantolonunun açık fermuarından dışarı fırlayan aleti.

Mor renkli geniş başından başka bir yere bakamıyordum. Aletinin kızgın renginden. Koyu, gizemli buklelerle çevriliydi. Onlara dokunmak, içinden bir damla zevk suyu sızan başına dokunmak istiyordum.

"Bana memelerini göster."

Hırıltılı sözleri beni ereksiyonundan uzaklaştırıp ona bakmaya zorladı.

Ağır nefesler alıyordu. Sanırım o da bu manzarayı izliyordu. Ben onun aletine sürtünürken, o da memelerime bakıyordu. Gri kumaş müstehcen bir şekilde gerilmişti ve üstten bir düğme açılmıştı.

Yutkunarak, "Artık senin olduğuma göre bana ne yapacaksın?" diye sordum.

Belki de bunu odasına girip onu küstahça öpmeden *önce* sormalıydım. Evet, yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Ne yazık ki o gemi çoktan kalkmıştı.

Zach elbisemi kıçım ortaya çıkana kadar yukarı itti ve her iki yanağı da elleriyle kavrayıp masaj yaptı. Onları birbirine itmeden önce ayırıyor ve bunu her yaptığında klitorisim aletine sürtünüyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

"Hayır. Belki biraz."

Uzanıp dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurarak kalbimi eritti. "Seni kullanacağım."

"Ne?"

Başını salladı, burnu benimkine sürtündü. "Evet. Neden kullanmayayım ki? Buradan nefret ediyorum. Burada olduğum her günün her saniyesinden nefret ediyorum. Ve iyi bir şeyi hak ediyorum, değil mi?"

Çenesini kavradım ve içimden gelen her şeyi söyledim, "Hak ediyorsun."

"O şeyin sen olduğuna karar verdim. Hak ettiğim şey sensin."

"Ben mi?"

"Hı-hı." Söylediği tüm o sert, sahiplenici sözlerin aksine beni tekrar yumuşak bir şekilde öptü. "Yani burada olduğum sürece seni kullanacağım. Seni öpeceğim, ısıracağım, memelerini emeceğim, amınla oynayacağım. İstediğim kadar. *Ne zaman* istersem. Sen benim ödülümsün, Mavi. Çektiğim tüm acıların karşılığı olarak ödülüm sensin."

Ödül.

Ben onun ödülüyüm.

Sözlerinin telaşı dün geceki orgazmdan daha tatlı geliyordu. Çok daha tatlıydı.

Ben hiçbir zaman kimse için bir ödül olmamıştım. Kimse beni çekilen onca acıya, onca sefalete karşılık bir ödül olarak istememişti.

Evet, onun ödülü olacaktım.

Ona sürtündüm ve rahatça öpebilmesi için boynumu açtım. Ve yaptı da.

"Ne yapacağım? Senin ödülün olarak," diye fısıldadım.

Köprücük kemiğime doğru nefesini verdi. Sanki rahatlamış gibiydi. Tenime işleyen nefesi beni inletti.

"Senden istediğimde bana o muhteşem memelerini göstereceksin."

Yutkunarak düğmelerimi ilikledim, şehvet tenimin her santimine işlemişti. Parmaklarım titriyordu ama Zach bana yardım etti. Ben düğmeleri açmadan önce onları ilikledi.

Mavi pamuklu, sade bir sutyenin içindeki göğüslerim ortaya çıktığında şehvetle inledi. "Tanrım. Sanırım bu sefer beni öldürdün."

Kıkırdadım. "O zaman nasıl hâlâ konuşabiliyorsun?"

Zach üzerime eğilmişti, karın kasları sanki tapınıyormuş gibi kasılıp kıvrılıyordu. Açık ağzını, burnunu ve tüm yüzünü göğüs dekolteme sürtüyordu. Fazla kilolu ve ağır değilmişim gibi kendimi güzel, hoş hissettiriyordu.

Ben onun ödülüyüm.

"Tanrım," diye inledi tekrar, sutyenimi indirip meme ucumu emerken.

Kucağında sarsılarak onu kendime doğru çektim. Eğer acısını dindirecek şey buysa, öyleyse ona her fırsatta memelerimi gösterecektim.

"Her istediğimde üniformanı indireceksin, değil mi?"

Tekrar sarsıldım çünkü aklımı okumuştu. "Evet."

İnleyerek göğsümü bırakmadan önce uzun ve sert bir şekilde emdi. "Sikeyim evet, yapacaksın. Memelerini benim için açacaksın. Her gün. Günde birkaç kez. Ne zaman sertleşirsem. Odama gelip yatağımı yapacaksın. Sonra seni o yatağa yatıracağım, elbiselerini yırtacak ve memelerini çıkarıp emeceğim. Benim için kıvranacaksın, değil mi?"

Neredeyse sızlanarak başımı salladım.

"Yapacaksın. Ben emmeye devam edeceğim ve sen de yatağı dağıtacaksın. Çarşaflarıma boşalacaksın. Onlara ıslak lekeler bırakacaksın, tamam mı?"

"Evet. Senin için."

Onun için her şeyi yapardım.

Zach'in elleri kıçıma hem çaresiz hem de saygılı bir şekilde sertçe dokunuyordu. Şimdi ona karşı aktif olarak hareket ediyordum. Kendime engel olamıyordum. Aletine karşı gidip geliyordum. Zevk suyu aşağı kayarak ıslaklığımla karışıyordu.

İkimiz de birbirimizi kirletiyorduk.

"Evet, yapacaksın." O beni öpmeden duramıyordu ve ben de onu öpmeden duramıyordum. "Bazen seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim, Mavi. Kıçını havaya kaldırıp eteğini yukarı kaldıracağım. Ben seni arkadan yerken memelerin yasak meyveler gibi sallanacak."

"Zach..."

Sözleriyle zihnimde canlanan resim, erotik ve edepsiz sözleri karşısında gözlerim kapandı.

"Evet, bu zor olacak. Önce nereden başlayacağımı bilemeyeceğim. Tatlı amından mı, yoksa yaramaz memelerinden mi? O zaman seni cezalandıracağım. Beni böyle baştan çıkardığın için. Bana seçim yaptırdığın için."

"N-Nasıl?"

Alt dudağımı ısırdı. "Kıçınla oynayacağım. Geçen sefer hoşuna gitti, değil mi?"

Zorlukla nefesimi tutarak başımı salladım. Vücudum şehvetle ve sözleriyle o kadar dolmuştu ki nefes alacak yer kalmamıştı.

"Bir dahaki sefere parmağımı oraya sokacağım. Islaklığını kullanarak girişini güzelce hazırlayacağım. Ve dilimi boğazından aşağı sokarak seni öperken, kıçını parmaklayacağım, Mavi. Sen yatağımın her yerine boşalana kadar devam edeceğim. Çarşaflarımın her yerine gelene kadar."

Hareketlerimiz çılgınca bir boyuta ulaşmıştı. Üstünde aşağı yukarı zıplayıp dururken memelerimi de zıplatıyordum. Zach'in gözleri dudaklarımdan gözlerime, oradan da göğüslerime kaydı.

Hiçbir şey ama hiçbir şey beni bu kadar seksi hissettirmemişti.

"Ama sonra... Ç-Çarşaflarını değiştirmem gerekecek."

Kıkırdayarak bir damla teri yalamak için boynuma doğru uzandı. "Bu konuda sana güveniyorum. Seninle işim biter bitmez kalkıp yatağımı tekrar yapacaksın. Elbiseni düzelteceksin, saçlarını yeniden örüp buradan çıkacaksın ve kimse bir şey bilmeyecek, değil mi?"

Çok yaklaşmıştım. O kadar yakındım ki konuşmayı kesmedi, ona karşı hareket etmeye devam edip evet demekten başka çarem yoktu.

"Evet, öyle yapacaksın. Ne yazık, değil mi?"

"Neden?"

"Kimse senin ne kadar iyi bir hizmetçi olduğunu bilmeyecek. Kendini işine ne kadar adadığını. Bana nasıl hizmet ettiğini. Acımı nasıl dindirdiğini. Izdırabımı. Bunu kimse bilmeyecek."

"Sorun değil."

"Hayır, senin için iyi şeyler söyleyeceğim, bebeğim." Zach kıçımı sertçe kavrayıp uzunluğunu bana doğru kaydırdı ve boşaldım.

Kulaklarımda gürleyen sözleri ve klitorisime bastıran aletiyle kucağında parçalara ayrıldım. Rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyordum. Ya da belki deprem sırasında sarsılan toprak gibi.

Sonra sıra Zach'e geldi.

Bir iniltiyle boşaldı. Alnını benimkine bastırmıştı, alıp verdiği nefesler beni terli ve buğulu bir tabaka gibi sarıyordu.

Bana karşı titrerken karnına, kot pantolonuna ve külotuma damlayan menilerini fark ettim. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

Hâlâ nefes nefese ve terliyken yarı giyinik, uygunsuz bir şekilde beni yatağa indirdi. Bu açıdan güneş doğrudan bana vuruyordu ama Zach iri vücuduyla onu engelledi.

Elini boynuma dolayarak, "Bana kim olduğunu söyle?" diye

hırladı. Enerjim bitmek üzere olmasına rağmen sırtım havalandı. Sesi sanki efendimin bir çağrısıymış gibiydi.

"Ödülün."

Parmakları boğazımı sıkıca kavradı ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurmak için eğildi. "Ben burada olduğum sürece."

Gülümseyebilirdim çünkü gerçekten mutluydum ve bana değer verildiğini hissediyordum. Ancak daha önce tamamen göz ardı ettiğim bir gerçek vardı.

Ben onun ödülüydüm, sahip olduğu en değerli şeydim ama yalnızca şimdilik.

O burada olduğu sürece.

22

Karanlık Prens

Benimdi.
Ödülüm.
O benim ödülümdü.
O. Benim. *Ödülümdü.*

23

Ben onun ödülüydüm.

Ben *birinin* ödülüydüm. Onun.

Dün beni muhteşem şekilde boşalttıktan sonra bunu söylediği andan beri sırıtmadan duramıyordum. Sonra elbisemi düzeltmişti, ben de banyosunda yıkanıp saçlarımı yeniden yapmış ve odasından çıkmadan önce üniformamdaki kırışıklıkları düzeltmiştim.

Tam olarak bana yapmamı söylediği gibi.

Her an burada olabilirdi. Koridorun sonundaki arka kapıyı sanki sihirli bir şekilde açılacak ve o uzun boylu, yakışıklı haliyle ortaya çıkacakmış gibi izliyordum.

Birinin onu içeri girip çıkarken görebileceğini düşünmemiş olmam beni korkutmalıydı. Korkmalıydım.

Tüm kural tanımazlığıma rağmen, bu iş benim için önemliydi. Evimi, ailemin anılarıyla dolu yeri geri almamın tek yolu buydu. Onları oturma odasında, mutfaktaki ada tezgâhta, merdivenlerde, arka bahçede hayal edebiliyordum.

Onlar yaşıyordu, hâlâ o evdelerdi ve ben yetim değildim.

Yani evet, onu kulübeme davet etmeden önce tüm detayları düşünmeliydim. Peki bu detaylara dikkat etmesini tatlı bulmam delilik miydi? Korumacı davranmasını?

Saat yedide kapı çaldı. Gelmişti.

Kapıyı çalma şeklinden anlayabiliyordum. Gürültülü ve kısa bir vuruş. Yumruk atar gibi. Koşarak kapıyı açtım.

Zach'in başı eğikti ama gözlerini kaldırıp bana baktı. Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme sundum.

"Geldin."

Beni kontrol etmek için birkaç saniyesini ayırdığında ayak parmaklarım kıvrıldı, gözleri aşağı yukarı hareket ediyordu. Onun için giyinmiştim. Abartılı bir şey değildi. Sadece göğüslerimi ortaya çıkaran bir üst ve minik bir şorttu.

"Beni polis çağırmakla tehdit ettin," diyerek gözlerini tekrar benimkilere dikti. "Ve motorsikletimi mahvetmekle. Kimse motorsikletime dokunamaz. Bu yüzden buradayım."

Kıkırdadım. "Gerçekten mi? Motorsikletin için mi? Sence de onu biraz fazla sevmiyor musun?"

Neredeyse onu tanıdığımdan beri motorsikleti vardı. Birçok kez, sırf onunla uğraşmak için motorsikletine ciddi zararlar vermeyi hayal etmiştim. Hatta birkaç kez buna çok yaklaşmıştım.

"Bence *kızımı* yeterince seviyorum."

İyi ki kapının kenarına tutunmuştum, yoksa baygınlık geçirebilirdim. Sevme şekli yüzünden dizlerimin bağının çözüldüğüne yemin edebilirdim. Bu ve geldiğinden beri beni izleme şekli yüzünden.

Sanki bana doyamıyormuş gibi.

"Bütün gün burada mı duracağız, yoksa beni içeri davet edecek misin?" diye sordu ben bir şey söylemeyince.

Başımı sallayarak kenara çekildim. "Evet. İçeri gelsene."

Botları eşikten geçerken tıkırdadı ve bunda kızarmama neden olan bir şey vardı. Aynı zamanda beni huzursuz ettiği için çeneme vuruyordu.

"Demek sen de o adamlardan birisin."

Ben kapıyı kapatırken Zach bana döndü. "Hangi adamlar?"

"Ulaşım araçlarından kadınmış gibi bahsedenler." Bu gece kullanacağımız tüm kitapları ve eşyaları yerleştirdiğim mutfağa doğru yürürken gevezelik etmeye devam ettim. "Bence bu biraz çılgınca. Sadece bir motosikletten bahsediyoruz. Benim de bir arabam var. Şu an korkudan binemiyor olsam da o arabayı seviyorum. Ama ondan erkekmiş gibi bahsetmiyorum. Sadece 'o' diyorum. Peki ya arabalarına isim verenler? Aah. Ne kadar zavallıca değil mi? Sanki..."

"Motosikletimin bir adı var."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı, dudaklarımı birbirine bastırarak yüzümü buruşturdum. Neden onun yanında sürekli yanlış şeyler söylüyordum?

Arkamı döndüğümde onunla burun buruna geldim. "Öyle mi?"

"Evet."

"Nedir?"

Bana doğru bir adım attığında tezgâhın kenarına dayandım.

"Mavi."

"Ne?"

"Ben ona Mavi diyorum."

Zach şimdi beni sıkıştırmıştı. İri, uzun vücudu benimkinin üstüne doğru eğilmişti. Kalçalarının hafifçe açık olan kalçalarıma baskı uyguladığını hissettiğimde, kalbim kulaklarımda atmaya başladı. Hızlanıyor, hızlanıyor ve kükrüyordu.

"Motosikletine Mavi mi diyorsun?"

"Hı-hı."

"Ama o siyah renkli."

"Yani?"

"Ben..." Kaşlarımı çatmam nedense ona komik geldi. Bunu, eğilip mavi saçlarımı usulca öpmek için bir neden olarak gördü.

İç çekerken gözlerim kendiliğinden kapandı.

"Sonunda sustun," diye fısıldadı saçlarıma. "Ve tek gereken basit bir gerçekti."

Gözlerimi kısarak bir elimi karnına koydum -dün bir nevi üzerine bindiğim karnına- ve onu ittim.

Biraz gerilediğinde şöyle dedim: "Çok komik. Neden motosikletine *bana* taktığın ismi veriyorsun? Hazır konu açılmışken, bana neden Mavi *diyorsun?*"

Zach saçlarıma bir bakış atıp omuz silkti. "Evet, bu *bir* sır."

"Saçlarım sekizinci sınıfa kadar mavi değildi. Sen bana ilk günden beri Mavi diyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden bana hiç Cleo demiyorsun?" Aklımda olduğunu bile bilmediğim bir soruyla patladım.

Belli ki bu soruyu hep içimde taşımıştım.

Birdenbire, adımı söylemesi için büyük, *çok büyük* bir istek duydum. Bana taktığı ismi sevmediğimden değildi. Seviyordum. Kabul etmek istemediğim zamanlarda bile hep sevmiştim.

Yine de adımın onun dilinde nasıl tınlayacağını duymak istiyordum.

Motosikletine bana taktığı isimle seslenirken aklından neler geçtiğini bilmek istiyordum. Neden ona benim adımı vermişti?

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. *Her bir detayı.*

"Ama bu da gerçek adın sayılmaz."

"Ne?"

Zach eğilerek, "Cleopatra. Adın bu, değil mi?" diye dudaklarıma fısıldadı.

Duygularımın saldırısına karşı yutkundum. Karnımdaki kelebeklerin vahşice çırpındığını hissediyordum ve ona da hissettirmek için kendimi ona doğru bastırdım. İçimdeki tüm bu çılgın, yoğun duyguları hissetmesini için.

"Ama neredeyse hiç kimse bana uzun adımla seslenmez."

Başparmağıyla yanağımda iz bırakırken orantısız bir gülümseme sundu. "Cleopatra'nın bir Mısır kraliçesi olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Evet. Annem, bana onun yaşadığı dönemde en güzel kadın olduğunu söylerdi."

"İnsanlar delirmiş olmalı, öyle değil mi?"

Koyu renk tişörtünü belinden kavradım. "Neden?"

"Neyden bahsettiklerini bilmiyorlar. Sana bir kez baksalardı, onun tacını elinden alıp ayaklarının dibine sererlerdi." İçimden geçen ürperti şimdiye kadar hissettiklerimin en büyüğüydü.

Bana güzel demişti.

Güzel.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bana iyi davranıyorsun."

Hafifçe gülümsedi ve homurdanarak onayladı.

Çenesine bir öpücük kondurdum.

"Pekâla, hepsi bu kadar mı?"

Çenesini tezgâha saçılmış kitaplara doğru eğdiğinde başımı salladım.

"Evet. Art bazen hikâye kitaplarını buraya bırakıyor, geri kalanını Doris'ten ödünç aldım. Dolayısıyla elimizde çok fazla okuma materyalimiz var."

Başını belli belirsiz, kısa bir şekilde salladı.

İsteksizliğini hissedebiliyordum. Burada olmayı ne kadar istemediğini. Okumak istemiyordu. Bunu yapmak istemiyordu.

Babası ve yaptığı zorbalıklarla ilgisi olduğuna bahse girerdim.

Zach'i yetiştirmesi gereken adam, onu okumak gibi basit bir eylemden korkar hale getirmişti.

Ne kadar boktan bir durumdu.

"Otur," diye fısıldadım ona. Sertçe oturdu.

Onun yanındaki sandalyeye oturdum ve kitapları kapattım. "Art'ın en sevdiği hikâyeyle başlamamız gerektiğini düşündüm. Senin de okumanı istiyorum, böylece ne kadar ilerlediğini görebiliriz."

Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum ama tek kelime bile etmedi.

Kitabı açıp önüne doğru ittim. Birkaç saniye boyunca kitaba uzanmaya çalışmadı. Onu burada kızgın ve kaybolmuş bir halde otururken izlemek gözlerimin dolmasına neden oldu.

Onun büyümesini izlemiştim. Onu çocukken, sınıfta, odasında, öğretmenleriyle aynı şeyi yaparken çok kolay hayal edebiliyordum.

Belki babasının önünde bile.

Belki de bu kötü bir fikirdi. Onun için kötü anıları canlandırmak istemiyordum. Sadece kendini iyi hissetmesini istiyordum.

Tam bu işi iptal etmek üzereydim ki kitabın kenarını patlayıcı bir nesneymiş gibi tuttu.

Ardından okumaya başladı.

***

Bir saattir okuma egzersizi yapıyorduk.

Babasının ona verdiği zararın seviyesini ölçebilmek için birkaç sayfa okumasını istemiştim.

Görünüşe göre, zarar çok fazlaydı çünkü Zach fena değildi. Hem de hiç değildi.

Evet, yavaş okuyor ve bazı yerlerde duraksıyordu. Uzun kelimelerin bazılarını hemen heceleyemiyordu. Onları okuması, düşünmesi zaman alıyordu. Birkaç kez parmağımı kelimenin altına koyup harfleri telaffuz ederek ona yardım etmek zorunda kalmıştım.

Yine de bu onu okumaktan alıkoyacak kadar korkunç bir seviyede değildi.

Zorbalıkla ilgili olan da buydu, değil mi?

Tek bir anla sınırlı değildi. Hayır. Zorbalığın sonuçları vardı. Yıllarca, bazen bütün bir hayat boyunca süren bir iz bırakırdı.

Size 'şişman' dediklerinde yemek yemeyi bırakırdınız. Hayatınız boyunca yediklerinize dikkat ederdiniz.

Size 'inek' dediklerinde toplum içinde kitap okumayı bırakırdınız. Bir parkın bankında kitap okurken endişeyle etrafınıza bakardınız.

Sizi, hayati bir parçanızı yok ederdi. Aklınızla, kalbinizle, hatta ruhunuzla oynardı. İnançlarınızı, yaşam tarzınızı değiştirirdi. Sizi endişelendirirdi. Paniğe sevk eder, uyutmazdı.

Yine de zorbalığa uğrayanlar güçlüdür, öyle değil mi?

Dirençliyiz. Güçlüyüz. Biz kahrolası gücün kendisiyiz.

Zach lanet olası bir güçtü. Ne isterse yapabilirdi ve ona kendini yetersiz hissettirdiği için babasını boğabilirdim. Bunu daha önce farkedemediğim için kendime kızabilirdim.

Alnında bir çatıklık vardı, dövmeli sağ elinin sayfanın üzerinde hareket edişini izlerken, "Bu dövmeyi ne zaman yaptırdın?" diye sordum.

Okumayı bırakıp bakışlarını bana çevirdi.

Okumaya başladığımızdan beri gerçekten çok iyi gidiyordu. Bir kez bile sıradan bir yorum yapmamış ya da alaycı bir ifade

kullanmamıştı. Ona bir kitap verip okumasını söylemiştim, o da okuyordu.

"Buradan ayrıldığım ilk yıl."

"Peki ne anlama geliyor?"

Dudağı seğirdi. "Çizgiyi aşabilirim."

Gözlerimi devirdim. "Evet. Ama tam olarak hangi çizgiyi?"

"Normalle benim aramdaki çizgi."

Bir çatlak hissettim. Tam kalbimin attığı yerin ortasında.

"Başardın, Zach," dedim ona şiddetle. "Aslında bir çizgi bile yoktu. Seni kimseden ayıran bir sınır yok. Tek bir tane bile. Bence aldığın tüm o dersler? O öğretmenler? İnanılmazlardı. *Sen* harikasın. Tabii ki bu konuda uzman değilim. Annem birkaç çocuğa özel ders verirdi ama yeterince pratik yaparsan ve bir profesyonelden yardım alabilirsek ilerleyeceğini düşünüyorum. Üniversiteye gidebilirsin. İnanabiliyor musun? Avukat, doktor ya da ne bileyim, mühendis olabilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Hatta..."

Oturduğu yerden kalkınca sözlerim yarıda kaldı.

Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama tüm konuşmam boyunca bir ara karanlık bir auraya bürünmüştü. Çenesi sertleşmişti ve parlak gözlerini bana dikmişti.

Sadece iki kez yakınlaşmış olsak da bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Bu onun tahrik olduğu anlamına geliyordu. Fena şekilde.

"Zach..."

Bana doğru eğilerek kelimelerimi ağzıyla yuttu.

Öpüşü vahşi, hatta dün yatağında olduğundan bile daha vahşiydi. Dişleri sıyırıyor ve dili ağzımın içinde acımasızca geziniyordu.

Sonunda benden uzaklaştı. Dudaklarındaki lacivert ruju sildikten sonra, "Sen kimsin?" diye sordu.

Yüz hatlarındaki erotik saldırganlık karşısında neredeyse gevşeyecektim. "Senin ödülün."

Sahiplenici, orantısız bir gülümsemesi belirdi. "Sanırım rujunu tazelemen gerekiyor. Hepsini yedim."

Dudaklarımı yalarken kalçalarım gerildi. "Yedin mi?"

"Hı-hı." Doğrulup beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Bunu böyle bırakamayız, değil mi?"

Çaresizce ağırlığımın ona verdim. "Hayır."

Benden uzaklaştığında, bir şekilde ayakta durmaya devam etmek için güç bulmak zorunda kaldım.

"Yolu göster."

Tökezleyerek, kafam tamamen karışmış bir halde, o beni takip ederken banyoya doğru yürüdüm. Küçücük alana girer girmez kapıyı kapattı. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Ne..."

"Ruj," diye emretti.

Aynadan ona baktım, gözleri vücudumun üzerinde geziniyordu. Göğüslerim bu dar bluzun içinde çok büyük ve şiş görünüyordu. Şortum kıçımı zar zor örtüyor, azgın merkezime çok yakın duruyordu.

Titreyen ellerimle çekmeceyi açıp rujumu çıkardım. Sanki sırada ne olduğunu sormak ister gibi tekrar aynadaki yansımasına baktım.

"Sür onu," diye mırıldandı.

Gösteriyi izlemeye hazırlanıyormuş gibi kapalı klozet kapağına oturmadan önce birkaç adım geri atmasını izledim. Ayak parmaklarımı tüylü halıya gömerek kalçalarımı birbirine bastırdım.

Sonra rujun kapağını açtım; çevirmeliydi ve sürmeden önce aynaya biraz daha yaklaştım.

Aynada ona bakmaktan bilerek kaçınıyordum. Bakamıyordum. Bu çok... samimiydi. Bir şekilde, oldukça günahkâr bir andı.

Aynaya doğru eğilip dudaklarıma ruj sürmek her gün yaptığım şeydi ama bu, tamamen yeni bir anlam kazandırmıştı.

Şimdi kıçımın itişini ve uyluklarımın nasıl birbirine yapıştığını, baldırlarımın düz ve gergin olduğunu düşünüyordum. Ruju sürerken sırtımın kavislenmesini ve ağzımın büzülüşünü düşünüyordum.

Orada oturup aynada beni izlerken ne düşündüğünü merak ediyordum.

Bilmek için çok beklememe gerek kalmadı.

Tam işimi bitirip rujum taşmış mı diye kontrol ederken sesi duydum. Fermuarını a duymuştum ve rujum neredeyse lavaboya düşecekti. Tezgâhın kenarına tutundum, nefeslerim çok yoğun ve hızlıydı.

"Şimdi buraya gel," diye emretti.

Aynadan ona baktım. Klozet kapağının üzerine yayılarak kalçalarını iyice açmıştı. Bu küçük alanda o kadar iri duruyordu ki, bir bacağı seramik küvete, diğeriyse fayans kaplı beyaz duvara değiyordu. Kot pantolonunun önü açıktı, biçimli belinin etrafında gevşekçe asılı duruyordu. Yukarı çektiği tişörtü alt karnını ve kasıklarındaki *V* şeklini ortaya çıkarmıştı.

Beni izleyerek aletini okşuyordu.

"Neden?" diye sordum.

Onu reddedecek gücüm olduğundan değildi. Bana nereye gitmemi söylerse oraya giderdim ama bunu onun ağzından duymak istiyordum.

Benimle edepsizce konuştuğunu duymak istiyordum. Acısını hafifletmek için benden yapmamı istediği şeyleri anlatmasını.

Zach'in gözleri sanki oyunumun farkındaymış gibi parladı.

"Çünkü kim bilir kaç saattir orada oturmuş senin emirlerini yerine getiriyorum, bir çocuk masalı okuyorum. Yorgunum, azgınım ve çok sinirliyim." Hâlâ okşadığı, bir aşağı bir yukarı hareket ettirdiği aletini işaret etti. "Onu görüyor musun? Sana ihtiyacı var. Mavi boyalı dudaklarını ona dolayıp lanet olası bir lolipop gibi emmeni istiyor."

Bacaklarımı birbirine bastırırken dizlerim titredi. Sözleriyle bedenimde bir kargaşa yarattı.

"Ama ya ben..." Mavi boyalı dudaklarımı hafifçe yaladım. "Rujumu her tarafına bulaştırırsam?"

Parmakları aletinin etrafında sıkılaşıp ucunu sıkıştırdı. "Bu konuda sana güveniyorum."

Dudağımı ısırarak mavi rujla kaplı uzunluğunu hayal ettim. Birden bire onu boyamak için sabırsızlanmıştım. Dudaklarımla aletini renklendirmek için sabırsızlanıyordum.

Arkamı dönüp şaşkınlıkla ona doğru yürüdüm. Ona ulaştığımda, bacaklarının arasındaki boşluğa diz çöktüm.

Beni tam karnımdan vuran ilk şey onun kokusu oldu. Misk kokusu yaban mersinli turta kokusundan daha baskındı ve elinin uzunluğu boyunca aşağı yukarı hareketini izlerken dudaklarımı tekrar yaladım.

"Lolipop sever misin, Mavi?"

"Evet."

Aletini izlemeye devam ettim. Bir çubuk gibi, sert ve ağırdı, tepesi yuvarlaktı. Büyüktü, tıpkı vücudunun diğer yerleri gibi. Onu ağzıma aldığımda biraz zorlanacağımı tahmin ettiğim kadar kalındı. Dişlerime dikkat etmem, onu kesmediğimden emin olmam gerekecekti. Dişlerime, hatta boğazımın gerisine bile çarpacaktı.

Dün olduğu gibi, ucundan zevk suyu sızarak elini yapış yapış yaptı. O yapışkanlığın tadına bakmayı çok istiyordum.

O kadar çok istiyordum ki, onu emmek için her şeyi ama her şeyi yapmaya hazır olduğumu düşündüm.

"En sevdiğin lezzet hangisi?" diye sordu.

Sonunda yüzüne baktım. Zar zor nefes alıyordu, bakışları kendinden geçmiş gibi baygındı ve onun da bunun için en az benim kadar yanıp tutuştuğunu biliyordum.

İkimiz de bunun için can atıyorduk ve bizi hayatta tutmanın tek yolu dudaklarımın aletinin etrafına dolanmasıydı.

"Sensin. Sen benim en sevdiğim lezzetsin," diye fısıldadım, bu cevabım karşısında inledi ve başını geriye atıp duvara çarptı.

Ellerimi bacaklarının üzerine yerleştirip ağzımı açarak aletinin ucunu öptüm.

Tam o anda serbest kalan elini yumruk yaparak dizine vurdu. "Siktir."

O ilk öpücük her şeye bedeldi.

Buna bağımlı olmam için. Zach ve tadına bağımlı olmam için.

Göğüslerimin ağırlaşması ve meme uçlarımın sertleşmesi için yeterliydi.

Ardından ağzımı açarak emdim.

Ve yine, bu ilk emiş ona uyum sağlamam için gereken tek şeydi. Dilimi hareket ettirirken nefesindeki her küçük aksama, ucunun yuvarlaklığını, kadifemsi yapısını keşfedişim kadınlığımda yankılanıyordu.

"Siktir, Mavi," diye inledi Zach ve parmaklarını saçlarıma gömdü.

O yapışkan, *yapışkan*, şehvetle kaplı parmaklarını.

Bunun beni neden bu kadar tahrik ettiğini bilmiyordum, kendi zevk suyumun içimden taşarak külotuma sızdığını hissediyordum. Gerçekten öyle oluyordu.

Bir elimi kalçasından çekip aletinin dibini kavradım ve başparmağımı alt tarafındaki damarın üzerinde gezdirdim. Daha sonra, rujumu sürmeyi ve kamyonun karşısında beni yediği gibi onu da yemeyi bitirdiğimde bu damarı bulmaya karar verdim.

Şimdilik dudaklarımı gövdesine sürtüp onu maviye boyayacaktım.

Yukarı aşağı inip çıktım. Göğüslerim zıplıyor, rujumu onun en mahrem yerine sürerken dizlerim banyonun fayans zemininde gıcırdıyordu. Dilimi, suyunu sızdıran ucundaki deliğinin üzerinde gezdirdim.

Nefes nefese sordum. "Nasıl görünüyor?"

Sorum üzerine gözlerini açtı ve karın kasları esnedi. Maviyle boyanmış aletine ve ardından bana baktı. "Mükemmel."

Gülümseyerek geri dönmeyi düşündüğüm o damarı yaladığımda kalçaları sarsıldı.

Tanrım, aletinin muhteşem olduğuna yemin edebilirdim.

Kalın, uzun ve sertti. Ona geri dönmem gerekiyordu, ben de öyle yaptım. Dibini kavrayıp ucunu tekrar emdim, bir yandan da dilimi döndürüyordum.

Onu emdikçe merkezim daha çok kasılıyor, meme uçlarım daha da sertleşiyordu. Göğüslerim bana işkence eder hale gelmişti.

Ağırlardı, sert zeminde neredeyse dört ayak üzerinde diz çökerken onu daha derine her alışımda çekiliyor, sallanıyor ve titriyorlardı.

Şu anda uzunluğunun neredeyse yarısı ağzımdaydı ve hepsini almaya niyetliydim.

Kalçalarının küçük sarsıntılarından, saçlarımdaki yumruğundan ve sürekli "siktir" diye inlemesinden anladığım kadarıyla Zach buna bayılacaktı.

Tam bunu denemek üzereyken beni geri çekti. Saçlarımı çekiştirerek boynumu yukarı kaldırıp yüzüme baktı.

"Rujunu fena dağıtmışsın, Mavi," dedi kabaca, bakışları dudaklarımın üzerinde gezinirken başparmağı dudaklarımın kenarında geziniyordu.

"Bunu sen istedin," diye fısıldadım.

"Ben istedim."

"Ama henüz işim bitmedi."

"Bitmedi mi?"

"Sanırım birkaç noktayı atladım. Daha detaylı çalışmalıyım," diye nefes aldım. "Ayrıca, hâlâ açım. Aradığım şeyi bulana kadar tekrar tekrar emmem gerekiyor."

Uzanıp saçının birkaç telini terden boncuk boncuk olmuş alnından uzaklaştırdım.

Neredeyse yumuşak dokunuşuma doğru eğildi ve kalbim sıkıştı. Ancak bir saniye sonra o sert ve acımasız ses tonuyla geri döndü. "Peki neymiş o?"

Çenesini usulca öperek, "Lolipopunun içindeki krema," diye fısıldadım.

Bu kadar edepsiz bir şey söylediğim için kızardım ve o da hırladı. Hâlâ homurdanırken ağzıma şimdiye kadarki en sert öpücüğü kondurdu. "Yatak odası."

Ses tonu içimde karanlık bir heyecan yarattı.

Ona bakmaya devam edip hoşuna gidecek kadar hızlı hareket etmeyince, "Şimdi," diye emretti.

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktığımda Zach beni tekrar öptü. Öpüşmeye devam ederek yatak odama doğru ilerledik.

Bir şekilde yatağıma düştük.

Zach şortuma atılıp düğmelerini açtı ve külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı itti. O kadar çılgınca ve çaresiz hareket ediyordu ki ona niyetini sormayı bile düşünmedim. Onları tekmeleyerek çıkardıktan sonra beni üzerine çekti.

Yatağa uzanarak benim ağzım onun aletinde, onunki sırılsıklam olmuş çıplak kadınlığımda olana kadar beni döndürdü.

Sonunda kelimeler ağzımdan döküldü. "Ne yapıyorsun?"

"Sen beni emerken amının yüzüme gömülmesini istiyorum," diye mırıldandı.

Sadece bu sözler bile bende mini bir orgazm yarattı ve yatağa, dirseklerimin üzerine düştüm. Vahşi mavi saçlarım, dudaklarımın ve aletinin etrafında bir perde gibi dökülüyordu.

Birbiri için yaratılmış iki şeydi.

Sonra orayı uzun, açgözlü bir şekilde yaladı ve aklımı kaybettim. Yanıyordum ve bunu yatıştırmanın tek yolu çıplak dudaklarımı tekrar aletinin etrafına sarmaktı.

Tanrım, bu pozisyonun adı altmış dokuzdu, değil mi?

Neden aynı anda hem bu kadar kirli hem de tahrik olmuş hissediyordum?

Parmaklarının ıslak girişime sürtündüğünü hissettiğimde hareketlerim aksadı.

Ben onu yalarken o küt parmakların benimle oynaması beni inletiyordu. Onu daha da derine almadan önce nefes almak için başımı kaldırdığımda, tırnaklarım kalçalarına battı ve göğüslerim esneyen karnına baskı yaptı.

"Çok ıslaksın, bebeğim," diye inledi kadınlığıma doğru. "Benim için tıraş oldun, değil mi?"

Cevabım uzunluğunun etrafında inlemek oldu çünkü evet, tıraş olmuştum. Dar bir tişört ve kısa bir şort giymenin yanı sıra kadınlığımı onun için hazırlamıştım.

Belki de bunun yaşanmasını istemiştim. Onun üzerine böyle yayılırken beni yalamasını ve parmaklamasını istiyordum.

Kalçaları hafifçe hareket etti. Çok fazla değildi ama ağzımı aç-

mamı ve istediğini yapmasına izin vermemi sağlayacak kadardı. Parmaklarını kıçımın üzerinde hissettiğimde sarsıldım.

"Bir dahaki sefere parmağımı oraya sokacağımı söylemiştim, hatırladın mı?" Tekrar inledim ve kıçımı dışarı doğru kıvırarak onu davet ettim.

Kıkırdaması acı vericiydi. "Ama yalan söyledim."

Bu cevabı için onu hafifçe ısırdım.

Tekrar kıkırdadı. "Sadece kıçını parmaklamayacağım, Mavi. Ayrıca onları amına da sokacağım."

Nefesim kesilirken neredeyse aletini ağzımdan çıkaracaktım.

Sanki tüm kontrolünü kaybediyormuş gibi kelimeleri geveliyor ve duraksıyordu. Kalçaları sıkıca kenetlenmişti, sanırım boşalacaktı.

Vadettiği şeyi yaparsa, ben de onunla birlikte boşalabilirdim.

Kendimi istilaya hazırladım ama o kadar ıslaktım ki başparmağını amıma soktuğunda acı hissetmedim. Biraz hareket ettirdiğinde hafif bir baskı ve biraz gerilme hissediyordum ama kötü değildi.

Hem de hiç.

Bu çok iyi hissettiriyordu.

Islak, kaygan başparmağını kıçımın kıvrımından geçirip girişimin etrafında dolaştırdığı an, dilimin üzerine zevk suyu fışkırttığını hissettim.

Ayak parmaklarıma kadar içimde yankılanan uzun bir homurtu çıkardı.

Nefes almak için yukarı kalktığım sırada, Zach başparmağını kıçımın içine kaydırdı ve aletinin başına doğru inledim. Dilimin üzerinde sarsılırken onu emme işime geri döndüm.

Kıçımdaki başparmağı garip, tazeleyici ve acı verici bir şekilde erotik hissettiriyordu.

Ancak bununla yetinmedi. Uzun bir parmağını içime kaydırdı ve görünüşe göre oldukça kolay girmişti. Neredeyse aletini yutarken üzerine salyalarım akıyordu.

"Siktir, siktir, siktir. Lanet olsun, Mavi."

Parmaklarını her iki girişimin içinde hareket ettirdiğini hissettiğimde basınç artmaya başladı. Yaklaştığımı hissettim. Onun da yakın olduğunu biliyordum.

"Hissedebiliyorum, bebeğim," dedi nefes nefese. "Kızlığını hissedebiliyorum. İşte orada. İncecik bir duvar ve geçmeme izin vermiyor. Sanki benimle alay ediyor."

Konuşmasının son kısmı kelimelerden çok homurtudan ibaretti.

O zaman o duvarı yıkmalısın. İçeri girebilmen için yolu açman gerek.

Bu düşünce zihnimde parlak ve ışıltılı bir yıldız gibi belirdiği esnada boşaldım.

Parmaklarının etrafında kasılırken aleti ağzımın içinde sarsıldı. Onun da parmaklarına geldiğim gibi boşalabilmesi için başını bırakıp dilimi dışarı çıkardım.

Vücudunun gerginliği ve kasılmaları benimkiyle eş zamanlıydı. Seslerimiz de öyleydi. Muhtemelen tam bu anda kalplerimiz de aynı ritimle atıyordu.

O beni sağarken ben de onu yutuyordum. Tadı tam da hayal ettiğim gibiydi. Misk, baharat ve ondan ibaretti.

Kahrolası şekilde onun gibiydi.

Kahrolası Zach gibiydi.

Ait olduğum adam, onun ödülü olduğumu düşünen adam gibi.

Her nedense, o da her şeyimi vermem gereken adam gibi de hissediyordu.

Bekâretimi bile.

24

Ölüyordum.

En azından öyle hissettiriyordu. Üzerime çullanan acı o kadar yoğun ve aniydi ki nefesim kesilmişti.

Mutfağın eşiğindeydim, bir an için de olsa Zach'i görmek istemiştim çünkü sabahları antrenmandan hemen sonra kahvaltı yapmak için buraya geldiğini biliyordum.

Bu şekilde birkaç öğünü birlikte yemiştik. Onun yaptığı tek şey beni izlemekti ve ben de Maggie'yle fırtına hızıyla konuşurken kızarmamaya çalışmıştım.

Ne yazık ki bu sabah yalnız değildi.

Terli saçları nefis görünüyordu, yelek tipi kolsuz tişört giymişti ve önünde bir kâse tatlı duruyordu. Ne tatlısı olduğunu kontrol edecek vaktim olmadı çünkü Leslie'yle onu izlemekle meşguldüm.

Art'ı kurtardıktan sonra Zach'in herkesin gözdesi olduğu sır değildi. Aşçılar ona hizmet etmek için sıraaya giriyordu. Kızlar ona bakıp kıkırdamaktan, yüzü ve vücudunun muhteşemliği, sırıtışı ve ne kadar güçlü olduğu hakkında dedikodu yapmaktan kendilerini alamıyorlardı. Havuz başında yaptığı antrenmanlar da oldukça ünlüydü.

Leslie, çalışan diğer tüm kızların yaptığını yapıyordu. Kıkırdıyor ve kalçasını dışarı çıkararak ona doğru eğiliyordu. Tezgâhın yanında duran Maggie de kıkırdıyordu, sohbete dahil olacak kadar yakınlarındaydı.

Peki ya Zach?

Kıza sırıtarak bakıyordu.

Sohbete kendini o kadar kaptırmıştı ki tatlısına bile dokunma-

mıştı. Leslie'nin gülümsemesine ve sarı saç örgüsüyle oynayışına dalmıştı. Aralarında bir şey varmış gibi görünüyordu. Sanki birbirlerini tanıyor gibiydiler.

Sanki Leslie onun tüm sırlarını ve mücadelesini, okumakla ilgili çektiği sıkıntıyı biliyordu. Ne kadar çok okursa o kadar iyi olacağını ve bunu ona söylediğimde içine kapandığını biliyordu.

Bunu anlamam mümkün değildi. Kaydettiği ilerlemeyi görmekten neden mutlu olmayacaktı ki? Neden harfleri karıştırmadan bir cümleyi doğru okuduğunda onu övmemi ve zevkten yüzünün kızarmasını istemesindi?

Bazen bunun utanç olduğunu düşünüyordum. İlerleme kaydettiği için utanıyor ve öfkeleniyordu. Bu o kadar tuhaftı ki aklımda kurduğumu düşünüyordum.

İfadesi ne zaman çekingen bir hâl alsa, bir sonraki adımın ne olacağını biliyordum. Öpücükleri ve elleri.

Tanrım, elleri her zaman o kadar çaresiz ve azgındı ki çıplak tenime ulaşabilmek için kıyafetlerimi yırtmanın eşiğine geliyordu. Göğüslerime, kalçalarıma, kadınlığıma. Sanki havaya ihtiyacı varmış gibi her yerime dokunma ihtiyacı duyuyordu. Sanki beni boşaltmaya ihtiyacı varmış da ben kollarında titrerken kendisi de boşalmalıymış gibi. Üstelik tek yapabildiğim ona istediğini vermekti.

Vermemem için bir neden mi vardı?

Ben onun ödülüydüm, değil mi?

Belki de söyledikleri sadece kelimelerden ibaretti.

Belki herkese aynı şeyi söylüyordu. Belki de kulübeme bir hırsız gibi gizlice girdiğini gözler önünde flört ettiği Leslie'ye söylemişti.

Çılgınca bir düşünce olduğunu biliyordum. Sonuçlarını düşünmüş olmasam bile aramızdakilerin gizli kalmasını isteyen bendim. O sadece benim isteklerime boyun eğiyordu.

Koridorlarda karşılaşırsak birbirimize hiç bakmıyorduk. Kahvaltı ederken konuşmuyorduk. Onu havuz kenarında egzersiz yaparken ya da yüzerken görürsem birbirimize tek kelime etmiyorduk.

Bunu yapan bendim. Kuralları ben koymuştum ve Zach beni koruma konusunda olduğu kadar bu *aptal* kurallarıma uyma konusunda çok dikkatli davranıyordu.

Bu durumdan hoşlanmadığımı fark ettim.

Bunu zoraki gizlilikten ve başka birine dokunmasından hoşlanmıyordum. Beni fark edemeyecek kadar ona dalmış olmasından hoşlanmıyordum.

Boğazımdan sesli bir nefes ya da hıçkırığa benzer bir ses yükseldi. Acıklı, kıskanç hıçkırığım bir şekilde ona ulaştı.

Zach gözlerini kaldırıp doğruca bana baktı. Dudakları aralandığında benimkiler de aralandı.

Leslie artık onun dikkatini çekemediğini fark edip arkasını döndüğünde beni görünce gülümsedi.

Gülümsemesi o kadar coşkuluydu ki, istediğim şeye yakın olduğu için ondan nefret bile edemiyordum.

"Hey, Cleo. İçeri gel," dedi neşeyle.

"Ah, nihayet buradasın. Gel, yine İngiliz muhallebisi yaptım." Maggie, Zach'e sevgiyle gülümsedi. "Efendi Zach'in favorisi."

İngiliz muhallebisi.

Zach'e dönmeden önce ikisine de hafifçe gülümsedim. Orada kaskatı oturuyordu, çenesi o kızgın ve acımasız haliyle sıkılmıştı.

Kızgın olmak için ne sebebi vardı ki? İhanete uğramış hisseden bendim.

"Sorun değil," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. "Eğer bu... Bay Prince'in favorisiyse, o zaman hepsini o yemeli."

Sözüm bittikten sonra arkamı dönüp mutfaktan çıktım.

O kadar aceleci yürüyordum ki koridorun sonunda birine çarptım. Ryan'dı.

Ellerini omuzlarıma koyarak beni tuttu. "İyi misin?"

Nazik sesi ağlamak istememe neden olsa da kendimi tutmayı başardım. "Evet, iyiyim. Özür dilerim. Sana çarpmayı bırakmalıyım."

Kıkırdayarak, "Rahatsız olmuyorum," dedi.

"Nasılsın?" Yakışıklı yüzünü inceleyerek sordum.

Beni her zaman güvende hissettirirdi. *Her zaman.*

Ancak şimdi ona baktığımda anlıyordum ki belki de ben güvende olmak için yaratılmamıştım. Güvende olmak bana bir şey ifade etmiyordu. Nazik parmaklar ve yumuşak dokunuşlar ilgilenilmek bana göre değildi.

Belki de sert vuruşlar, çekiştiren eller ve sert bakışlar için yaratılmıştım.

"İyi. Sen?" Kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Evet. Ben sadece, bilirsin, zor bir gün geçiriyorum."

"Gün daha başlamadı bile."

Acı bir şekilde kıkırdadım. "Biliyorum. Sadece o günlerden biri olacak."

Başını sallayarak söze başladı. "Dinle, sana bir şeyi söylemek istiyorum. Tina arkadaşın olduğu için zaten biliyorsundur ve..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Sorun yok. Biliyorum. Tina bana cumartesi günü randevuya çıkacağınızı söyledi ve bu harika bir haber. Gerçekten."

Tina tavsiyemi dinleyip Ryan'a çıkma teklif etmişti. Sanırım onu şok etmişti. Tina, Ryan'ın on saniye boyunca hiçbir şey söylemeden yüzüne baktığını söylemişti.

Eminim ona yeni bir gözle baktığı içindi.

"Emin misin? Kendimi çapkın ya da ona benzer biri gibi hissediyorum."

Kahkaha atarak omzumu göğsüne çarptım. "Sen çapkın değilsin. Hem de hiç. Tanıdığım en düzgün adamlardan birisin, Ryan. Aslında, sen tanıdığım en iyi adamsın. Yani hayır, öyle biri olduğunu düşünmüyorum. Umarım iyi vakit geçirirsiniz."

Gülümsedi, aslında sırıtmıştı. "Tamam."

Bunu en az Tina kadar, gerçekten dört gözle beklediğini gözlerinden anlayabiliyordum.

"Tamam." Başımı sallayıp biraz geri çekildim.

Ryan eğildi ve beni alnımdan öptü. Kardeşçe bir öpücüktü. Çıkmak istediğimize inanamıyordum. Belki de bu yüzden bilin-

çaltımızda sürekli erteliyorduk. Meşgul olmamız ve zaman bulamamamız en başından beri bir işaret olabilirdi.

Tam oradan ayrılacakken ensemde bir karıncalanma hissettim. Arkamı dönmeden önce onun kim olduğunu biliyordum.

Mutfağın eşiğinde duran Zach, suçlayan gözlerle bana bakıyordu.

***

Annemin geceliğini giydiğim gecelerden biriymiş gibi hissediyordum.

Maggie benim için şarap lekesini çıkarmaya çalışmıştı. Kısmen başarılı da olmuştu. Lekeler silikleşmişti ama hâlâ dantelli yakasının hemen altındaki göğüs bölgesinde izi belli oluyordu. Daha fazla zarar görmemesi için düzgünce katlayıp saklamaya karar vermiştim.

Ancak bu gece yalnız ve üzgündüm, yanımda beni rahatlatacak bir şey olsun istiyordum.

Zach bu akşamki dersimize gelmemişti ve ben çok kızgındım.

Çok kıskanmıştım.

Onu sürekli Leslie ile birlikteyken görüyordum ve içim bir sürü mantıksız duyguyla doluyordu. Sadece onun bende uyandırabileceği duygularla.

Tanrım, bu adam her zaman akıl sağlığımla oynuyordu, beni bir çılgınlık ve tutku yığını haline getirmişti.

Onunla birlikte olduğunu düşünmek bile hâlâ lisedeymişim gibi bende ağlama isteği uyandırıyordu. İşten çıkıp kulübemin kapısından içeri girdiğimden beri ağlıyordum ve bu yüzden biraz dondurma almaya karar verdim. Tina ve ben dondurma stokluyorduk.

Buzluktan dordurmamı çıkarıp çekmeceden bir kaşık aldım ve odama döndüm. İçeri girer girmez penceremin dışında birinin olduğunu gördüm.

Dondurma kutusunu bir kenara bırakıp pencereye doğru koştuğumda aynı dirsek, kalça ve omuz parıltılarını gördüm.

Zach. Muhtemelen kulübenin arka kapısına ulaşmak için köşeyi dönüyordu.

Sertçe iç çekerek pencereden uzaklaştım, deri botlarımı giyip kapıya koştum ve o gelmeden kapıyı açıp dışarı çıktım.

Beni görünce durdu.

Ondan birkaç metre uzakta olmama rağmen sert nefes alışlarını duyabiliyordum. Tedirginlerdi ve göğsünün sonsuz kat daha büyük ve geniş görünmesine neden oluyorlardı.

Karanlık bakışları altında ona doğru yürüdüm. "Ne yapıyorsun burada?"

Beni içine çekti, gözleri de nefesleri kadar hareketliydi ve şimdi de kalbim kadar hızlı hareket ediyordu. Yüzümde gördüğü şey onu mutlu etmemişti. Aslında, bu onu düpedüz kızdırmıştı.

"Sana söylemiştim," diye homurdandı.

"Neyi?"

"Seni ağlatacağımı söylemiştim. Bunu yapmaya devam edeceğimi söylemiştim."

Öfke içimde bir dalga gibi yükseldi. Bütün akşam bu pislik için ağlamıştım ve söyleyeceği tek şey bu muydu?

"Yani?"

"Yani bunun için beni suçlayamazsın. Bu konuda surat asamazsın," diye çıkıştı.

"Surat asmak mı?" Tırnaklarım avuç içlerime battı. "Siktir git Zach, tamam mı? Siktir. Git. Evet, bana söylemiştin. Beni ağlatacağını söylemiştin ama ben aptal gibi seni dinlemedim. Neyse ki aklım başıma geldi. Şimdi mutlu musun? Kendinle gurur duyuyor musun? Evine git."

Zach bana biraz daha yaklaştı ve kokusu burnuma çarptığında kalbim bir kez daha çarptı. Gece her zamanki gibi sıcaktı ama onun kaslı bedeninden yayılan sıcaklık bir cehennem gibiydi ve sadece onun yakınlığı bile terlememe neden oluyordu.

Uzun bir nefes çektiğinde burun delikleri genişledi. "Sana hiç yalan söylemedim. Sana hiçbir şey için söz vermedim. Beni en kötü halimle gördün, Mavi. Sana en kötü halimi gösterdim.

Ve seni öpmem için bana yalvardığında, artık *bana ait* olduğunu söyledim. Ama sen yine de onun sana dokunmasına izin verdin. Dudaklarının tenine değmesine izin verdin."

Öfkesi de vücudu kadar güçlüydü ve bu yüzden yerimde hafifçe sallandım. Bu beni suçlu hissettiriyordu ve aynı zamanda midemdeki kelebeklerin uyanmasına neden oluyordu.

Lanet olsun.

Bunu her zaman yapmayı nasıl başarıyordu? Benimle ilgili her şeyi nasıl kontrol edebiliyordu?

"O benim arkadaşım," dedim dişlerimi sıkarak. "Hiçbir şey yapmasına *izin* vermedim. İyi davranıyordu. Ayrıca bu konuda beni azarlayacak durumda değilsin. Bu sabah Leslie'yle flört etmeyi ihmal etmedin. Lanet olası muhallebine dokunmadın bile."

Hah.

Huysuz bir çocuk gibi göründüğümü biliyordum ama kendime engel olamamıştım. Bu kıskançlığa son veremiyordum.

Bir adım daha yaklaştığımda neredeyse burun buruna geldik. Benden çok daha uzun olduğu için benim yüzüm onun göğsüne değiyor da olabilirdi.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," diye mırıldandı.

"Affedersin?"

"Koşmanı istiyorum."

Ses tonunda ve yüzündeki kaba çizgilerde gezinen bir şey yutkunmama neden oldu. "N-Ne?"

"Arkanı dönmeni ve olabildiğince hızlı koşmanı istiyorum." Bir nefes daha almak için duraksadı. "Şu an böyle hissederken, içim karmakarışıkken... Yapamam..."

Aramızda neredeyse hiç boşluk yoktu ama yine de yaklaştım. Onu hiç böyle görmemiştim. Tedirgin ve endişeliydi. Her nefesi, ağzından çıkan her kelime o kadar acı verici, o kadar hüzünlü şeylerle doluydu ki, sahip olduğum tüm içgüdüler onu rahatlatmak istememe neden oluyordu.

Benim de canımı yakıyor olsa da acısını dindirmek istiyordum.

"Neyi yapamazsın?"

Zach'in gözleri yırtıcı bir parıltıyla hareket etti. "Seni incitmek istemiyorum."

Ah, Tanrım.

Bana zarar vermeyeceksin bile diyemiyordum çünkü yapabileceğini biliyordum. Fiziksel olarak yapmazdı, hayır ama duygusal olarak *verebilirdi.*

Bana zarar verebilirdi. Bu sabah beni *incitmişti.*

Şimdi onu izlerken, beni ne kadar mahvedebileceğimi anlıyordum. Üstelik zorbalıktan ya da geçmişten bahsetmiyordum.

Şu andan bahsediyordum.

Onun için hissettiklerimden bahsediyordum. Kuralları hiçe saymamdan, kitap okuduğunda beni gururlandırmasından, onu Art'la birlikte gördüğümde kalbimin kabarmasından, bana dokunduğunda tenimi titreten duygulardan.

Belki de hissettiklerim çocukça bir heves değildi.

Belki de bu insan olarak hissedebileceğimiz en derin duyguydu.

Tanrım, hislerim ne zaman bu kadar derinleşmiş, ne zaman bu kadar güçsüzleşmiştim?

"Ben..."

"Koş," diye homurdandı bu sefer daha yüksek sesle.

Bir saniye bile düşünmedim. Dediğini yaptım ve koştum.

Ormana doğru ilerledim. Koşabildiğim kadar hızlı koşuyordum.

Zorbamdan kaçmıyordum. Koşuyordum çünkü o artık uzun zamandır benim zorbam değildi. O artık benim için başka bir şeydi. Daha fazlasıydı.

Ay ışığı ağaçların yapraklı dalları arasından bana vuruyordu. Nedense yıldızlar bile daha parlaktı.

Botlarımın altındaki yapraklar çatırdıyordu. Nefes seslerim dışındaki tek ses buydu. Ancak sonra, başka bir ses daha katıldı.

Peşimden koşuyordu. Beni kovalıyordu.

Kovalayacağını biliyordum.

Orion gibi.

Bu düşünce beni durdurduğunda nefes nefese ona doğru döndüm. Tam orada, birkaç adım ötemdeydi.

"Durdun."

Geriye doğru yürüdüm. "Daha fazla koşmak istemedim."

İleriye, bana doğru yürüdü. "Neden peki?"

Çünkü kırılgan şeyler için keskin nesneler neyse benim için de o öyleydi. Bir pervane için alev neyse oydu.

Kader.

Bizim kaderlerimiz birdi, Zach ve benim. Biz birer yıldızdık, değil mi?

Kaderden kaçamazdın. Alın yazısını silemezdin. Bir güveyi alevler içinde yok olmaktan alıkoyamaz, keskin bir cismin kırılgan bir şeyi kanatmasını engelleyemezdin.

"Çünkü artık oyun oynamak istemiyorum."

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bu bir oyun değil." Korkmadan geriye doğru yürümeye devam ettim çünkü bir şey olursa beni kurtarmak için öne atılacağını biliyordum. "Ben kimim?"

Kaşlarını çattı, elinin tersiyle ağzını sildi. "Ödülümsün."

Sırtım bir ağaca çarptığında bedenimi eğerek ellerimi ağacın gövdesine doladım. "O zaman bana sahip olmalısın. Ama bir şeyi de bilmelisin."

"Neyi?"

"Bu ödül sana ait ama *sen de* en az o kadar bu ödüle aitsin."

Zach sonunda bana ulaştı ve avuçlarını ağacın sert kabuğuna dayamak için öne doğru eğildi. "Öyle mi?"

Çenemi kaldırdım. "Evet."

"O lanet muhallebiyi neden yemediğimi biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü seni bekliyordum. Çünkü her gün gelirdin ve biz..."

"Birlikte yerdik."

Sonunda gülümsedim.

Ellerini gevşek saçlarıma gömerek boynumu yukarı kaldırdı. "Bana ait olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

Alnı benimkine dayadı. "Bu dünyada kendimi sorumlu hissettiğim tek şeyin sen olduğu anlamına geliyor." Kaşlarını çatışı o kadar derindi ki bunu tenimde hissettim. "Sen bana ait olan ilk şeysin. Hayatım boyunca sahip olduğum tek şeysin ve ben... seni incitmek istemiyorum."

Kalbim yok olmuştu. Onu duymuyordum.

Yavaşça bedenimden ayrılıyordu ve eğer kalbimi engel olmazsam sonsuza yok olacağını ruhumun derinliklerinde biliyordum. Ölecekti.

Zach bana yaklaştığında onu karnımda hissettim. Kalın, sert aletini.

Aletinin bedenime karşı kasılmasına, kadınlığım sıkışarak cevap veriyordu.

O anda beni incitmek istemediğine dair tekrarladığı sözlerle ne demek istediğini anladım. Benden neden koşmamı istediğini biliyordum.

"Seks yapacağız, değil mi?"

"Sen bâkiresin."

Tişörtüne yapıştım. "Ve sen çok büyüksün."

İnleyerek alnını benimkinin üzerine koydu. "Sen çok küçüksün, canını yakarım."

Bir damlanın beni terk ederek külotuma sızdığını hissettim. Bu bana bâkire olup olmadığımı sorduğu o geceyi hatırlattı. "Evet. Beni esneteceksin."

Ereksiyonunu bana sürttüğünde memelerimi göğsüne doğru iterek inledim. "Ne kadar dikkatli olursam olayım."

Sorun değildi.

Kalbim ölebilirdi. Onun yerine yenisini, sadece karşımdaki bu yalnız, *yapayalnız* çocuk için atan bir kalp yapacaktım.

"Peki sen bana ait olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadım.

Zach gözlerimin içine baktı. "Ne demek?"

Ben de yalnızdım. Ailem yoktu. Evimi elimden almışlardı.

Bu dünyada bana ait olan hiçbir şey yoktu. Onun dışında.

"Bu sana güvendiğim anlamına geliyor. Dikkatli olacağını biliyorum. Bu, bekâretimi vermek istediğim tek kişinin sen olduğun anlamına geliyor."

Eğilip yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Fakat Zach öpücüğümüzü derinleştirdi. Bir elini başımın arkasına bastırıp diliyle dudaklarımı aralamaya çalıştı.

Ardından beni kaldırdı, kollarımı vücuduna doladım ve geldiğimiz yere geri döndük.

Kulübeme.

25

Zach beni, onu karşılamak için dışarı çıktığımda açık bıraktığım arka kapıdan kulübeye taşıdı.

Yatak odama geldiğimizde beni yere indirdi ve diz çökerek botlarımı çıkardı.

Işık kapalıydı ama pencere açıktı ve ay ışığı güçlüydü. Yukarıda bir yerlerde, Orion'un bu gece Plaides'i yakaladığına inanıyordum. En azından bu gece dinlenecekti.

Zach işi bittiğinde ayağa kalkıp üzerimde yükseldi. Havada o kadar çok gerilim ve şehvet vardı ki nefesim kesiliyordu.

Utanıyordum.

"Bu geceki dersini kaçırdın," dedim ona sırf bir şey söylemek için.

Gümüş ay ışığında çarpık gülümsemesini gördüm. "Ders mi?"

"Hı-hı." Ben de gülümseyerek başımı salladım. "Ben senin inek öğretmeninim ve sen de sınavı geçmesi gereken, yoksa takıma giremeyecek olan sporcusun."

Öne doğru uzandı ve elbisemin boynundaki dantelin izini sürdü, sanki gelmiş geçmiş en güzel şeymiş gibi bakıyordu. "Öyle mi? Ne oynuyorum?"

Titreyerek ona yukarıdan aşağıya baktım. Uzun boylu, geniş ve sürekli kıyafetlerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu.

"Hımm, futbol?"

"Bunda iyi miyim?" diye sordu, sanki dokunmadan duramıyormuş gibi parmakları hâlâ dantelin üstündeydi.

"Evet. En iyisisin. Sadece sınıfta odaklanma sorunu yaşıyorsun."

Parmaklarını boynumda gezdirdi ve bir tutam bukleyle oynamaya başladı. "Peki neden?"

"Belki de sürekli beni izlediğin içindir," diye fısıldadım, küçük dokunuşlarından zevk alarak.

"Demek sen de benim sınıf arkadaşımsın?"

"Öyleyim. Ayrıca çok zekiyim, yaşıtlarımdan ilerideyim. Bu yüzden sana özel ders vermemi istediler."

Kıkırdadı. "Peki neden seni izliyorum?"

Yutkundum ve ona doğru çekildim. "İlk başta beni korkutmak için olduğunu düşündüm. Kendimi senden daha yetersiz hissetmemi sağlamak için. Ne de olsa sen okulun prensisin ve ben sadece... mavi saçlı, tuhaf bir kızım."

Saçlarımla oynadığı yerden başını kaldırıp bana baktı.

Gözlerini gözlerime diken Zach, saç telimi bırakıp elini ensemde gezdirdi. "Belki de kendime söz geçiremediğim için seni izliyorumdur çünkü sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın. Ve mavi saçların bana gökyüzünü, okyanusu hatırlattığı içindir. Özgürlüğü."

Kan tenimin hemen altına hücum ediyor, her yeri kızıla boyuyordu. Gecenin bir yarısı hiç bu kadar zinde, canlı ve kıpkırmızı olmamıştım.

"Bu yüzden mi ceza odasında sürekli izliyordun?"

Ceza aldığımda çoğu zaman Zach de yanımda olurdu. Hep ilk tanıştığımız gün oturduğumuz yerde otururduk. Tüm bu süre boyunca gözlerini üzerimde hissettiğim için başımı eğip onu görmezden gelmeye çalışırdım.

"Evet," diye fısıldadı, parmaklarını boynumda gezdirirken. "Ve seni utandırmak için."

Omzuna hafifçe vurdum. "Bu yaptığın çok kabaydı."

Kıkırdayarak beni hafifçe öptü.

Bu sefer, öpücüğü derinleştiren bendim. Ağzını işgal eden ve altdudağını ısırarak inlemesine neden olan bendim.

Bir saniye sonrasında kontrolü ele aldı.

Geceliğimi yukarı çekip bedenimden çıkardı. Bir anda neredeyse çıplak, mavi iç çamaşırımla orada duruyordum.

İçten içe, seks yapacağımızı biliyordum. Fakat her nasılsa, bunun için çıplak olmam gerektiğini düşünmemiştim. Tanrım, çıplaktım.

Çıplak.

Bir erkeğin önünde. Onun önünde. Gelmiş geçmiş en mükemmel erkeğin karşısında. O sert, yontulmuş kaslardan oluşuyordu, evet. Bunun için her gün çalıştığını biliyordum. Bense annem bakmıyorken mutfak dolabından aşırdığım şekerlerin katkısıyla yumuşak hamur kıvamında yağlardan ibarettim.

Ayaklarıma bakarak kendimi çıplak hayal etmeye çalıştım. Büyük göğüsler, yuvarlak bir karın, geniş kalçalarla dolgun uyluklar. Ah, bir de aydan daha beyaz bir ten.

Zach derin bir nefes alarak, "Seni kaç kez çıplak hayal ettiğimi biliyor musun?" dedi boğuk bir sesle.

Başımı kaldırdığımda beni öperken de benzer bir şey söylediğini hatırladım. "Binlerce kez mi?"

Bir nefes alıp başını salladı.

Bakışları vücudumun bir bölümünden diğerine geçerken büyülenmiş gibi görünüyordu. İlk nereye bakacağını bilemiyormuş gibiydi. Gözleri biraz genişlemişti ve dudakları aralıktı.

Tüylerim diken diken oldu. Her yerim hissizleşmişti ve karıncalanıyordu. Sırtımın alt kısmına değen yumuşak saçlarım bile.

Zach elini göğsümün ortasına, her nefes alışımda inip kalkan memelerin tam ortasına koydu. Avucunu iki yana açarak ikisine de aynı anda dokundu. "Tanrım. Bunları hayal ederek kaç kez mastürbasyon yaptım. Anlatamam."

Başparmağını sol meme ucumun etrafında döndürerek onu sert bir çakıl taşına dönüştürdü. Onlarla oynamayı seviyordu, bunu biliyordum. Onları uyarmayı, parmaklarıyla rahatsız etmeyi, ağzıyla emmeyi seviyordu.

Eli aşağı doğru indiğinde istemeden de olsa sırtım kavislendi. Karnıma ulaştığında başparmağını göbek deliğime bastırdı.

Bir şekilde yine o damara baskı yapıyordu. Bana her yaklaştığında, onu her düşündüğümde şişen ve gerginleşen damara.

Zach hareketine devam ettikçe nefes alış verişi sertleşti. Eli biraz daha aşağı inerek sert ve baştan çıkarıcı bir şekilde külotumun içine kaydı. Sırılsıklam olmuş merkezime dokunduğu an bacaklarım gerildi ve topuklarım yerden kalktı.

Parmak uçlarımda yükselirken kendimi dengelemekte güçlük çekiyordum.

Bana doğru ilerlediğinde bedenlerimiz buluştu. Ben çıplak ve açıktaydım, o hâlâ tişörtüyle kot pantolonunu giyiyordu, sürtünmeleriyle beni kavuruyordu.

Kolunu belime dolayarak dengede durmama yardımcı olurken, diğer eliyle kadınlığımın tamamını avuçladı.

"Zach." Adını inledim ve o da sanki bir nesneymiş gibi onu sıktı.

Şişmiş dudaklarımı birbirine bastırarak gömleğini avuçlamama neden oluyordu ve beni ayak parmaklarımın üzerinde tutuyordu. Neden bu kadar erotik olduğunu bilmiyordum ama öyleydi.

"Bana kim olduğunu söyle?" diye fısıldadı.

"Ödülün."

Sanki bu sözler bir katalizörmüş gibi, Zach dudaklarıyla dudaklarımı yakaladı.

Kollarımı boynuna doladım, gömleğinin arkasını avuçlayıp çekiştirmeye başladım. Sabırsızca. Tanrım, öpücükleri beni onun için, aleti için çok sabırsızlandırıyordu.

İşareti alarak külotumu aşağı itti ve gömleğini vücudundan çekip çıkarmadan önce beni tamamen çıplak bıraktı.

Kot pantolonunun fermuarını açmaya yeltendiğimde izin vermedi. Beni öpmeye devam etti ve ben dudaklarıyla vücudumda gezinen elleri dışında her şeyi unuttum.

Benim ellerim de beceriksiz değildi.

Omuzlarında, sırtının çıkıntılarında, belinin kavisinde gezinmeye devam ediyorlardı. Neresine dokunacağımı, bu açlığı gidermek için ona *nasıl* dokunacağımı bilmiyordum. Ateşli, kaslı

ve sıkıydı, tırnaklarımı zamanın sonuna kadar kaslı teni boyunca kaydırabilirdim.

Nefes almak için ara verdiğimizde bile dudaklarımız birbirine sürtünüyordu. Zach beni geriye doğru yürütüp yatağa yatırdıktan sonra üzerime atılırken aynı havayı soluduk.

Bu gerçekleşiyordu, değil mi?

Yakında içimde olacaktı.

Sabırsızlanıyordum.

Başımın iki yanına yerleştirdiği elleri, yastığın üzerinde bir göçük oluşturdu ve nefesleri o kadar fırtınalıydı ki alnımda uçuşan saçlar birbirine girmişti.

Uzanıp onu dudaklarından öptüğümde bacaklarımın arasındaki iri bedeni titredi.

"Acele et," diye fısıldadım, bacaklarımı yanlarına sarıp kalçalarını kendime doğru çekip bastırdım.

Pantolonunu indirip içime gireceği zamanın geldiğini sanıyordum. Zaten hazırdım. Sanırım yıllardır hazırdım.

Ancak Zach vücudumda aşağı doğru hareket edip bir meme ucumu ağzına aldı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, başımı arkaya atarak ona doğru eğildim.

Zach homurdanarak dirseklerinin üzerine indi ve göğsümü avuçlarının arasına aldı. Ağzıyla meme ucumu okşarken, yerimde duramayarak ona sürtünüyordum.

Kasıklarımı aşağı yukarı sürüklüyordum, karnının çıkıntılarına sürtünüyor, muhtemelen üzerine yapışkan bir ıslaklık bırakıyordum.

Zach'in umrunda değildi. Bunu teşvik ediyordu. Hareketlerim ne zaman yavaşlasa, göğüslerimi daha sert sıkıyor ve meme ucumu ısırıyordu, kasıklarını bana doğru iterek beni hızlanmaya zorluyordu.

Boşalmak üzere olduğumu düşünerek karın kaslarının üzerinde gidip geldiğim sırada Zach meme ucumu bıraktı.

"Zach," diye öfkeyle soludum.

"Şşşt. Konuşma."

Homurdandım ve göğüslerimin arasındaki vadinin üzerinde gülümsediğini hissettim.

Dilini göbek deliğime ulaşana kadar aşağıya, daha aşağıya doğru gezdirdi. Dilini gömüyor, yalıyor, ısırıyor, içimi acıtıyordu.

İlk aşk ısırıklarım.

Karanlıkta hafifçe gülümseyerek aşağıya, karanlığa gömülen başına ve büzülmüş dudaklarına baktım, vücuduma tapınıyordu.

Hareketlerim artık çılgınca bir boyuta ulaşmıştı. Çılgınca ve hızlıydı. Dalgalanıyor, sallanıyor, kıvranıyordum. Ayaklarım yatağın üzerinde kaymaya devam ediyordu.

"Sanırım ben..."

Boşalmaya çok ama çok yakındım, nefesini klitorisimde ve parmağını kıçımın dar girişinde hissettiğim anda tüm kontrolümü kaybederek boşaldım. Ağzıyla kıvrımlarıma yapıştı ve orgazmımı boğazından aşağı akıttım, saçlarını çekiştirip kalçalarımı yüzüne bastırıyordum.

Zach yataktan kalkıp kot pantolonunu çıkardığında sersemlemiş bir halde, nefes nefese ve ter içinde tavana bakıyordum. Aleti havada sallanıyordu, sert ve kalındı. Çok kalın. Ağırlığını, tadını, ağzımı nasıl genişletmek zorunda olduğumu, onun için nasıl gerildiğimi hatırlıyordum.

Üstelik şimdi, içimde olacaktı. Daracık kadınlığımın içinde.

Korkmalıydım.

Ancak yatağa tırmanıp onun için açılan kalçalarımın arasında sürünüşünü ve bedeninin kalçalarımın arasına yerleşmesini izlerken, bunun için her şeyi yapabileceğimi fark ettim.

Bakışları şehvetle kararmış, sertleşmiş halde üzerime kapanan bu adam için her şeyi yapardım.

Aletinin beni ele geçirip bedenimi sahiplenmesi için *her şeyi* yapardım.

Bacaklarımı kaldırıp kalçalarının etrafına doladım ve ayak bileklerimi sırtında çaprazlayarak sessizce kendimi ona sundum.

Zach başımın iki yanındaki çarşafları avuçlarının arasında sıktı, boynundan ter damlıyordu. "Prezervatifim yok."

"Hap kullanıyorum."

"Hastalıklarla dolu olabilirim."

"Değilsin."

Kendini üzerime bıraktığında aleti sıcak ve ağır bir şekilde karnıma yerleşti. Bu his onun altında kıvranmama neden oldu.

"Değilim. Daha önce prezervatifsiz yapmadım," diye beni temin etti.

"Güzel." Elimi boynuna dolayarak onu kendime biraz daha çektim, böylece tüm ağırlığını bana verdi. "Demek ki senin ilkin olacağım."

Kıkırdayan ağzını bir öpücükle yakaladım ve ona karşı sürtündüm. O da karşılık verdi.

Kalçamda durup uyluklarımı yukarı kaldırmadan önce elini belime götürüp vücudumun yanlarında gezdirdi. Ben de aynısını diğer uyluğumla yaptım ve alt bedenimi onunkine kenetledim.

"Onları orada tut, tamam mı?" diye talimat verdi.

Başımı salladım.

Diğer eliyle aşağı uzanıp aletini avuçladı.

Tembelce okşarken parmaklarını karnımda gezdiriyordu. Hatta zevk suyunun tenime sıcak bir şekilde düştüğünü ve inlediğinde göğsünün titreşimini hissettim.

Ereksiyonunu hizaladığında midem endişeyle kasıldı.

Yüzüme baktı ve ben de gözlerimi onunkilere diktim. Beni izlerken ağzının etrafında gergin çizgiler belirdi, onun da benim kadar rahatlamaya ihtiyacı olduğunu hissederek çenesini tuttum.

"Seni incitmek istemiyorum."

Sadece seksten bahsettiğini biliyordum ama onun perişan olmuş, azgın yüzüne bakarken, belki de her yırtıcının, her keskin nesnenin bir ruhu olduğunu düşündüm. Alev bir güveyi yakıp kül ettiğinde ve aslan bir kuzuyu dişleriyle kestiğinde haykıran bir ruh.

Aletiyle açıklığımda daireler çizerken Zach'in gözleri yumuşak dokunuşumla hafifçe dalgalandı. Alt bedenim hem istekli hem de yaklaşan istilanın korkusuyla biraz kasılmıştı.

Ardından her şey tek bir hamlede oldu.

Zach, bakışlarını yüzümden ayırmadan tek seferde içime girdi.

İnledim ve sırtım yükseldi. Anın şokuyla bir nefes alırken gözlerim kapandı. Acı vardı. Bir çimdikleme hissi.

Her yerdeydi ama dayanılmayacak kadar değildi.

Daha baskın ve acil olan şey doluluk hissiydi.

Kasıklarım gerilmişti, tamamen dolmuş gibi hissediyordum. Karnım şişmişti ve göğsüm patlamak üzereydi.

Patlamak üzereydim.

Zach'in başı omuzlarıma düştüğünde, beni mahveden iniltileriyle birlikte sert nefeslerini de hissettim.

Sanki ikimiz de bir dağa tırmanmıştık ve şimdi kendimizi toplamak için bir saniyeye ihtiyacımız vardı.

İçimdeydi.

En mahrem yerlerimiz birbirine değiyordu. Birbirine kenetlenmişti. Bana bu kadar yakın olan ilk ve tek insandı.

İçimde bir baskı oluştuğunu hissederken sevinçle dudağımı ısırdım.

Çıkardığı her küçük ses beni şehvetle dolduruyordu. Göğsünün her kıpırtısı ve sırtının her dalgalanışı benim ona, onun da bana ait olduğu gerçeğini gözler önüne seriyordu.

Kararsızca altında hareket etmeye çalıştım, içimde zonklayan uzunluğunu yatıştırıyordum. Sanki canlıymış gibi damarları ve kalbi vardı.

Zach kafasını kaldırdı. "Dur."

"Ne?"

"Hareket edersen daha çok acıyacak," dedi sıkılmış dişleri ve ıstırap çeken ifadesiyle.

Terli omzunu sıktım, boğuk nefesler alıyordum. "Acımıyor."

"Ne?"

Ona doğru hareketlendim ve yemin ederim aletinin içimde sıçradığını hissettim. "Canım yanmıyor."

Zach şaşırdı ve bu yüz ifadesi karşısında gülebilirdim ama şu anda çok sabırsızdım.

Belki de evren bedenlerimizin birbirleri için yaratıldığını biliyordu. Bu yüzden doğa ana tüm acımı yok etmişti. Şu anda bunu ona açıklayacak zamanım yoktu. Çok muhtaçtım.

Tek söyleyebildiğim, "Lütfen, becer beni, Zach," oldu.

Altında çırpınışımı, onu hareket ettirmeye çalışmamı, aşırı hassas klitorisimi pelvisine sürtmeye çalışmamı izledi ama bana yardımcı olmadı. Karşılık vermeyince tırnaklarımı pazılarına, yanlarına, sırtına geçirdim.

"Lütfen, Zach," diye tekrar yalvardım.

Ardından kalçalarını itti. "İstediğin bu mu, Mavi?" Rahat bir nefes alarak başımı salladım ama o iç çekiş bile yeterli değildi. Hareketleri ihtiyacımı daha da artırıyor, arzumu dindirmiyordu.

Dinmeyeceğini biliyordum. İkimiz de gelene kadar olmazdı. İçime boşalana kadar.

Bunu hissetmek için ölüyordum. O fışkırmayı, daha önce defalarca tattığım spermlerinin sıçramasını. En sevdiğim lolipop aromasını.

Zach hareket etmeye başladı. Vuruşları yavaş ama derindi. Tekrar içeri girmeden önce tamamen dışarı çıktı.

Adını inlediğimde vuruşları bıçak darbelerine dönüştü. Kısa ve daha hızlı darbelerle giriyordu. Dudağımı ısırarak kalçalarımı beline sıkıştırdım.

"Yalan söylediğini sanıyordum," dedi Zach üstümden, gözleri yüzüme odaklanmıştı.

"Ne hakkında?" Onun itişlerine karşılık vermeye başladığımda nefes nefese kaldım.

"Sikimi çaresizce istediğin için acı konusunda yalan söylediğini düşündüm."

"Bunu istiyorum..."

İtişleri şimdi daha sertti ve duvarlarım daha kaygandı. Bunca zamandır bunu yapmadığımıza inanamıyordum. O beni aletiyle kendimden geçirirken ben nasıl hayata geri dönecektim?

"Muhtaçlığının seni yalancı yaptığını sanıyordum, Mavi," diye mırıldandı. Dudaklarını üzerimde gezdirdiğinde dilim onu tat-

mak için dışarı çıktı. "Ama sanırım seni sadece benim için azgın bir sürtük haline getirdi."

Bu söz üzerine midem kasıldı ve onaylarcasına ağzımdan bir inleme kaçtı.

Bu doğruydu, değil mi?

Onun için sürtükleşiyordum. Onun için azgındım. Yıllardır onun için yanıp tutuşuyordum. Hatta yüzyıllardır.

"Öylesin, değil mi?"

"Evet."

"Elbette, öylesin. Ben de söz konusu sen olduğunda vahşileşiyorum, bebeğim."

Utanmazca altında kıvrandım, ağırlığını dişlerime ve hatta ayak parmaklarıma kadar hissettim.

Kalçalarını benimkine vururken taşakları kıçıma çarpıyordu.

Zach içime girdikçe bacaklarım onun yanlarında aşağı yukarı sallanıyordu. Boynuna tutunup sabit kalmaya çalışsam da pek işe yaramıyordu.

Yatak sallanıp duvara çarpıyor ve bunu seks tarihteki en gürültülü seks haline getiriyordu.

Bir de en ateşlisi.

Terlerimiz birbirine karışırken sıcak nefeslerimizi paylaşıyorduk.

Onun ve benim nefeslerimiz.

Birbirlerinden başka kimseye ait olmayan iki yalnız insan.

Kirli sakallı çenesini okşadığımda yüzünü boynuma gömdü. Kendini daha fazla tutamadı ve kendimi serbest bırakarak ona sarıldım.

Uçurumun kenarından düşerken nefesim kesildi.

Bu orgazm şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi. Bu farklıydı. Karnımda başlıyor ve vücudumun her köşesine yayılıyordu. Çok şiddetliydi. Titriyor, kıvranıyor, bükülüyor ve Zach'in adını tekrar tekrar haykırıyordum.

Sanki hormonlarım coşmuştu. İçimde çığ gibi büyüyen kimyasal reaksiyonları kontrol edemiyordum.

Zirveden aşağı indiğimde, Zach vücudumdan ayrıldı.

İçimde kalmaya devam ederek açık bacaklarımın arasında diz çöktü ve beni yukarı çekerek kıçımı kalçalarının üzerine oturttu. Bu şekilde tüm vücudumu görebiliyordu.

Utandırıcı olmalıydı ama değildi.

Aslında tam tersi heyecan vericiydi. Azgın, küçük sürtüğünü izliyor ve içimde tekrar sertleşiyordu.

Onun için eğilip göğüslerimi birbirine bastırdım.

O sürüşüne devam ederken inleyerek memelerimle oynadım.

İçime girerken ve ahududu renkli meme uçlarımı çimdiklememi izlerken yüzü gergin ve güzel çizgilerden oluşan bir bir başyapıt gibiydi. Orgazmımdan sonra aşırı hassaslaşmışlardı, onları her çimdiklediğimde kasılıyordum.

Üstdudağını dişlerinin arasında, her darbede hırlıyordu. Hiç bu kadar vahşi ve karanlık görünmemişti. Vahşi bir hayvandan daha fazlasıydı.

Kendimi hiç bu kadar edepsiz ve utanmaz hissetmemiştim.

Nefes alış verişi değişerek çaresizleşirken, göğsünden ve karın kaslarından aşağı ter akmaya başladı. Boşalmaya yakın olduğunu biliyordum. İşaretleri görmüştüm.

Zıplayan göğüs ucunu sıkıştırıp diğer elimle göbek deliğindeki ter damlasını yakaladığım anda kasıldı. Sarsıntıları düzensizleşti ve siyah gözleri kapandı.

Adımı tavana haykırıp içime boşalırken, omurgası kavisleniyor ve gövdesinin çıkıntılarını belirginleştiriyordu.

O iniltiyi ve aletinin sarsıntısını yavaş yavaş ölmekte olan kalbimde hissettim.

Doğrularak kollarımı ona dolayıp ikimizi de yatağa çektim. İnleyerek üzerime düştü.

Sırtını sıvazladım, duvarlarım orgazmın kalıntılarını emerken ellerimi aşağı yukarı gezdirdim.

En sonunda, onun kalp atışlarını dinlerken bedenim gevşedi.

O benim.

Bu düşünce zihnimin içinde süzülüyordu.

Rahatlamalıydım. Onun benim olduğunu bilirsem mutlu olurum sanmıştım.

Tatmin olmalıydım.

Fakat şimdi benim olduğunu bildiğime göre, bunun ne kadar süreceğini düşünmeden edemedim.

26

Karanlık Prens

Şafak vakti kimseye görünmeden odasından çıktım.

Yan yattığı için yanağı yastığa gömülmüştü. Mavi saçları her yere yayılmıştı ve birkaç tel dökülmüştü.

Tüyler ürpertici bir şekilde onları alıp parmağıma doladım ve ayrılmadan önce alnından öptüm.

Ormanın içinden geçerek malikâneye geri döndüm.

Odama girdiğimde birkaç gün önce aldığım not defterini çıkardım. O anki dürtüyle aldığım bir şeydi; bununla gurur duymuyordum.

Hatta bazen elimde olması beni düpedüz kızdırıyordu. Yasaklı madde paketliyormuşum gibi onu gözlerden uzakta saklı tuttum.

Sadece huzursuz hissettiğimde çıkarıyordum. Onu... özlediğimde.

Yıllardır kullanmadığım ama son zamanlarda sıkça kullandığım masaya oturdum.

Disgrafi, yazmaya engel oluyordu. Bu nedenle kelimeleri, bilgisayarın tuş takımındaki harfleri tanıyarak yazmanın, kalemle yazmaya çalışmaktan daha kolay olduğunu söylüyorlardı.

Ancak şu an yaptığım şeyi yazım daha iyi olsun diye yapmıyordum.

Bunu yapıyordum çünkü kendime hâkim olamıyordum. O kafamın içindeydi. Bugünlerde hep öyleydi.

Bu yüzden elime bir kalem aldım. Saçının birkaç teli hâlâ sağ elimin parmağına dolanmış vaziyetteyken yeni bir sayfa açıp şunu yazdım:

Cleopatra Marie Paige.

27

En kötü günümü geçiriyordum.

Herşeyden önce uyuyakalmıştım.

Akıllara durgunluk veren seksten sonra geceyarısı bir ara Zach'le uyuyakalmıştık. Tüm gece boyunca uyumuş ve sadece motorsikletinin sesine uyandım.

Oysa sadece rüyaydı. Ama yine de...

Beni gerçekten çok korkutmuştu. Rüyamın tamamını hatırlamıyordum ama aklımda Zach'in bu kasabayı temelli terk ettiğine dair bulanık bir resim vardı. Ertesi sabah uyanıp söylentileri duyana kadar bundan haberim olmuyordu. Tıpkı üç yıl önce olduğu gibiydi.

Vardiyama geç başladığımda karnım zil çalıyordu. Bayan S geç kalmamdan hoşnut değildi ve üstüne üstlük Zach ile kahvaltı yapma fırsatını kaçırmıştım.

Bir süre sonra, sabahtan beri onu kimsenin görmediğini duydum. Kahvaltıya hiç inmemişti ve kızlardan biri temizlik için yukarı çıktığında odası kilitliydi.

Şüphe uyandırmadan daha fazlasını soramazdım. Bu yüzden içten içe sessizce endişelenmeye başladım.

Ayrıca bundan nefret ediyordum.

Uyandığımda onu yanımda görememekten nefret ediyordum. Muhtemelen dönüş yolunda biriyle karşılaşmamak için gecenin bir yarısı gizlice çıkmak zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Bunu beni ve işimi korumak için yaptığını biliyordum ama hoşlanmıyordum.

Her geçen gün daha da nefret etmeye başlamıştım.

Her neyse, şimdi öğle yemeği saatiydi ve iştahım kaçmıştı.

Endişeli ve gergindim, tek istediğim Zach'i görmekti. Geri döndüğünü bilmek.

Tanrım, lütfen onu geri getir.

Grace, Leslie ve Tina'yla mutfaktaydım. Maggie ile bu sabah gelen yeni misafirler hakkında sohbet ediyorlardı. Söylediğine göre buraya daha önce de gelmişlerdi ve geçen sefer burada kaldıklarında çalınan porselenlerle ilgili büyük bir skandal yaşanmıştı.

Dikkatimi bile vermiyordum. Hatta sohbetin tam ortasında gitmeye karar verdim çünkü yerimde duramıyordum. Neyse ki çıkışımı fark edemeyecek kadar dalmışlardı.

Neredesin, Zach?

Belki de deliriyordum. Belki de bekâretimi kaybetmek beni duygusal bir kıza dönüştürmüştü. Bu yüzden bugün izin alıp yastığıma gömülüp ağlamak istiyordum.

Her şeyi o kadar çok düşünüyordum ki nereye gittiğime dikkat etmiyordum ve birine çarptım.

Yine olmazdı.

Ancak bu sefer çarptığım kişi Zach'ti.

"Sen," dedim kocaman açtığım gözlerle.

Karanlık ve yoğun bakışlarla beni izledi. "Ben."

"Ben şey..."

Geri döndüğü için rahatlamalıydım. Temelli gitmediği için.

Ancak birden kendimi huzursuz hissettim. Hatta nefesim kesildi. Kalçalarım sıkıştı ve bacaklarımın arası ağrımaya başladı. Dün gece dokunduğu yer.

"Sen ne?"

Sert ve ağır ses tonu ayak parmaklarımın botlarımın içinde kıvrılmasına neden oldu. "Şey, bütün sabah seni aradım."

"Gezmeye çıktım."

Rüzgârda karışan saçlarını fark ettim. Yanaklarındaki hafif kızarıklık ve kendi tatlı, lezzetli kokusuna karışan açık hava kokusunu. Yeni dönmüş olmalıydı.

"Neden?"

"Zihnimi uzaklaştırmak istedim."

"Neyden?" Dudaklarını izlerken dikkatim dağılmış bir şekilde sordum.

"Senden."

Gözlerimi ona diktim ve son birkaç saniye içinde onun nefes alış verişinin de benimki gibi hızlandığını fark ettim. Bir şey yapmanın eşiğinde görünüyordu ve muhtemelen ben de öyleydim. Kendimi üstüne atmanın, dokunmanın, vücuduna tırmanmanın, gerçekten burada olduğunu kendime kanıtlayıp rahatlamanın eşiğindeydim.

Dün gece gerçekten seks yaptığımızı.

"Benden mi?"

"Evet." Gözleri benimkilere takıldı. "Ama yapamadım."

Tanrım, bedenim uğulduyordu.

Nefeslerim ciğerlerimi sarsıyordu ve tenmin altında bir çatırtı vardı.

Göz temasımızı kesmekten hoşlanmasam da arkama baktım. Mutfağa giden koridor ve ana koridor boştu. Personel odasındakilerin sohbet ettiğini duyabiliyordum ama ortalıkta kimse yoktu. Bu çok nadir görülen bir durumdu ve bu şekilde kalmayacağını biliyordum. Birisinin acil bir durum için koşuşturması an meselesiydi.

Elini tutup onu koridorun girişinden uzaklaştırdım. "Hadi gidelim."

Sanki o da benim kadar yalnız kalmamızı istiyormuş gibi sessizce onu mutfağın hemen yanındaki dolaba sürüklememe izin verdi.

Geri döndüğü ilk gece saklandığım dolaptı. Onu daha görmemiş olmama rağmen vücudumda gezindiğini hissetmiştim.

Tenimin altına kazınmıştı. Her zaman öyleydi.

Kapıyı kapatıp ışığı açtım ve ona döndüm.

Aramızda neredeyse hiç boşluk yoktu. Dolap zaten küçüktü ama o içerideyken nefes almamıza yetecek kadar hava yokmuş gibi hissediyordum.

Ardından Zach, vücuduma baskı yaparak o küçük boşluğu kapattı. Sırtım kapıya yapıştı, önüm onunkiyle aynı hizadaydı.

"Kan vardı. Çarşaflarda. Çıkarken gördüm," diye tısladı ve kaburgalarımın hemen altında zonklayan aletini hissettim.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Biliyorum. Ben de gördüm."

Yüz hatlarında acı belirdi. Acı ve pişmanlık. Muhtemelen beni kanattığı içindi.

"Ben..."

"Hoşuma gitti," diye fısıldadım o susunca, dudaklarına yaklaşmak için boynumu yukarı kaldırdım. "Bu birbirimize ait olduğumuz anlamına geliyor."

Yüzümü incelerken yutkundu. "İyi hissediyor musun?"

Bunun üzerine nefesim kesildi ve hemen şimdi, şu anda gidecekmiş gibi kollarımı boynuna doladım. Sabahtan beri iyi değildim.

"Mavi?"

Dudağımı ısırarak başımı bir kez salladım.

İfadesi tetikteydi, vücudu da öyleydi. Sıkı ve iri vücudu benimkinin yumuşaklığıyla çarpıştı. "Canın acıyor mu?"

"Ondan değil."

Belimi kavradı. "Öyleyse, sorun ne?"

Başparmağımla çenesini okşadım, altdudağının kenarını sıyırdım. Çok yumuşak ve dolgundu. "Sen... New York'ta nerede yaşıyorsun?"

Kaş çatışı pürüzsüz alnını ikiye böldü, diğer başparmağımla orayı okşamak için uzandım. "Ne?"

Daha aşağıya kayarak gür kaşlarının kavisini izledim. "Sana hiç sormadım. Bir dairen var mı?"

Beni izlerken cevap vermesi birkaç dakika sürdü. "Birkaç kişiyle paylaşıyorum."

Hafifçe gülümseyerek elmacık kemiğinin tepesini okşadım. "Arkadaşların mı?"

Parmaklarının ucu belime saplandı. "Sayılır. Daha önce burada çalışan Scoot'un bana ayarladığı birkaç kişi."

"Senin gibi motorsiklet mi sürüyorlar?"

"Aralarından biri öyle. Gösterilere çıkıyoruz. Eve pek sık gitmiyorum."

Onu yerdeki boşluktan atlarken gördüğüm geceyi hâlâ hatırlıyordum. Korkutucuydu, çok korkutucuydu ama aynı zamanda muhteşemdi. Cesurdu ve bir yıldız gibi parlıyordu.

"Bu işte gerçekten iyisin, değil mi?"

Gözlerinden onları sıvılaşmış gibi gösteren bir duygu geçti, iki elimle yüzünü kavradım. "Evet. İyi olduğum bir şeyi bulmak uzun zamanımı aldı. Başkalarının da iyi olduğumu düşündüğü şeyi."

Zach'in bu kasabanın dışında bambaşka bir hayatı vardı.

Demek istediğim, bunu zaten biliyordum ama bu ona somut bir anlam katıyordu. Arkadaşlarıyla paylaştığı bir daire. İyi olduğu bir iş. Eminim ona bakan herkes aynısını düşünüyordu. Zeki ve nefes kesici olduğunu.

Sonra gözleri uzaklara daldı. "Her babanın çocuğuna bu şekilde davranmadığını anlamam çok daha uzun sürdü. Uzun süre bunun böyle olması gerektiğini düşündüm. Bir babanın kaba, öfkeli olması gerekiyordu ve benim de... bunu kabullenip ondan nefret etmem gerekiyordu. Ondan o kadar çok nefret etmeliydim ki ona dönüşmeliydim." Sonunda bana odaklandı. "Bir zorbaya."

"Zach, değilsin..." Kararlı ve sert bir ses tonuyla başladım. "Uzun zamandır zorbalık yapmıyorsun."

"Bunu fark etmemi sağlayan sendin, biliyor musun?"

"Ben mi?"

Bana öyle şefkate benzer bir ifadeyle bakıyordu ki tenimden taşacakmış gibi hissettim. Çok huzursuz ve muhtaçtım.

Bu anlaşılması zor adam için çok açtım.

"Evet. Balo gecesi bana söylediklerin. Seni nasıl değiştirdiğimi ve daha kötü bir insana dönüştürdüğümü söyledin. İşte o zaman babamın bana yaptığını benim de sana yaptığımı fark ettim. Seni kendime dönüştürüyordum, öfkeli ve kinci."

"Benim gibi olma."

Uzun zaman önce söylediği sözler şimdi daha mantıklı geli-

yordu. Ne demek istediğini anlamıştım. Kendince bana onu unutup hayatıma devam etmemi ve gönlümce yaşamamı söylüyordu. Bana ondan daha yüce, daha iyi bir insan olmamı öğütlüyordu.

Boynunun arkasını tuttum ve alnımızı birbirine bastırdım. "Sen baban gibi değilsin. Sen ondan daha iyisin. *Çok* daha iyisin, harikasın ve..."

Zach elini belimden çekip, yüzümü kavrayarak boynumu yukarı kaldırdı. "Bu yirmi soru da neyin nesi?"

Sert ses tonu karnımda bir şeylerin kasılmasına neden oldu. Heyecan verici ve lezzetli bir şeyin. Parmaklarımı dövmeli bileğine doladım. Bazı nedenlerden dolayı ona dokunmak merkezime bir akım gönderdi.

"Neden bu kasabaya geri döndün?" diye sordum.

Karanlık ve gizemli bir havaya büründü. "Neden?"

Geri döndüğünden beri onu birinci kuleden çıkarken görüyordum, Bay ve Bayan Prince'in yaşadığı yerden. Bu malikânede genç personelin girmesine izin verilmeyen tek yer orasıydı. Bunun nedeni hakkında pek çok söylenti vardı fakat kimse kesin olarak nedenini bilmiyordu ve kimse bu konuda yüksek sesle konuşmaya cesaret edemiyordu. Bayan S bu konuda çok katı davranıyordu.

Ne zaman onu oradan çıkarken görsem, kızgın ve tedirgin görünüyordu. Nedenini bilmiyordum ama babasıyla ilgili olduğundan emindim.

Tanrım, o adamdan ölesiye nefret ediyordum.

"Özgürdün, Zach." Yüzümü kavrayan ellerinin baskısıyla boynum daha da gerilirken güçlükle yutkundum. "Bu yerden. Babandan. Neden geri dönmeyi seçtin?"

Sahiplenici tutuşunun yol açtığı küçük acı sancıları, tahrikle kasılmama neden oldu. Açlıkla ve şiddetle. Göğüslerim zonkluyor, midem vahşi kelebeklerin telaşıyla titriyordu.

"Neden?" diye tekrar sordu, gölgeli gözlerle bana bakarak.

Neler olduğunu anlat ki sana yardım edebileyim.

"Burası sana göre değil, Zach. Burayı sevmiyorsun. Bu evde olmamalısın."

Ne dediğimi bilmiyor olmalıydım çünkü gitmesini istemiyordum. Henüz istemiyordum. Aslında, bu istediğim son şeydi.

Ancak bunu söylemezsem, muhtemelen ondan kalmasını isteyecektim. Burada kalması için *yalvaracaktım*. Benimle kalması için.

Bunu asla yapmayacağım.

Hayatının ilk onsekiz yılında burası onun St. Patrick'iydi. Burada sıkışıp kalmayı hak etmiyordu.

"Neden?" diye hırlayarak çenemi sıktı. "Ben gidince ne yapacaksın, Mavi? Başka birini mi bulacaksın? Ryan'la mı çıkacaksın?"

O gittiğinde burada çalışmaya devam edecektim.

Zach'in aksine, ben burada sıkışıp kalmıştım. Bu kasabada.

Sadece evimi geri almakla bitmeyecekti, öyle değil mi?

Onu *elimde tutmak* için çalışmam gerekecekti, bu da daha fazla ipotek ödemesi demekti. Bu yüzden Pleiades'te çalışmaya devam etmem gerekecekti. Büyüdüğü, zorbalığa uğradığı ve daha fazlası olduğumuz yerde.

Başımı salladım. "Hayır."

"Hayır mı?"

Tırnaklarımı bileklerine geçirdim. "Hayır. Diğer erkekler umurumda değil."

İçinden sevimsiz bir kıkırdama çıktı. "Ama bu onları aç köpekler gibi etrafını koklamaktan alıkoymayacak, değil mi? Yaptığın bu, Mavi. Bir adamın özüne dönmesi için sana bir bakış atması yetiyor."

Onun sert ses tonuyla içimde mutluluk çiçekleri açtı.

Az önce bahsettiği diğer erkekler yüzünden değil, *onun* yüzündendi.

Benimleyken özüne dönen adam *oydu*.

Zach bana kendimi güzel hissettiriyordu. Beni gözalıcı hissettiriyordu.

"Peki ya sen?" Nefes nefese, tişörtünü avucuma hapsettim. "Çıkacak başka bir kız bulacak mısın?"

Gülümsemesi soğuktu. "Ben kimseyle çıkmam."

Sözleriyle birlikte içimde bir şeyler parçalandı. Bir çeşit baraj gibi duygularla dolup taştım. Fazla şiddetli, vahşi, *sahiplenici* duygularla.

O benimdi. Benden sonra hangi kızın geldiği umurumda değildi, o her zaman benim olacaktı.

Aleti bedenlerimizin arasına gömülmüştü ve ben ona sürtünerek, "Benim için bir şey yapmanı istiyorum," diye fısıldadım.

Zach beni şüpheyle izlemeye devam ederken geri çekildi. "Neymiş o?"

Sanki hasta gibiydim.

Ele geçirilmiştim. İçimde bir şeytan vardı. Onu öptüğüm gün içime yerleşen bir şeytan.

"Beni becermeni istiyorum."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Tam burada, bu dolapta mı? Herkesin bizi duyabileceği bir yerde."

Ellerimi omuzlarına koyup ereksiyonuna doğru sürtündüm. "Döndüğün gece kendimi bu dolaba kapatmıştım çünkü beni görmeni istememiştim."

"Benden saklanıyordun."

"Evet. Beni bu dolapta becermeni istiyorum, Zach. Göster bana."

"Neyi göstereyim?"

"Senden asla saklanamayacağımı. Bunu yapmakla aptallık ettiğimi."

Yanağında bir kas seğirdi. "Döndüğümden beri söylediğin en akıllıca şey bu."

Sonra, sanki bu dünyadaki son öpücüğümüzmüş gibi eğilip beni öptü. Sanki bir sona yaklaşıyorduk ve bunun böyle bitmesini istiyormuş gibi öpüyordu.

Bizi bu şekilde, cansız bedenlerimiz birbirine sarılmış ve dudaklarımız mühürlenmiş halde bulmalarını istiyordu.

Ben de onu aynı hararetle öpüyordum. İçimdeki tüm kaosla.

Kalbim buna ayak uyduramıyordu. Her şey zincirinden kurtulmuş, gevşemiş ve birbirine çarpıyordu. Tüm organlarım, kemiklerim.

Ruhum.

Zach öpüşmemize ara verip boynuma doğru ilerledi ve ben de tenimin altındaki heyecana karşı dudağımı ısırdım. Parmaklarım saçlarına gömüldüğünde kalçalarımın temposu arttı.

Göğsüme uzanıp üniformamın içindeki meme ucumu ısırarak beni nefessiz bıraktı. Onu emiyor, ağzıyla sevişiyordu ve ben bunu hissediyordum. Üniformamın ve sutyenimin pedi arasından bile dilinin kırbaç gibi darbelerini hissediyordum.

Diğer göğsüme geçtiğinde elbisemde bıraktığı ıslak lekeyi gördüm, neredeyse vücuduma kondurduğu edepsiz, erotik öpücüklerle boşalıyordum.

"Zach, lütfen..." Ona karşı sabırsızca hareket ederek yalvardım.

Elleri beyaz elbisemin altına girdi ve meme ucumu emmeye devam ederken kıçımı kavradı, sanki ondan içiyormuş gibiydi. Sanki şehvetimi ve hormonlarımı içiyordu.

Şu anda parçalanıyordum. Tüm vücudum kuruyordu.

Tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda Zach benden uzaklaştı, dudakları ıslak ve parlaktı, beni olduğum yerde döndürdü.

Kapıya çarpan avuçlarımın çıkardığı ses o kadar yüksekti ki göğsümün içinde yankılandı.

Nefes nefese arkama baktım. "Ne yapıyorsun?"

Zach de benim gibi ele geçirilmiş görünüyordu. Beni, kavisli omurgamı ve dışarı çıkmış kıçımı izlerken trans halindeydi. Kalçalarımı kavrayarak sıktı, çılgınca nefes alan göğsünü sırtıma bastırmadan önce gözlerimin uyarılmanın vermiş olduğu ağırlıkla çırpınmasına neden oldu.

"Dolapta becerilmek mi istiyorsun bebeğim?" diye fısıldadı kulağıma.

Başımı salladım.

"Dolapta işte böyle becerilirsin. Arkadan. Birbiri için bu kadar

muhtaç ve deli olan iki hayvanın en yakın yatay yüzeyi bulmaya tenezzül bile etmeyeceği gibi."

Sözleri hayatımda duyduğum her şeyden daha müstehcendi. Çarpan kalbimden ve damarlarımda akan kandan daha erotik, daha heyecanlı ve daha canlandırıcıydı.

Üstelik karşılığında ona vermem gereken tek şey, sürtükçe inlemek ve sırtımı daha keskin bir şekilde kavislendirerek kıçımı sunmaktı.

"Bunu mu istiyorsun? Seni böyle becermemi mi istiyorsun?" diye tısladı.

"Evet. Beni sanki senin fahişenmişim ve bana doyamıyormuşsun gibi becer."

Gülümsemesini kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar hissettim. Uzaklaşmadan önce yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve elbisemi kıçımın üzerinden yukarı doğru çekti. Sert, aceleci parmakları külotumun lastiğine takılıp onu aşağı doğru indirdi.

Nefes nefese kalmıştım. Göğüslerim kapıya baskı yaparken avuçlarım terden kayıyordu.

Her an içime girebileceğini hayal ediyordum. Bunu bekliyordum, alacağım bir sonraki nefes gibi bunun için ölüyordum.

Ancak tamamen farklı bir şey hissettim.

Zach kalçalarının üzerine çömelip yüzünü bacaklarımın arasına bastırdı ve ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oldu.

Dilini merkezime kaydırdığında arkamı döndüm. Aldığı tat onu inletirken, ellerimden biri geriye uzanıp kadifemsi saç tellerini kavradı.

Dili içimdeyken mırıldandığında kasıldım. "Tanrım, amının tadı şimdi daha da güzel."

"Öyle mi?"

"Evet." Bir kez daha tadına baktı, elleri kıçımı yoğurup birbirinden ayırıyordu. "Çünkü o artık benim ve bunu biliyor." Altdudaklarımı uzun, ağır bir şekilde emdi. "Dün gece onu kimin kanattığını biliyor." Sonra diliyle klitorisimi sarsarak, tırnaklarımı saç derisine batırmamı ve kendimi ağzına doğru bastırmama

neden oldu. "Bana kızgın olmalı, Mavi. Kızarmasını ve şişmesini sağladım. Ama kızmıyor." Ağzını tekrar dudaklarımın üzerine kapattı ve başparmağını içime kaydırdı. "Buna bayılıyor."

"Öyle," dedim nefes nefese, ağzına doğru sallanarak.

Çok, çok fazlaydı.

Zach parmağıyla girişimi açıyordu, dili klitorisimin üzerinde hafifçe hareket ederken beni yiyordu. Boşalmam çok uzun sürmedi çünkü bu sabah kalktığımdan beri onu arzuluyordum.

Ayağa kalktığını, sert kot pantolonunun çıplak kıçımı sıyırdığını hissettiğimde zirveden aşağı iniyordum. Fermuarının sesini duyunca kızışmış eğitimli bir sürtük gibi ıslandım. Kirli, ıslak kalçalarımın titrediğini hissedebiliyordum.

"Seni kıçından becerdiğimde de bu kadar azgın olacak mısın, merak ediyorum," diye fısıldadı ve beni gökyüzüne, bambaşka bir stratosfere uçurdu.

Bütün düğmelerime basmayı nasıl başarıyordu?

Zach aletini yavaşça, acı verici bir dikkatle içeri kaydırdı. Onun istilasıyla inledim. İnliyordum ve neredeyse aklımı kaybediyordum.

Kot pantolonu çıplak kıçıma temas ettiğinde parmak uçlarımın üzerine kalkıp kapıyı tırmaladım. Muhtemelen ereksiyonunu serbest bırakmak ve kadınlığıma rahatça ulaşmak için onları aşağı indirmeye çalışıyordu. Çaresiz bir hayvan gibiydi.

Bu düşünce dengemi kaybetmeme neden oldu, sarhoştum, onunla ve onun yavaş ama derin vuruşlarıyla kafayı buluyordum.

Zach örgümü bileğine dolayarak bedenimi kendisine doğru çekti. "Acıyor mu?"

Bir şekilde aklımı başıma toplayıp gözlerimi açtım ve ona baktım. Aletinin içimde yavaşça kayışını izliyordu.

Beni esnettiğini ve aletinin etrafını sardığımı görebildiği düşüncesi beni ateş gibi yaktı. Keşke ben de görebilseydim.

"Hayır," diye fısıldadım. "Beni dolu hissettiriyor. Dün geceden daha dolu. Çok derindesin."

Gözleri önce bana, sonra da sarkan göğüslerime takıldı. Üniformam kaşındırıyordu ama düğmelerini açacak enerjim yoktu.

"Öyleyim, değil mi?"

"Hı-hı."

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Bayıldım."

Sanki bir kilisedeymişiz gibi fısıldaşıyorduk, her nasılsa bu beni onun için daha da çaresiz kılıyordu.

"Bu seni azdırıyor mu?" diye mırıldandı usulca, gözleri memelerime yapışmıştı.

Aşağıya baktığımda doğru olanı yoğurduğumu gördüm. Bunu hissetmediğime inanamıyordum. Parmaklarımla meme ucumu çekiştirdim ve dudağımı ısırdım. Ona göz kırparak sızlandım. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu gösteriyordum.

"Ve aynı zamanda sürtükleştiriyor," diye fısıldadım.

Çenesi kenetlenirken karnı kasıldı. O içimde gidip gelmeye devam ederken bunu hissettim. Yine de sanki dünya kadar vaktimiz varmış ve şehvetimiz bizi deliliğin sınırına sürüklemiyormuş gibi yavaşça, tembelce girip çıkıyordu.

"Tanrım, Zach, daha hızlı," diye yalvardım ona, kalçalarımı geri itmeye çalıştım.

Fakat bedenimi öyle bir kavradı ki o istemediği sürece hareket edemezdim. Üstelik istemiyordu. "Hayır, sana zarar verebilecekken olmaz."

"Acıtmayacak."

"Kapa çeneni, Mavi."

Ben hızlanmasını isterken o yavaş ve uzun itişleriyle bana işkence etmeye devam etti. Onu sonsuza dek hissedebileyim diye devasa aletini daracık, şişmiş girişime sokmasını istiyordum.

Böylece o gittiğinde yatağıma uzanıp onun için ağlarken beni becerdiğini hissedebilirdim.

Çünkü ağlayacağımı biliyordum. Özlem duyacağımı.

Geri kalan günlerde onu rüyamda göreceğimi.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç kaslarımı sıktım, onu

daha sıkı kavramaya çalıştım, ona bu küçük acının umurumda olmadığını anlatmaya çalıştım.

Tek umursadığım o ve onun aletiydi.

Mükemmel ritmi teklerken Zach suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı.

"Mavi," diye uyardı kıçımı tokatlayarak.

Sanki kötü bir kızmışım gibi.

Belki de öyleydim. Ben kötü bir tohumdum. Sahiplenici, çılgın ve onun için çaresiz.

Bu yüzden tekrar yaptım. Aslında, ondan daha iyisini yaptım.

Son gücümle kendimi yukarı çekip kapıdan uzaklaştırdım. Omurgamı eğip kollarımı boynuna dolamadan önce omuzlarımı göğsüne yapıştırdım. Ben ayaktayken ve o arkadan içine girmişken aleti bu şekilde daha derine saplandı. Kıçımı kasıklarına bastırdım ve kalçalarımı oynattım, o da kendine rağmen homurtulu bir nefesle karşılık verdi.

Yüzümü ona çevirdim. "Bana böyle işkence edemezsin, biliyorsun. Söz vermiştin."

"Ne sözü?"

"Beni fahişenmişim gibi becerecektin."

Zach iki eliyle göğüslerimi kavrayıp öyle sert sıktı ki, içimden şimdiye kadar duyulmamış bir inilti kaçtı. "Öyle mi? Herkesin benim fahişem olduğunu düşünmesini mi istiyorsun? Çünkü seni böyle becerirsem, çığlık çığlığa haykırırsın, Mavi. Benim için ne yaptığını bilen tek kişi Bayan S olmaz. Bana nasıl hizmet ettiğini."

Bu beni neden bu kadar tahrik ediyordu?

Sonuçlarını bildiğim halde neden bana çığlık attırmasını istiyordum?

Beynim eriyordu, vücudum da öyle. Şu anda bunu analiz edemeyecek kadar umursamazdım.

Tek istediğim becerilmekti.

"Umurumda değil." Nefes verirken başımı iki yana salladım. "Çığlık attığımda ağzımı kapatacağını biliyorum. Beni güvende tutacağını biliyorum."

Keskin bir nefes verdiğini duydum, sırtıma yaslanan göğsü şişti. Bir saniye sonra ellerinin gazabını hissettim.

Üniformamın düğmelerini açıp göğsümün üzerinde gerdi.

Öfkeli parmaklarıyla sutyenimi indirdiğinde, askıları omuzlarımdan aşağı sarktı ve memelerimi yarı açık elbisemin üzerine çıkardı.

Göğüs ucumu öfkeyle, erotik bir şekilde çimdikledi. "Bunu sen istedin."

Ardından bir daha hiç konuşmadık.

O da ben de tek kelime etmedik. İstesem de edemezdim.

Hızlı ve cezalandırıcı hamlelerine karşı zıplıyordum.

Kalçaları ve karnı kıçıma çarpıyordu, eğer bir kolunu belime dolayıp diğerini göğsüme bastırarak beni tutmasıydı, şu anda yerde yatıyor olurdum.

Üstelik bundan zevk alıyordum.

Onun tutkusundan, muhtaçlığından zevk alıyordum. Vücutlarımız çarpışırken ortaya çıkan acı hoşuma gidiyordu. Kabarık duvarlarımdaki hafif yanmayı sevmiştim. Meme uçlarımı parmaklarının arasına alıp sıktığında kendimden geçtim.

Tüm bunlara rağmen beni becermeyi bırakmadı. Aslında, daha derine girebilmek için dizlerini büktü ve beni gergin, kaslı uyluklarında zıplattı.

Birden göğsümdeki eli çekilince sarsılarak gözlerimi açtım. Kulağımda nefes alışlarını ve hırıltılarını duyuyordum, elinin aşağıya indiğini, kadınlığımı kavradığını, dudaklarımı çimdiklediğini hissederken yanağımın kenarını buğulandırıyordu. Büyük, kocaman aletiyle dövdüğü dudakları.

Tanrım, çok büyüktü. Çok kalın.

Ve klitorisimi çimdiklediğinde boşaldım.

Boğazımdan yüksek bir çığlık yükseldi, neredeyse dışarı çıkıyordu. Onun eli olmasaydı, aylardır uğruna çalıştığım her şeyi mahvedebilirdim.

Tahmin ettiğim gibi, büyük, güçlü eliyle ağzımı kapatıp avucuyla çığlığımı emdi.

Zach klitorisimi sıkan diğer eliyle kalçamı kavradı, böylece ona karşı kasılırken ayaklarımın üzerinde durmayı başarabildim.

İçime boşalırken yüzünü boynuma gömdü.

Aletinin her zonklayışı ve menilerinin her savruluşu beni sarsıyor ve kıvranmama neden oluyordu. Beni o kadar çok doldurdu ki, bir kısmı kalçamdan aşağı süzüldü.

Zirveden aşağı inerken çökmeye başladım.

Hayal kırıklığına uğradım, hatta üzgündüm.

Bana yanıldığımı kanıtlamasını, çığlık atmama izin vermesini istedim.

Tüm dünya birbirimiz için ne ifade ettiğimizi öğrenene kadar çığlık atıp haykırmama müsaade etmesini diledim.

Ve neden bunu dilediğimi merak ediyordum.

28

Bir festivaldeydik.

Evet, bir festival.

Biz derken, ben, Zach ve Art'ı kastediyordum. Birlikte geziye çıkmaları en beklenmedik üç insan. Aslında, hayır.

En beklenmedik değildi. Üçümüzün de pek çok ortak noktası vardı. Üçümüz de hayatımız boyunca zorbalığa maruz kalmıştık. Üçümüzün de ailesi yoktu. Zach'in ailesinin hayatta olduğunu biliyordum ama gerçekten varlıkları bir işe yarıyor muydu?

Dahası, Zach şu anda Art'ın en sevdiği insandı.

Özellikle de Art'a hikâye okuduğundan beri. O akşam inanılmazdı.

Zach biraz duraksasa da harika iş çıkarmıştı. Birkaç kelimede duraksamıştı ama önemi yoktu. Art hikâye boyunca gözlerindeki ışıltıya ve dudaklarındaki sırıtışa engel olamamıştı. Tuvalete gidip biraz ağlamak için yanlarından ayrılmak zorunda kalmıştım.

Çok gururlanmıştım. Zach'e hayran kalmıştım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, bana geldiğinde ona ne kadar çok hayran olduğumu gösterdim. Bu bir şekilde rutinlerimizden biri haline gelmişti, geceleri bana gelmesi.

Elbette her gece değildi. Sadece Tina'nın gece vardiyasında olduğu ve kulübede yalnız olabileceğimiz zamanlarda geliyordu.

New York'ta kurduğu hayatı sorduktan ve beni güpegündüz, yakalanma ihtimalimizin yüksek olduğu bir yerde, dolapta becerdikten sonra, Zach daha dikkatli davranıyordu.

O kadar dikkatliydi ki, ikimiz Pleiades'in en iyi saklanan sırrıydık.

Havuz kenarında spor yaptığı ve mutfakta kahvaltı ettiği zamanlar dışında gün içinde onu hiç görmüyordum.

Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce geri döndüğünde beni kovduracağını düşündüğüm adam, beni her şeyden korumak onun kahrolası göreviymiş gibi işimi kaybetmeyeyim diye çabalıyordu.

Günler geçtikçe daha da huzursuzlanıyordum. Her an, her saniye ortadan kaybolabilirmiş gibi geliyordu. Dilek tutmayı çok sevdiğim o kayan yıldızlardan biri gibi, elimden kayıp gidene kadar bunun farkında bile olmayacağımı hissediyordum.

Zach de aynı şekilde hissediyor olabilirdi. Kesin bir şey söyleyemiyordum.

Sadece kulübemin arka kapısım her çaldığında, arkasındaki siyah geceyi ve sessiz ormanı her gördüğümde çok aç görünüyordu. O kadar tutkuluydu ki, aldığı hızlı nefeslerle iri cüssesinin bir karışımıydı.

Bir ayı gibi hırlayarak dudaklarıma yapışıyor, beni yatak odama itiyor ve benimle birlikte yatağa tırmanıyordu. Hiçbir şey söylemeden kıyafetlerimi yırtıyordu. Parmakları her yerde iz bırakıyordu. Dişleri göğüslerimde, kalçalarımda bıraktığı izler kadınlığıma o kadar yakındı ki, sanki beni gerçekten yiyormuş gibi hissettiriyordu.

Ben de aynı durumdaydım.

Çaresizliğim, şiddet ihtiyacım onunkine uyuyordu. Tırnaklarımla tenini parçalıyordum. Sırtını, kıçını, uyluklarını tırmalıyordum.

Bana öyle bir ihtiyaçla sahip oluyordu ki, boşalmak için her zaman sabırsızlanıyordum ama aynı zamanda isteksizdim çünkü orgazm buna bir son verecekti.

Bense bitmesini asla istemiyordum.

Sonsuza dek onun tarafından becerilmek istiyordum.

Ne yazık ki bitiyordu ve sonunda ikimiz de terli, kaygan bir karmaşaya dönüşüyorduk.

Ardından sıra ikinci işimize geliyordu. Ona kitap okuyordum.

Kitap okumayı hiç sevmediğim bir sır değildi ama hoşuma gittiğini fark etmeye başlamıştım. Belki de daha önce okula gitmekten nefret ettiğim için görmezden geliyordum. Öğrencilerden, öğretmenlerden nefret ediyordum ve okumayı reddetmek benim için bir isyan yoluydu.

Şimdiyse Zach istediği için okuyordum.

Sanırım o da kitapları seviyordu ama nedense kendisi okumak istemiyordu. Bunun nedeni disleksinin okumayı onun için yorucu hale getirmesi değildi.

Bu başka bir şeydi.

Ona iltifat ettiğimde ya da bu konuda soru sorduğumda kendini geri çekmesine neden olan bir şeydi. Sadece Art istediğinde kitap okuyordu. O zaman bile, vücudunun her çizgisinde isteksizliğini görebiliyordum.

Şu anda çok yorgunduk. Üçümüz de.

Bugün cumartesi olduğu için bir günlük izin almıştım. Buraya otobüsle gelmiş ve tüm öğleden sonrayı festivalde geçirmiştik.

Çocukken giderdim ama uzun zamandır festivale gitmemiştim. Her şeyi denedik. Gezintiler, oyunlar. Pamuk şekeri.

Mavi pamukşekeri istedim ama Zach ve Art reddettiler. Art, "Saçını yiyormuşsun gibi hissettiriyor, Mavi," diye açıkladı.

"Evet, Mavi," diye yineledi Zach.

"İğrenç," diye devam etti Art.

"Tamamen iğrenç," dedi Zach.

"Her neyse, çocuklar. Umurumda değil. Onu yiyeceğim."

Onlara göstermek için yumuşak şekerden kocaman bir ısırık alıp inledim. Art iğrendiğini belli eden bir ses çıkardı ama Zach genelde gecelere sakladığı bir açlıkla beni izledi.

Her neyse, güneş batıyordu ve gökyüzü mor renge dönüyordu. Sanırım yola çıkma vakti gelmişti.

Art ayaklarını sürüyünce Zach onu kucağına alıp omuzlarına oturttu. Gördüğüm en şirin çocuğu hayatımda tanıdığım en güzel adamın omuzlarında görmek, adımlarımın bir an için sendelemesine neden oldu.

Benim iki erkeğim.

Çıkışa doğru ilerlerken Art dev bir oyuncak timsah gördü ve onu *sahip olmak zorunda* olduğunu, yoksa tam burada düşüp bayılacağını söyledi. Oyuncağı almak için bir oyunu kazanmak gerekiyordu, Zach gişeye yaklaştı.

İç çekerek takip etmeye başladım ama gözlerim başka bir tezgâha takıldı. Yanındaki kara tahtada *Yıldızlarda Yazılı* yazıyordu. Bir dağ, göl ve parıldayan yıldızlarla birlikte bir ay çizimi vardı.

Lacivert çadırın her tarafı kirli beyaz yıldızlarla bezenmişti ve çadırın tavanından rüzgâr çanları sarkıyordu.

Bu bir falcıydı.

Hiçbir zaman böyle şeylere inanan biri olmamıştım ama bir şey beni oraya çekti. Tezgâhta bir bayan oturuyordu, beni görünce gülümsedi.

Görüşünüşü... normaldi, benden biraz daha büyük duruyordu.

Üstünde geleceği görebildiğini gösteren zincirler, boncuklar ya da milyonlarca yüzük yoktu. Yine de bir pançe giyiyordu ve kızıl saçlarına mor saç bandı takmıştı.

"Merhaba," diye selam verdi.

"Selam," dedim kendimi biraz aptal hissederek. "Ben..."

"Böyle şeylere inanmıyor musun?"

Zach'in bir şişenin etrafına halka atarak Art için kazandığı dev oyuncak ayıya sarıldım. "Sen inanıyor musun?"

Gülümseyerek sandalyesine geri oturdu. "Buradayım, değil mi?"

"Sizin sadece insanları okuduğunuzu duydum."

"Evet. Ama kader de böyle bir şey, öyle değil mi?"

"Şey, kader nasıl bir şey ki?"

Omuz silkti. "İnsanlarla ilgili. Büyülü bir şey değil. Yine de biraz sihir var. Ama çoğunlukla bizimle, bizim ne istediğimizle ilgili."

"Gerçekten mi?"

Gülümseyerek başını salladı. "Evet. Gerçekten. İnsanlar kaderin onlara karşı kaba ve acımasız olduğunu söylüyorlar. Ama belki de kader sadece onların istediği şeyi gerçekleştiriyordur."

Alaycı bir şekilde gözlerimi devirdim. "İnsanların, başlarına korkunç şeyler gelmesini istediklerini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Ama bazen harika bir şeye doğru yol alman için korkunç şeyler yaşaman gerekir."

Tamam.

Bu bir hataydı. Ben bir aptaldım.

"Hımm, hiç sanmıyorum." Gitmeye hazırdım ama bir şeyi ağzımdan kaçırdım. "Annemle babam geçen yıl öldü. *Bunun* neresi harika olabilir ki?"

Başını kasvetli bir şekilde salladı. "Ölüm acımasızdır. Bunun başka bir yolu yok. Ama ölümle birlikte hayat da gelir. Belki bir gün hayat bulursun. Gelecekte."

Hayat.

İçimde acı bir şeyler yükseldi. Gurur duymuyordum ama oradaydı. Görmezden gelemiyordum.

Gerçek şu ki, son birkaç gündür yaptığım işe kızıyordum. Tutkuyla bağlı olduğum hedefime kızgınlık duyuyordum.

Üstelik bu beni korkutuyordu.

Eğer bir hedefe sahip olmazsam elimde başka ne kalırdı? Beni ayakta tutan, üzüntümü uzaklaştıran tek şey buydu.

"Hayat mı? Bu da ne demek oluyor?"

Gülümsemesi geri döndü. "Birden fazla kalp atışı ve nefesle birlikte zonklayan bir şey demek. Ateşli ve tutkulu bir şey."

Ateşli ve tutkulu deyince ağzım açık kaldı.

Bana böyle hissettiren tek bir kişi vardı. Daima böyle hissettiren. Şu anda beş yaşındaki bir çocuk için dev bir oyuncak timsah kazanmaya çalışıyordu.

"Görünüşe göre ona zaten sahipsin."

Kıza odaklandım. "Yüz ifademden anladın."

Omuz silkti, dirseklerini kristal kürelerle dolu masaya dayadı.

"Suçluyum. Aslında seni onunla gördüm."

"Kiminle?"

"Şuradaki adamla. Omzunda çocuk olan siyah tişörtlü adam."

Yandaki gişeyi işaret ettiğinde gözlerim onu takip etti.

Zach'in bakışları da aynı anda bana döndü ve gözleri sıcaktı. Hatta alev alevdi.

Bakışları hipnotize ediciydi.

Bir şekilde ona el salladıktan sonra kıza dönüp bakmayı başardım.

Sırıttı. "Sana söylemiştim. Gözlerini ondan alamıyorsun. Sizi gördüm." Sonra tahminen müşterilerinin avuç içlerini okurken yaptığı gibi sesini alçalttı. "Onu seviyorsun."

Tahmin ya da gözlem, bunun adı her neyse, göğsüme çarptı. Hatta sanki vurulmuş gibi yarım adım geri çekildim.

Belki de evrenin görünmez elleri tarafından çekilmiştim.

Ne kadar imkânsız olsa da bu düşünce içimi... hayatla doldurmuştu.

Birden fazla kalp atışı, birden fazla nefes, ateşli aşk.

Bunun yerine başımı salladım. "Ben... Yapamam..." Derin bir nefes aldım. "Onu sevemem."

"Neden sevemezsin?"

"Çünkü o..." Uçuşan birkaç tel saçı alnımdan çektim. "Çünkü onun için çalışıyorum. Ailesi için."

"Bu yüzden mi?"

"Çünkü bu kurallara aykırı."

"Aşk kural tanımaz."

Başımı salladım. "Kısa bir süre için geldi. Nedenini bile bilmiyorum. Yakında gidecek."

"Bu talihsiz bir durum."

Rahatlayarak iç çektim. Şimdi anlıyordu. Onu sevemeyeceğimi anlıyordu. Bunun ne kadar insafsızca olacağını.

"Ama bu yine de onu sevemeyeceğin anlamına gelmez."

Bir an için paniğe kapıldım ve öfkeyle, "Sevilmek istemiyor," diye ağzımdan kaçırdım.

Bu doğruydu, değil mi?

Aşktan nefret ediyordu. Bu konuda konuşulmasından bile nefret ediyordu. Birini sevip sevemeyeceğini bile bilmiyordum.

Sana aşk hakkında bir şey söyleyeyim: kanatır.

Onu sevmeye iznim yoktu.

"Eh, bu artık ona bağlı değil, öyle değil mi?"

"Anlamadım?"

Kızın yüzünde şefkatli bir ifade vardı. "O senin kalbinin sahibi. Onu avucunda tutuyor bile olabilir. Bir gün avucunu kapatıp onu ezebilir. Ama yapamayacağı bir şey var, onu kendisi için atmamaya zorlamak. Böyle bir gücü yok. Belki senin de yoktur. Bir kalp gerçek bir baş belası olabilir. Sadakatinin nerede yattığını asla bilemezsin. Kalplerin kendi kralları ve kraliçeleri vardır. Üzgünüm. Eğer kalbin onu seviyorsa, seviyordur. Bunu engelleyemezsin. O da *kesinlikle* bir şey yapamaz. Sadece kabullenmek zorundasınız."

Kesik bir kahkaha attım.

Onu seviyordum.

Zach'i seviyordum.

Her şey bununla ilgiliydi, değil mi? Tüm bu hayal kırıklığı ve huzursuzluk.

Bir sır olduğumuz gerçeği. Yeni hayatına başlamak için beni geride bırakacağı ve benim farklı bir hedefim olduğu için onunla gidemeyeceğim gerçeği. Bu dünyadaki her şeyden daha çok kızmaya başladığım bir hedef.

"Kabullenmek." Mor gökyüzüne baktım. "Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Ne fark eder ki. Ayrıca, o da gözlerini senden alamıyor. O yüzden bilemiyorum. Bence hoş bir sürpriz olabilir."

Bu umuda tutunmak istiyordum.

İstiyordum.

Yine de gerçeğin farkındaydım.

Aşktan nefret eden bir adamı seviyordum. Bundan daha trajik bir şey olamazdı. "Ah, tamam. Şimdi gidiyorum ama benimle konuştuğun için teşekkürler."

"Rica ederim."

"Borcum ne kadar?"

Geçiştirircesine elini salladı. "Gerek yok. Geleceğini okumadım. Sadece biraz gözlem yaptım. Bunun için ücret almıyorum."

Kıkırdadım. "Tamam. Teşekkürler. Bu arada, adım Cleo."

Bana elini uzattı. "Ben de Dove."

Elini sıktım. "Yani güvercin gibi mi?"

"Evet, tıpkı güvercin gibi."

Arkamı döndüğümde, Zach'in Pleiades hakkında bana anlattıklarını hatırladım.

Zeus'un o yedi kız kardeşi nasıl güvercine dönüştürdüğünü ve Orion'dan kaçmak için nasıl uçtuklarını. Bir de Orion'un umudunu hiç kaybetmeyip hâlâ onların peşinden koşmasını. Ne çılgın bir tesadüftü ki, Dove adında bir kız, bunun hayatında duyduğu en acıklı aşk hikâyesi olduğunu düşünen bir adamı sevdiğimi fark etmemi sağlamıştı.

***

Uyuyamıyordum.

Çok enerjiktim. Zach'e ihtiyacım vardı.

Festivalden dönerken otobüse binmiş ve kapının önüne geldiğimizde yollarımızı ayırmıştık. Zach bana bakmaya devam ederken tek kelime etmedim. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bu yüzden boşvermiştim.

Tina, beni günümün nasıl geçtiğiyle ilgili sorguya çekmek istediğinde, başımın ağrıdığını söyleyerek kendimi odaya kapattım. Yeni bir şey değildi. Zach'le ilişkimi bir sır olarak saklayarak ona sürekli yalan söylüyordum.

O zamandan beri ağlıyordum. Hıçkırıklarımı bastırmak için yastığımı kullanıp onu ıslatıyordum.

Gece yarısı, gizlilik moduna geçmek için kıyafetlerimi ve botlarımı giydim. Mavi buklelerimi örtmek için kapüşonumu çekip gecenin karanlığında yola çıktım.

Tehlikeli bir hareket olduğunu biliyordum.

Mesele şu ki, umurumda değildi. Şu anda Zach'in yanına gidip ondan bu acıyı dindirmesini istemekten başka hiçbir şey umurumda değildi.

Her an ortadan kaybolabilecek bir adama âşık olamazdım. O aşktan bu kadar nefret ederken onu sevemezdim.

Bu çok acı vericiydi. Çok insafsızca.

Yolun neredeyse yarısına gelmiştim ki havuzun yanından geçerken bir su sıçraması duydum. Aralıksız bir su sıçraması.

Lamba diğerinin altındayken Zach'i gördüm. Geniş, uzun kulaçlar atıyordu.

Yönümü değiştirerek yanına gittim. Sessiz olmaya ya da ona gizlice yaklaşmaya çalışmıyordum ama henüz beni fark etmemişti. Fark ettiyse bile herhangi bir belirti göstermedi. Sanki sudaki bir şeyden kaçmaya çalışıyormuş gibi havuzun etrafında kulaç atmaya devam ediyordu.

Onu seyretmeye devam ederek parlayan, sıkı vücudunu, kol darbelerini noktalayan koyu renkli başını izledim.

Onu seviyordum.

Seni seviyorum.

Burada durup bacakları yerine yüzgeçleri varmış gibi yüzmesini izlerken, onu ilk gördüğüm andan beri sevdiğime dair hiç şüphem kalmadı.

Ceza odasının penceresinden dışarı bakıp su fıskiyesini izleyen bir çocuk gördüm. Onu gömleğinin düğmelerini çözmüş, saçları dağınık, gevşek kravatını omuzlarının üzerine atmış bir halde gördüm.

Ve *onu* düşündüm.

Arkadaş olabileceğimizi düşündüm.

Ancak onun iğrenç, kaba bir pislik olduğunu öğrendiğimde üzüldüm.

Kendim için seçtiğim adamın böyle bir pislik olması canımı yakmıştı.

Bana iyi davranmaması. O beni reddederek incittiğinde ben de onu incittim ve birbirimize bunu yapmaya devam ettik.

Şimdiye kadar.

Belki de nefret, dikenli tellere sarılmış sevgiydi. En azından benimki öyleydi.

Seni seviyorum, Zach.

Sanki beni duymuş gibi sırtı bana dönük bir şekilde havuzun ortasında aniden durdu.

"Bütün gece beni mi izleyeceksin?" diye sordu. Parmaklarını ıslak, kaygan saçlarının arasında gezdirdi.

Çarpan, kanayan bir kalple havuzun kenarına yaklaştım. "Uyumamışsın."

Zach yüzünü bana çevirdi. Su kirpiklerinden, yüzünün sert hatlarından aşağı akarken bir eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Sen de öyle."

Gergin ve tedirgin görünüyordu, su belirgin göğüs kaslarına vuruyordu. Muhtemelen benim gibiydi ama nedenini bilmiyordum. Âşık değildi, değil mi?

"Sana ne söyledi?" diye sordu.

"Kim?"

"Falcı."

Ah.

Dudaklarımı yaladım. "Bana her şeyin bir nedeni olduğunu söyledi. Ve başıma bir şey geleceğini."

Zach kaşlarını çatarak yaklaştı. "Ne gibi bir şey?"

Sualtı ışıklarıyla aydınlatılan havuz, huzur veren bir mavi tonunu bürünmüştü. Baştan çıkarıcı bir maviye. Bir gün içine dalmak istediğim bir maviydi. Belki de bu gece.

Birkaç adım geri attım, Zach her hareketimi takip ediyordu. Kapüşonu çıkarıp fermuarını açtım. "Hayat gibi bir şey."

"Ne?"

"İçinde birden fazla kalp atışı ve nefes barındıran bir şey. Ateşli ve tutkulu bir şey."

Kapüşonlumu ve botlarımı çıkardım.

Bir şey söylemek ister gibi göründüğünde sözünü kestim. "Zach?"

"Evet."

"Korkuyorum."

Kaşları daha da çatıldı. "Neden?"

Senden.

Tişörtümün ucunu tutup üstümden çıkardım, lacivert bir sutyenle kaldım. "Sudan."

"Neden korkuyorsun?"

Çünkü kalbimi kanatıyorsun.

Ellerim şortumun düğmelerine uzandı. "Çünkü yüzmeyi bilmiyorum. Hiç öğrenmedim. Çocukken babam bana öğretmeye çalıştı ama ben çok korktum. Boğulacağımı sandım. Ağlamayı bırakamadım ve o da beni eve geri getirdi."

Zach şimdi tamamen tetikteydi. Havuzdan çıkacakmış gibi görünüyordu. "Mavi. Her ne boktan ve çılgınca bir şey yapmayı düşünüyorsan vazgeç."

Eğilip şortumu indirdim ve içinden çıktım. Gözleri yarı çıplak vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken, "Babam öldü, Zach. Annem de öyle," dedim ve bunun üzerine duraksadı, beni dikkatle izledi. "Artık burada değiller. Hayatımda güvenebileceğim kimse yok."

"Mavi..."

"Eğer bu suya atlarsam, gelip beni kurtarmazlar. Yapamazlar çünkü yalnızım."

Muhtemelen ona deli gibi görünüyordum. İntihara meyilli.

Ama değildim.

Ben sadece ona âşıktım ve bunu ona söylersem benden ayrılacağını biliyordum. Muhtemelen zavallı olduğumu söyleyecek, bu gizli ilişkiyi sonlandıracaktı.

Bunu aptal, kahrolası kalbimle biliyordum.

"Suya atlamayacaksın. Yemin ederim, Mavi..."

Yine sözünü kestim. "Beni tutacak mısın?"

"Yapma."

"Söyle bana. Eğer suya atlarsam, beni yakalar mısın?"

Sana âşık olursam, beni yakalar mısın?

Yine, soru sormak için geç kalmıştım değil mi?

Zaten âşıktım.

Omuzları kesik nefeslerle aşağı yukarı hareket ediyordu. Göz-

leri yanıyor, yoğunluğu ve dikkatiyle bedenimi kavuruyordu. Ne sormak istediğimi anlıyor gibiydi. Gerçek soruyu. Az önce uydurduğum saçma soruyu değil.

Sanki hayır diyecekmiş gibi duruyordu.

"Evet."

Rahatlama hissi tüm uzuvlarıma yayıldı. Bunu yapabildiğim için rahatladım. Atlayabilirdim ve o bana bir şey olmasına izin vermezdi.

Belki de bu benim âşık olma yöntemimdi. Gerçekten. Belki de bu benim ona söyleme şeklimdi. Ve ondan beni kurtarmasını isteyerek, *Ben de seni seviyorum* demesini sağlamaya çalışıyordum.

Adımı tekrar söyledi ama aldırış etmedim.

Sadece koşup havuza atladım.

Yankılanan su sesi sanki bir tünelin içinden geliyordu.

Su tam göğsüme çarptı ve onun güçlü kolları etrafıma dolanmadan önce bir an panik hissettim. Büyük, güçlü, hayat kurtaran vücudu benimkiyle çarpıştığında nefes nefese ona tutundum.

Su altında iki saniyeden fazla kaldığımı sanmıyordum. Yine de ciğerlerim suyla dolmuş ve açlıktan ölüyormuş gibi hissediyordum.

Zach bana sarıldı, beni eziyor, kolları sıkı çelik bantlar gibi etrafımı sarıyordu. Aslında, sarılma şekli nefes almamı havuza atladığımda hissettiğimden daha da zorlaştırıyordu.

"Nefes... alamıyorum," diye soludum, örümcek maymunu gibi ona tutunarak.

Titreyen sesim üzerine tutuşunu gevşetti ama sonra eli ıslak saçlarıma dolanıp başımı geriye çekti.

Bana bakarken öfkesiyle yandım. "Delirdin mi? Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Hırıltılı sözleri kalbimin yakınına yerleşti ve aşk acısı çeken organımın etrafındaki parmaklar gibi kıvrıldı.

"Öğrenmek istedim."

Neredeyse saçımdan tutup başımı sarsacaktı. "Neyi öğrenecektin?"

"Düşmenin nasıl bir his olduğunu."

Cevabım onu hiç mi hiç memnun etmedi. Belimi sertçe sıktı. "Bunu bir daha *asla* yapmayacaksın. Anladın mı?"

Ona bir kez daha havuza dalarsam bunu nasıl bileceğini sormak istedim. Yakında gidecekti.

Ne yazık ki ben o kadar zalim değildim.

Ona yapışık olmama rağmen suyun içinde sallanarak dudaklarımı yaladım. "Söz veriyorum." Sonra bir damla gözyaşı akarken, "Sadece annemi ve babamı çok özlüyorum," diye fısıldadım.

Yüz hatlarını acı kapladı ve bana tekrar sarıldı. Yüzümü onun tuzlu ama tatlı kokan boynuna gömerek ağladım.

İhtiyacım olan tek şey buydu.

Ağlayabileceğim bir omuz. Basmakalıp sözlere ya da sahte tesellilere ihtiyacım yoktu. Sadece o ve onun sert göğsü yeterliydi.

Burnumu çekerek yüzümü çevirdim ve boynundaki damara bakarak konuştum. "Evimi biliyor musun? Hani şu geri almaya çalıştığım yer?"

Mırıldanarak beni dinlediğini belli etti.

"Onu doğru nedenlerle geri istediğimi sanmıyorum." Devam ederken parmaklarımı köprücük kemiğindeki su damlacıklarının üstünde gezdirdim. "Sanırım evim olmazsa ailemden kalan tüm izlerin yok olacağından korkuyorum."

Zach beni tekrar kendine doğru çekip alnımdan öptü. "Ve sanırım başka bir şey daha var," diye devam ettim

"Ne?"

"Sanırım onu geri almak istemezsem, burada kalmak için de bir nedenim olmayacak," diye itiraf ettim. "Annemle babam ölmeden önce kasabayı terk etmek ve mavi arabamla ülke çapında bir yolculuğa çıkmak istiyordum. Ama zaman yaklaştıkça paniklemeye başladım. Sanki buradan ayrılırsam, tüm dünyada kimse benim kim olduğumu bilmeyecekmiş gibi hissediyordum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu dünyadaki hiç kimse adımın ne oldu-

ğunu bilmeyecekti. Çok, çok yalnız olacaktım. Sonra onlar öldü ve ben de kendi kendime 'Şimdi gidemem,' dedim. Bana bir şey olursa kimi arayacaklarını bilemezler."

Kendi sözlerimi onaylarcasına başımı salladım. "Hepsi bu. Maggie işi bırakıp gitmemi söyledi. Tina da öyle. Ama ben evimi burada saklanmak için bir bahane olarak kullanıyordum çünkü gidersem bu kasabanın dışında kimse adımı bilmeyecekti."

Yutkunurken âdemelması hareket etti. Bunu görmek nedense beni çok etkiledi. O kadar büyüleyici ve sıcaktı ki, suyun serin olmasına rağmen onunla birlikte terliyordum.

"Ben bilirdim," dedi huysuz bir şekilde.

"Neyi?"

"Adını bilirdim. Dışarıda olurdum ve senin kim olduğunu bilirdim." Gözlerimden bir damla gözyaşı daha aksa da gülümsedim. Ardından zihnimde bir şey yanıp söndü. Bir düşünce.

Oldukça hayalperest bir düşünce:

Ya birlikte olursak? O ve ben?

Ya buradan birlikte gidersek?

Ya beni motorsikletinin arkasına bindirirse ve gün batımına doğru yola çıkarsak?

Göğsünden uzaklaşıp ona baktım. Gözleri yoğun ve üzgündü, bunun benim için olduğunu fark ettim. Benim için üzülüyordu.

Milyonlarca yıldızla süslü gece göğünün altında birbirimize bakarken dudakları aralandı.

"Biri bizi görebilir," diye mırıldandı.

"Umurumda değil."

"Daha dikkatli olmalısın," diye ısrar etti.

"Umurumda değil. Sen yanımdayken dikkat etmeme gerek yok. Beni korursun," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde. "Bunca zamandır beni koruyordun, değil mi? Bizi bir sır olarak sakladın. İnsanların benim hakkımda konuşmasını istemiyorsun. Beni bir sürtük gibi görmelerini istemiyorsun, değil mi?"

Sessizdi ama çenesi kasıldı.

"Bu da St. Patrick'te yaptığın şeyi telafi etme yöntemlerinden

biri. O zaman beni kurtarmaya gelmemiştin, şimdi bunu telafi ediyorsun."

"Çok fazla konuşuyorsun," dedi kabaca.

Onu nasıl sevmezdim? En tatlı ve en şefkatli şekilde pişmanlık duyan bu adamı.

Acaba beni de yanında götürmesini isteyebilir miydim?

Onun yerine "Gittiğinde seni özleyeceğim," diye fısıldadım.

Bana karşı sertleşti. "Özlemeni istemiyorum."

"Bu sana bağlı değil."

Cevabı çenesini sertçe sıkmak oldu.

"Beni özleyecek misin?"

Zach bana hiçbir zaman şu an sahip olduğumuzdan daha fazlasını vaadetmemişti. Bizim her zaman bir son kullanma tarihimiz vardı.

Ancak bundan da öte, eski hayatını geride bırakıp yeni bir hayata yelken açtığında yanına eski hayatından bir şeyi almak ister miydi?

Bu şeyin ne olduğu önemli değildi. O şey ben olsam da olmasam da fark etmezdi.

"İstemiyorum."

Bunu reddedeceğini o daha söylemeden çok önce biliyordum.

Fakat belki de bazı ruhlar sessizce paramparça oluyordu. Gürültü yapmadan, hatta bir tıkırtı bile çıkarmadan. Usulca ölüyorlardı. Sessizce.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum." Bu sözleri tekrar söyledim.

Bana koşmamı söylediği gece kullandığı ve bir gün sonra sırrımızı ortaya çıkarmasını dilediğim için kullandığım sözlerdi. "Ne?"

Vücudunun etrafındaki tutuşumu esnettim. Suyun içinde olmak garipti. Zincirlerimden kurtulmuş gibi hissediyordum. Aynı anda hem daha hafif hem daha ağırdım. Ben tutuşumu gevşetince beni sıkıca kavradı.

"Beni öpmeni istiyorum." Hafifçe gülümsedim. "Tam burada, suyun içinde. Gökyüzündeki tüm yıldızların altında."

Eğilip beni öpmeden önce başparmağı bir süre yanağımı okşadı.

İlk başta çok sertti. Ağzını güçlü bir şekilde ağzıma bastırmış, ardından dudaklarını hareket ettirmeye başlamıştı. Böylece öpücük hayat buldu.

Islak, sıcak ve yakıcıydı.

Arka planda Zach'in hareket ettiğini hissettim. Öpücüğünde boğulurken vücuduna tutundum. Suyun üzerinde sürüklendik ve sonra kıçımın bir yere değdiğini hissettim. Beton bir basamaktı.

Zach bizi havuzun ucuna kadar sürükledi ve beni suya doğru uzanan gümüş bir korkulukla çevrili basamaklardan birine güvenli bir şekilde oturttu.

Artık sabit bir zeminde olduğum için Zach öpüşmeyi kesip bana baktı. Tüm ışığı engelliyor, iri vücuduyla üzerime bir gölge düşmesini sağlıyordu. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Söz veriyorum."

Ona istediği cevabı verdim ama yine de yüzündeki endişe emaresi geçmedi. Beni tekrar öpmek için eğildiğinde yüzündeki endişe dışarı sızdı.

Daha önce olduğu kadar dikkatli ya da yavaş değildi. Dudaklarını benimkinin üzerine kapattı ve ben de onun altında hareketlendim. Hem dudaklarım hem de bacaklarım içeri girmesine izin verdi.

Suyun üstünde çıplaklığımı hissedebiliyordum. Onun çıplaklığını da hissedebiliyordum. O siyah mayo giyiyordu, bense sadece sutyen ve külotlaydım.

Sert ve ıslak kasları mükemmel bir kombinasyon oluşturuyordu. Ellerimin altında kayıyor, ona olan ihtiyacımı körüklüyorlardı.

Artık birbirimizi öpemeyecek hale gelene kadar öpüştük.

Daha fazlasına ihtiyacımız olana kadar.

Zach üstümüzdekileri hızlıca çıkardı. Göğüslerime ulaşmak için sutyenimi indirdi ve külotumu kenara itti. Şortunu çıkarma-

sına yardım etmemin ardından bir anda içime girdi. Meme uçlarımı emerek göğsümün her tarafına gürültülü öpücükler bırakırken içeri ve dışarı daldı.

Omuzlarını, sırtını, pazılarını, ona karşı sallanırken ulaşabildiğim her yeri çiziyordum, kalbimdeki tüm bu duygularla onu beceriyordum.

Ona karşı hissettiklerimin aşk denemeyecek kadar yoğun, tutkulu, yürek parçalayıcı ve üzücü olduğunun farkındaydım.

Belki bu bir trajediydi.

Belki de hüzündü.

Hüzünlüydüm, bu yüzden ağlamadan duramadım.

Zach başını kaldırdığında gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü gördü.

Yüzü acı içindeydi. Diliyle onları yaladığında daha çok ağladım.

Suyun etrafımızda sıçradığını duyduğumda ve bedenlerimiz suyun üstünde yükseldiğinde bile ağlamayı bırakmadım. Her zamankinden daha fazla sallanıyor ve zıplıyorlardı, bu da her şeyi iki kat daha erotik hale getiriyordu.

Boşaldığım zaman da ağladım, üzüntümü Zach'in diline ve aletine akıttım.

Evet, bu hüzündü.

Çünkü onun gibi bir adamı seviyordum.

29

Birinci kuleye gidiyordu.

Bu mümkün değildi. *Asla.*

Geçen ay boyunca, Zach'i hep merdivenlerden inerken yakalamıştım ama hiç *yukarı* çıkmamıştım.

Aman Tanrım, şans ayağıma gelmişti. Neler olduğunu öğrenmek için bir şansım vardı.

Bir daha düşününce, bu beni ilgilendirmezdi. Bana hiçbir açıklama yapmamıştı. Eğer bilmemi isteseydi bana anlatırdı.

Ancak sonra, üçüncü kez düşününce bu bir işaret olabilirdi.

Belki de orada başına gelenler o kadar korkunçtu ki bu konuda konuşamazdı ve bu benim öğrenme şansımdı. Konu her neyse babası bu işin içinde olduğuna bahse girerdim.

Eğer haklıysam, onu mahvederdim ve şaka yapmıyordum.

Zach'in bunca yıldır kendini dışlanmış hissetmesinin sebebi oydu. Zach'in bu kadar hınç ve öfkeyle dolu olmasının sebebi oydu.

Bay Prince bir zorbaydı ve ona karşı Zach'in yanında olmak benim görevimdi, değil mi? Doğru olanı savunmak?

Daha düşüncemi tamamlamadan bacaklarım hareket etmeye başladı.

Üçüncü kuleye gidip konuklarla ilgilenmem gerekiyordu ama Tina şu anda oradaydı, bensiz biraz daha idare edebilirdi.

Birine yakalanmamak için hızla basamakları tırmandım.

Etrafı odalarla çevrili koridor, diğer kulelerle hemen hemen aynı görünüyordu. Yine de çok beyaz olduğunu söyleyebilirdim. Tepedeki ışıklarsa ışıl ışıldı.

Göz kamaştırıcı bir koridordu. Buradan anında nefret ettim.

Sadece sağdaki ikinci odanın kapısı aralıktı, oraya doğru yürüdüm.

Kapı aralığından birini gördüm.

Bir kadın.

Ufak tefekti. Zayıf ve çelimsizdi. Üzerinde şeftali rengi bir elbise vardı ve başı bej rengi bir eşarpla sarılmıştı. Yatağa uzanmıştı, battaniyeler vücudunun alt kısmını örtüyordu.

Onda çok tanıdık bir şey vardı ve nefes alıp hafifçe gülümseyerek öksürmeye başlayana kadar kim olduğunu anlamadım.

Bu Zach'in annesiydi, Bayan Prince.

Hafif bir öksürükle başladı, sonra daha sert ve şiddetli bir hal aldı, ta ki yastığından kalkıp bir peçeteye öksürmek zorunda kalana kadar.

Zach'in ona verdiği peçeteye.

Şoktan neredeyse kapıya doğru devrilecektim ama neyse ki kendimi tuttum. Daha net görebilmek için kapıyı biraz daha araladım.

Zach onun üzerine eğilmişti, eli sırtında daireler çizip onu yatıştırıyordu ve annesinin parmakları destek almak için diğer bileğinin üzerine kenetlenmişti. Birkaç saniye sonra öksürük nöbeti geçtiğinde tekrar yattı.

Rahatlamaya çalışırken gürültülü nefes alışını duyabiliyordum.

Zach, elinde bir bardak suyla yatağa dönmeden önce sanırım peçeteyi göremediğim bir çöp kutusuna attı. Annesi itaatkâr bir şekilde bardağı aldı ama o yine de tutmaya devam etti. Belki de annesinin bardağı kaldıramayacağını düşündüğü içindi. Görünüşe bakılırsa, bunu yapamıyordu.

Hâlâ gördüklerime inanamıyordum.

Birkaç hafta önce Howardlarla akşam yemeğinde onu makyajlı ve *sağlıklı* görmemiş miydim?

Şu anda ise bitkin görünüyordu. Hâlâ güzeldi ama yanakları çökmüştü. Cildinde koyu lekeler vardı. Dudakları çatlamıştı, kemikli ve hastalıklı bir hali vardı.

"İyi misin?" Bu Zach'ti.

Aynı bana karşı kullandığı alçak ses tonuyla sordu. Endişeliydi.

"Evet."

Bardağı kaldırdı ve yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. "Babam nerede?"

Bir anda endişesi kaybolup yerini sertliğe bırakmıştı. "Toplantıda," diye yanıtladı annesi.

"Tabii ki." Komodinden televizyonun kumandasını alıp oynamaya başladı. "Film izlemek ister misin?" Annesi başını salladı.

"Doktor geldiğinde burada mıydı?" diye devam etti ama gözleri televizyondaydı. Dikkatle izliyordu ama ekranda olup bitenler hakkında hiçbir bir fikri olmadığını hissedebiliyordum.

"Yine başlama, Zach."

"Burada değildi, değil mi?" Dişlerini altdudağının üzerinde gezdirerek başını salladı. "Her zamanki babam."

"Zach."

Bir şekilde, sesi güçlendi ve daha güçlü göründü. Bir ışık oyunu gibiydi ama belki de herkesi böyle kandırıyordu. Duruma göre yüzünü değiştirebilen türden bir kadındı.

"Ne?"

"Boş ver. Babanın başka görevleri var. Yönetmesi gereken bir şirketi var."

"Evet, onun lanet şirketi. Onsuz her şey mahvolurdu, değil mi? Karısının ne kadar ömrü kaldığını öğrenmek için bile evde kalamıyor."

Annesi ona ters ters baktı. "Bu kadar nankör olmayı bırak. Ve benim yanımda baban hakkında kötü konuşmayı da kes. Terbiyen nereye kayboldu?"

Dudak büktü.

"Baban bu aile için, senin için çok şey yaptı. Her zaman senin adına en iyisini istedi."

"Ancak ben onu elimin tersiyle kenara ittim."

Kısa bir baş sallama. "Aynen öyle. Bunun onu ne kadar incittiğini biliyor musun? Nasıl bir evlat olduğunu. Nankör ve baş bela-

sı. Ama böyle şeylerin üzerinde durmayalım." Çenesini kaldırdı ve oğlunun kolunu okşadı. "Bu filmi sevdim. Bana babanın onunla ilk evlendiğim zamanki halini hatırlattı."

Oynayan film her neyse onu izlerken yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. Zach'in çenesi titredi.

"Baban eskiden çok yakışıklı bir adamdı. Biliyor musun, ona benziyorsun," dedi Zach'e sevgiyle. "Sen doğduğunda baban çok mutluydu. Çok mutluydu. Bana kraliçesiymişim gibi bakmıştı. O bakışı asla unutamam."

Ortamı birkaç saniye sessizlik kapladı.

Ardından, "Ayrıca senin kusurlu olduğunu öğrendiği günkü bakışını da unutamam. Benden nefret ettiğini düşündüm. Onun için çok kötü anıları canlandırdın, biliyorsun. Kendi çocukluğuna dair."

Zach kumandayı o kadar sıkı tutuyordu ki, parmak eklemlerinin beyazladığını bu mesafeden görebiliyordum. Teninden fırlayacaklar diye korktum.

Birkaç dakika sonra Zach'in ona yardım ettiği bir öksürük nöbeti daha geçirdi. Annesine tekrar su verdi ve yine onun için bardağı tuttu.

İşi bittiğinde, "Bileğin nasıl?" diye sordu.

"İyi. Sadece bir sıyrık."

"Doktora ne söyledin?"

Kadın yine sertleşti. "Söyleyecek bir şey yoktu."

"Yine kapı tokmağına mı çarptın?"

Annesi iç çekti. "Cidden, Zach. Bu sabah içini kemiren ne? Neden peşini bırakamıyorsun? Sadece sert bir tutuştu. Bazen kontrolünü kaybediyor. Stresli. Onun bir..."

"Yönetmesi gereken bir şirketi var, biliyorum."

Somurttu. "Evet, hasta bir eşi ve onu umursamayan bir oğlu." Onu baştan aşağı süzdü. "Neden güzel kıyafetler giymiyorsun? En azından partilerde giyebilirsin. Baban böyle yırtık pırtık giysilerle ortalıkta dolaşmandan nefret ediyor. Çalışanlardan biri gibi görünüyorsun."

"Babamın ne istediği umurumda değil, anne," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

Annesi öfkeyle ona baktı. "Tanrı aşkına, Zachariah, böyle bir velet olmayı bırak. Kalman için babana baskı yaptığıma inanamıyorum. Özellikle de ona yaptıklarından sonra. Özellikle de yıllarca beni hayal kırıklığına uğrattıktan sonra. Kalmana izin verdiğim için beni pişman etme."

Zach sertçe kıkırdadı. "Kalmamı sen istedin, anne çünkü artık güzel olmadığın ve ışıldamadığın için kocanın senin yanında kalmayacağını biliyordun. Artık hasta olduğun ve onun küçük partileri için seni güzelleştirmek adına bir ordu gerektirdiğinden babam artık seni istemiyor. Eve bile gelmiyor çünkü senin ne hale geldiğini görmek istemiyor. Sevdiğin adam seni istemiyor, tamam mı? Bu yüzden her şeyi saklamıyor muyuz? Sanki kansere yakalanmak bir çeşit suçmuş gibi. Her şeye rağmen kalmamı istedin çünkü yalnız ölmek istemiyorsun."

Annesi, titreyen çenesiyle o kadar büyük bir nefret ve kalp kırıklığıyla ona bakıyordu ki gözlerim doldu.

"Ama böyle şeylerin üzerinde durmayalım," diye tekrarladı Zach, alaycı bir tavırla. "Sanırım ben de bu filmi sevdim."

Böylece konuşmaları son buldu.

Yıllarca burada dursam bile artık konuşmayacaklarını biliyordum. Birbirlerine söyleyebilecekleri her şeyi zaten söylemişlerdi.

Bu kadardı.

Zach'in aşktan nefret etmesinin sebebi buydu, değil mi? Asla kimseyi sevemeyecek olmasının sebebi buydu.

Oğlu zorbalığa uğrarken muhtemelen bunu umursamayan bencil bir anne. Onu desteklemesi gereken ama bunun yerine eleştirmeyi seçen nefret dolu bir baba.

Zach böyle şeyler görmüşken, hayatında nasıl aile sevgisi ya da romantik anlamda herhangi bir sevgi isteyebilirdi ki?

Aşkın acı verdiğini fark etmeden önce ailesinin onu kaç kez dışladığını merak ettim. Denemeyi bırakıp alaycı biri olmadan önce.

Sevginin dünyadaki en güçlü şey olduğunu söylerlerdi.

Oysa defalarca üstüne basıp geçerseniz sevgi bile ölürdü. Bu kadar zehirli ve işlevsiz bir şeyle yaşanabileceğini sanmıyordum.

Bu kadar şiddetli bir şeyle.

Gözlerim yine Bayan Prince'in bileğine kaydı, Zach'in sorduğu bileğe. Bay Prince'in Howardlarla yemek yedikleri gece tuttuğu bilekti.

Zach'in sahip olduğu ebeveynlerin ne kadar boktan olduğunu öğrendiğim gece.

30

Odasında onu bekliyordum.

Bayan S'ye gece vardiyasına kalmak istediğimi söylediğimde, diğer kızlardan birinin işi çıktığı için onun yerine geçmeme izin verdi. Yani bu gerçekten haneye tecavüz sayılmazdı. Gerçi odasının kilidini açmak için bir saç tokası kullanmıştım.

Yatağına uzanmış yıldızları izliyordum, Orion'u bulmaya çalışırken kapı açıldı.

Zach içeri girdi ve ben üstümde annemin geceliğiyle doğruldum. Yakası dantelli modelleri seviyordu.

Tüm sertliğine rağmen kadınsı şeylerden hoşlanıyordu. Kıvırcık saçlarım, güzel kokum, yumuşak karnım ve iri göğüslerim. Geceliğimin yakasındaki dantel.

Kapıyı kapatırken gözleri benimkileri buldu.

"Merhaba," diye fısıldadım.

İlerlerken beyaz kulaklığını yavaşça çıkardı. Vücuduna, kaslarının kıvrımlarına yapışan terli, kolsuz bir tişört giyiyordu.

"Koşuyor muydun?" diye sordum.

Başını salladı, cep telefonunu şifonyerin üzerine bıraktı. "Çok bekledin mi?"

Ayağa kalkıp başımı salladım. "Evet."

Onu yıllardır bekliyordum. Yine de bu durum, asla bana gelmeyeceğini bilsem bile onu bekleyeceğim onca yılın yanında hiçbir şeydi.

"Biri..."

"Kimse görmedi," diyerek sözünü kestim.

Odanın ortasında buluştuk. O aşağı, bense yukarı bakıyordum ve içimde bir telaş vardı.

Bir titreme. Bir sarsılma. Bir heyelan.

Elini tutup kaburgalarımın üzerine koydum. "Bunu hissediyor musun?"

Zach gözlerimin içine, sonra ellerimizin karnımda birleştiği yere baktı. Kendine engel olamıyormuş gibi avucunu yumuşaklığıma bastırıp sıktı. Açlıktan ölmek üzere olan bir bitkinin güneş ışığına tutunması gibiydi.

"Titriyorsun."

"Evet. Kelebekler yüzünden."

Kaşları çatıldı. "Kelebekler mi?"

"Evet. Onları sen çağırıyorsun. Her zaman öyleydin." Yutkundum, tüylerim diken diken oldu. "İlk günden beri."

Zach parmaklarını hafifçe hareket ettirdi. Sanki içimdeki vahşi kelebekleri yatıştırmaya çalışıyormuş gibi karnımın üzerinde gezindi. Odanın sessizliğinde, pürüzlü avucunun geceliğimin üzerinde çıkardığı hışırtıyı duyabiliyordum.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı, kaşlarına bir ter damlası kaydı.

Başparmağımla onu sildim. "Eskiden onlardan nefret ederdim ama artık etmiyorum."

Çenesi kasıldı ve gözleri karardı. Daha yoğundu.

Keşke o kelebekleri sevdiğimi söyleyebilseydim ama korkuyordum. Korkamazdım. Bu gece olmazdı. Cesur olmalıydım.

İtiraf etmeliydim.

Ona olan aşkımı değil, bu sabah ne yaptığımı. Mahremiyetini nasıl ihlal ettiğimi ve onu annesiyle birlikteyken nasıl gizlice izlediğimi.

Gülümsememi genişleterek tişörtünü tutup çekiştirdim.

"Hadi, gidelim."

"Nereye?"

"Banyoya."

"Neden?"

"Böylece seni öldürüp cesedini atabilirim. Kanı temizlemek daha kolay olur." Ona kendi kullandığı sözlerle cevap verip tişörtünü tekrar çekiştirdim.

Onu üzerinden çıkarıp yere attı. "Beni öldüreceğini sanmıyorum. Aletime çok ihtiyacın var."

Ve kalbine.

"Beni o noktaya getiren sensin." Onu banyoya doğru çektim. "Sadece duş *alacağız* çünkü leş gibi kokuyorsun."

Arkamdan kıkırdadığını duydum.

"Koktuğum için duş mu alacağız?"

Banyonun ortasında durup yüzümü ona döndüm. "Evet. Planımız bu. Seni temizleyeceğim. Seni iyice sabunlayacağım."

"Öyle mi?"

Sesi karanlık ve şehvetliydi, tıpkı geri kalan yerleri gibi. Vücudu tepedeki ışıkların altında parlarken kaslarının her çıkıntısını ve çizgisini görebiliyordum.

"Evet."

Bir parmağını geceliğimin yakasına geçirip önce tenimi okşadı sonra kumaşı çekip beni kendisine yaklaştırdı.

Göğsümü onunkinin üzerine koyduğumda aynı anda nefes aldık, boynumu yukarı kaldırdım.

"Bunun için çıplak olman gerekmiyor mu?" diye mırıldandı, şimdi de dantelli kısımla oynuyordu.

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

Zach geceliğimi avucuna hapsederek, ben daha bir sonraki nefesimi bile alamadan başımın üzerinden çekip çıkardı ve külotumu aşağı indirdi.

Her zaman olduğu üzere, vücuduma büyülenmiş gibi bakıyordu. Köprücük kemiklerim, meme uçlarıma, göbek deliğime. Kalçalarımın kıvrımına. Bacaklarımın arasındaki küçük kadınlığıma. Ayak parmaklarıma.

Vücudumdaki küçük, kıvrımlı ve yumuşak olan her yer onun görmeyi en sevdiği şeydi.

Ben de gösterdim.

Gergin ve tahrik olmuş vücuduna yaklaştım. Omuzlarına masaj yaparak göğsünü okşadım. "Bu vücut için çok çalışıyorsun, değil mi? Her sabah," diye fısıldadım, köprücük kemiğinin etrafından dolaşıp meme uçlarını ovdum. "Sınavlar, barfiksler. Squat. Plank. Başka ne yaptığını tahmin bile edemiyorum."

Şimdi bronzlaşmış sert kaburgalarının üstündeydim. Başparmaklarımı bastırıp eklemlerimi kabarık kasların üzerinde döndürdüm. Kalçalarının itildiğini hissettim. Yavaşça, hafifçe, sadece bir fısıltı gibi çıplak karnımı sıyırdı.

"Terliyor ve nefes nefese kalıyorsun. Vücudundaki her kas titriyor. Damarların dışarı çıkıyor. Hepsini fark ediyorum. Aslında, sen egzersiz yapmayı bitirdiğinde ben nefes nefese kalıyorum. Bu vücuda yaptıkların yüzünden nefesim kesiliyor."

Tüm kaslarının girintileriyle birlikte sıkı karnına doğru ilerlemeden önce yanlarını kavradım. "Homurdandığında yemin ederim ki bunu bacaklarımın arasında hissediyorum. Sadece seni izlerken kabarıyor ve azıyorum. Ne kadar sıkı çalıştığını görmek için seni izliyorum."

Parmaklarımı koyu kıvırcık tüylerinin arasından geçirerek aletine doğru ilerledim. O da şu anda eşofmanının altında sertleşiyordu.

Kısık, hafif vahşi gözlerine bakıp muhtaç meme uçlarımı karın kaslarının üzerinde gezdirdim. "Sana kendini iyi hissettirebilir miyim? Lütfen? Seni iyi hissettirmek istiyorum, Zach. Bu kadar çalışkan olduğun için sana bir prens gibi davranmak istiyorum. İzin ver vücudunu ne kadar sevdiğimi göstereyim," diye fısıldadım.

Seni ne kadar sevdiğimi göstereyim.

Sözlerim üzerine elini saçlarıma gömerek başımı geriye doğru çekti. Yanakları çıkıktı, çenesi sert ve kare şeklindeydi. Boynu şehvetle kızarmıştı.

Sabrının sonuna gelmiş, ipin ucunu kaçırmış bir adamdı. "Bana kim olduğunu söyle?" diye hırladı.

Seni seven bir kız.

"Ödülün."

Diğer eli yukarı çıkıp boynuma dolandı ve hızla atan nabzımı hissetti. Her zamankinden daha sert, daha ateşli, daha karanlık ve tamamen vahşiydi.

"Pantolonumu çıkar."

Ellerim eşofmanının lastiğine uzandı ve yutkunarak çıkardım. Büyük olasılıkla avucunun altında sarsılan boğazımı hissediyordu.

Pantolonu kalçalarının üstüne kadar indirmeyi başardım ve bir silah gibi fırlayıp karnına çarpan sert aletini ortaya çıkardım. Zach işin geri kalanını hallederek onları bacaklarından aşağı itti.

Beni geriye doğru yürütürken aleti karnımın üst kısmını sıyırdı. Islaklığının tenime bulaştığını hissettim.

Boynumu ve saçlarımı bırakıp belimi kavrayarak beni seramik küvetin içine soktu ve sonra kendisi de içine girip duş perdesini tek seferde kapattı.

Şimdi ikimiz de bu fayanslı alanın içinde hapsolmuş, köşeye sıkışmış ve gizlenmiş durumdaydık, o ve ben. Duvara yansıyan gölgesi beni tamamen örterek, iri vücudunun kıvrımları dışında hiçbir yerde bana yer bırakmadı.

Zach orada öylece durup yoğun gözlerle bana baktığı anda içim amaç duygusuyla doldu.

Benden ona hizmet etmemi istiyordu, öyleyse edecektim.

Kalçalarımı sıkarak duş kolunu bulmak için arkamdaki duvarı yokladım. Bulduğumda açtım ve üzerimize su akmaya başladı.

Ona doğru adım atıp alnına dökülen saçlarını geriye ittim. Elini tutup, yerlerimizi değiştirirerek onu suyun altına soktum. Kaslarından aşağı süzülen ve onu muhteşem gösteren sudan gözümü ayırmak çok zordu ama yaptım.

Duş jeli kutusunu alıp köpürtmeden önce avucuma sıktım. Boynundan başladım, uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı ilerleyip omuzlarına ve göğsüne indim. Tenini sabunlayıp kayganlaştırdım ve göğüs uçlarını tırmalayarak ellerini iki yanında yumruk yapmasına neden oldum.

Eğilerek gövdesini sabunladım. Şaşırtıcı derecede sert, sıkı ve biçimliydi.

Ardından dizlerimin üzerine çöküp aletini sabunladım. Vücudundaki en hassas, en mahrem ve en güçlü şeydi. Uzun, kalın ve gururlu erkekliğini okşadığımda sertleşti. Parmaklarım sabunun etkisiyle kayıyordu, başparmağımı ucunda gezdirdim.

İnlediğini duydum ve yukarı baktığımda ben onu okşarken başını suya doğru attığını gördüm.

Ona karşı duyduğum tutku ve aşkımın etkisiyle tüm vücudumun tahrik olduğunu hissediyordum. Önümde yükselen karanlık prens yüzündendi.

Bir keresinde bana, eğer isterse beni kölesi yapabileceğini söylemişti, yere öyle sert düşecektim ki dizlerim kanayacaktı.

Sanırım bahsettiği şey buydu.

Artık onun kölesiydim, seramik küvetin içinde diz çökerek ona hizmet ediyordum. Görünürde kan olmasa da içim onun aşkıyla kanıyordu.

Sonra taşaklarıyla oynadım, esnettim, avuçlarımda yuvarladım.

Bu aletinin sarsılmasına neden oldu. Ucundan inci gibi bir damla sızıp baharat kokulu sabununun köpüğüne karıştı.

Her ne kadar onunla oynamaya devam edip ihtiyacı olan rahatlamayı sağlamak istesem de daha aşağılara indim. Doruğa ulaştırmadan önce onu şımartmam gerekiyordu.

Uyluklarını sabunladım, parmaklarım tüylerinin arasında gezindi. Yavaşça aşağı inerek baldırlarını ovaladım. Kasları, *Tanrım.* Baldırların seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim ama öylelerdi.

Kesinlikle öylelerdi.

İşimin bitmesiyle ayağa kalktığımda burun delikleri genişledi. Gözleri cam gibi ifadesiz görünüyordu. Karanlık ve sarhoşlardı, tamamen tükenmişlerdi.

Arkasını döndürmeye fırsat bulamadan ensemden yakalayıp beni sabunlu vücuduna doğru çekti. "Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, tahrik olmuş ve kızmıştı.

Sabun yüzünden göğüslerimiz birbirine sürtünürken, ıslak tenimdeki tüyler diken diken oldu. "Prensime hizmet ediyorum."

Bu kelimeyi duyunca tutuşu tekledi, bunun onun için bir anlamı olduğunu biliyordum. Muhtemelen hiç kimse yapmazken ben onunla böyle ilgileniyordum.

Dudaklarıma kondurduğu sert öpücüğün *her şey* demek olduğunu biliyordum.

Arkasını dönmesini sağladığımda kollarını fayanslı duvara yaslayıp başını öne eğdi.

Duş jelinden biraz daha alıp onu temizlemeye devam ettim, kürek kemiklerine ve omurgasına masaj yapıp köpürttüm. Parmaklarımı bel gamzelerine bastırarak kızının sıkı yanaklarını sabunladım.

İşim bittiğinde vücudunu geri çevirip duşun altına ittim. Sabunun tamammı temizledim, parmak uçlarımda yükselip saç derisine masaj yaptım ve temiz su akana kadar kaslarını ovdum.

Zach gözlerini açtığında yüzünden sular akıyordu, temiz ve pırıl pırıl olmuş saçlarını geriye doğru itti.

Gözlerinin içine bakarak bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm.

Bana hâkimiyet ve sahip olma duygusuyla bakarken göğsü şişti. Bununla ilgili bir şey beni onun için fazlasıyla azdırıyordu. Onu rahatlatmak için çok hevesliydim.

Onu ağzıma aldım. Tüm bu süre boyunca sertleşmişti, sertti ve sızdırıyordu, daha fazla dayanmasına izin veremezdim. Aletinin ucu gerilmiş durumdaydı, onu rahatlatmalıydım.

Ellerimi sert kalçalarının üzerinde dengeleyerek aletini emdim.

Onun temiz, misk kokulu tadı bende göz kapaklarımı kapatıp bunun tadını çıkarma isteği uyandırıyordu. Ancak göz temasımızı, bağımızı kesmek istemiyordum.

Tek *yapabildiğim* şey, titreşimleri hissedebilmesi için uzunluğunun üzerinde inlemekti ve ben de bunu yaptım.

İnliyor, emiyor ve muhtaç gözlerle ona bakıyordum. Neredeyse her santimini alana kadar ağzımı geniş, geniş ve daha geniş açtım.

Böylece üzerimde gerildi. Karın kasları esniyor ve sabırsız bir şekilde ayaklarının üzerinde sallanıyordu. İnlemeleri, sırtıyla kü-

vete çarpan suyun sesinden daha yüksekti. Saçlarımdaki ve omzumun üzerindeki yumrukları sıkılaştı.

Çok geçmeden ağzımın içine belli bir ritimle girip çıkmaya başladı.

Benim ona zevk vermem gerekirken o benden zevkini çekip çıkarıyordu. Üstelik bu ona verebileceğim en büyük zevkti, benden almasına izin vermek. Tırnaklarımı kalçalarından aşağı ve titreyen karnına geçirdim. Geri dönüp tırnaklarımı sert kıçına gömerek yanaklarının seğirmesini sağladım.

Ardından, milyon yıl geçse de yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yaptım.

Sert, kaslı yanaklarının arasındaki çizgiyi takip ederek o karanlık girişi buldum.

Zach'in vücudu sertleşti, ağzıma yaptığı hamleler ritmini kaybediyordu.

Bu yüzden işi yine ben devraldım. Bir yandan başparmağımla onun sıkı, kenetlenmiş girişinin etrafında dolaşırken diğer yandan ağzımı hareket ettirerek aletinin üzerinde gidip geliyordum.

Diğer elimle taşaklarını tekrar avuçlayıp sıktım, çekiştirdim ve parmağımı hassas girişinin üzerinde gezdirdim. Bu yaptığım ayak parmaklarının üzerine kalkmasına ve sağ mememi avuçlamasına neden oldu.

Ona dokunma şeklim yüzünden kalbim göğsümde öyle sert atıyordu ki... Nasıl da kasılıyor, seğiriyor ve homurdanıyordu.

Tanrım.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

Bu bana ıslak, kaygan başparmağımı onun içine sokma cesareti verirken, aletini uzun ve sert bir şekilde emdim.

Ardından vücudunun büyük bir sarsıntı geçirip dilimin üzerine fışkırmasını sağladım.

Hızını benim ayarlamama izin vereceğini sanıyordum ama yanılmıştım. Saçlarımdan tutup bir eliyle ağzımdan çıkarken diğer eliyle sarsılan aletinin kökünü kavradı.

Zach göğsüme nişan aldığında boşalması için memelerimi öne

çıkardım. Eliyle aletini sağıyor, menilerini göğüslerime fışkırtıyordu.

Beyaz, kaygan sıvı her yerimi kaplayarak aşağı kayıyor ve meme uçlarıma ulaşıyordu. Neyi izleyeceğimi bilemiyordum, vücudumdaki kalıntılarını mı, yoksa titreyen ve nefes nefese kalan bedenini mi?

İşi bittiğinde ağırlaşmış göz kapaklarını açtı.

Gözlerimiz tekrar birleştiğinde benimkiler itaatkâr ve âşık, onunkilerse acımasız ve hükmediciydi.

Çenesini sıkarak beni ayağa kalkmaya zorladı. Nefes nefese kalarak sert yüzüne baktım.

"Sana vermediğim bir şeye dokunabileceğini mi sanıyorsun?" diye hırladı.

Omuzlarına tutundum. "Sadece iyi hissetmeni istedim."

Bir süre beni inceledikten sonra dudaklarıma kısa, sert bir öpücük kondurdu.

"Öyle mi? O zaman umarım hazırsındır."

"Neye?"

"Bana hizmet etmenin ne demek olduğunu gerçekten görmeye."

Zach pozisyonlarımızı değiştirmeden önce sözlerini anlamam için zaman tanımadı, sonra da beni kendi etrafımda döndürdü.

Şimdi yüzüm fayanslı duvara dönüktü, sular sırtımdan aşağı akıyordu. Ona bakmak için arkamı döndüğümde, Zach kalçalarımdan tutup beni geri çekti ve aletini kıçımın kıvrımına sürttü.

"Bana ne yapacaksın?" Biraz korku biraz da heyecanla sordum.

Açık ağzını boynumun uzunluğu boyunca gezdirdi. "Sanırım biliyorsun."

Doruğa ulaştıktan sonra bile yumuşamayan aletine doğru eğildim. "Beni becerecek misin?"

"Evet. Orası kesin."

Bir şey beni şunu sormaya itti. "Nereden?"

Elleri karnımın üzerinde gezinip aşağı inerek kadınlığımı avuçladı ve göğsümü sıkmak için yukarı çıkmadan önce okşadı. "Kıçından."

Ona karşı ürperdim ve kollarımı yukarı kaldırıp geri uzatarak sırılsıklam saçlarını avuçladım. "Tamam."

"Tamam, ha? Bu yüzden mi o hareketi yaptın, Mavi? Kıçından becerilmek istediğini söyleme şeklin bu muydu?"

Uyluklarımı birbirine bastırdım. "Bilmiyorum. Belki de."

Meme ucumu çimdikleyerek, "Ama bu artık seninle ilgili değil, değil mi? Bana hizmet etmek için buradasın. Öyleyse ilgilen benimle," diye uyardı.

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Evet. Bu seninle ilgili. Sen ne dersen o olur."

"Öyle." Yanağımı hafifçe öptü, kıçımı okşaması ve meme ucumu sıkmasıyla tezat oluşturacak şekilde. "Bu yüzden seni kıçından becereceğimi söylüyorum. Ama aynı zamanda o daracık amını da becereceğim."

"Ah, Tanrım..." Bu kelimeyi söylediğinde inledim.

O ahlaksız, edepsiz kelime... Bu beni gerçekten onun sürtüğüymüşüm gibi sadece ona ve onun temel ihtiyaçlarına hizmet etmek için tutulmuş bir hizmetçiymişim gibi hissettiren kelimeydi.

Sanki bunun için bana para ödüyorlardı. Böylece arzularını tatmin edecek bir vücuda sahip olabilecekti.

O zaman hepsi aptaldı.

Bana ödeme yapmalarına gerek yoktu. Bedenim ve ruhumla, sonsuza dek bedavaya onun olacaktım.

Zach kasığını sertçe itti. "Buna hazır mısın? Bu gece bütün girişlerini becermeme izin verecek misin, Mavi? İkisini de."

Duşun altında ıslanıyor olabilirdim ama yine de gözeneklerim kurumuş gibi hissediyordum.

"Evet. Ne istersen."

Sert bir nefes aldı ve bir iniltiyle alnını boynumun kıvrımına gömdü. "Tanrım, beni delirtiyorsun, bebeğim."

Yüzümü çevirip saçlarını öptüm. "Sen de beni delirtiyorsun."

Sonra başını kaldırdı, gözleri kapalıydı. Beni öptükten sonra geri çekilip bedenimden uzaklaştı.

Gözlerimizi ayırmadan arayıp bulduğu sabunu avucuna dök-

tü. Çılgınca nefes alarak köpürttü ama benim aksime, tüm vücudumu yıkamadı.

Hayır, sadece popomu yıkıyordu.

"Kıçını dışarı çıkar," diye emretti.

Gözlerimi onun yoğun bakışlarından kaçırarak dediğini yaptım. Sabunlu parmaklarını kıvrımlarımda hissettiğimde fayanslı duvara baktım.

Parmaklarıyla sıkı ve dar girişimin etrafında daireler çizdiğinde nefesim kesildi. Daha iyi erişebilmek için kıçımın yanaklarını ayırdığını hissettiğimde iniltimi zorlukla bastırdım. Rahatlamamı söylediğinde duvarı tırmaladım.

Girişimle oynamaya devam ederken göğsünü sırtıma bastırıp kulak mememi emdi. Başımı geriye atıp ona yaslanarak inledim.

Yeterince rahatlamış olmalıyım ki parmağını içeri sokup döndürdü.

"Zach, ben..."

"Şşşt, rahatla. Sana zarar vermeyeceğim. Seni asla incitmeyeceğim, tamam mı?"

"Tamam."

"Geri it."

Geri itmekten kastının bedenimle değil, iç kaslarımla itmek olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Ona itaat ederken utançtan yanıyordum. Sanki sihirli bir şekilde parmağı daha da içeri kaydı.

Bu dolgunluk hissi garipti ama bundan nefret etmedim.

Aslında, klitorisimle oynamak istememe neden oluyordu. Merkezimin derinliklerinde bir yerde bir sızı başlamıştı.

Zach yanağımı usulca öptü ve bir eliyle meme ucumla oynadı. Bu beni daha da tahrik etti.

Sırılsıklamdım, ayaklarımın üzerinde hareket ederek uzun parmağını kıçımın daha da derinlerine aldım.

"Hoşuna gitti mi?"

"Hı-hı."

"Şükürler olsun," diye mırıldandı.

Parmağını kıçımda gezdirdiği bir anda bunu nasıl yapabildiğimi bilmiyordum ama gülümsedim.

Bir ritim tutturup girip çıkarken beni esnetiyordu ve ben de ona karşı sallanıyordum. Bir saniye sonra basıncın iki katına çıktığını hissedince, Zach'in bir parmak daha eklediğini fark ettim. Parmaklarını içimde makaslayarak beni aleti için hazırlıyordu.

Hiçbir şeyin beni onun kalın, uzun ereksiyonuna hazırlayabileceğini sanmıyordum ama denediği için onu seviyordum. Bunu sevmemi sağladığı için.

Şehvetle elini göğsümün üzerine koyup bastırdım. Zach elini aşağı indirdi ve beni meme ucumla oynamam için yalnız bırakıp klitorisime uzandı. Benimle oynayıp inletti.

Orgazm olduğumda şaşırdım. Klitorisime dokunur dokunmaz o kadar hızlı ve ani çarpmıştı ki... Yine de patlayıcı bir etkisi yoktu ama alt bedenimdeki tüm kasları sarsıp rahatlatmaya yetmişti.

Benden uzaklaştığı an sıcaklığını özledim.

Ağırlaşmış gözlerle aletini sabunladığını gördüm ve bunun o an olduğunu anladım. Kıçıma gireceği an gelmişti. Sadece rahatlamamı bekliyordu.

Zach bana bakarak bedenimi biraz daha öne eğdi ve aletini girişime yerleştirdi. "Rahatla, tamam mı? Ve geri it."

Başımı salladım. "Tamam."

Yüzünü hüzünlü bir ifade kapladı. Minnettarlığa benzeyen bir şeydi. "Sana zarar vermeyeceğim, Mavi."

Bunu bana daha önce de söylemişti ama bu sefer ruhumun derinliklerine kadar hissettim. Şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Yavaş olacağını anlatmak istiyordu ama bana duygusal olarak ve sonsuza dek zarar vermeyeceğini söylemek istediğini varsaydım.

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Şimdi gir."

Bir dudak seğirmesi.

Ardından baskıyı hissettim. Ondan uzaklaşıp alnımı duvara dayamak zorunda kaldım.

Belki de korkudan susuyordum çünkü Zach'in içeri girmeye

çalıştığını hissettim ama henüz bir şey olmamıştı. Öne eğilip tekrar klitorisimle oynadığını hissettim. Aşırı duyarlı olduğum için sarsıldım.

"Geri it, Mavi," diye fısıldadı. "Bırak gireyim, bebeğim."

Sözlerindeki ikna edici ton ve klitorisimdeki o hain parmağı yeniden gevşememi sağladı ve aletinin ucunu içeri sokmayı başardı.

"Tanrım," diye inledim nefes nefese.

Zach alnını omzuma dayayıp tenimi ısırdı. "Lanet olsun..."

Kalçalarını kısa bir hamleyle itti ama ikimiz de inleme şeklimizle bunu fazlasıyla hissettiğimizi belli ettik.

"Çok sıkısın. Çok, çok sıkı. Yapamam..." diye homurdandı.

Sesindeki ıstırabı duydum. Bu bana bekâretimi aldığı ve beni incitmekten korktuğu geceyi hatırlattı, geriye uzanıp saçlarını okşadım.

Onu daha derine davet edercesine kalçalarımı biraz daha geri ittim.

Zach küfretti, kalçaları yavaşça, çok yavaşça bana doğru sallandı. İçeri ve dışarı. Belli bir ritim yoktu ama yine de derim çatlayacakmış gibi hissettim.

Bu şekilde boşalabilirmişim gibi hissediyordum. Onun kırılgan, dikkatli vuruşları ve klitorisimdeki parmağıyla.

Ancak sonra, beni sabit tutmak için klitorisimi bırakıp kalçalarımı tuttu. O ana kadar sallanmakta olduğumu, bacaklarımın beni taşıyamayacak kadar zayıf olduğunu fark etmemiştim.

Elleri kalçalarımdayken Zach daha iyi bir ritim buldu. Hamleleri artık daha uzun, daha derin olmasına rağmen hâlâ yumuşak ve yavaştı.

Hırıltılı nefeslerini duyabiliyordum. Bir yay gibi gergindi. Bu zevk onun için çok fazlaydı ama benim iyiliğim için kendini tutuyordu.

Yeniden, onu yıkamaya başladığımda hissettiğim amaçla doldum.

Alnımı duvara yaslayarak kaygan mememle oynadım, kendimi

onun için gevşetmeye çalıştım. Böylece daha derine, daha hızlı girebilirdi. Böylece kıçımı istediği gibi becerebilecekti. Sanırım işe yarıyordu.

Klitorisimle oynadıkça daha da gevşiyordum. Acı katlanılabilir seviyedeydi. Gerginlik her an beni parçalayacakmış gibi hissettirmiyordu ve içimde daha rahat hareket edebiliyordu.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Onu bu şekilde kabul ettiğime inanamıyordum ama bununla ilgili her şey doğru geliyordu.

Çok doğru.

Ben onun için yaratılmıştım. Vücudumun her parçası ona aitti. Zach içimde kazandığı her santimde inliyordu ve onun muhtaç, azgın sesleri beni sınıra yaklaştırıyordu.

Şu anda tüm dünyam onun üzerine kuruluydu.

Nefesleri, çıkardığı sesler, kalçalarıma saplanan parmakları, kıçımdaki aleti, vücudumun mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kısımlarını açmaya zorluyordu.

Nefes nefese ve nazikçe içimde hareket ederek, "Bunu asla unutmayacağım, Mavi. Nasıl hissettirdiğini asla unutmayacağım..." Bir inilti çıkarmak için duraksadı ve avucunu karnımın alt kısmına doğru açtı. "Kıçının içinde olmanın nasıl bir his olduğunu. O kadar sıkı ve sıcaksın ki, canın yanmasına rağmen beni içine alıyorsun." Başparmağı göbek deliğime girip yine o damarı buldu; bizi bağlayan, zirveye yaklaştıran damarı. "Bunun hayalini kuracağım, Mavi. Gittiğimde bunu özleyeceğim."

Sözleri biter bitmez boşaldım.

Şiddetli bir şekilde geldim çünkü bunu özleyeceğini söylemişti. İçimde olmayı özleyecekti. Bazıları için acınası olabilirdi ama benim için bu her şey demekti.

Beni özleyecekti. Sadece bedenimi kastetmiş olsa da beni özleyecekti.

O kadar sert ve şiddetli boşaldım ki Zach'in tamamen içime girdiğini bile fark etmedim.

Ben onun etrafında kasılırken aletinin tamamı kıçıma gömülmüştü. Sanırım bu onun için de çok fazlaydı çünkü o da boşaldı.

Ereksiyonu kıçımın içinde zonkluyordu. İçime boşalırken aletinin her darbesini ve kasılmasını hissediyordum.

İşi bittiğinde kollarını belime doladı ve nefes nefese ıslak göğsünü sırtıma yapıştırdı.

Böylesi daha iyi olmuştu çünkü şu anda hiçbir şey için enerjim yoktu.

Zach yavaşça uzaklaşarak beni kendine çevirdi. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken tam zamanında dudaklarının dudaklarıma değdiğini fark ettim.

Duşun altında beni öptü.

Dudaklarım uyuşana ve uykum gelene kadar öptü. Sonra benim ona yaptığım gibi o da beni yıkadı ve yatağa taşıdı.

Zach sırılsıklam bir halde beni yatırıp kalçalarımın arasına girdi.

Bacaklarımı iyice açıp kollarımı boynuna doladım.

"Seni yormak istemiyorum," dedi, vücudumun üzerine yerleştiğinde aleti yine sert ve hazırdı, merkezimi dürtüyordu.

"Yormayacaksın," dedim ona, uykulu ama emin bir şekilde.

"Mavi..."

Bir şekilde uzanıp onu öptüm. "Beni her iki şekilde de becereceğini söylemiştin. Şimdi sözünden dönemezsin."

Zach başını bir kez sallayıp ıslak kadınlığıma girmeden önce bakışlarını yüzümde gezdirdi. Yavaş, terleten bir seksti.

Aslında, bu bir seks değildi. Bu aşktı.

Sevişiyorduk.

Yavaşça, nazikçe, doyasıya.

Yumuşak bir dalga gibi içimde hareket ediyordu ve her darbesinde boğuluyordum.

Ona baktıkça, onunla ilgili her şeyin kalbimi parçalayacak kadar güzel olduğunu fark ettim. Yoğun gözleri, o sert alnı, inatçı çenesi. Üzerimde esneyip dalgalanan o erkeksi vücut. Sıcaklığı, kokusu.

Kendimi onu her yerde hissetmekten alıkoyamıyordum.

İçimde, karnımda. Rahmimde, kadınlığımda.

Ona bakmaya devam etmek istiyordum ama o kadar tembel ve uyuşuktum ki göz kapaklarım kendiliğinden kapandı.

Ardından gülümsedim.

Onu çok seviyorum.

Çok, çok fazla.

Eğer ona söyleyebilmemin tek yolu buysa, sorun değildi. Bununla yaşayabilirdim.

Seni seviyorum, Zach. Ama bunu sana asla söylemeyeceğim.

Bu düşünce bir kez daha gelmemi sağladı. Bunun kaçıncı orgazm olduğunu bile bilmiyordum. Sayısını unutmuştum.

Zach kendi orgazmıyla içimde titrerken, ona söylemek istediğim sırrı da unuttuğumu fark ettim. Ne söylemem gerektiğini hatırlayamadım.

Bir saniye sonra ise uyumaktan başka bir şey düşünemez oldum.

31

Ne ara uykuya daldığımı hatırlamasam da gecenin bir yarısı sıçrayarak uyandım.

Zach'in yatağındaydım, çırılçıplaktım ve kendimi pelteye dönüşmüş, rahatsız hissediyordum. Oda karanlıktı, tek ışık banyodan geliyordu.

Üzerimde Zach'in örttüğünü düşündüğüm bir çarşaf vardı ama o yanımda değildi.

Etrafıma baktığımda onu büyük pencerenin yanındaki koltukta otururken buldum. Dışarısı karanlıktı ve parlak yıldızlar vardı, sanırım saat gece yarısını çoktan geçmişti.

"Hey," diye fısıldadım çarşafla göğsümü örtüp doğrularak. Onu hâlâ bacaklarımın arasında hissedebiliyordum, onu ve vücudunu.

Zach de çıplaktı, kasları gümüş rengi ay ışığının gölgesinde kalmıştı. Uylukları açıktı ve bakışları üzerimdeyken dirseklerini onlara dayamıştı.

Aslında, hayır.

Bakışları dingin değildi. İçinde bir karmaşa vardı, neredeyse karanlıkta daha da parlayan tuhaf bir gerginlik.

"Beni seviyorsun," dedi.

Uyuşuk, sıcak, iyice becerilmiş bedenim sözleri karşısında buz kesti. Soğuk, ölü ve hissizdi.

"Ne?"

"Sen. Beni seviyorsun," diye tekrarladı. Sanki tadını almak istiyormuş gibi kelimeleri dişleri ve dili arasında yuvarlamaya çalışıyordu.

Aldığı tat hoşuna gitmemişti.

İfadesi fırtınalı bir hâl alırken, dirsekleri kalçalarına biraz daha gömüldü.

Beni izleme şekli yüzünden kendimi bir suçlu gibi hissediyordum. Suç işlemiş biriymişim gibi.

Bu cesareti nereden aldığımı bilmiyordum ama çenemi kaldırıp göğsümdeki çarşafı kavradım ve başımı salladım. "Evet."

Dişlerinin gıcırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim. Çektiği eziyeti hissedebiliyordum. Damarlarındaki kanın öfkeli akışını.

"Ne zamandan beri?"

Şu anda kalbim hızla atıyor olmalıydı. Panik olmalıydım. Konuyu geçiştirmeye çalışıyor olmalıydım. Oysa üzerime ilk etapta çarpan buz gibi şokun ardından tek hissettiğim rahatlamaydı.

Artık biliyordu.

Her şey ortaya çıkmıştı. Korkunç sırlarımdan en azından bir tanesi açığa çıkmıştı.

"Çok uzun zamandır," diye cevap verdim. "Belki de seni gördüğüm ilk günden beri."

Sözlerimin vücudunda yarattığı etkiyi izledim. Aldığı derin nefesi. Burun deliklerinin genişlemesini. Damarlarındaki gerginliği ve kaslarının sıkılaşmasını.

Beni daha fazla sorguya çekmeden önce, "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bir şeyleri saklamakta pek iyi değilsin."

İşte o zaman bunu yüksek sesle söylemiş olabileceğimi anladım. Beni doruğa ulaştıran ve uykuya dalmamı sağlayan düşünceyi.

Tanrım, aptalın tekiydim.

"Aslında saklanma konusunda oldukça iyiyim. Sadece senden saklanamıyorum."

"Ve asıl trajedi de bu, değil mi?"

Burnum sızlıyordu.

Evet, bu bir trajediydi. Her zaman öyleydi. Yine de bunu bilmek yaşamayı kolaylaştırmıyordu.

"Peki ya ikinci gün?" diye sordu sakin bir tavırla.

Elbette hepsinin yanıltıcı olduğunu biliyordum. İçten içe kaynıyor, patlamaya hazırlanıyordu.

"Neyin ikinci günü?"

"Defterini yırttığım zaman? O zaman da beni seviyor muydun?"

"Ben..."

"Ya da üçüncü gün, bir arkadaşımdan derse giderken sana çelme takmasını istediğimde? Ya da dördüncü gün? Ve beşinci? Yıllarca sana yaptığım şakalara ve aşağılamalara rağmen beni sevdin mi? Çoğu zaman tek bir el hareketiyle seni kurtarabilecekken yapmadım. O zaman beni ne kadar sevdin? Peki ya mezuniyet balonu mahvettiğim zaman? O gece buraya gelip bana akıl verdiğinde beni seviyor muydun? Benden ne kadar nefret ettiğini ve seni her geçen gün daha da kötü bir insana dönüştürdüğümü söylediğinde de seviyor muydun? Kendinin daha kötü bir versiyonuna dönüştürdüğümde?"

Bu durumdan etkilenmeyeceğimi düşünmüştüm. O beni sorgularken onurlu bir şekilde dışarı çıkabilir ve tek bir gözyaşı bile dökmeyebilirdim.

Ancak şimdiden ağlıyordum.

Durmaksızın, sessizce akan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyorlardı ve Zach yüzünde hiçbir mimik olmadan beni izliyordu.

"Ben... sevdim." Cevap olarak başımı salladım. "Tüm bunlara rağmen seni sevdim. O zamanlar bilmiyordum ama seni seviyordum. Ne zaman sen ya da arkadaşların bana bir şey yapsanız, bu beni incitiyordu. Beni öfkelendiriyordu. Çok ağlardım. İntikam planları yapardım ve bunun senden nefret ettiğim için olduğunu sanırdım. Ama seni sevdiğim için olduğunu anladım ve sevdiğim adam beni sevmekten acizdi. Yani evet, tüm bunlara rağmen seni sevdim. Sana olan nefretim sadece öfkeli, yalnız ve yaralı bir sevgi türüydü."

İçimde tuttuğum tüm duyguları itiraf ettikten sonra yüzüne

bakmak zordu. Yıllar boyunca kafamı karıştıran her şeyi, o yanımdayken kendimi tedirgin hissetmeme neden olan şeyleri itiraf etmiştim.

Yine de bir şekilde ona bakmaya devam ettim.

Onu izlemeye devam ettim ama sonra pişman oldum çünkü yüz hatlarında daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. En azından benim gördüğüm buydu.

İğrenme.

Zach benden *iğreniyordu.*

"Yüce Tanrım." Başını sallarken altdudağını yaladı. "Seni tanıdıkça daha da acınası hale geliyorsun."

İrkildim.

Bunu söyleyeceğini biliyordum ama yine de irkildim.

"Seni üzen birini sevmenin ne kadar acınası olduğunu biliyor musun? Bunun seni ne kadar zayıf gösterdiğinin farkında mısın? Ne kadar aptal gösterdiğinin?" Zach sanki bir yabancıymışım, beni hiç tanımıyormuş gibi bakarak devam etti. "Sana hayrandım, Mavi. Sana saygı duyuyordum. Benden nefret etmene saygı duydum. Seni ezip geçmeme izin vermediğin için hayranlık duydum. Gücüne hayran kaldım."

Elini telaşla saçlarının arasında gezdirdi. "Senin aşkını istemiyorum. Senin sevgini hak etmiyorum, anlamıyor musun? Uzun zamandır zorban olmasam da bir zamanlar kâbusundum. Senin kahrolası neyin var? Senin lanet derdin ne ki beni seviyorsun? Zorbana âşık olmak için daha ne kadar berbat ve zayıf durumda olman gerekiyor?" Bir kez daha başını salladı. "Ne var biliyor musun? Yüzüne bakmaya bile dayanamıyorum. Sadece defol git."

Sersemlemiş bir haldeydeydim, kıpırdamadım. Olduğum yere yapışıp kalmıştım.

"Dışarı," diye Zach tekrar emretti.

"Hayır."

Kendi sesimi duyunca irkildim. Bir daha asla konuşamayacağımı sanmıştım.

Kaşlarını tehlikeli bir şekilde çattı. Kirpiklerinin kalın gölgesi

gözlerini kaplayarak onlara ölümcül bir görünüm kazandırıyordu. "Ne dedin sen?"

"Öyle olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum. "Zayıf?"

"Ne?"

"Acınası olduğunu mu düşünüyorsun, Zach? Berbat? Kendin hakkında böyle mi düşünüyorsun?"

"Sen neyden bahsediyorsun?"

"Bu gece odana geldim çünkü bir şey itiraf etmek istiyordum," diye başladım. "Bugün seni gördüm. Birinci kuleye çıkıyordun. Arkandan geldim. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yaptım. Ve seni annenle birlikte gördüm. Onunla ilgileniyordun. Annen hasta. Bu yüzden döndün, değil mi? Onunla zaman geçirmek için? Ben..."

Zach bir anda üzerime gelip de tehditkâr parmaklarıyla çenemi tutarak boynumu yukarı çektiğinde sözlerim yarıda kaldı.

Uzun boylu, iri yarı ve çıplaktı.

Nedense çıplaklığı onu daha da tehditkâr kılıyordu. Belki de öfkenin vücuduna ne yaptığını görebildiğim içindi. Etkileri kıyafetlerle gizlenmiyordu. Her kas bir tuzak gibi gergindi ve açılıp beni ikiye bölmeye hazırdı.

"Eğer *herhangi bir şekilde* bu konuda ağzını açarsan..."

Başımı sallayarak onu susturdum. "Asla. Annenin sağlığı beni ilgilendirmez. Ama sen bunun için endişelenmiyorsun, değil mi?"

Bileğini tutup çenemden çektim. Tedbir amaçlı ben de ayağa kalktım.

Eğer onunla bu tartışmayı yapacaksam, hem de çıplak olarak, o zaman çarşafımı etrafıma toplayıp ayağa kalkacaktım.

Daha kısa boylu olacaktım ama en azından saygınlığımı geri kazanacaktım. Sonuçta artık her şey mantıklı geliyordu. Şimdi her şey apaçık ortadaydı.

Geri dönme nedenleri hakkında neden konuşmadığını biliyordum. Bunun annesinin hastalığıyla hiçbir ilgisi yoktu, her şey kendisiyle ilgiliydi.

"Annen hakkında bir şey söylememden endişelenmiyorsun.

Neden geri döndüğünü *bildiğim* için endişeleniyorsun. İnsanların, ölmek üzere olan annene bakmak için geri döndüğünü öğrenmesinden endişeleniyorsun. Günlerini onunla odasına kapanarak ve öksürük nöbetlerinde ona yardım ederek geçirdiğini bilmelerini istemiyorsun. Ona refakat ettiğini."

"Kapa çeneni."

İfadesinin daha hiddetli ve gergin bir hal alışına tanık oldum ama durmadım. Duramıyordum. "Yaptığın şey bu, değil mi? Sırf yanında biri olsun diye onunla oturup anlamsızca televizyon izliyorsun. Bunu neden yapıyorsun, Zach?"

Kara bir bulut gibi üzerime eğildi. "Eğer şimdi çeneni kapatmazsan, ben kapatacağım. Ve bunu yapma şeklimden hoşlanmayacaksın."

Tehditlerinin üzerimde hiçbir etkisi yoktu.

Korkmuyordum. Belki de korkmalıydım ama onun hakkında bu kadar basit bir şeyi keşfetmişken korkamazdım.

"Bunu yapıyorsun çünkü anneni seviyorsun." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ve bundan nefret ediyorsun. Seni hiçbir zaman ilk sıraya koymayan kadını sevmekten nefret ediyorsun. Seni hiç sevmeyen kadını. Bu doğru değil mi? Baban zorbanın teki. Gördüğüm kadarıyla annen bunu umursamıyor ve sen de onun için burada olmaktan nefret ediyorsun."

Şimdi tüm noktaları birleştirdiğim için konuşmadan duramıyordum.

"Bunca zaman senin aşk için fazla yaralı olduğunu düşünüp durdum. Ne istemek için ne de vermek için. Büyürken bunu kaybettiğini düşündüm. Birine karşı açık ve savunmasız olma yeteneğini... Seni suçlayamazdım. Boktan bir çocukluk geçirdin. Ama bir şekilde, sorun bu değil. Öyle değil mi, Zach? Sorun birini sevememen değil. Sorun bunu yapabiliyor olman. *Sevebilirsin.* Yaralı değilsin. En azından bunu yapamayacak kadar değilsin.

Bu yüzden neden burada olduğunu kimseye söylemiyorsun.

Her şeye rağmen, anneni nasıl hâlâ sevdiğini kimsenin bilmesini istemiyorsun. Neden? Çünkü bunun seni zayıf gösterdiğini düşünüyorsun, değil mi? Seni acınacak duruma düşürüyor."

Onu yeni bir açıdan gördüğümde başımı salladım. Bunu daha önce anlamadığıma inanamıyordum. Hâlâ kurban olduğunu fark etmemiştim.

"Tanrım, Zach. Senin dünyan hâlâ zorbanın etrafında dönüyor. Onların sana yaptıklarına o kadar takılı kalmışsın ki ilerleyemiyorsun. Hâlâ çok kızgın ve nefret dolusun. Hayatına devam etmelisin, Zach. Onlar yüzünden hayatını mahvediyorsun. Bunu yapamaz..."

Zach hareket ettiğinde haykırışım bir şekilde durdu.

Şifonyerine doğru yürüdü, hâlâ çıplaktı ama bir şekilde çok güçlüydü, kasları dalgalanıyordu. Bir şey çıkardıktan sonra dönüp elindekini bana fırlattı. Hepsini sarsak hareketlerle yapıyordu.

Bir tişörttü.

Hızlı adımlarla yaklaşıp kolumu sertçe kavradığında şaşkınlığımı ifade edecek zamanım bile olmadı, bakışları çıldırmış gibiydi ve öfkeyle nefes alıyordu.

"Zach..."

Kolumdan çekerek yürümeye başladı ve beni de peşinden sürükledi. "Zach, ne yapıyorsun?"

Tökezlediğimde ayaklarım çarşafa dolandı. Çarşafı çekmek istedim ama elimle bana verdiği tişörtü diğeriyle de göğsüme sarılı çarşafı tutuyordum.

Bir saniye sonra, düşündüğüm şey birbirine dolanmış çarşaf değildi çünkü kapıyı açarak beni odadan sertçe dışarı atmıştı.

Az önce...

Beni kovmuş muydu?

Onu eşikte bulmak için etrafımda döndüm.

"Üzerine bir şeyler giy ve dışarıda kal."

Kapıyı büyük bir gürültüyle kapatarak, beni orada çarşafına sarılmış ve tişörtüne tutunmuş halde bıraktı.

Panik boğazımı, midemi tırmalıyordu Titriyordum. Endişe içinde önce kendime sonra da boş, loş koridora baktım.

Sanırım kusacaktım.

Çok üşüyordum ve ellerimdeki tek sıcak şey bana verdiği kıyafetti.

Orada durup ne kadar süre titreyerek kapısına baktığımı bilmiyordum.

Hâlâ şoktaydım. Gururum ayaklar altına alınmıştı.

Sonra bir çarpma, bir kırılma ve derin bir hırıltı duydum.

Sesler bir şekilde beni kendime getirip harekete geçirdi.

Tişörtünü göğsüme bastırıp kas hafızam sayesinde birkaç kapı ötedeki tuvaleti buldum. İçeri girdim, çarşafı yere bırakıp tişörtünü giydim.

Sağımda kalan aynaya bakmaya korktum. Zarar görmüş, tahrip edilmiş bedenimi görmek istemiyordum.

Yerden aldığım çarşafı omuzlarıma sardım.

Ardından ayaklarıma bakarak yürümeye başladım. Daha fazla çarpma sesi, bir camın kırıldığını duyduğumda sıçradım.

Bedenimdeki kaos sesleriyle eşleşiyorlardı.

Kendimi hizmetçi kanadında bulup da bir ışık yanana kadar merdivenlerden indiğimi ya da uykuda olan mâlikanede yürüdüğümü hatırlamıyordum.

Sert ışığa gözlerimi kısarak baktım.

"Cleo?"

Bu Maggie'ydi.

"Ne oldu? İyi misin? Odanda değildin."

Hâlâ titriyordum, yaşlı gözlerle ona baktım. "Onun odasındaydım." Onun derken ne demek istediğimi anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Efendi Zach'in odasında mı?"

Başımı salladım.

Omuzlarımı tuttu. "O... o sana bir şey mi yaptı?"

"Kalbimi kırdı."

Birden falcı Dove'un bana ne söylediğini hatırladım. Avucunda tuttuğu kalbimi parmaklarıyla sıkarak boğabilirdi. Sanırım az önce yaptığı şey buydu.

Kalbimi çıplak elleriyle öldürmüştü.

"Ne?"

"Ama sanırım önce ben onun kurallarını çiğnedim."

"Ne? Ne kuralı? Sen neyden bahsediyorsun?"

Maggie'ye baktım. "Ona âşık oldum."

Yüzü üzüntü ve acımayla buruştu. "Seni aptal, aptal kız."

Sonra beni bu gece kalmam gereken nöbetçi odasına götürdü.

Attığım her adımda ne kadar *aptal* bir kız olduğumu düşündüm.

32

Karanlık Prens

Yatağın altına sakladığım, üstünde adının yazılı olduğu defteri kaptığım gibi hırlayarak pencereden dışarı attım.

Çıkan gümbürtü tatmin edici değildi.

Bu yüzden sandalyeyi duvara fırlattım.

Ardından masayı.

Şifonyeri, sırt çantamı, yastıkları, çarşafları, lambayı.

Anlamıyordu, değil mi?

Eğer öfke duymayacaksam, intikam hevesim ve nefretim yok olursa, o zaman elimde ne kalırdı? Bana yaptıkları onca şeyden sonra adalet bunun neresindeydi?

İşledikleri tüm suçların hem tanığı hem de kurbanıydım. Eğer hayatıma kaldığı yerden devam edersem, yaşadığım tüm o kötü şeyler hiç yaşanmamış sayılacaktı.

Ondan sonra beni mahvetmelerine rağmen suçsuz sayılacaklardı. Beni küçük, değersiz ve sefil hissettirmelerine rağmen.

Bu doğru muydu?

Yanlıştı.

Asla paçayı kurtaramayacaklardı. Onları asla affetmeyecektim.

Hayatıma devam etmeyi sikeyim. Büyük insan olmayı sikeyim.

Geriye sadece yıkım kalana kadar elime geçen her şeyi fırlattım.

Ve onun şeker kokusunu.

"Seni hep sevdim..."

Sesi göğsümün sıkışmasına neden oldu. O kadar şiddetliydi ki dizlerimin üzerine çöktüm.

Onun aşkını istemiyordum.

İstemiyordum.

O zaman neden bu kadar acıtıyordu?

33

Sigara içiyordu.

Paketini çaldığımdan beri sigara içtiğini sanmıyordum. Sonunda onun için aldığım tütün çiğneme tabletlerini kabul etmişti. Gerçi birkaç kereden fazla kullandığını görmemiştim.

Zach'i daha önce takım elbiseyle de görmemiştim.

Şu anda bir tane giyiyordu.

Üstünde siyah ve tertemiz bir pantolonla ceket, altında beyaz bir gömlek vardı. Yakası açıktı, muhtemelen üstten birkaç düğmeyi açmıştı.

Bu mesafeden söylemek zordu. Aramızda bir sürü insan vardı.

Balo salonu tıklım tıklımdı.

Bu, Bay ve Bayan Prince'in yıldönümü partisiydi. Kırmızı güller ve kristal kalplerden oluşan dekoruyla gerçek bir aşk kutlamasıydı.

Bu partiyi haftalardır planlıyorlardı. Yani sürpriz değildi ama yine de tüm bu sevgi gösterisi karşısında kendimi enayi yerine konmuş gibi hissediyordum.

Bir gecede her şeyin değişmesi ne kadar komikti.

Bir telefon görüşmesi ailenizin öldüğü anlamına gelebilirdi ve üç küçük kelime gecenin bir yarısı çırılçıplak bir şekilde odadan kovulmanıza neden olabilirdi.

Uzaktan Bayan Prince'in aşırı derecede süslenmiş bir grup bayanla sohbet ettiğini gördüm. Aşırı ve pahalı. Kendisi de yine aşkın rengi olan gül pembesi tonunda, milyon dolarlık bir elbise giymişti.

Canlı, parlak ve en önemlisi sağlıklı görünmek içindi.

Görünüşe göre makyaj pek çok şeyi gizleyebiliyordu. Yine de ne kadar zayıf göründüğünü gizleyemiyordu. Kemiklerinin nasıl belirgin olduğunu ve gülümsediğinde makyajlı gözlerinin nasıl donuk göründüğünü. Sanırım buradaki insanlar görmüyordu.

Burada kimse her etkinlikte biraz daha küçülüp yok olan bir kadını ve gözleri normalden biraz daha şiş görünen mavi saçlı bir kızı umursamıyordu.

Neyse ki, sakin olmayı ve istediğim gibi odanın ortasında yıkılmadan sağlam durmayı başarıyordum.

Bacaklarım beni taşıyabilecek güçteydi ve beynim de uygun zamanlarda gülümseyip durmamı, şampanya kadehleriyle dolu tepsiyi davetlilere sunmamı sağlayacak kadar çalışıyordu.

Maggie hasta olduğumu bildirmemi istemişti. Geçirdiğim geceden sonra biraz uyuyup dinlenmemin iyi olacağını söylemişti. Sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamıştım.

Belki de gelmişti.

Belki de kıyamet kopmuştu. Güneş dünyayı kavurmuş ve benim gibi bazı şanssızlar dışında tüm canlılar ölmüştü.

Hayatlarının aşkının eskisi gibi bir zorbaya dönüştüğünü görecek kadar hayatta kalanlar.

Tepsimi taşıyarak odanın içinde daireler çiziyordum ve şu ana kadar Zach'in yanına gitmekten kaçınmıştım.

Çimenli araziye ve yıldızlı gökyüzüne açılan Fransız kapılarının yanında bir köşede duruyordu.

Üstelik yalnız değildi.

Eski çetesiyle birlikteydi.

Zach, tıpkı bir prens gibi çemberin ortasında duruyordu.

Sırtını duvara dayamıştı. Arada bir Fransız kapılarından dışarı bakıp ciğerlerini zehirliyor ve şampanya içiyordu.

Ashley sağ tarafında, ona çok yakın duruyordu. O kadar yakındı ki, her nefes alışında göğüsleri onun koluna değiyordu. Ona onun büyük göğüslere düşkün basit ihtiyaçları olan tipik bir adam olduğunu söylemek istedim. Ancak söylemeyecektim. Zor yoldan öğrenmesine izin verecektim.

Solunda Rob vardı. Eskiden grubun en çok ses çıkaranıydı ve St. Patrick'teki ikinci günümde bana çelme takan da oydu. Zach'in kimseye yakın olduğunu görmemiştim ama seçmem gerekseydi, Rob'a diğerlerinden daha yakın olduğunu söyleyebilirdim. Ya da Rob öyle görünmesini sağlamıştı çünkü onun yanından hiç ayrılmıyordu.

Sonra bir çeşit yarım daire oluşturan Chase, Alex ve Samantha vardı. Açıkçası onları unutmuştum.

Samantha, Ashley'i örnek alırdı. Chase kim ne derse onu yapar, Alex ise sadece kıs kıs gülerdi.

Zach ise sessiz olandı. Her şeyi izler ama hiçbir şey söylemezdi.

Şimdi onları bir arada, yetişkin ve milyon dolarlık giysiler içinde görmek, birbirlerinin kopyası olduklarını anlamamı sağlıyordu. Uzun boylu, sarışın, güzel ve aynı zalimlik kumaşından yapılmışlardı.

Zach karanlık olan tek kişiydi, doğuştan gelen bir karanlıkla doluydu.

Dün gece tanıştığım karanlıkla.

Ya da belki o karanlıkla uzun zaman önce tanışmış ama önemli olmadığını düşünmüştüm.

Bana ödülüm dediğinde, odasından kovmadan önce en azından üzerime bir şeyler giymeme müsaade etme nezaketini göstereceğini sanıyordum.

Neyse, artık biliyordum.

Sonraki bir saat boyunca içki servisi yapmaya ve bu insanların etrafında zigzaglar çizmeye devam ettim. Çizginin bu tarafında, Zach ve onun yetişkin yardakçılarından uzakta kalmayı başarmıştım. Biri beni diğer tarafa çağırdığı anda zamanımın dolduğunu anladım.

Onlarla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Onlarla yüzleşmemi *sağlayacaklarını*.

Mavi saçlarıma ve rujuma dudak büken bir grup yaşlı kadına içki servisi yaptıktan kısa bir süre sonra, Ashley'nin nazik ve cıvıl cıvıl sesiyle adımı seslendiğini duydum.

Derin bir nefes aldım, her şeyi bırakmadan önce yumruğumu sıktım ve boğazıma yükselen safrayı yuttum. Her şey yolundaydı. Bunu yapabilirdim.

Bunu daha önce milyonlarca kez *yapmıştım.* Yine de sanki tüm bunlar başka bir hayatta olmuş gibi geliyordu.

Arkamı dönüp onlara doğru yürüdüm.

Daha doğrusu ona doğru yürüyordum. Görebildiğim tek şey oydu. Dün gece yaşananlara dair üzerinde hiçbir işaret yoktu. Aynı görünüyordu, çarpıcı ve acımasız. Takım elbisesi içinde oldukça gösterişliydi, vücudunu bir eldiven ya da bir sevgilinin eli gibi sarmıştı. *Benim* elim.

Gece yarısı gibi siyah saçları yakasının üzerinden kıvrılıyor ve yer yer yukarı kalkarak ona tembel ve seksi bir görünüm kazandırıyordu. Onu gelecekteki partilerde takım elbise giyerken, şampanya yudumlarken ve kalp kırarken hayal edebiliyordum.

Siyah gözleriyle grubuna doğru yaklaşmamı izledi.

Vücudum, aptal, *aptal* vücudum istemsizce tepki verdi. Hâlâ onun bakışlarıyla ısınıyordu. Gözlerindeki parıltılar, tüm bu zaman boyunca nerede olduğunu bildiğim gibi, onun da benim nerede olduğumu bildiğini düşünmeme neden oldu.

Onlara ulaştığımda oluşturdukları çemberin dışında durdum.

Ashley elini Zach'in koluna sıkıca sararak, "Hey, Cleo," diye seslendi.

Sanki bir şey kanıtlıyormuş gibi.

Bakışlarımı elinden uzaklaştırıp yüzüne odaklandım. "Selam."

"Bizden kaçıyor muydun?"

"Onun gibi bir şey."

"Hadi ama," dedi kaşlarını çatarak. "Biz eski arkadaşız."

Grup buna kıkırdadı. Ben de güldüm.

Bu çok bariz bir yalandı.

"Evet, kesinlikle."

"Biz senin hafızanı tazelerken sen de bize hizmet etmeye ne dersin?"

Ona bir bakış attım ama sonra bir adım öne çıkarak kendimi

gruba dahil ettim. Ashley sanki onlarla daha önce hiç tanışmamışım gibi gruptakileri tanıtmaya başladı.

"Bu Samantha. Ama senin için Bayan Bridges, elbette."

Bayan Bridges tepsiden bir bardak alıp kıkırdadı.

O tiz sesini kesmesi için dilini çıkarıp boğazına dolamak istedim ama tek yaptığım ona sıkı bir gülümseme göndermekti. Ashley beni aşağılamanın tatminini ne kadar çabuk yaşarsa, buradan o kadar çabuk ayrılabilirdim.

Ne de olsa beni kızdıran şey Ashley'nin hakaretleri değildi. Oydu.

Beni rahatsız eden *onun* hareketleriydi.

Orada karanlık, sessiz bir hayalet gibi duruyordu. Geçmişimden gelen bir hayalet. Ashley beni yıllar önce hayatımı cehenneme çeviren insan grubuyla yeniden tanıştırırken, onun kavurucu sıcaklıktaki bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, beni ve verdiğim tepkileri izliyordu.

Ve hiçbir şey yapmıyordu.

"Bir el hareketiyle onları durdurabilirdim."

"Beni hâlâ seviyor muydun?"

"Tüm bunlara rağmen beni sevdin mi?"

Bu onun aşkıma verdiği karşılıktı.

Onu sevdiğimi biliyordu ve şimdi bunu yok etmek için elinden geleni yapıyordu. Onu ayağının altında eziyor, üstünde tepiniyordu. Kendisini zorla kalbimden çıkarmak için.

Dik durmaktan başka seçeneğim var mıydı?

Sert durmak ve savaşmak için. Midem bulanıyor olsa da cesur olmak ve ona, aslında onu sevdiğimi söylemek için. Onu seviyordum ve her şeye rağmen sevmeye devam edecektim.

Soğukluğuna, zalimliğine, tahriklerine rağmen.

Beni bir kez daha kurtların önüne atmasına rağmen.

Ashley, Bay Simmons, Bay Brandt ve diğerleriyle tanışma faslının sonuna gelirken, geçen geceki gibi havuza atlasaydım Zach'in beni yine kurtarıp kurtarmayacağını merak ettim.

Beni yakalar mıydı, yoksa boğulmaya mı terk ederdi?

Ashley sonunda beni hayatımın aşkıyla yeniden tanıştırdı. Asil bir el hareketiyle onu gösterdi. "Ve *o*, tabii ki onun kim olduğunu biliyorsun. O senin patronun, Bay Prince."

Yumuşak dudaklarından üflemeden önce sigarasından bir nefes çekti.

Gözlerim onun üzerindeyken, "Evet, kim olduğunu biliyorum," dedim Ashley'e hitaben.

Zach'e gözlerimle şunu söylüyordum, *senin kim olduğunu biliyorum. Bundan daha iyi olduğunu biliyorum. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun.*

Ben daha tepkisini okuyamadan Samantha söze atladı. "Bu senin eski okul üniforman mı?"

Üstümdekilere baktığımda biraz benzediğini fark ettim. Beyaz bluz ve siyah etek. Sadece kravat eksikti.

Ashley kıkırdadı. "Öyle, değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Kıyafetleri patlayacakmış gibi duruyor."

Ah, vücut şakaları. Hiç bitmiyordu.

"Görünüşü hoşuma gitti," dedi Rob.

Chase de aynı şeyi farklı kelimelerle tekrarladı ve Alex kıs kıs güldü. Göz ucuyla Zach'in sırtını duvardan çektiğini gördüm. Hangi nedenle olduğundan emin değildim. Beni savunmak için olamazdı, bu yüzden meseleyi kendi ellerime aldım.

Rob'a döndüm. "Bu bir iltifat mıydı?"

"Sence?" Göğsüme bakıp iğrenç bir şekilde sırıtarak cevap verdi.

"Bilmiyorum. Teşekkür mü etsem, yoksa seni çöpe mi atsam karar veremiyorum."

Yüzündeki gülümseme kayboldu.

Bundan sonra geri dönmeye hazırdım, beni aşağılamaktan mutlu ve memnun olduklarını, artık beni yalnız bırakacaklarını bilerek güvendeydim.

Ne yazık ki, sanırım içlerinde kalanlar vardı. Aniden ayaklarımın dibinde yavaşça oluşan bir su birikintisi gördüm. Kaynağını bulmak için başımı kaldırdım. Ashley içkisini yere dökerken alaycı bir şekilde bana bakıyordu.

"Hay aksi. Ne kadar sakar olduğumu unuttun mu?" Geniş gözlerle omuz silkti. "Evet, tek bir alanda uzmanım."

"Sorun değil, Ash. Sanırım temizletebiliriz?" Omuz silkme ve gözlerini büyütme sırası Samantha'daydı.

"Değil mi? Yani, eminim iş tanımında bu da vardır?" diye ekledi Ashley.

Önce ona, sonra da ayaklarımızın dibindeki su birikintisine baktım. Su birikintisi yayılarak ödünç aldığım *Mary Jane*'lerime ve Zach'in siyah deri ayakkabılarına değiyordu. Tıpkı geri kalan diğer yerleri gibi onlar da cilalı ve gıcır gıcırdı.

Yutkunarak, sadece bu tür acil durumlar için belime bağladığım küçük önlükten bir peçete çıkardım.

Tamam, Cleo, bunu yapabilirsin. Bu herhangi bir pisliği temizlemeye benziyor.

Dudağımı ısırarak dizlerimin üzerine çöktüm. Bunu beklediğim halde dizlerim yere sertçe çarptı. Tepsim artık boş olduğu için onu yanıma bırakıp işe koyuldum.

Peçeteyi su birikintisinin üzerine serdiğimde yukarıdan kıkırdamalar duydum.

Ancak buna odaklanmadım. Bu asla onların kıkırdamaları, hakaretleri ya da alaylarıyla ilgili değildi. Her zaman onunla ilgiliydi.

Bunu durdurmak için kılını kıpırdatmayan adamla. Şimdi olduğu gibi.

Peçete sıvının büyük bölümünü emdi ve sonra kalanını peçetenin kuru köşesiyle sildim. Parmak eklemlerim ayakkabısının sivri ucuna çarptı ve yırtılmış kitaplarımı koridora saçılmış halde bulduğum güne geri döndüm.

O gün de yanıma on iki yaşındaki Zach gelmişti. Önce ayakkabılarını görmüştüm. Sayfaların üzerine basmış ve başımı kaldırdığımda bana sırıtarak bakmıştı.

İlk görüşte âşık olduğum çocuk o gün çok acımasızdı.

Bu gece de başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buldum ama sırıtmak yerine yüzü ifadesizdi ve bakışları yanıyordu.

Belki o da uzun zaman önceki o günü hatırlıyordu. Ya da belki

de dün onu nasıl yıkadığımı ve topuklarımın üzerine oturup onu nasıl ağzıma aldığımı, onu nasıl sevdiğimi düşünüyordu.

Şimdi olduğu gibi o zaman da bir prense benziyordu.

Muhtemelen ben de ona hizmet eden alçakgönüllü bir hizmetçi gibi görünüyordum.

Yavaşça ayağa kalkıp kirli peçeteyi tepsinin üzerine bıraktım. "Yalan söylüyordun."

Yüzünde beni duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu ama duyduğunu biliyordum.

Kırık kalp atışlarımı duyabildiğini de biliyordum.

"Bana ait değilsin, değil mi? Hiçbir zaman olmadın."

Bunun üzerine çenesini sıktı.

Gözleri alev alev yanıyordu ve tenimden yükselen buharı hissedecek kadar sıcakla yıkanıyordum. Cevap vermesini beklemiyordum ama o yine de bir cevap verdi.

"Ama sen benimsin, öyle değil mi?"

Ses tonunu anlayamıyordum. Bütün gece bana söylediği ilk kelimelerin tonunu. Küçümseyici miydi? Aşağılayıcı mıydı?

İnançsız?

Her neyse. Ona gerçeği söyleyecektim.

Başımı salladım. "Aptalca."

"Aptalca," diye kabul etti.

"Ve bunu kanıtlamaktan bıktım."

Geri çekilip bizi ağzı açık izleyen yardakçılarına baktım. İç çekerek ellerimi belime koydum ve gülümsedim.

"Ashley, yeniden tanıştırdığın için teşekkürler." Eğilip *Mary Jane*'lerimi sırayla çıkardım. "Ama buna hiç gerek yoktu. Kim olduğunuzu hatırlıyorum. Hepinizi hatırlıyorum. Asla bir şey olmayı başaramayacak insanlarsınız. St. Patrick'teyken de olamadınız, şimdi de değilsiniz. Ayrıca size kafamda Deccal'in yardakçıları diyorum. Burada Deccal olan Zach."

Samantha'ya seslenerek göğüslerimi salladım. "Ayrıca bunlara... meme deniyor. Sende olmayan bir şeyin ne olduğunu bilmek zor tabii." Konuşmaya devam ederken üstteki iki düğmeyi açtım.

"Ama eminim babandan kibarca istersen sana bir çift meme alacaktır."

Rob, Chase ve Alex'e döndüm. "Sapıklık yapıp hizmetçilere asılmayı bırakın. Sizin gibi adamlar yaşlandıkça beni kaşıntı pudrası kullanmaya zorlayan, ürkütücü orta yaşlı adamlar haline geliyorlar. Kaşıntı pudrasını üzerinizde kullanmamı istemezsiniz, değil mi?"

Şaşkınca bana bakıyorlardı.

Sonunda Zach'e döndüm.

Gözlerinin içine bakarak saçlarımı çözmeye başladım. Yavaşça, metodik olarak.

Çözülen her düğümle yeniden nefes alabildiğimi hissediyordum.

Saçımı çözmeyi bitirdiğimde, başımı salladım ve ona sağlam bir gülümseme attım. "İstifa ediyorum. Ah, bir de," dedim ve şok olmuş Ashley'e döndüm. "Zach'in koluna sürtünme şeklin var ya? Bu işe yaramayacak. O daha büyük memeli ve kıvrımlı kızlardan hoşlanıyor. Bilirsin, benim gibi kızlardan."

Sözlerimi bitirip arkamı dönerek yalınayak balo salonundan çıktım, uzun mavi saçlarım sırtımda dalgalanıyordu.

Çıkışa ulaştığımda, sahipsiz bir kadeh şampanyayı gözüme kestirip elimle iterek düşürdüm.

Zerre kadar pişmanlık hissetmediğim için biraz şokta olabilirdim.

Pişmanlık duymuyordum. Bir parça bile.

Evimi geri alamayacaktım, zaten bunu istemiyordum.

Bu ailemi geri getirmeyecekti ve bir süre bu kasabayla olan bağlarımı koparmak zorundaydım. Gitmeli ve kendi hayatımı kurmalıydım.

Koridorda yürürken, o yolculuğa çıkmaya karar verdim. Tanrı'ya yemin ederim ki, artık bahanelere yer yoktu.

Gittiğim yerde kimse adımı bilmezse ne olacaktı ki? Yalnız kalacaksam? Ben ve mavi arabam vardı.

Koridorda yürüdüğüm sırada bir odanın önünden geçerken

çarpma sesi duydum. Dün gece Zach'in odasında duyduğum türden şiddetli bir çarpma değildi ama yine de... sanırım vurma sesiydi çünkü ardından bir inilti geldi.

Durdum ve kapıya doğru ilerledim. Tokmağı çevirdiğimde açık olduğunu görünce şaşırdım. Nedense içeride her ne oluyorsa kilitli kapılar ardında olmalıymış gibi hissediyordum.

Haklıydım.

Kapıyı açıp kafamı içeri soktuğumda, orada aşkları kutlanan sözde mutlu çifti gördüm.

Bay ve Bayan Prince.

Boyları arasında büyük bir fark vardı ve şu anda bu en tehlikeli şekilde ortaya çıkıyordu. Bay Prince, ondan daha küçük ve daha kırılgan kemikli olanın üzerinde yükseliyordu. Eli, Zach'in dün sorduğu aynı bileğinin etrafına sarılmıştı.

Ona benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ama kadın yarım yamalak bir cevap verince ona vurdu.

Aman Tanrım.

Ona vurmuştu, yanağına tokat atmıştı ve kadın neredeyse hiç ses çıkarmamıştı. Bir inilti, hepsi buydu. Benim duyduğumdan bile daha düşük bir sesti.

Ses çıkarmasın diye ona kaç kere vurmuştu? Sessiz kalmayı öğrenmesi için?

Ona tekrar vuracakmış gibi göründüğünde içeri daldım. Üstüne yürürken, "Ondan uzak dur," diye bağırdım.

İkisi de aniden ortaya çıkışım karşısında şaşırmış gibi görünüyordu. Ayrıca mutsuz olmuşlardı ama umurumda değildi.

"Derdin ne, seni yaşlı şerefsiz?" Ona ulaştığımda göğsünü ittim. "O senin karın! Ve o hasta."

Zach'in babası hırlayıp bana saldırmadan önce sadece bir saniyeliğine donakaldı. Misilleme olarak beni itti ve Tanrım, bu canımı acıttı.

Dayak yemiş gibi hissediyordum ve o beni sadece birkaç adım geriye itmişti. Zorlukla nefes alarak tekrar üzerine atıldım. Hem

yumruklarımla hem de kelimelerimle. "Sen bir zorbasın, bunu biliyor musun? Lanet bir zorbasın ve seni çok fena benzeteceğim."

Ne demek istediğimi göstermek için yüzüne bir yumruk attım. Kafası yana savruldu ama hemen toparlandı.

"Seni sürtük," diye hırladı.

Arka planda Zach'in annesinin çığlıklarını duyuyordum. *"Kes şunu, ona zarar verme. Buraya girebileceğini kim söyledi?"*

Ancak sonra işitme duyumu kaybettim.

Zach'in babası bana öyle sert bir tokat attı ki yere yığıldım. Dizlerimi tutmadı ve nefesim kesildi.

Kendime gelmem birkaç dakikamı aldı.

Nefesimi toparlamam ve beni felç eden acıya rağmen yaşayacağımı anlamam birkaç dakika sürdü.

Tam ayağa kalkıp Bay Prince'le tekrar dövüşmeyi düşünecek kadar enerji topladığım sırada yanımda birileri belirdi.

Tina ve Grace'ti.

İkisi de oturmama yardım edip iyi olup olmadığımı sordular ama kafam karışmıştı. Nasıl burada, yanımda olduklarını anlayamıyordum.

Partide olmaları gerekiyordu.

Uzaktan gelen sesleri algılayamıyordum. Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım ve Zach'i gördüğümde acı içinde nefes aldım.

Babasının üzerine eğilmişti, aslında üstüne oturmuştu ve onu yumrukluyordu.

Tekrar tekrar. Tekrar ve tekrar.

Vahşi yumruklar attığı kolu öfkesiyle dalgalanıyordu. Tanrım, bu haliyle çok korkutucuydu. Çok öfkeli ve dengesiz görünüyordu.

Neredeyse babası için üzülecektim.

Yan tarafta bir yerde Bayan Prince'in bağırdığını duydum. Bazı görevliler onu tutuyordu. Birkaçı da muhtemelen durdurmak için Zach'e doğru yaklaşıyordu.

"Zach," diye fısıldadım hırçın bir tavırla.

Beni duymasının imkânı yoktu ama tekrar denedim.

"Zach, dur."

Babası hareket etmiyordu, onu öldürdüğüne emindim. Öldürmediyse bile yapmak üzereydi.

Ona tekrar seslenmek için ağzımı açtığımda aniden durdu.

Nefes nefese, Tanrı'ya şükür ki hayatta olan babasının yakasını tutarak hırladı. "Ona bir daha asla dokunma. Anlıyor musun? Bir daha asla. Çünkü seni çıplak ellerimle öldürürüm. Üç yıl önce yapmam gerektiği gibi. Ve bu sefer, annem seni kurtarmak için orada olmayacak."

Babası ona cevap vermedi, verebileceğini de sanmıyordum.

Zach aniden onu bırakıp ayağa kalktı ve hep kuzeyi gösteren bir pusula gibi bana döndü.

Gözleri korkuyla parladı ve bana doğru bir adım attı ama sonra kıyamet koptu.

Polisler içeri daldığında oda kaosa sürüklendi.

Birisi 911'i aramış olmalıydı. İçeri girip odanın durumunu kontrol ettikten sonra ağlayan Bayan Prince'le konuşup emir vermeye başladılar.

Ben daha ayağa kalkamadan Zach'i alıp götürdüler.

Her şey o kadar hızlı oldu ki başım döndü ve midem bulandı.

İçlerinden bir polis bana yaklaşarak doktorla işim bittikten sonra ifade vermem gerektiğini söyledi.

"Doktor mu var?" Şok ve şaşkınlık içinde şu anda anlayamadığım daha pek çok şey sordum. "Ne... Zach'i nereye götürdünüz?"

"Sorgulanmak üzere götürüldü," dedi kayıtsızca. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Ama o..."

Arkasını döndüğünde sözüm yarıda kesildi, ardından kucaklamalar ve sempati seliyle karşılaştım.

Biri omuzlarımda ağlıyordu. Başka biri beni bir sandalyeye oturtup bir yudum bile almadığım bir bardak su uzattı.

Zach'i götürdükleri kapıyı izlerken, "Sadece annesini kurtarmaya çalışıyordu," diye fısıldadım kendi kendime.

Ancak biri cevap verdi ve Tina'ydı.

Önümde diz çöktü. "Hayır, seni kurtarmaya çalışıyordu."

34

Bay Prince'den şikayetçi olmadım.

Bunu bana sormalarına rağmen sadece bir formalite olduğunu biliyordum. Burası Princetown'du.

Princelere kimsenin dokunabileceğini düşünmüyordum.

Bana ne gördüğümü ve olayın nasıl başladığını sordular. Onlara Bay Prince'in tokadını ve tacizle ilgili şüphelerimi anlattım. Görünen o ki Bayan Prince'in bileğinde iz kalmıştı.

Bayan Prince, kocasına sebepsizce saldırdığımı iddia etti. Ancak sanırım kocası beni hırpalamaya başladığında, gürültüden dolayı insanlar çoktan kapıya gelmişti ve beni kurtarmaya koşarken ne olduğunu görmüşlerdi.

Kadının makyajlı yanaklarında kocasının el izi olduğunu söylememe gerek bile yoktu.

Beni sorgulamaları ve gitmeme izin vermeden önce tekrar sorgulamaları birkaç saat sürdü. Doktor sadece dudağımın patladığını ve sakin olmam gerektiğini söyleyerek içimi rahatlatmıştı.

Ayrılmadan önce onlara Zach'e ne olacağını sordum.

İçlerinden biri kısa bir cevap vererek sorgulama için daha uzun süre tutulacağını ve bilmem gereken tek şeyin bu olduğunu söyledi. Beni dışarı çıkaran polis gerçeği söyledi çünkü gençti ve belki de çaylaktı. Ona güney yakasından olduğumu söylediğimde sevindi.

"Şiddete başvurdu. Buna şüphe yok ve aleyhinde kullanılabilecek bazı şeyler söyledi."

"Ne gibi?"

Etrafına bir göz attıktan sonra, "Tanıkların önünde babasına

tehditler savurdu," dedi. Dehşet dolu bakışlarım karşısında hemen açıklamaya koyuldu. "Bak, Bay Prince hayatta ve zinde olduğu sürece bu durumun uzun süreceğini sanmıyorum. Saldırıya uğradığını görenler var ve çoğu onun seni savunmak için hareket ettiğini doğruladı. Bu sadece bürokratik bir saçmalık."

"Seni kurtarmaya çalışıyordu."

"Çoğu dedin. Neden hepsi değil?"

Dudaklarını büzdü.

"Sorun annesi, değil mi? Oğlunun bunu inadına yaptığı konusunda ısrar ediyor."

Sessizliği sözlerimi doğruladı.

Tanrım, şu lanet kadın.

Daha fazla konuşamadan Maggie'yle Tina'nın bana doğru yürüdüğünü gördüm.

İkisi de endişeli görünüyordu, bana ulaşır ulaşmaz aralıksız soru sormaya başladılar.

Beni polisin elinden çekip aldılar ve Zach'in sorgulanmak üzere tutulduğu binadan çıkmama yardım ettiler.

Pleiades'e döndüğümde Tina beni yatağıma yatırdı, Maggie de çay getirdi. Ağrı için bana bir hap verdi ama açıkçası hiç ağrım yoktu. Yine de aldım.

O gece uyuyamadım. Zach'in nerede olabileceğini düşünerek dönüp durdum. Geri dönüp dönmediğini ya da iyi olup olmadığını düşünerek.

Sabah, nezarethanede olduğunu ve hafta sonu boyunca orada tutulacağını öğrendim.

Haberi duyduğumda mutfaktaydım ve Maggie gelip beni durdurduğunda çoktan bar taburesinden inmiştim. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Kendine dikkat etmelisin."

"Ama..."

"O iyi olacak. Diğer kıdemli personellerle birlikte karakola gidip, Bay Prince'in son birkaç yıldır nasıl tacizde bulunduğuna dair ifademizi verdik. Zach'i hiçbir şey için tutmayacaklar. Sadece kendi ağırlıklarını ortaya koymaya çalışıyorlar."

Ona şüpheyle baktım. "Tacizden haberin var mıydı?"

Üzüntüyle iç çekerek tekrar oturmamı sağladı. "Evet. Eski personellerin hepsi. Biliyorduk."

"Neden bir şey söylemediniz?"

"Çünkü biz sadece... çalışanız. Kimse bize inanmazdı. Ayrıca, Bayan Prince hiç suçlamada bulunmadı. Onlara karşı bizim sözümüz. Bu kasaba onlara ait. Ancak bu sefer tanıklar ve kanıtlar vardı. Vücudunda izler var. Bir şey çıkar mı emin değilim ama şüphe uyandıracaktır."

Sonra aklıma bir şey geldi. Korkunç bir şey.

"Sence babası ona karşı suçlamada bulunur mu?"

Bay Prince hastanedeydi ama iyileşeceğini söylemişlerdi. Eğer o olmasaydı Zach'e ne olacağını düşünmek bile istemiyordum. Bu sefer Maggie'nin gülümsemesi daha da hüzünlüydü, bu benim yorgun ve acıyan kalbimi hızlandırdı.

"Bu insanları anlamıyorsun, Cleo," diye açıkladı. "Onların önemsediği tek şey itibardır. Efendi Zach geri döndüğünde, onu kendileri kovmalarına rağmen bir parti düzenlediler. Nereye gittiği konusunda yalan söylediler. Taciz ve Bayan Prince'in hastalığı hakkında yalan söylediler. Bu konuda da yalan söyleyecekler. Yani dünyaya karşı Princelerin sözü olacak. Ve bu onların dünyası."

Haklıydı.

Bu onların dünyasıydı. Onların kontrolündeydi. Hikâyeyi onlar yazıyor, dedikoduları onlar yayıyordu.

Beni onlardan ayıran sınırı, o çizgiyi geçmek istiyordum. Bu düşünce beni bu boktan kasabadan ve boktan insanlarından çok ama çok uzağa götürecekti.

Yaşanan kaos yüzünden, herkese istifa ettiğimi söylemeyi unutmuştum.

Tina vardiyasından döndüğünde, onu ve tüm gün bakıcılığımı yapan Maggie'yi karşıma alıp söyledim. İkisi de benim adıma sevinmişti. Dünyayı keşfetmemi istiyorlardı. Ailemi kaybetmeden önce yapmak istediğim şeyleri yapmamı. Ancak uzun zamandır bunları yapmaktan korktuğumu bilmiyorlardı.

Sadece o biliyordu.

Geceyi toparlanarak geçirdim. Çok fazla eşyam olduğundan değildi ama yine de... Zach'in beni evden kovarken fırlattığı siyah tişörtü katlarken, annemin geceliğinin onun odasında olduğunu hatırladım.

Nasıl olduysa onu unutmuştum.

Anneme ait olan son şeyden ayrılırsam mahvolacağımı düşünüyordum. Sanki yeniden ölmüş gibi olacaktı.

Yine de iyiydim.

Ne geceliği ne de evimiz annem değildi.

Ayrıca, Zach'in bana ait bir şeye sahip olduğunu bilmek beni mutlu ediyordu. Onu atmak isteyebilirdi ama...

Toparlanmayı bitirdiğimde oturup bir mektup yazdım.

Plansız ve mantıksızcaydı ama bir kere başladığımda duramadım.

Ertesi gün, yani pazar gününü herkesle vedalaşarak ve son maaş çekimi alarak geçirdim. Bayan S, her zamanki gibi sertti. Buna rağmen Bayan Prince'i kurtararak çok cesurca davrandığımı söyledi. Zach'in beni nasıl kurtardığıyla ilgili bir şey söylemedi ama neyse. Zaten bir şey söylemeye hakkı yoktu. Artık onun için çalışmıyordum.

Leslie'yle Grace dikkatlice bana sarıldılar ve gezdiğim yerlerden fotoğraf göndermemi istediler.

"Senden hoşlandığını hep biliyordum," diye fısıldadı Grace.

Gözlerim doldu ve başımı salladım. "Evet. Benden hoşlanıyordu."

Sonra en çok özleyeceğim küçük çocuğa veda etme zamanı geldi, Art'a.

Son akşamımı onunla geçirdim. Film izledik. Ona en sevdiği kreplerden yaptım. En sevdiği hikâyeyi okudum.

"Zach nerede?" diye sordu.

Boğazımda bir yumru oluştu ve bir öksürükle örtbas etmeyi başardığım küçük bir nefes verdim. "Dışarıda. Ama geri dönecek."

"Ne zaman?"

"Belki yarın."

Masum ve üzüntülü gözlerle bana bakarak, "O da senin gibi gidecek mi?" diye sordu.

O zaman gözyaşlarımı tutamadım.

Teknik olarak, Art benim hiçbir şeyimdi. Kan bağımız yoktu. Geçen yıldan önce onu tanımıyordum bile ama sanki onu ezelden beri tanıyormuşum gibi hissediyordum.

O benim küçük kardeşimdi. Bebeğimdi. Benim gibi yetimdi ve zorbalığa uğramıştı. Ayrıca benim gibi Zach'e tamamen tutkundu.

Elini tutup minik parmaklarıyla oynadım. "Evet. Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

İlk parmağını öptüm. "Bir gün sen de gideceksin."

"Ben mi?"

İkinci parmağını öptüm. "Evet. Bu kasabadan ayrılıp çok güzel bir yere gideceksin. Belki göllerin ve dağların olduğu, gökyüzünün genişçe göründüğü, kışın yaşandığı bir şehre ya da başka bir kasabaya. Belki de karlı bir yere. Karı sever misin?"

Yüzü aydınlandı. "Hiç görmedim."

"Biliyorum. Sıcak bir yerde yaşıyoruz, değil mi?" Artık üçüncü parmağındaydım. "O zaman karlı bir kasabaya gideceksin ve orayı çok seveceksin. İlginç insanlarla tanışacak, bir sürü arkadaş edineceksin."

"Okuldaki çocuklar gibi mi olacaklar?"

Önce dördüncü parmağına sonra da başparmağına bir öpücük kondurdum. "Olabilir. Zorbalar her yerde, biliyorsun. Her şekilde, boyutta ve yaşta olabilirler. Ama Zach'in ne dediğini hatırlıyor musun? Zorbalar asla değişmeyecek olsa da biz değişeceğiz. Değişeceğiz, büyüyeceğiz ve bir gün onların ne yaptığı bizim için hiç önemli olmayacak. Kendimiz olacağız. Daha güçlü, daha cesur bir kişiliğimiz olacak."

Başını salladı, hâlâ gülümsüyordu. "Evet, o kadar cesur olacağız ki bize dokunamayacaklar."

Son olarak avucunun ortasını öptüm. "Evet."

***

Bugün pazartesiydi.

Buradan ayrıldığım ve Zach'i bıraktıkları gündü.

Onu karakolun dışında bekliyordum. Kavurucu sıcaklığın ve nemin cayır cayır yaktığı sıcak bir sabah olacağa benziyordu.

Fakat sonra kendime bunun önemli olmadığını hatırlattım. Artık burada olmayacaktım. Bugün sınırı geçip kuzeye gidecektim. Kışın yaşandığı karlı bir yere, böylece Art'a tüm fotoğrafları gönderebilecektim.

Caddenin karşısında beklerken gözlerim girişe takıldı, beklediğim adam açılan kapıdan çıkar çıkmaz mavi arabamın tamponundan aşağı atladım.

Zach'in gözleri hemen bana döndü ve adımının ortasında duraksadı. Sanırım beni beklemiyordu.

Ah, insanları şaşırtmayı severdim.

İlk şoku atlattıktan sonra hareket etmeye başladı. Uzun bacakları merdivenlerden aşağı indi ve önümde durana kadar asfaltı aşındırdı.

"Merhaba," diye fısıldadım, terli avuçlarımı kalçalarıma sürterek.

Üzerimde her zamanki omzu açık tişörtüm, şortum ve deri botlarım vardı. O da parti gecesinden kalma kıyafetlerini giyiyordu; beyaz gömleği lekeli ve kırışıktı. Siyah pantolonunun içine yarım yamalak sokulmuştu, takım elbisesinin ceketi kolundan sarkıyordu.

"Selam." Cızırtılı, zor çıkan bir sesle mırıldandı.

"İyi misin?" diye sorduğumda başını salladı. Çenesindeki kalın, kirli sakalı güneşi yansıtıyordu.

Gözleri dudağıma indi. "Ya sen?"

Dudağımın köşesindeki küçük hassas yaraya dokundum. "Evet. Mühim değil."

Burun deliklerinin parlaması bana aynı şekilde düşünmediğini gösteriyordu.

"Beni kurtarmaya geldiğini söyleyen tanıklar vardı. Anında geldiğini." Ayaklarımın üzerinde sallandım. "Bunun için teşekkürler."

Beni bir süre inceledi. "Onu öldürmeliydim."

Gözlerim irileşti ve polis var mı diye etrafı inceledim. "Böyle söyleme. Daha eve bile gitmedin."

"Gerçek bu."

Başımı sallayarak iç çektim. "Benim yüzümden insanları öldürmeye kalkma, tamam mı? Bu geçerli bir sebep sayılmaz."

Dağınık saçları çok nadir görülen bir esintiyle dalgalandı. "Benim için geçerli olabilecek tek sebep sensin."

Kabaca söylediği bu söz üzerine bir adım geri attım ve kalçalarımı tampona bastırdım.

Aramızda birkaç dakikalık bir sessizlik oldu.

Tuhaf ve yoğundu.

Ayakkabılarının kaldırımda hareket ederek bana yaklaştığını duydum.

"Mavi, ben..."

"Öyleyse baban suçlamada bulunmayacak mı?" Sözünü keserek hızlıca konuştum. Ne söyleyeceğini bilmiyordum ama duymak da istemiyordum.

"Yapmaz," dedi alaycı bir şekilde. "Bu skandal onun için yeterli."

"Yıllar önce onu gerçekten dövdün mü?"

Kısaca başını salladı. "Yaptım. Annem beni durdurup dışarı atmadan önce birkaç yumruk atmıştım."

"Peki şimdi? Annen suç duyurusunda bulunacak mı?"

Dudaklarında keskin, kalbi kırık bir gülümseme belirdi. "Babamın yapmayacağı bir şeyi o da yapmaz."

"Bu hâlâ bir sır mı? Annenin hasta olduğu?"

Omuz silkti. "Çok uzun sürmez. O gece onu hastaneye götürmek zorunda kaldılar."

"Evet. Bana söylediler." Yutkunarak, "Özür dilerim. Annen için. Ben hiç... Bunu hiç söyleme fırsatım olmadı."

Başını salladı. "Sanırım babamın her zaman öfke sorunları vardı. Ya da en azından bana karşı öyleydi. Ben çocukken pek sabırlı biri değildi. Belki de ona kendi çocukluğunu hatırlattığım için öyleydi. O da disleksikti. Ben doğmadan önce ölen büyükbabamla hiç tanışmadım. Ama babam için iyi bir örnek olmadığını tahmin edebiliyorum. Bilemiyorum. Anneme saldırdığı gece, sanırım ona ilk kez vurmuştu."

Başını iki yana sallayarak devam etti. "Onu annemden uzaklaştırıp yumrukladığımda, annem bunun benim hatam olduğunu söyledi. Her zaman berbat, asi bir çocuk olduğumu ve babamın benim yüzümden bu kadar stresli olduğunu söyledi. Gitmemi istedi. Her zaman o evden ayrılmak istemiştim, her zaman kaçmak istemiştim ama bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Her neyse, gittim çünkü her şeyi zehirliyordum. Seni kirletiyor, nefretimle lekeliyordum. Görünüşe göre babamı şiddet yanlısı bir adama dönüştürüyordum. Gittiğimde asla geri dönmeyi düşünmedim."

Duraksadığında, "Ama annen hastalandı," diye ekledim boğuk bir fısıltıyla.

"Evet. Nora beni arayıp annemin kanser olduğunu söyledi." Sertçe kıkırdadı. "Güldüğümü hatırlıyorum. İlk düşüncem bunu hakettiği yönündeydi. Annem ben çocukken hiç yanımda olmadı. Sanırım bu, beni babamın davranışlarından daha çok üzdü. Hep babamın benim yüzümden ne kadar strese girdiğini ve bu durumun babamla olan ilişkisini nasıl etkilediği hakkında dert yanardı. Ve sonunda, onu kurtarmak istediğimde beni evden kovan da o oldu. Geri dönüp ona bakmak gibi bir niyetim yoktu. Ama bir şey beni motosikletime atlayıp yola çıkmaya itti."

Sevgi gibi bir şey.

Kendimi ayakta tutmak ve onun önünde diz çökmemek için kan tadı alana kadar yanağımın içini ısırdım.

Zach bir şey söylememi beklermiş gibi baktı. Ne söylememi istediğini bilmiyordum. Elimdeki tek şey ona yazdığım mektuptu.

İç çekerek, "Sana bir şey söylemem gerek," dedim.

Bir süre yoğun gözlerle beni izledi.

Sonra yutkunarak başını salladı. "Tamam."

Arka cebimdeki zarfı çıkardım. "Sana bir mektup yazdım." Dudağını yalayarak mektuba baktı. "Çünkü sana söylemeden önce düşüncelerimi kağıda dökmek istedim. Okuyamayacağını biliyorum. Bunu biliyorum. O yüzden sana ben okuyacağım. Sorun olur mu?"

Elleri iki yanında yumruk oldu ve çenesini sıktı. "Hayır."

"Tamam."

Zarfı açıp içinden iki ince kâğıt çıkardım. Bunu yazmak için harcadığım zamana kıyasla çok kısa görünüyordu ama yine de çok uzundu çünkü şimdi bunu ona okumam gerekiyordu.

Burnumu çekerek sayfaları açtım ve daha iyi dengede durabilmek için ayaklarımı genişçe açtım. Şimdiden o kadar sarsılmış durumdaydım ki, en ufak bir dokunuşta düşebilirdim.

"Tamam, şiir gibi bir şey değil ama işte başlıyoruz..." Okumaya başladım. *"Sevgili... sen, seni seviyorum. Bunu duymak istemediğini biliyorum. Bunu bilmek bile istemediğini yeterince söyledin ama söylemek zorundayım çünkü bu benim gerçeğim.*

On yaşımdan beri bu gerçekle yaşıyorum. Seni ilk kez ceza odasında gördüğümden beri. Korkmuştum, açtım ve dokunsan ağlayacak durumdaydım. Ama sonra seni arka sıralardan birinde otururken gördüm. Başın pencereye dönüktü ve dışarı bakıyordun. O büyük su fıskiyesine öyle odaklanmıştın ki içeri girdiğimde beni fark etmedin bile. Neden onu izlediğini bilmiyordum. Gerçi şimdi mavi olduğu için baktığını anlıyorum; o rengi seviyorsun. Her neyse, bir şey hissettim. Tam karnımda... "

Bu noktada durmak zorundaydım çünkü şu anda da aynı şeyi hissediyordum. Yıllar önce hissettiğim vızıltının aynısıydı. Kelebekler.

Gözlerimi kırpıştırıp devam ettim. *"Yıllar sonra, büyüyüp arzunun ya da tutkunun ne anlama geldiğini anlayana kadar bunun ne olduğunu çözemedim. O zaman tek bildiğim seninle konuşmak istediğimdi. Ve konuştum da. Pek iyi sonuçlanmadı. Bana kaba davrandın. Ve nezaketsiz-*

din. Yıllarca kavga ettik. Yıllarca birbirimize karşı acımasız davrandık. Bazen sen benden daha ileri gittin. Ama yine de bu beni kızdırdı. Beni sertleştirdi. Midemi bulandırdı. Şimdi nedenini anlıyorum. Çünkü seni seviyordum ve senin de beni sevmeni istiyordum."

Burnumu çekip yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim. Devam etmek zorundaydım. Eğer şimdi söylemezsem, bir daha asla söyleyemeyecektim.

Zach'in ne düşündüğünü bilmiyordum. Yüzüne hiç bakmadım. Şu ana kadar bakışlarımı kağıttan ayırmadım.

"Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senin hakkında konuşmak istiyorum. Sana kendi gerçeğini söylemek istiyorum.

Gerçek şu ki, sen de beni seviyorsun. Seni sevdiğim süre boyunca sen de beni sevdin. O ilk gün dönüp gözlerini bana diktiğin an sen de bir şeyler hissettin. Karnımda hissettiğim karıncalanmayı muhtemelen sen de göğsünde hissettin. Benim için kelebekler, senin içinse bir kıvılcımdı belki de. Hissettiğin diğer kıvılcımlardan farklı bir kıvılcım. Daha iyi olmak istemene neden olan o kıvılcım. Beni arkadaşlarından ve onların şakalarından kurtarmak istemeni sağlayan. Ama yapmadın.

Çünkü nefret dolu bir aileden geliyorsun. Sevginin zayıflık olduğunu düşündüren bir yerden geliyorsun. Bu yüzden ne zaman bana karşı bir şeyler hissetsen, onu kendi ellerinle parçaladın. Beni incittin. Ağlattın. Sana kızmamı istedin. Ve bu yüzden kendine kızdın.

Sırrının benimle güvende olduğunu bilmeni istiyorum. Kendin için istediğin son şey buyken âşık olma hatasına düştüğünü asla kimseye söylemeyeceğim. Birbirimiz için yaratıldığımızı kimseye söylemeyeceğim. Ruhlarımızın aynı kumaştan yapıldığını. Ya da yıldızlarda yazılı olduğumuzu. Yapacağım tek şey onları izlemek olacak. Yıldızları. Her gece, nerede olursam olayım. Yapacağım tek şey seni ve geçirdiğimiz zamanı hatırlamak..."

Gözyaşlarımı tekrar sildim. Sayfaların üzerine düşen büyük iri damlalar mavi mürekkebi bulanıklaştırıyordu.

Sonuna gelmiştim. Bunu atlatmak zorundaydım, ardından çekip gidecektim. Temelli. Yeni hayatıma başlayacaktım.

"Sevdiği insanla birlikte olmak her âşığın dileğidir. Ama ben seninle daha fazla zaman geçirmeyi hiç dilemeyeceğim. Yollarımızın kesişmemesi için dua edeceğim. Bu son görüşmemiz olsun. Çünkü sana duyduğum bu aşk konusunda çok korumacıyım. Eğer kalırsam, bir gün onu öldüreceğini biliyorum. Onu benden alacaksın. Ve bunun olmasına izin veremem. Seni kıyamet gününe dek sevmek istiyorum. Ay kararana ve yıldızlar sönene dek."

-Senin olan, ben.

Bitirdiğimde ellerim titriyordu. Bacaklarım da öyle. Sesim, nefesim.

Daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim. Ölüyormuşum gibi hissediyordum. Ya da aslında... yaşamak gibiydi.

Onsuz.

Üstelik henüz hiçbir yere gitmemiştim.

Hâlâ burada, önünde durmuş ayakkabılarına bakıyor ve on yaşındayken ona âşık olan aptal bir kız gibi ağlıyordum.

Sayfaları buruşturup yukarı baktım.

Gördüğüm şey karşısında neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

Karşımda bir çocuk gördüm, yorgun ama yakışıklı bir çocuktu, bana sanki onun dünyasıymışım gibi bakıyordu. Çenesi gergin ve sertti, gözleri, o koyu, *kara* gözleri cam gibiydi ve kızarmıştı.

Gözlerinde öyle bir kırılganlık vardı ki sanki rollerimiz değişmiş gibi hissettim.

Sanki ben bıçak gibi keskin bir nesneydim, o ise ipekten yapılmış bir çarşaf gibi narindi.

Mektubu bugün nadiren esen hafif esintiye bıraktım.

Başka bir şey söylemek istiyor gibiydi ama onu yine engelledim çünkü görünüşe göre konuşmam bitmemişti. "Benim için bir şey yapar mısın?"

"Ne istersen."

Bu muhteşem ama bir o kadar da alaycı adamı düşünerek hüzünle gülümsedim.

Onu okumaya özendirdiğim ama onun kendini kapattığı onca zamanı düşündüm. İçine kapanır, utanıyormuş gibi ketum davra-

nırdı. Annesine bakmasına rağmen, bunu bir sır olarak sakladığı günleri düşündüm.

Öfkesini, nefretini düşündüm. İntikam hevesini.

"Alacağın en iyi intikam ne biliyor musun, Zach? Mutlu bir hayat yaşamak. Onlardan ve istismarlarından uzak bir hayat. Kendin için daha fazlasını istemekten utanmadığın ya da çekinmediğin bir hayat. Annene baktığın, sokaktaki bir yabancıya yardım ettiğin ya da bir çocuğu düştüğü çukurdan kurtardığın bir hayat. Kitap okuduğun ve bundan gurur duyduğun bir hayat. Bu hayatı yaşamanı istiyorum, Zach, anlıyor musun? O hayatı benim için yaşamayı dene. Çünkü alternatifi bana düşünemeyeceğin kadar acı verir."

Daha fazla dayanamıyordum.

Gitmeliydim, yoksa burada durup onu izleyerek kendimi delirtecektim. Kırılmış ve mahvolmuş bir halde, bir tür rüyadan uyanmış gibi hissedecektim.

Koşarak arabanın şoför koltuğuna oturdum ve motoru çalıştırdım. Gaza basıp bir solukta hızlandım.

Onu sonsuza dek göremeyeceğim kafama dank edene kadar dikiz aynasına bakmadım, ta ki virajı dönene kadar.

Orada, onu bıraktığım yerde duruyordu.

Ceketi yerdeydi, elleri iki yanında gevşekçe duruyordu ve saçları nadir esen rüzgârda savrulurken oradan hızla uzaklaşmamı izliyordu.

Ona son bir kez baktıktan sonra, kayboldu.

Onsuz bir hayatım vardı.

Bunun düşüncesi bile bende kusma isteği uyandırdı. Gerçi bunun araba fobimden kaynaklandığını da biliyordum.

Arabayı park ettim ve içinden bir hışımla çıkıp kaldırıma kustum. Tüm bunlar olurken aptalca onu son bir kez öpemediğimi düşünüyordum.

Aptal, aptal *kız*.

35

Karanlık Prens

Peşinden gidiyordum.

O benim olduğu için değil, ben onun olduğum içindi.

Bunu ben bile bilmeden önce o bildiği içindi.

O gittikten sonra, hafif rüzgarda bıraktığı kağıtlara doğru atıldım. Buruşmuş ve neredeyse yırtılmış olan kâğıtları yerden alıp cebime koymadan önce saygıyla katladım.

Onu gördüğüm andan itibaren güzel olduğunu her zaman biliyordum. Yuvarlak yanakları, yumuşak çenesi ve o derin, mavi gözleriyle muhteşemdi. Davranışlarımla onu ezmiş olsam bile daima arzuladığım şekilde yumuşaktı.

Yine de hiçbir zaman dalgalı mavi saçlarına güneş vururken mektubunu bana yüksek sesle okuduğu andaki kadar güzel görünmemişti.

Hiç bu kadar cesur, tatlı, savunmasız ve hak etmediğim bir kız gibi görünmemişti.

Yine de onu yalnız bırakamazdım.

Yalnız olduğunu düşünerek dünyaya açılmasına izin veremezdim. Kimse onu tanımıyor ya da adını bilmiyordu.

Onun adı Mavi'ydi ve o sevdiğim kızdı. On iki yaşından beri.

Aceleyle malikâneye dönüp kıyafetlerimi topladım. Uzun zaman önce giydiği, hâlâ kurumuş kanla kaplı mavi sandaletlerini ve geceliğini aldım.

Merdivenlerden inip hizmetçi kanadına koştum. Nora'yı neredeyse Pleiades'teki tüm çalışanların toplandığı personel odasında buldum.

Ancak bu beni odaya dalıp şöyle demekten alıkoymadı, "Ben

gidiyorum ama annemin durumu kötüleşirse haber vermeni istiyorum, tamam mı?"

Sanırım ani girişimle herkesi şaşırtmıştım ama bununla uğraşacak zamanım yoktu. Nora ağzı açık bir şekilde bana bakarken diğer personellere hitaben, "Annem kanser. Yumurtalık kanseri. Çok fazla zamanı kalmadı, geri döndüm çünkü..." Yutkundum, kelimeler boğazıma takıldı. "Son günlerinde yanında olmak istedim."

Sessizlik oluştu.

Fal taşı gibi açılan gözlerle, ses çıkarmadan durmalarını kabul edecektim.

Kafamda hep annem için, beni evden kovup yıllar boyunca nerede olduğumu merak edecek kadar bile beni umursamayan kadın için döndüğümü söylersem bana acıyarak bakacaklarını düşünmüştüm. Özellikle de büyürken neler yaşadığımı bilen çalışanların.

Onların gözünde zayıf görüneceğimi düşünmüştüm. Bu beni zayıf kılacağını.

Ancak kilit altında tutulduğum iki gün boyunca Mavi'nin beni nasıl sevdiğini düşündüm. St. Patrick'teki hatalarımı tekrarlayıp, onu Ashley'nin çocukça oyunlarından kurtarmadığım zaman bile bana nasıl benim olduğunu söylediğini. Dizlerinin üzerine çöküp ortalığı temizlerken ne kadar da gururluydu.

O tanıdığım en güçlü insandı ve yaptıklarımı uzun zaman önce affetmişti. Bana güvenmiş, bedenini ve sevgisini vermişti.

Belki de zorbasını affetmek insanı zayıf göstermezdi.

Belki güçlendirirdi. Yenilmez olmaya bir adım daha yaklaştırırdı.

Nora sandalyesinden fırlayarak, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Onun peşinden gidiyorum."

Hâlâ kafası karışıktı ama açıklayacak vaktim yoktu. Maggie'ye döndüm. "Nereye gitti?"

Maggie oturduğu yerden bana sert bir bakış attı. "Onu rahat bırak. Yeterince şey yaşadı."

"Sadece nereye gittiğini söyle."

"Neden? Onu biraz daha incitebilesin diye mi? Üç gündür ağlıyor. Gözleri çıkacak sandım."

Göğsümdeki o noktayı ovdum.

Büyük ihtimalle göğsünüzde kıvılcım hissettiğiniz yerdi.

"Nerede olduğunu söyle ki bunu düzeltebileyim."

Maggie dudaklarını büzerek beni inceledi. Aslında, odadaki herkesin gözü üzerimdeydi.

"Maggie," diye homurdandım.

"İyi. Kuzeye, karlı bir yere gitmek istediğini söylüyordu. Tek bildiğim bu."

Kuzeye.

"Tamam, teşekkürler." Sonra Nora'ya baktım. "Benim için yaptığın her şey için teşekkürler." Maggie'ye döndüm. "Sana da."

Ondan sonra koşmaya başladım.

Motosikletime ulaşana kadar durmadım ve onun peşinden gittim.

36

Biri beni takip ediyordu.

Ya da en azından öyle geliyordu.

Sanırım aklımı kaçırıyordum. Belki de birinin beni takip etmesini istiyordum.

Mesela onun gibi birinin. Bu çılgınlıktı. Ben deliydim.

Birincisi, nerede olduğumu nereden bilebilirdi? Ona nereye gittiğimi hiç söylememiştim. Bu planın bir parçası değildi. Çıktıktan sonra muhtemelen malikâneye dönüp uyumuştu ya da annesinin yanına uğramıştı.

İkincisi, beni takip etmesini istemiyordum. Beni rahat bırakmasını ve huzur içinde ölmesini ya da en azından benim huzur içinde ölmemi dilemesini istiyordum.

Hâl böyle olunca, dikiz aynasında kasaba sınırlarını geçtiğimi gördüğüm an huzurumu da kaybettim.

Yavaş ve acemice sürüyordum.

Otoyol genişti, araçlar daha da büyüktü. Sanki hepsi beni ve birbirlerini yakalamak için yola çıkmış gibi hızla ilerliyorlardı.

İlk birkaç saat, her gördüğüm dinlenme tesisine girip kustum.

Sonra acıktım. Açlıktan gözüm dönmüş gibiydi. Bu yüzden bir yemek çıkışında durup temel şeyleri aldım. Patates kızartması, hamburger, pizza dilimleri ve sosisli sandviç. Sodamla suyum vardı. Meyve suyu. Gofretler, Funyuns* ve şekerler.

Tanrım, ne çok şeker vardı.

Bagajdaki eşyalarımdan daha fazla yiyeceğim vardı.

Otoparkta oturup pencereden insanları izlerken ağzımı jeli-

* Soğan halkası şeklinde, özellikle A.B.D'de popüler olan tuzlu çıtır atıştırmalık.

bonlarla doldurdum. Hepsi sanki gelmiş geçmiş en iyi yolculuğa çıkmış gibi mutlu görünüyordu. Sanırım alıştıkları her şeyden uzaklaşmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorlardı.

Bunu anlayabilecek tek kişi kaçtığım kişiydi. Üstelik en komiği de umurunda bile olmayacaktı. Peşimden bile gelmeyecekti.

Tekrar etmem gerekirse, gelmesini istediğimden değildi.

Daha doğrusu, günün bu geç saatinde yorgun ve bitkin düşmüşken arkamdan gelmesini istediğimi kabul edebilirdim ama bunu *bekleyemezdim.*

Bu da sadece ağlamama neden olmuştu.

Böylece yaklaşık bir saat boyunca o otoparkta oturdum, şekerleri mideye indirdim ve direksiyonun üzerine yığılıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

Gözyaşlarım tükendiğinde ensemde bir karıncalanma hissettim.

Neredeyse kaşıntıyı andıran kuvvetli bir karıncalanmaydı.

Bu beni arabamdan dışarı çıkıp etrafa bakmaya itti. Kilometrelerce yol, sonsuz gökyüzü ve tanımadığım yüzler vardı.

İç çekerek tekrar arabaya binip motoru çalıştırdım ve oradan uzaklaştım.

Günün geri kalanını yolda rastgele yerlerde durarak geçirdim. Güneş batmaya başladığında pilim bitmişti. Daha fazla dayanamadım. GPS'imden bir motel bulup içeri girdim.

Resepsiyonda gece için bir oda tuttum ve valizimi merdivenlerden yukarı çıkardım. Ev için para biriktirme zorunluluğum olmadığından, birkaç ay yetecek kadar param vardı. Ondan sonra bir şeyler bulmam gerekecekti ama şu anda bunun için endişelenmiyordum.

Şu anda sadece uyumak istiyordum.

Anahtarı kilide sokup odanın kapısını açtım. Duvarlar kahverengimsi bej rengindeydi ve içeride beyaz çarşaf geçirilmiş, üstünde koyu kahverengi battaniye olan orta boy bir yatak vardı.

Hızlıca duş alıp yeni bir şortla yumuşak bir tişört giydim, onun tişörtüydü. Sanırım onun gibi kokuyordu, misk ve yaban mersinli

turta gibi. Uyluğumun ortasına kadar geliyor, omuzlarımdan ve göğsümden sarkıyordu.

Gerekenden daha fazla yiyeceğim olmasına rağmen, koridorun sonunda gördüğüm otomata gitmeye karar verdim.

Ancak o aptal makine bozuktu.

Düğmelere bastığımda hiçbir şey olmadı.

Makineye bakarak, "Seni aptal bok parçası," diye mırıldandım.

Sonra bir homurtuyla onu salladım.

"Lanet Twix'imi istiyorum, seni aptal."

Her ihtimale karşı tekmeledim.

"Bu şekilde şeker alabileceğini sanmıyorum."

Uzuvlarımdaki koordinasyonu kaybetsem bile duyduğum ses sağıma dönmeme neden oldu. Onu gördüğümde, neredeyse kötü davrandığım makinenin üzerine düşüyordum.

"Sen..." Ona bir hayaletmiş gibi bakarak nefes verdim.

Rüya mı görüyordum?

Direksiyon başında uyuya mı kalmıştım? Ya da belki şu anda motel yatağında uyuyordum.

"Selam."

Ancak aramızda gürleyen sesi beni fazlasıyla uyanık hissettirdi.

Süper, hiper uyanık. Sanki tüm sesleri, tavan lambasının vızıltısını, bir yerlerde açık olan televizyondan gelen sesleri duyabiliyordum.

"Ne... nasıl... bütün gün beni takip ettin," demeyi başarırken gözlerim onu incelemekten kendini alamıyordu.

Onu daha bu sabah görmüş olmama rağmen asırlar geçmiş gibi geliyordu. Üstünde aynı kıyafetler vardı.

Ancak daha da buruşuktu. Dirseklerine kadar katladığı gömleği bronz kollarını ve dövmesini ortaya çıkarıyordu. Ayakkabıları pantolonu gibi çamur içindeydi. Kırışık gömleği ve dağınık yakası hakkında konuşmaya bile gerek yoktu.

"Evet."

O da aynısını yaparak beni yalayıp yuttu. Gözleri bir aşağı bir yukarı gidip geldi, yerdeki halıya damlacıklar halinde düşen ve üzerimdeki tişörtün arkasını ıslatan ıslak saçlarımda gezindi.

Onun tişörtü.

Tişörtün ucunu tuttuğumda ruh halimdeki değişimi fark etti. Kirpiklerini kaldırarak, "Sana yakışmış," diye mırıldandı.

Onu bana nasıl verdiğini hatırlayarak yutkundum. "Bu yüzden mi seçtin?"

Sesimde zehir yoktu ama yine de irkildi.

"Onu seçtim çünkü o zaman bile bana ait bir şeye sahip olmanı istiyordum. Ama bunun farkına şimdi varıyorum."

Onun sözleri beni her zaman heyecanlandırmıştı. Ne yazık ki, aramızdaki birkaç kilometrelik mesafe bunu değiştirmemişti. Binlerce ışık yılının bile bunu değiştirebileceğini sanmıyordum. Mesafemi korumaya çalışırken karnımdaki kelebeklerin ilk kanat çırpışlarını hissetmek çok rahatsız ediciydi.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Maggie."

"Ne?"

"Bana kuzeye gittiğini söyledi. Kasabanın çıkışında sadece bir otoyol var ve sen çok yavaş sürüyorsun."

"Yavaş sürmüyorum," diye geveledim, gözlerindeki yoğunluğu bir şekilde hafifletmek için tutunabileceğim ilk şey buydu.

Fakat yapamadım.

Cevap verdiğinde aramızdaki gerginliği dağıtmak için saçmaladığımın farkında gibiydi ama havadaki gerginlik yerli yerindeydi.

"Tamam. Diğer herkes çok hızlı o zaman."

"Bilmeni isterim ki... bu..." Boğazımı temizledim ve ıslak bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Bir sürü hız cezası aldım, tamam mı? Eskiden güney yakasının baş belasıydım."

Saçma yorumum karşısında dudakları seğirdi. "Buna şüphem yok."

Geçmişte seğiren dudağının köşesini kaç kez öpmüştüm?

Aslında geçen haftaya kadar teninin her santimini öpüyordum.

Ne haltlar oluyordu? Neden birbirimizden bu kadar uzaktık?

Doğru.

Onu sevdiğimi söylemiştim, o da bana acınası olduğumu söylemişti.

"Neden beni takip ediyordun?"

"Yalnız kalmaman için," diye cevap verdi ciddi bir sesle.

Aynı derecede ciddi gözlerle, "Yalnız mısın?" diye sordu.

"Evet."

Âdemelmasının hareket edişini izledim. "Yani nereye gidersen git, en az bir kişiyi tanımış olursun ve o kişi de adını biliyor olur."

Uzuvlarım, ayak parmaklarım ve el parmaklarım kıvrıldı. Bakışlarının yoğunluğu çok fazlaydı. Çok fazla anının hatırlatıcısıydı.

Onun için suya atladığım gece.

Başka bir hayatta yaşanmış gibiydi. Çok cesurdum, çok umursamazdım.

Aşkıma hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini düşünüyordum ama bir şeyin zarar verebileceğini fark ettim.

Onun.

Âşık olduğum adam canımı yakabilirdi.

Sertçe iç çekerek, "Ne olmuş yani? Nereye gidersem gideyim beni takip mi edeceksin?"

"Planım bu."

Zach bunu o kadar rahat söyledi ki bu beni çıldırttı. "Aptalca bir plan."

"Elimde bir tek bu var."

"Bak..."

"Nasıl hissettirdiğini biliyorum, Mavi." Tutkulu sesi sözümü kesti. "Kimsenin seni tanımadığı bir yerde, büyük, bilinmeyen bir yerde yalnız olmanın nasıl olduğunu biliyorum. Kafanı karıştırır. Seni alaycı ve sert yapar. Nereye gidersen git, kiminle tanışırsan tanış, her zaman yalnız hissettirir. Evini şiddetle özlemene neden olur. Asla ait olabileceğin bir yer bulamayacakmışsın gibi hissetmene neden olur. Bunu yaşamana izin vermeyeceğim. Bunun için çok tatlısın. Çok iyi ve parlaksın. Seni acımasız ve berbat bir dünyada yalnız bırakmayacağım."

Birkaç saniyeliğine konuşmayı kesti.

O zamandan beri aldığı nefesleri, uzun yutkunmalarını say-

dım. Yedi kez. Beni sözleriyle boğduğundan beri yedi kez nefes almıştı.

Ellerim iki yanımda yumruk oldu, saçlarımdan su damlıyordu. Keşke ben de bir su damlası gibi yere düşüp hiçliğe karışabilseydim.

Bakışları, sözleri, kokusu... o. Her şey çok fazlaydı.

Beni içine çekiyor, evimi özlememe neden oluyordu. Tıpkı az önceki sözlerinin yaptığı gibi.

"Ben..." Başımı salladım. "Ben senin sorumluluğunda değilim."

"Sen benim hayatımsın."

Kalçalarım sıkıştı.

Tüm vücudum kasıldı.

Korumak için mi? Aşktan mı? Bilmiyordum. Tek bildiğim ondan uzaklaşmam gerektiğiydi.

"Öyle mi?" Gözyaşlarımı tuttum. "Böylece beni dünyadan koruyabileceksin."

"Evet."

"Peki beni senden kim koruyacak?"

Cevabı yüzünü buruşturmak ve çenesini sıkmak oldu.

İç çekerek oradan ayrıldım.

Birkaç dakika sonra yatağıma yerleşirken kapının çalındığını duydum, o olduğunu biliyordum. Açmadım. Çarşafları tutup kahverengi, sıradan kapıya baktım.

Dakikalar geçti ama kapı ikinci kez çalınmadı.

Yavaşça yataktan kalkıp kapının tokmağını çevirdim. Orada değildi. Kimse yoktu.

Ancak ayaklarımın dibinde, kahverengi bir kese kağıdının içinde bana günlerce yetecek kadar Twix vardı.

37

Beni her gün takip ediyordu.

Ne zaman dikiz aynasına baksam onu görüyordum.

Taktığı kask ve motosikletinin üzerine eğilen vücudu onu çok ateşli ve tümüyle erkeksi gösteriyordu.

Midem bulandığı için girdiğim ilk dinlenme tesisinde Zach de durdu. Beni tuvalete kadar takip etti, dışarı çıktığımda kendimi biraz daha iyi ama çok bitkin hissediyordum, elinde peçete ve zencefilli gazozla beni bekliyordu.

Ağzımı silip gazozu yudumladıktan sonra zayıf bir sesle, "Saçmalıyorsun," dedim.

Endişeli bir kaş çatışla beni inceledi. "Bence bugünlük ara vermelisin. Bir motel bul ve dinlen."

Güneş çok güçlüydü ve Zach tam önünde bir yıldız gibi parlıyordu. Eski kıyafetlerini, yırtık pırtık koyu renk tişörtünü, yıpranmış kot pantolonunu ve devasa botlarını giymişti.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ve bence sen de başka bir yerde olmalısın. Dünyanın farklı bir yerinde."

Dudakları hafifçe kıvrıldı ama gözleri dirayetli duruyordu. "Ben tam olarak olmam gereken yerdeyim."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde zencefilli gazoz kutusunu karın kaslarına doğru ittim ve bu sırada birazcık döktüm. "İyi. Öyle ol. Dünyanın *bu* bölümünde hizmetçi yok." Tişörtünü işaret ettim. "Onu kendin temizlemek zorundasın."

Kutuyu alarak omuz silkti. "Sanırım bunu halledebilirim."

Bence yapabilirdi.

Zaten sorun da buydu. Aklına koyduğu her şeyi yapabilirdi.

Ve şu anda, beni takip etmekte kararlı gibi görünüyordu.

Ben yemek için durduğumda, o da durdu. Benzin almak için durduğumda mı? Evet, o da oradaydı. Geceleri bir motele girdiğimde hemen arkamda oluyordu.

Princetown'dan uzaklaştıkça sıcaklık daha da düşüyordu. Güneş vardı ama ısıtmıyordu.

Zach gibiydi.

Mola yerlerinde rahatsızlandığım zamanlar dışında benimle konuşmaya ya da bana yaklaşmaya çalışmadı. Bu da tamamen azalmış gibi görünüyordu.

Arabamın kokusu, deri koltuklar, yollar. Artık beni korkutmuyorlardı. Ailem ölmeden önceki halime dönmüştüm. Sanırım fobimi yenmek zorunda kalmıştım.

Belki de artık başka bir şeyden korktuğum içindi.

Beni takip etmekten vazgeçmeyen uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adamdan. Günlerce amaçsızca araba sürdükten sonra, rastgele bir yerde durmaya karar verdim. O yerin adı Blue Dot'tu.

Adında mavi vardı, o yüzden rastgele seçmemiş olabilirdim.

Daha kuzeyde, dağların arasında yer alıyordu. Orada kışın kar yağdığı ve yazların Princetown kadar sıcak olmadığı söyleniyordu. Birkaç gün sonra oraya ulaşmış olduk. Biz diyordum çünkü Zach henüz beni takip etmeyi bırakmamıştı.

Her şeyin üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti ve o bir gölge gibi orada duruyordu.

Ona güvenmiyordum. Bir süre sonra sıkılıp gitmeyeceğinin de garantisi yoktu.

Neden kalacaktı ki? New York'ta bir hayatı vardı. Bir dairesi, oda arkadaşları. Sevdiği ve iyi olduğu bir iş.

"Sen benim hayatımsın."

Bunu söylediğini biliyordum. *Biliyordum.*

Yine de bu sözlere inanamıyordum. Yapamıyordum. Yaptığı onca şeyden ve aşkımı bu kadar duygusuzca geri çevirmesinden sonra olmazdı.

Blue Dot'a varır varmaz yemek yemek için bir lokantada durduk.

Ben barın bir ucuna oturdum, o da diğer ucuna geçti. Genç ve konuşkan olan garson kızla sohbet etmeye başladık.

Ona bir süre burada kalabileceğimi söylediğimde eleman aradıklarını söyledi. Ayrıca bana buradan birkaç blok ötede bir pansiyon ayarladı.

Kasaba, Princetown'dan daha küçüktü ama sevmiştim. Burası soğuktu. Kış tüm şiddetiyle devam ediyordu. Rüzgâr esiyordu. Ah, bir de göl vardı. O kadar maviydi ki ilk gördüğüm anda ona âşık olmuştum. Zach'e âşık olduğum gibi.

Ertesi gün saat yedide lokantaya geldiğimde o da oradaydı.

Tanrım, uyumuyor muydu? İzin falan mı almıştı?

Bana bu işten bahseden garson kız yapmam gerekenleri anlattı ve o gün hangi bölümden sorumlu olacağımı söyledi. Peki ne oldu biliyor muydunuz? Zach zaten orada oturuyordu.

Ona doğru yürüdüm. "Burada ne yapıyorsun?"

Çenesini menüye doğru uzattı. "Buranın kahvesine bayılıyorum."

"Kahveyi seviyorsun." Başını sallayınca devam ettim. "Burada hiç kahve içmedin."

"Dün biraz içtim."

"Hayır, içmedin. Bir hamburger ve bir dilim turta yedin. Gördüm." Gülümsediğinde, bunu söylememem gerektiğini fark ettim. Bu beni tüyler ürpertici bir sapık gibi gösteriyordu. Beşinci seviye bir yapışkan.

Kollarını masanın üzerinde kavuşturup başını salladı. "Evet, beni yakaladın. Sadece turta için buradayım."

Bir elimi masaya koydum ve kalçamı kaldırdım. "Bütün gün çalışırken beni mi izleyeceksin?"

Güneş ışınları çenesini aydınlatıyor ve saç telleri arasından geçerek onu o kadar yakışıklı gösteriyordu ki derin bir nefes alıp kendimi toparlamam gerekti.

Pes etme, Cleo. Dayan.

"Hayır. Ama istersen yapabilirim."

"Ne istediğimi biliyorsun."

"O zaman öğle yemeğinde geri gelirim."

İç çekerek dik durdum. "Yani nedir? Turta. Siparişin bu mu?"

"Hı-hı. Yanında da bir fincan kahve."

Bunu yepyeni sipariş defterime yazarak bir gösteri yaptım. "Bir dilim turta ve kahve, içinde biraz tükürükle birlikte geliyor."

Arkamı döndüğümde, iliklerime kadar işleyen bir kıkırdama duydum ve güçlü olmam gerektiğini anladım.

Aslında planladığımdan çok daha dayanıklıydı çünkü ondan sonra Zach her sabah yedide gelerek aynı siparişleri verdi ve sadece etrafta koşuşturmamı izledi.

Bana ilk geldiği zamanları hatırlatıyordu. Sabahları üniformamı giyerek malikâneye koşuşturmamı ya da bazen koridorlarda koşuşturmamı izlerdi.

Burada da aynı şeyi yapıyordu.

Beni, kırmızı bir tişört ve siyah bir şorttan oluşan üniformamla çalışırken, siparişleri alırken, yemek servis ederken, müşterilerle sohbet ederken izliyordu. Pleiades'te olduğu gibi, masaya oturduğu andan kalkana kadar geçen bir saat içinde bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Bunu yapmasından nefret ediyordum.

Ondan uzak durmayı bu kadar zorlaştırmasından nefret ediyordum.

Geçen her gün ona karşı koymamı daha da zorlaştırıyordu. Yoğun bakışları, sadece bana odaklanması. Konuşmadığı zamanlarda bile söylediği şeyler.

Kahretsin, onun gerginlik dolu sessizliklerinden nefret ediyordum.

Bazen aptallık ettiğimi düşünüyordum.

Onu seviyordum, değil mi?

Bunu reddetmesi neyi değiştirirdi? Her fırsatta aşkımı reddedip beni incitmesinin ne önemi vardı?

Bunu kabullenecektim.

Ona doğru yürüyüp o gece yarısı rengindeki kadifemsi saç tellerine dokunabilsem hepsini kabullenirdim. Elini tutabilsem ya

da o sert çenesini okşayabilsem. Onu öpebilsem, koklayabilsem, onunla sevişebilsem.

Peki ya beni *defalarca* reddederse ve defalarca acı çekersem? Öfkeli ve nefret dolu olursam. Aynı St. Patrick'te olduğum gibi.

Bunu yapamazdım.

Onu sevmenin nasıl bir his olduğunu bilirken ondan nefret edemezdim.

Aşkımı öldürmesine izin veremezdim.

Bu yüzden bıkmasını bekleyecektim. Beni sonsuza kadar takip edemezdi, değil mi? Hayatının geri kalanında her gün lokantaya gelemezdi.

Haklı olduğum ortaya çıktı.

Bir hafta boyunca her gün geldikten sonra, durdu.

Bir sabah gelmedi. Endişeyle saate baktım, kapı her açıldığında ve yeni bir müşteri geldiğinde yerimden sıçradım.

Ancak Zach asla gelmedi.

Bütün günü dönüşümlü olarak onun için endişelenerek, başına bir şey gelip gelmediğini düşünerek ve bu kadar kolay pes ettiği için öfkelenerek geçirdim.

Üstelik bu çok aptalcaydı. Vazgeçmesini ben istemiştim. Gitmesini ve beni yalnız bırakmasını istemiştim. Bu iyi bir şeydi.

Artık geçmişim olmadan hayatıma başlayabilirdim. Onsuz.

Ertesi sabah yine gelmeyince kapının olduğu tarafa bile bakmamaya karar verdim. Hayır. Ne kadar istesem de bir bağımlı gibi davranmayacaktım. Beni o duruma düşürmeyecekti.

Fakat sonra onu pencereden gördüm.

Sokağın karşı tarafında, kaldırımdan aşağıya doğru yürüyordu. Mesai yeni başlamasına rağmen, telaşla patronumun yanına gidip beş dakika mola istedim. Onayını beklemeden kapıdan çıkmıştım bile. Ceketimi giymiştim çünkü Tanrım, hava çok soğuktu.

Sokağın diğer tarafına geçip onu takip ettim. Yanına gittiğimde ne diyeceğimi bilmiyordum ama nereye gittiğini görmem gerekiyordu.

Pislik herif.

Tam bir pislikti, değil mi? Beni sonsuza dek bekleyeceğini düşündürmüştü. Onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da yerinden kıpırdamayacaktı.

Bir de ona şimdi bakın. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kaldırımda yürüyordu.

Tamam, bu biraz abartı olabilirdi. Aylak aylak yürümüyordu, sanki acelesi varmış gibi hızla ilerliyordu.

Sonunda sokağın köşesindeki bir oto tamirhanesinde durdu. Ben de nefes nefese durdum.

İşte o zaman giydiği kıyafetleri fark ettim. Koyu gri bir tulum. Bir üniforma.

Neden üniforma giyiyordu?

Yavaş yavaş her şeyi kavradım. Tabelasında Blue Dot Auto Body Inc. yazan bir ofis vardı. Hemen yanında, içinde birkaç arabanın ve birkaç bisikletin park edilmiş olduğu baraka benzeri büyük bir alan bulunuyordu.

Zach kahve içen bir adamın yanında durup konuşmaya başladı. O da Zach'le aynı üniformayı giyiyordu.

Gürültülü bir şekilde nefes alarak onları izledim. Ta ki adam beni görüp Zach'i varlığımdan haberdar edene kadar.

Arkasını dönüp beni görünce hemen kaşları çatıldı. "Mavi?" Adamdan izin isteyip yanıma geldi. "Burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?"

Göğsünün sağ tarafında tamirhane adının yazılı olduğu bir logo vardı. "Lokantaya gelmedin."

"Evet." Başparmağıyla alnını kaşıdı. "Dün bütün gün burada rehindim. Görünüşe göre yoğunlar. Çalışanlardan biri gitti ve yedek elemanları yoktu."

Yaptığı açıklamadan sonra ona gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Beni dikkatle izleyerek, "Ama bugün öğle yemeğine gelecektim," diye bitirdi sözlerini.

"Sana bir şey oldu sandım. B-ben endişelendim."

Zach hafifçe gülümsedi. "Ben iyiyim, Mavi. Sadece çalışıyorum."

Dükkâna bir kez daha baktım. Zach'le konuşan adam gitmişti. Görünüşe göre şu an sadece iki kişiydik.

Ona dönüp, "Burada mı çalışıyorsun?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Tam olarak öyle dedim."

"Neden?"

"Eh, motosikletlerle aramın iyi olduğunu düşündüm. Ve gerçekten zor durumda kalmış gibiydiler. Yani, neden olmasın? Üstelik bir daire de beraberinde geliyor."

"Daire mi?"

"Evet. Aslında, orada." Çenesiyle işaret etti ve arkamı döndüğümde caddenin karşısındaki ikinci katta bir daire olduğunu gördüm. Alt katında küçük bir kahve dükkânı vardı.

"Düşünüyordum da," diye devam ettiğinde ona baktım. "Benimle kalabilirsin. Daire oldukça büyük. Kanepede yatabilirim."

"Kanepede yatacaksın."

"Evet. Bir şilte var. Açılabiliyor. Kaldığın pansiyondan daha iyi olmalı ve..."

"Konuşmayı kes," dedim sonunda sersemliğimden sıyrılarak. Zach kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

Kafası mı karışmıştı? Burada sersemlemiş durumda olan bendim.

Sersemlemiştim.

"Ne yapıyorsun sen?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin ne demek istediğini soruyorum?" Histerik bir şekilde sordum. "Az önce seninle kalmamı mı teklif ettin?"

"Şey, evet. Dediğim gibi, dairede çok fazla oda var."

"Bir sürü oda. Doğru." Başımı sallayarak yere baktım ve kendimi toparladım. "Neden bir işin ve bir dairen var?"

"Sonsuza kadar motelde kalamam. Nerede uyumamı önerirsin?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "New York'ta. Orada her şeye sahipsin. Bir dairen var. Bana sevdiğini ve iyi olduğunu söylediğin bir işin var. Hayatın New York'ta."

Bana çarpık bir gülümseme atarak omuz silkti. "Orada değiştirilemeyecek hiçbir şeyim yok. Ve sana söyledim."

"Neyi söyledin?"

"Benim hayatım sensin," derken serin esinti inatçı saçlarını savurdu. Sözleri bu sefer daha etkili oldu. Belki de şimdi ne demek istediğini anlayabildiğim içindi. Hayatını benim etrafımda tekrar kurarak bunu göstermeye çalışıyordu.

Sözleri beni tam karnımdan vurdu ve kelebekler çıldırdı. Jilet gibi keskin kanatlarını çırparak içimdeki her şeyi kanattıklarını hissediyordum.

Kollarımı belime dolayarak onları susturmaya çalıştım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum?"

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Sert elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık vardı. Sanırım buranın soğuğu yüzündendi. Ayrıca kazak bile giymiyordu.

Çok daha önemli bir şey söz konusuyken neden buna takıldığımı bilmiyordum.

"Çünkü yalnız olmanı istemiyorum. Ya da korkmanı," dedi çenesini sıkarak.

Başımı kaldırıp ona bakarak, "Yalnız değilim," diye mırıldandım.

Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyorduk ama konuşurken daha da yakınlaştık. Vücut ısısının, kokusunun beni sardığını, havanın getirdiği ürpertiyi kestiğini hissedebiliyordum.

"Ne?"

Dudaklarımı yaladım. "Bir adam buldum."

"Bir adam."

"Evet." Başımı salladım. "Dün lokantaya geldi. Benim bölümüme oturdu. Güzel olduğumu söyledi ve kasabada yeni olduğumu söylediğimde bana etrafı gezdirmeyi teklif etti. Bu hafta sonu randevuya çıkıyoruz."

Bu bir yalandı. Belli olduğu üzere.

Üstelik bunu söylemek bile kusma isteği uyandırıyordu ama söylemek zorundaydım.

Zach burada gergin ve soğuktan kızarmış halde duruyordu. Siyah gözleri beni dikkatle inceliyordu.

"Randevumu mahvedecek misin?" Bir şey söylemeyince sordum.

Boynunun kenarındaki damar nabız gibi attı. "Randevunu mahvetmemi istiyor musun?"

Nedense bir adım daha yaklaştım, botlarımızın uçları birbirine çarptı.

"Hayır." Başımı bir kez sallayıp gözlerinin içine baktım. "Beni izlemek istiyorsun, değil mi? Beni yalnız bırakmak istemiyorsun. Bu yüzden randevudayken beni izlemeni istiyorum. Başka birinin beni gülümsetmesini izle. Beni güldürmesini. Bir başkasının elimi tutmasını, gecenin sonunda bana iyi geceler öpücüğü vermesini. Tüm bunları izlemeni istiyorum, Zach."

Burun delikleri genişledi ve keskin elmacık kemiklerinin rengi koyulaştı. Sanırım bu, soğuktan ziyade öfkeden kaynaklanıyordu.

"İstediğin bu, değil mi? Beni izlemek. Bu yüzden bir yere gitmiyorsun. Peki ne olacağını düşünüyorsun? Sence hep yalnız mı kalacağım?" diye sordum alaycı bir şekilde. "Sen benim ilk aşkımsın. Bazen hayatımın tek aşkı olacağını düşünüyorum. Ama bu işlerin kolaylaşmayacağı anlamına gelmiyor. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek isteyeceğim birini bulamayacağım anlamına gelmiyor. Bunu istediğimi biliyorsun. Belki onu seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim. Belki kalbimin daha hızlı atmasını sağlamayacak ya da midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olmayacak. Ama sorun değil. Ben bir yuva istiyorum. Bebek yapmak istiyorum. Bir gelecek istiyorum, Zach. Belki senin için geçmişte yaşamak sorun olmayabilir ama ben hayatımı kurmak istiyorum. Bir yere ait olmak istiyorum. Birine."

Sana.

Tanrım, bunu ne kadar da isterdim. Ona ait olmayı ne kadar isterdim. Onun bana ait olmasını ne kadar isterdim.

Ancak sanırım bazı hikâyeler ölüme mahkûmdu. Ne kadar canlı görünseler de bir hayatları yoktu.

Zach yutkunarak başını öne eğdi. Yaklaşık beş saniye boyunca yere baktı, hayatımın en uzun beş saniyesiydi.

O beş saniye içinde anladığını düşündüm. Sonunda ne demek istediğimi anlamıştı.

O beş saniye içinde, gideceği için paniğe kapılırken aynı zamanda her gün onu görüp dokunamamanın verdiği rahatsızlığın biteceğini düşünerek rahatladım.

Ardından kafasını kaldırdı, gözleri cam gibiydi. Savunmasız. Duygularla dolup taşıyordu.

"Geçen gün bir şey hatırladım," diye başladı. "O çukurdayken çok korkmuştum. Kimsenin beni bulamayacağını düşünüyordum. Aramaya bile tenezzül etmezlerdi. Tam bir baş belasıydım. Neden beni arayacaklardı ki? Orada yatıp gökyüzünü izledim. Derinlerde bir yerdeymişim gibi hissediyordum. Hava sıcak ve bunaltıcıydı, gökyüzü çok uzakta görünüyordu. Ve sonra, kayan bir yıldız gördüm. Çok hızlıydı. Sadece bir parıltıydı ama gözlerimi kapatıp bir dilek tutmama yetti."

Kıkırdadı. "Ne kadar çaresiz olduğumu gösteriyor. Dileklere inanmazdım. Ne diledim biliyor musun?"

Nutkum tutuldu, başımı iki yana salladım.

"Benimle ilgilenecek birini diledim. Beni sevecek birini. Bana ve yapmak zorunda hissettiğim tüm yıkıcı şeylere katlanacak birini. Yumuşak birini diledim. Parlak ve ışıltılı birini. Ama bundan da öte, daha iyi bir insan olmamı sağlayacak birini diledim. Seni diledim. Ve sonra, seni buldum ama bunu göremeyecek kadar kördüm. Senin o olduğunu fark edemeyecek kadar öfkeliydim ve kendime gömülmüştüm. Sen bir yıldızdın. Üzerine ne kadar çamur atarsam atayım, parlamaya devam ettin. Ben de seni izlemeye devam ettim.

"Senin başkasına ait olduğunu görmek beni mahvedecek. Gülümsemelerini ona verirsen her gün biraz daha öleceğim. Onunla bir gelecek kurmanı izlemek beni çok üzecek. Seninle bir geleceğe sahip olabilirdim ama ona ulaşamayacak kadar berbat durumdayım. Yine de ne olursa olsun seni izleyeceğim. Mektubunda her

gece yıldızları izleyeceğini söylemiştin. Sen benim *yıldızımsın*, Mavi. Seni izlemeden duramam. Her zaman aşkın insanı kanattığını düşünüyordum. Ama sorun değil. Kabul edeceğim. Eğer başka bir adamla mutluysan, Mavi, kanamaya razıyım. Çünkü seni seviyorum."

Tam önümde, Zach uzadı. Genişledi. Vücudu sıkılaştı. Boynundaki tendonlar göze çarpıyordu, damarları nabız gibi atıyordu.

Gözümün önünde büyüyerek bir şekilde güçlendi ve benim tek yapabildiğim buna sessizce tanık olmaktı. Gözyaşları içinde.

Ve elini üzerime koyduğunda, onu engellemedim.

İstemedim. Tüm gücümü kaybetmiştim. İçimde ondan başka bir şeye yer yoktu.

Damarlarımda dolaşıyor ve göğsümde atıyordu.

"Sana âşığım, Mavi," diye fısıldadı, başparmaklarıyla gözyaşlarımı silmeye çalışıyordu. "Haklıydın. Ama o gün başlamadı. O ceza odasında başlamadı. Uzun zaman önce, muhtemelen o çukura düştüğümde başladı. Belki de ben daha doğmadan önce. Seni sadece yıllardır değil, bir ömür boyu sevdim. Çünkü seni sadece kalbimle sevmiyorum. Kalp sadece bir organdır. Vücuttan koparılabilir, ezilebilir, posa haline getirilebilir. Seni sadece kalbimle değil, tüm ruhumla seviyorum. Sen benim özümdesin. Sen benim lanet ruhumun parçasısın. Ve bunu kimse benden alamaz. Ölüm bile."

Alnını benimkinin üzerine dayadığında hıçkırarak ağladım.

Berbat bir haldeydim.

O kadar berbat durumdaydım ki utanç vericiydi.

O kadar kötüydüm ki Zach beni sıcak, sert göğsüne bastırmak zorunda kaldı ve ben de boğuluyormuşum gibi kollarımı ona doladım.

Üzerine ne kadar salya akıttığımı bilmiyordum ama sonunda gözyaşlarım kuruduğunda yüzüne bakmak için uzaklaştım.

Elmacık kemiklerine bakarken, "Dışarısı soğuk," diye fısıldadım.

Dudakları seğirdi. "Biliyorum."

"Neden kazak giymiyorsun? Bir ceket."

Ceketime baktı. Mavi ve pofuduktu, geldiğimiz gün kendime aldığım ilk şeydi. "Sanırım unuttum."

Üniformasını avuçladım. "Sen bir aptalsın."

"Öyleyim."

"Üniformanı mahvettim."

Göğsündeki ıslak lekeye baktı. "Seni ağlattım."

"Bunu hep yapıyorsun."

Bu sözüm üzerine geri adım atmadan önce gözlerini bana dikti. Sonra dizlerinin üzerine çökerek nefesimi kesti. "Sen ne..." diye sordum. "Ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıp, "Sana bir söz veriyorum," dedi.

"Ne sözü?"

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Yıllar boyunca milyonlarca kez çuvalladığımı biliyorum. Seni hak etmiyorum. Seninle aynı havayı solumayı hak etmiyorum. Ama bir mucize olur da bana bir şans verirsen, Mavi, hayatımın geri kalanını sana daha iyi olabileceğimi kanıtlamaya çalışarak geçireceğim. Uzun zaman önce bir gece seni dileyen adam olduğumu ve onun da bunu fark ettiğini."

Bu Zach'in önümde ilk diz çöküşü değildi. Benim de ona ilk bakışım değildi.

Yine de öyle hissettiriyordu.

Diğer tüm seferler seks içindi çünkü beni tatmak istiyordu ama bu... boyun eğdirmeydi. Rollerimiz değişmişti.

Benden bir şey istiyor, ona bir şans vermem için yalvarıyordu.

Rüzgârda savrulan saçlarına ve muhteşem yüzüne baktım. Güneş yakıcı değildi ama yine de bronz teni güneşin altında parlıyordu.

Dizlerinin üzerinde bile bir prense benziyordu. Benim prensim.

"Tamam."

Gözleri parladı. "Tamam mı?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Evet. Tamam."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Bunda beni güldüren bir şey vardı. Ceketim uyluğumun ortasına denk geliyordu, ona yaklaşırken çıplak bacaklarım göğsünü sıyırdı. "Hayır. Ayağa kalk. Yer soğuk."

Hâlâ hareket etmiyordu. Tüm hayatı buna bağlıymış gibi ciddiyetle beni izledi.

"Seni seviyorum, Zach. Seni daima sevdim. Burada olmadığın üç yıl boyunca senden ayrı nasıl yaşadım bilmiyorum. Belki o zamanlar daha kolaydı çünkü seni sevdiğimi bilmiyordum. Sana karşı hissettiğimi düşündüğüm nefret aslında derin bir tutkuydu. Ama şimdi? Şimdi seni sevmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bu çok zor. Sensiz yaşamak çok daha zor."

Elleri belime kadar geldi. "Sana bir daha asla böyle bir şey yaşatmayacağım. Seni asla terk etmeyeceğim."

Eğilip onu hafifçe öptüm. "Biliyorum. Ama artık kalkmalısın. Molam bitti ve beni uzun uzun öpmek zorundasın."

"Zorunda mıyım?" diye alay etti.

"Hı-hı. Burada ölmek üzereyim."

Kıkırdayarak dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı ve her zamanki gibi beni kollarına aldı.

Ardından beni öptü. Uzun uzun.

SONSÖZ

Ona Karanlık Prens diyorlardı.

Gelmiş geçmiş en siyah gözlere ve aynı derecede siyah saçlara sahip olduğundan bahsediyorlardı.

Yine de kimse kesin bir şey söyleyemezdi çünkü her zaman kask takar -tüm yüzünü gizleyen büyük, siyah şeyi- ve gösteriden hemen sonra oradan ayrılırdı. O, tantana yapılmasından hoşlanmaz.

Hayır. Onun tek derdi motosikletiydi.

Mavi adını verdiği motosikleti.

Gözü kapalı motosiklete binebilir ve çukurların üzerinden atlayabilirdi.

Havadayken motosikletini sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi çevirirdi. Kalabalık onun için çılgına döner, tezahürat yapar ve sahne adını haykırırdı.

Bu gece, ölüm duvarında sürecekti.

Kulağa uğursuz geliyordu ve yemin ederim bunun düşüncesiyle bile titriyordum. Motorcuların en dipten başlayıp, yere paralel sürecek kadar ivme kazanana kadar dönerek hız kazandıkları kuyu gibi bir yerdi.

Çok basit bir fizik prensibine dayanıyor olmalıydı ama okuldayken bilimle pek ilgilenmezdim.

Bana sihir gibi geliyordu. Her an ters gidebilecek bir sihir.

Gerçi Zach haftalardır bunun için pratik yapıyordu. Onu yaparken görmüştüm ve çok güzel sürüyordu.

Yine de gergindim.

Sanırım o sahneye çıktığında hep gergin olacaktım. O benim için dünyadaki en değerli şeydi.

Hayatımın aşkıydı.

Onu pistte korkuluklardan sarkarak, kalabalığın arasında itilip kakılarak, çıkması için sabırsızlanarak bekliyordum. En son çıkacak kişi oydu ve sanki onu günlerdir görmemişim gibi geliyordu. Oysa onu sadece birkaç saat önce, önümüzdeki birkaç hafta boyunca kalacağımız evde görmüştüm.

Gösteri yapacağı festival için Vegas'taydık. New York'taki arkadaşları ona haber vermişti ve şimdi onlarla aynı evi paylaşıyorduk.

İyi bir gruptu, onlarla birkaç gün önce geldiğimizde tanışmıştım. Gerçi Zach benimle konuştuklarında biraz korumacı davranıyordu. Onlardan uzak durmamı ve her zaman onun yanında olmamı istemişti.

Bu kadar kıskanç olduğunda, genellikle gözlerimi devirip ona benim patronum olmadığını söylüyordum. O da sanki sahibiymiş gibi vücudumla oynayarak yanıldığımı kanıtlamaya devam ediyordu.

Gerçekten de öyleydi. Bunu itiraf etmekten ne utanıyor ne de çekiniyordum.

Ben de ona sahiptim.

Ve şimdi, kalabalığın ortasında dururken tamamen tahrik oluyordum. Piste çıkıp işini bitirmesi, eve gidip yalnız kalabilmemiz için sabırsızlanıyordum.

Gösterilerinden sonra terli ve sabırsız oluyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu onu kalabalık önünde gösteri yaparken gördüğüm ikinci seferdi. En son New York'ta böyle bir festivaldeydik. O gösteri çılgıncaydı. Yaklaşık bir hafta kalmıştık ve her gecesi ayrı muhteşemdi.

Kalabalık arasında bu kadar popüler olduğuna hâlâ inanamıyordum. İnsanların onun için nasıl tezahürat yaptığına ve kızların nasıl delirdiğine.

Bundan hoşlanmıyordum, şöhretle ya da onun gibi şeylerle ilgilenmediğine seviniyordum.

O sadece benimle ilgileniyordu.

Bunu bana her gün gösteriyordu. Son altı aydır, dizlerinin üze-

rine çöküp ona bir şans vermemi istediği günden beri bunu bana gösteriyordu.

Blue Dot'ta kalmaya karar vermiştik çünkü ikimiz de orayı seviyorduk. Soğuk havayı, dağları, gölü. Orada çok geniş, açık, masmavi bir gökyüzü vardı.

Özgürlük hissi veriyordu.

Şimdi, dükkândaki işi sayesinde aldığı dairede birlikte yaşıyorduk. Başlangıçta bunun biraz garip olacağını düşünmüştüm çünkü gerçekten sevgili olmadan birlikte yaşamaya başlamıştık.

Ancak düşündüğüm gibi olmadı.

Zach ile ilgili hiçbir şey garip değildi. Her zaman tutkuyla doluydu, evet. Yoğunluğa ve doğuştan gelen bir sıcaklığa sahipti ama asla garip değildi. Çatıştığımızda bile, o kadar muhteşem ve doğal bir şekilde çatışıyorduk ki çarpışıp yanması gereken ama yine de birbirinin etrafında dönen iki gök cismi gibiydik.

Her neyse, ilk birkaç hafta yatak odasını ben aldım, o da kanepede uyudu. Bir nevi oda arkadaşıydık.

Birbirlerine geri dönülmez bir şekilde âşık olan oda arkadaşları.

Randevulara çıktık, şehri keşfedip birkaç arkadaş edindik. Zach'in bana değer verdiğini hissettirme, benim için doğru olanı yapma şekli buydu. Yine de yaptığı kurlardan sonra üstüne atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ellerini, dudaklarını, dişlerini üzerimde istiyordum. İstediğim zaman onun kollarında olmayı ve onun da istediği zaman benim yumuşaklığıma gömülmesini istiyordum.

Neyse ki o da yanmak üzereydi.

Böylece, taşındıktan bir ay sonra oda arkadaşlığından kız ve erkek arkadaşlığa terfi ettik.

Zach bu terimden hoşlanmıyordu: kız arkadaş ve erkek arkadaş. Çocukça olduğunu düşünüyordu. Her neyse. Ben seviyordum. Bana genç ve âşık olduğumuzu, kavga edip birbirimizi inciterek kaybettiğimiz zamanın o kadar da uzun olmadığını düşündürüyordu.

Gerçekte ise on yıla yakın bir süreydi.

Nefret, hatalar ve ızdırapla dolu on yıl. Yıllarca süren zorbalığa rağmen birbirimizin yanında olabilirdik.

Babası onu dövdüğünde ve annesi yeterince umursamadığında ona harika biri olduğunu söyleyebilirdim. O da bana sosyete tarafından onaylanmış bir vücuda sahip olmamamın, saçlarımın mavi olmasının ya da şehrin diğer ucundan gelmemin önemli olmadığını, onun gözünde güzel olduğumu anlamamı sağlayabilirdi.

Birbirimizi birçok kalp ağrısından kurtarabilirdik.

Yine de şimdi birlikte olduğumuz için mutluydum. Dünyaya karşı bizdik.

Birkaç ay önce annesi vefat ettiğinde yanında olduğum için mutluydum.

Bayan S. haberi vermek için onu aradığında, hemen ertesi gün cenaze töreni için Princetown'a döndük.

Herkesi gördük: Maggie, Bayan S, Grace, Tina, Leslie ve Art. Durumu gayet iyiydi ve çok büyümüştü. Sınıfındaki en uzun çocuk olacağı günü iple çekiyordum. Kimse ona saldırmaya cesaret edemeyecekti.

Zach'in babası da cenazeye katılmıştı. Sanki hapishane olayı hiç yaşanmamış gibi Zach'le konuşmuştu. Bay Prince, Bayan Prince'e hiç tokat atmamış ve Zach da ona hiç yumruk atmamış gibiydi.

Zaten beklendiği üzere o olaydan da bir şey çıkmamıştı.

Zengin insanların sorunlarının ne bilmiyordum ama o kasabadan kurtulduğumuza memnundum. Zach'in hayatına devam etmesine seviniyordum.

Kendi yazdığı mektubu okumuştu.

Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. Eve kitap ve defter getirip bana öğrenmek istediğini söylediğinde bile.

Daha iyi olmak istiyordu. Kendisi için.

Her gece uyumadan önce birlikte kitap okuyorduk. Çıplak ve terli bir halde çarşafa sarınıp, aşk ve tutku hakkında okuduğumuz bir rüya gibi geliyordu.

Okumanın bu kadar ateşli olabileceğini kim bilebilirdi? Haya-

tımın geri kalanında bunu yapmak isteyeceğimi kim bilebilirdi? Belki edebiyat diploması bile alırdım ama şu anda o kadar ilerisini düşünmüyordum.

Şu anda âşıktım.

Sunucu Zach'i, yani sahne adıyla Karanlık Prens'i anons ederken aşağı baktım.

Altta kuyu ve üstte seyirci alanı olan mini bir stadyumdu. İki kat yukarıdaydım ve aşağısı bir saniye öncesine göre çok daha derin görünüyordu. Yutkundum, Zach'in üzerinde daireler çizerek ilerleyeceği duvarı taradım.

Tanrım, tepenin aşağıdan ne kadar uzakta olduğunu ve zeminin ne kadar sert göründüğünü hayal etmek istemiyordum. Neden güvenlik ağları falan yoktu?

Neden bu kadar tehlikeli hâle getirmek zorundalardı?

Kuyunun uzak tarafındaki kapı açılıp Zach içinden çıktığında korkulukları sıkıca kavradım.

Başına kask takmıştı ve kıyafeti tamamen siyahtı. Adı da buradan geliyordu.

Ardındaki çakılları savurarak ortaya doğru ilerledi, sesler kulakları sağır ediyordu. Orada öylece dilsiz gibi duruyordum, motosikletine hız vermesini ve aşağıda bir yenilmez gibi görünmesini bacaklarımı sallayarak izledim. Ancak o yenilmez değildi.

O sadece... bir adamdı. Âşık olduğum çok katmanlı, güzel bir adamdı ve onun için çok korkuyordum.

Nefesimi dışarı verip gökyüzüne baktım. Yıldızlarla süslenmişti. Bizim yıldızlarımızla.

Artık bize aitlermiş gibi hissediyorduk, benim ve Zach'in. Onları her gece yatağımızın üstündeki pencereden izliyorduk. Bazen, o içimde hareket ederken onları izliyordum. Hızlı ve öfkeli ya da yavaş ve tembel.

Şimdi onlara bakıp onu güvende tutmalarını diledim.

Lütfen, onu güvende tutun.

Motosikletinin kükremesi kalabalığın tezahüratını bastırdığında bakışlarımı aşağıya indirdim. Ardından hareket etti. Duvara

doğru nefesimi kesen bir hızla ilerledi ve ben gözümü bile kırpmadan yukarı tırmandı.

Orada, duvarın üstündeydi.

Korkuluklara yaslandım, o duvarda daireler çizerken diğer pek çok insan gibi dışarı sarktım. Daire çiziyor, çiziyor, giderek yükseliyor ve hızlanıyordu.

Tepeye ulaştığında dudağımı öyle ısırdım ki kanımın tadını aldım. Sonunda yere paralel gidişini izlerken metalik ve sinir doluydu.

O anda sinirlerim biraz yatıştı.

Elbette hâlâ gergindim ama başka bir şey daha devreye girmişti.

Adrenalin gibi bir şey.

Ondan geliyormuş gibi hissediyordum. Duvarın en üst kısmına ulaştığında havalara uçtu. Dünyayı fethetmiş gibi hissediyordu. Gökyüzüne dokunuyordu çünkü şu anda kendisi de bir yıldızdı. Karanlık ama yine de parlak.

Gözlerim yansa da gülümsedim.

Sanki yaşadığı duyguları bu alanda hissedebiliyordum. Bunu yapmayı ne kadar sevdiğini hissedebiliyordum. Bundan ne kadar keyif aldığını.

Bu onun için özgürlük demekti.

Kaburgalarımın hemen altında kelebekler uçuştu ve bir elimi karnıma koydum. Titriyordum ama sadece gerginlikten değildi.

Onun dönüp durmasını izlemekten titriyordum. Bu insan yapımı delikten aşağı inişini ve geri çıkışını izlemekten titriyordum. Hepsi göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşiyordu.

Hava kadar hafifti ve yerçekimi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Zach doğanın temel kanunlarına karşı geliyordu. O bunların üstündeydi.

O karanlık prensti.

O benim prensimdi ve gösterisi bitip de motosikletini tekrar kuyunun ortasına getirdiğinde arkamı döndüm.

Tezahürat yapan kalabalığın arasından geçip merdivenlerden

aşağı koştum. Stadyumun zemin katında bir personel girişi vardı, nöbet tutan adama ziyaretçi kartımı gösterdim.

İçerisi insanlarla ve telaşlı bir hareketlilikle doluydu. Ekibin kulaklıkları takılıydı, sanki tüm dünya onlara bağlıymış gibi etrafta koşuşturuyorlardı. En azından gösteride öylelerdi ki kendilerini bu kadar adamış görünmelerine sevindim.

Kuyunun dibine inen büyük ve geniş bir tüneldi. Tünelin ağzına ulaştığımda Zach'in motosikletinden indiğini gördüm. Kaskını, ardından ceketini çıkardı.

Antrenman yaparken bile gösterilerinden sonra aşırı sıcaklayıp terliyordu.

Siyah tişörtü kaslı göğsüne yapışmıştı, saçları darmadağınıktı ve diken diken olmuştu. Yanakları hızın etkisiyle kızarmış gibiydi.

Etrafında New York'tan arkadaşları ve birkaç personelden oluşan bir kalabalık toplanmıştı, onu yalnız yakalamak için sabırsızlansam da işini bitirene kadar beklemek istedim.

Görünüşe göre, uzun süre beklememe gerek kalmayacaktı.

Ceketini park halindeki motosikletinin üzerine atar atmaz bana baktı. Ondan nefret ettiğim ya da nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlarda aramızdaki bu bağ beni rahatsız ederdi. Ancak şimdi, bunun için minnettardım. Onun için bu dünyadaki tek kız olduğumu, özel olduğumu hissettiriyordu. Tüm galakside.

Bakışları her zamanki gibi karanlık ve açtı.

Açgözlü görünüyordu, konuşmanın ortasında bana doğru yürümeye başladığında tüylerim diken diken oldu.

Zorlukla nefes alarak olduğum yerde durup bana yaklaşmasını izledim.

Bana yaklaştığında ilk fark ettiğim şey kokusu oldu. En sevdiği yaban mersinli turta ile karışık misk kokusu. Princetown'dayken Maggie'den tarifini almıştım. Mutfakta tam bir felakettim ama bir şekilde Zach için kendimi geliştirmeyi öğrenmiştim.

"Bu çok kaba bir davranış," dedim boynumu yukarı kaldırarak. "Konuşmanın ortasında çekip gitmek."

Bana doğru eğildi. "Ben her zaman kaba olmuşumdur."

Başımı iki yana sallayarak ona gülümsedim ve kaşlarına doğru süzülen başıboş bir ter damlasını silmek için uzandım. "Orada muhteşemdin. Gerçekten, *gerçekten* muhteşemdin."

"Ne oldu?"

"Ne?"

Elini uzattı ve başparmağının pürüzlü ucuyla altdudağımın üzerinde gezindi. "Dudağını mı ısırdın?"

Ah, bunu unutmuştum.

Başımı salladım, bileğini kavrayıp oradaki dövmenin başladığı yeri okşadım. "Birazcık. Gergindim."

"Seni kanatmaya devam ediyorum," diye mırıldandı.

Ona bir adım daha yaklaştığımda göğsü benimkine değdi. "Sorun sende değil. Bu konularda tam bir korkağım. Sürekli sana bir şey olacak diye düşünüyorum."

"Bana hiçbir şey olmayacak."

Sonra eğilip beni usulca öptü. Altdudağımı emdi ve dilini yırtılmış derinin üzerinde gezdirerek acıyı yatıştırdı. Ona daha önce yüzlerce kez söylediğim halde beni endişelendirdiği için özür diledi. Her zaman onun için endişelenecektim, bunun için özür dilemesine gerek yoktu.

Kollarımı boynuna dolayarak onunla aynı hizaya geldim. Bedenlerimiz birleştiği sırada Zach ellerini kıçımın altına koyup beni havaya kaldırdı.

Bacaklarım sıkı kalçalarına dolandığında öpüşmemize ara vermeden yürümeye başladı. Arka planda birilerinin seslendiğini duydum ama umurumda değildi.

Zach beni öpüyordu. Dünya yansa bile umurumda olmazdı.

Beni kalabalığın toplandığı kapıdan dışarı çıkardı. Muhtemelen motorcuların çıkmasını bekliyorlardı. Birinin Zach'in sahne adını söylediğini ve gerçekten o olup olmadığına dair spekülasyonlar yaptığını duydum ama o onlardan uzaklaşana kadar yürümeye devam etti. Alanın uzak tarafına park etmiş iki karavan arasında tenha bir yer buldu.

Beni metal duvara yaslayarak öpüşmeye ara verdi.

"Hayır, durma," diye nefes aldım, tekrar dudaklarının peşinden gitmek için çenemi kaldırdım.

Güçlü vücudunu kalçalarımın arasında hareket ettirdi, leğen kemiği şişmiş klitorisime sürtündü. "Üstündeki ne?"

Zach kaşlarını çatarak tişörtüme baktı ve kıyafetimi yeni fark ettiğini anladım. Gece için seçtiğim *sıra dışı* kıyafetimdi.

Çıplak göbeğime odaklanmıştı. Solgun ve yumuşaktı, şu anda beni kavrayan parmaklarının baskısıyla çukurlaşmıştı.

"Ah, bir tişört?"

Yukarı baktı. "O zaman neden hiçbir şey saklamıyor?"

Bu kadar cesur bir kıyafete verdiği tepki karşısında biraz gergin ve çok tahrik olmuş olsam da kıkırdamayı başardım. "Ne? Her şeyi saklıyor."

Parmaklarını tenime geçirdi ve ben de onunla karavan arasında sıkışıp kalarak omurgamı kavislendirdim. "Göbeğini değil."

"Biraz süslenmek istedim." Kendimi durduramadan devam ettim. "Sence ben... bilirsin, tuhaf mı görünüyorum? Yani, bir yaprak kadar ince değilim ve..."

"Seni burada bırakıp gitmemi mi istiyorsun?" diye homurdandı bakışlarını yüzüme dikerek.

Sözleri bana onu arabamla takip edip motosikletle havalandığını öğrendiğim geceyi hatırlattı. Aslında, bu yakınlaşma bana ağzını ilk kez vücuduma dayayıp beni nasıl öptüğünü hatırlattı. Aşağıdan.

Omzuna yumruk attım. "Kaba olmayı bırak. Gerçekten endişeleniyorum. Daha önce hiç böyle bir şey giymedim."

"Ve bir daha asla böyle bir şey giymeyeceksin çünkü çok seksi görünüyorsun ve bunu sadece ben takdir edebilirim. Sen benimsin, unuttun mu?"

Tanrım, neden bu kadar çekici ve sahiplenici olmak zorundaydı?

Kendimi her gün, her saniye ona âşık olmaktan nasıl alıkoyabilirdim?

Gülümseyerek dudaklarını öptüm. "Biliyorum. Tişörtümde öyle yazıyor."

Göğsümü işaret ettim ve Zach şaşkınlıkla aşağı baktı.

Göğüslerimin üzerinde şöyle yazıyordu: *Karanlık Prens'in Sindirella'sı*. Altında da deri çizmelerin resmi vardı.

Bu tişörtü bu gece için özel olarak yaptırmıştım. Seveceğini biliyordum ve sevmişti de. Bir elini belimden çekerek göğsümdeki harflerin üzerinde gezdirdi. Sol meme ucuma dokunduğunda deli gibi sertleşti, ileri geri gidip orayı uyardı.

Alt bedenlerimizi birbirine sürterek omurgamı tekrar gerdim. Yüzünü eğik tutan Zach gözlerini yukarı kaldırdı. "Sindirella, ha?"

"Evet," diye fısıldadım kısık bir sesle, ona doğru bir kez sürtündüm. "Ve sen benim prensimsin. Gerçi çoğu zaman acımasız bir canavar gibi davranıyorsun. Ama sana katlanabilirim."

Çarpık bir sırıtışın ardından gözleri saçlarımda gezindi. "Saçına da mı bir şey yaptın?"

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Bu farklı bir renk."

Saç rengimi değiştirdiğimi nasıl farkettiğini bilmiyordum.

Bu gece için boyadığım saç önceki renge çok benziyordu. İkisi arasında bir ton fark vardı ama saçım konusunda uzman biri varsa o da Zach'ti.

Saçıma kafayı takmış durumdaydı. Hâlâ parmaklarını üzerinde gezdirdiği memelerime taktığından daha fazla.

"Kraliyet Mavisi," dedim ona.

"Prensin için mi?"

"Her zaman."

Yüzünde çenesini sıkmasına neden olan bir duygu titreşti. Bunun ne olduğunu biliyordum; bu aşktı.

Bazen o kadar yoğun hissediyordu ki acı veriyordu, ben de aynı şeyi yaşıyordum.

Göğsündeki kıvılcımı hissettiğini biliyordum. Tıpkı benim karnımdaki vızıltıyı hissettiğim gibi.

Çenesini okşayarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Zach sessiz kaldı ama belimi sıkıca kavradı ve başparmağı göbek deliğime takıldı.

Bir keresinde ona göbeğimin hemen altından geçen damardan bahsetmiştim. Ona ne zaman yaklaşsa karnımın içinde bir şeylerin hareket ettiğini hissettiğimi ve oraya bastırdığında vücudumun nasıl çılgına döndüğünü anlatmıştım. İkincisini söylememe gerek yoktu çünkü o noktayı öpüp yalamak için sayısız saatlar harcamıştı ama yine de...

Şimdi başparmağıyla yaptığı baskı beni inletiyordu.

Ben de seni seviyorum demek yerine, "Benim de senin için bir şeyim var," diye mırıldandı.

Bu kelimeleri pek sık söylemezdi. En azından benim kadar sık kullanmazdı. Ben her zaman söylerdim. Her gece uyumadan önce, sabah işe gitmek için kapıdan aceleyle çıkarken, telefon görüşmemizi bitirdiğimizde. O içimdeyken.

Ve bunu her söylediğimde, onun bu kelimeleri özümsediğini hissediyordum. Vücudunda dolaştıklarını hissediyordum. Dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda, gözleri cam gibi olduğunda sevgisinin oradan yansıdığını hissediyordum.

Sanırım söylemesine gerek yoktu. Bana sevgisini gösteriyordu.

Sert köşeli çenesini okşadım. "Benim için mi?"

Başını sallarken âdemelması aşağı yukarı hareket etti. Sonra gözlerini benden ayırmadan arkasına uzanıp cebinden bir şey çıkardı.

İkiye katlanmış bir kâğıt parçasıydı.

"Bunu sana okumak istiyorum," dediğinde kalbim yerinden çıktı. Zach'in okuması geçtiğimiz aylarda çok gelişmişti. Yazması da öyleydi. Her gün bunun için çaba sarf ediyordu. Doğrusu, yakında diplomasını alabileceğini düşünüyorduk.

Benim için her ne yazdıysa, onun için değerli olduğunu biliyordum. Muhtemelen bana söyleyeceği tüm sözlerden daha değerliydi ve belki de bu yüzden yazmayı seçmişti.

Onların önemini, değerini aktarmak için.

"Tamam," diye fısıldadım terli tişörtünü avuçlayarak.

Kaşlarını çatıp boğazını temizleyerek okumaya başladı,

"Mavi,

Çok fazla hata yaptığımı biliyorum. Sana yaptığım yanlışı kimseye yapmadım.

Hiçbir özür bu gerçeği telafi edemez.

Ama yine de özür dilerim. Her şey için.

Seni kurtarabileceğim ama kurtarmamayı seçtiğim onca zaman için. Seni ağlattığım ve gözyaşlarını silmek için yanında olmadığım zamanlar için. Kendinden nefret etmene neden olacak kadar seni üzdüğüm ve öfkelendirdiğim tüm zamanlar için.

Kelimeleri kullanmak benim için her zaman zordu. Onlarla aram iyi değil. Muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak. Ama bunu hissettiğimi bilmeni istiyorum.

Seni hissediyorum.

Göğsümde, aldığım her nefeste.

Hiç hak etmediğim bir anda beni kurtardın. Hayatımın geri kalanını beni seçmekle ne kadar doğru bir karar verdiğini sana kanıtlayarak geçireceğim.

Ama bundan da öte, bir gün seninle evleneceğimi bilmeni istiyorum. Sana istediğin geleceği vereceğim.

Daha akıllı, daha iyi biri olduğum ve daha az pislik olduğum zaman. Gerçekten düşündüğün gibi bir prens olduğumda.

Senin olan,

Prens."

O okumayı bitirdikten sonra nefesimi toplamam uzun zaman aldı. Muhtemelen biri ölmüş gibi ağladığım için berbat görünüyordum. Oysa gerçekte, hiçbir gecenin bu kadar hayat dolu olduğunu sanmıyordum. Daha çok elektrik, duygu ve enerjiyle doluydu.

Onu yaptıkları için uzun zaman önce affetmiştim. Özür dilemesine gerek yoktu ama sözlerini sonsuza dek kalbimde taşıyacaktım.

Onları kabul edecek ve güvende tutacaktım, tıpkı onu göğsümün içinde güvende tutacağım gibi.

"Bunu ne zaman yazdın?" Bir süre sonra sormayı başardım.

Zach gözyaşlarımı sildi ve yeni boyadığım saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Uzun zamandır yazıyordum. Muhtemelen sen bana bir şans vermeye karar verdiğinde başladım." Cevabı karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Önceki versiyonlar kulağa aptalca geliyordu."

Homurdandım. "Ah, lütfen. Bana söyleyeceğin hiçbir şey kulağa aptalca gelemez. Bir şey hariç."

"Ne?"

Önce onu öptüm ve beline doladığım ayak bileklerimi çaprazladım. "Sen her zaman düşündüğüm gibi bir prens oldun."

Dudaklarıma karşı gülümsedi. "Öyle mi?"

"Hı-hı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne anlama geliyor?"

"Artık benimle evlenmek zorundasın."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Söz verdin. Yazılı belgesini elimde tutuyorum."

Beni tekrar öptü, bedenlerimizi birbirine o kadar yaklaştırdı ki tek vücut gibi nefes aldık. "Beşinci seviye yapışkan."

"Bunu seviyorsun."

Sonra öpüşmemizi derinleştirdim.

Tadı ağzımı doldurdu ve yapabildiğim tek şey ona tutunmaktı. Dudakları çenemde gezinip boynuma doğru indiğinde,"Beni öpmeni istiyorum. Nasıl seviyorsan," dedim.

Tenime doğru inledi ve ayaklarımı yere indirdi.

Gözlerimin içine bakarak dizlerinin üzerine çöktü. "Ne dilediğine dikkat et, Mavi."

Cevabımı beklemeden ağzını çıplak göbeğime götürüp düğmelerimi açmaya başladı.

İnleyerek boynumu geriye doğru eğdim ve yıldızlara tekrar baktım. Her zamanki gibi güzel ve nefes kesicilerdi ama her gece olduğu gibi aralarındaki en parlak olanını aradım.

Onları bulduğumda, aslında iki tanesini, isim verdim: Zachariah ve Cleopatra.

Ondan sonra gözlerimi yumdum ve kadınlığıma kondurduğu öpücükte kendimi kaybettim.

Karanlık Prens

Bana prens, kendisine de Sindirella diyordu.

Aynı fikirdeydim.

O benim Sindirella'mdı. Asıl hikâyeden farklı olarak bizimkinde Sindirella prensi kurtarıyordu.

Yazdığım her kelimede ciddiydim; beni hiç hak etmediğim bir anda kurtarmıştı. Beni geçmişimden ve öfkemden kurtarmıştı. Hayatıma devam edebilecek kadar güçlü olduğumu fark etmemi sağlamıştı. Geçmişin beni tanımlamadığını. Kendimi tanımlayan kişi bendim. Geleceğimi kendi ellerimle inşa edebilirdim.

Beni, zincirlerimi kırıp kulemden kaçabileceğime inandırdı.

Evet, beni inandırdı. Aşka.

Ve şimdi, hayatımın geri kalanını onun ejderhalarını öldürerek geçirecektim.

Çünkü o benimdi.

Benim Mavi'm.

Ödülüm.

SON